Autoarea bestseller-ului
"MÂNDRIA FAMILIEI CALDER"

JANET DAILEY

SERIA CALDER SAGA

ULTIMUL CALDER

Dreptul la putere se câştigă greu în lumea dură a Montanei.

Chiar şi **ultimul Calder** trebuie să treacă prin furcile caudine ale experienţei.

Cine îi va sta alături?

Fascinanta Tara, sclava ambiţiei de a stăpâni domeniul Calder sau pasionala Jessy, înfruntând moartea pentru drepturile bărbatului iubit?

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA!
Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113C, ap.7, sect.2, tel:01/6149528

SENZAŢIONAL!
Pentru prima dată în ROMÂNIA!

CUMPĂRÂND ACEASTĂ CARTE
puteţi câştiga un apartament
cu 3 camere în Bucureşti
la Concursul organizat de editura noastră,
ale cărui rezultate vor apare
în Tineretul Liber (luni şi marţi) şi în cărţile
editurilor COLOSSEUM şi COLEMUS

Lei 3450

JANET DAILEY

ULTIMUL CALDER

Traducere de Ela Scorcealov

Editura COLOSSEUM 2000
1994 Bucureşti

Editor Nataşa Neţoiu
Consilier editorial Mihaela Ştefan
Redactor Doina Boeriu
Doina Dumitrescu

ISBN 973-9195-01-6
Calder Born, Calder Bred

Câmpiile învolburate ale Montanei se rostogoleau monoton sub cerul înghețat. De-a lungul gardului ce se întindea spre orizontul îndepărtat, se zăreau nămeți vechi de zăpadă. Vântul rece măturase stratul cafeniu de iarbă înghețată care acoperea brazdele aspre ale câmpiilor, ținând pe loc cu greu stratul roditor.

Ținutul acesta aspru și mohorât nu-i primea în ascunzișurile sale decât pe aceia îndeajuns de puternici și de inteligenți pentru a-i învăța tainele. Aceia care îl înțelegeau, erau pe deplin răsplătiți. Dar cei care încercau să se înavuțească smulgând darurile pământului, erau adeseori crâncen pedepsiți. Frumusețea primitivă a acestui tărâm consta în goliciunea peisajului. Întinderile pustii ale pajiștilor păreau să se prelungească în infinit. Iarna sosea devreme și zăbovea mult în acest ținut singuratic, unde numărul vitelor îl depășea pe cel al oamenilor. Pe această porțiune de fermă cuprinzând circa un milion de acri, vitele purtau toată marca Triple C, semnalând apartenența lor la Calder Cattle Company.

O camionetă solitară sălta pe povârnișurile acoperite de gheață ale șoselei – una din nenumăratele șosele private, extinse pe mai bine de două sute de mile, care înconjurau Triple C Ranch, reședința familiei Calder. Un nor gros de vapori albcenușii emanați de motorul epuizat se prelungea la coada mașinii. Ca și drumul, camioneta părea lipsită de o țintă precisă. Destinația deveni evidentă abia în clipa când camioneta ajunse pe culmea unei coline și începu să coboare ușor în adâncitura văii pe care natura o șlefuise, căreia asemeni multora din jur îi dădea aparențele înșelătoare ale unei câmpii.

Tabăra cunoscută sub numele de South Branch se afla amplasată în acest uriaș buzunar al pământului; făcea parte dintr-un grup de alte șase astfel de tabere reunite în jurul nucleului pe care îl reprezenta reședința Triple C.

Termenul de „tabără" se transmisese din vremurile trecute, când aceste adăposturi de graniță constituiau singurele refugii pentru păzitorii siliți să înfrunte muncile grele ale fermei, departe de barăcile lor.

Clădirile de la South Branch erau solide, construite cu grijă pentru a rezista de la o generație la alta. Stumpy Niles, care era administratorul acestei secțiuni a fermei, locuia într-o casă mare de bușteni, împreună cu soția lui și cei trei copii. Nu departe de locuința acestuia se afla baraca, o clădire lunguiață din bușteni rezemată de peretele dealului, apoi șopronul și grajdurile.

Camioneta se opri în fața barăcii. Chase Calder coborî de la volan și se grăbi să-și ridice gulerul mițos al paltonului pentru a se feri de vântul pătrunzător. Frâiele fermei care aparținuse tatălui și bunicului său se aflau acum în mâinile lui. Pumnul său trebuia să se dovedească îndeajuns de ferm pentru a menține ordinea și îndeajuns de singur pentru a direcționa operațiunile în vremurile de restriște. Autoritatea apăsa de mult pe umerii lui, iar el învățase s-o poarte cum se cuvine. Pământul acesta care purta numele familiei lui își lăsase amprenta asupra lui; vânturile îi bronzaseră chipul și experiența îi marcase trăsăturile, îngustându-i privirea așa încât să poată zări pericolul într-o clipită. Chase Calder se apropia de patruzeci de ani. Toată viața și-o petrecuse pe domeniul Calder. Ferma făcea partea din sufletul lui Chase, așa cum soția sa, Maggie, reprezenta o părticică din inima acestui bărbat.

Ușa opusă a camionetei se trânti cu putere. Chase îl urmări cu privirea pe tânărul înalt și zvelt care coborâse de pe locul pasagerului și venise alături de el. Adolescentul de șaisprezece ani era fiul lui. Ty era un Calder, prin obârșie, dar nu fusese crescut în stilul specific acestei familii, lucru pe care Chase îi regreta mai mult chiar decât regretase incidentul care stătuse la baza despărțirii lui de Maggie, în urmă cu șaisprezece ani.

Erau ani îndelungați, pierduți pentru totdeauna. Moartea tatălui ei stârnise în Maggie o ură nețărmurită față de toți aceia care purtau numele de Calder. Chase nu încercase s-o oprească, atunci când ea se hotărâse să plece; și nu făcuse nici o tentativă s-o găsească mai târziu. Nu avea nici un rost – sau cel puțin așa crezuse el la vremea respectivă. Dar nu știuse nimic despre existența fiului său, până în clipa când, cincisprezece ani mai târziu, acesta venise să se prezinte

singur. Deşi o iubea pe Maggie, Chase avea momente când nu putea să-i ierte vina de a nu-l fi înştiinţat niciodată despre existenţa copilului. În decursul acelor ani, Ty crescuse în ambianţa călduroasă şi confortabilă a unui orăşel din sudul Californiei.

Tot pământul Calderilor avea să-i aparţină lui Ty într-o bună zi. Din păcate, tânărul pierduse ani preţioşi de antrenament. Chase se necăjea la gândul că acum avea să fie silit să înghesuie în mintea fiului său în cel mai scurt timp cunoştinţele pe care acesta ar fi trebuit să le acumuleze în cincisprezece ani. Ty însă avea un potenţial deosebit. Era priceput, dar îi lipsea experienţa; era asemeni unui cal tânăr care nu prea ştie ce să creadă despre călăreţul de pe spinarea lui şi nici despre zăbala din gură. Pur şi simplu, Ty încă nu-şi dădea seama de ce anume se aştepta din partea lui. Chase profita de vacanţa de primăvară a băiatului, pentru a-l expune pe Ty unei alte faţete a activităţilor fermei – fătatul din primăvară. Pentru orice cowboy, asta însemna muncă neîncetată şapte zile pe săptămână, până ce ultima vacă sfârşea de fătat în fiecare din sectoarele fermei Triple C. Întrucât Stumpy Niles ducea lipsă de mână de lucru. Chase îl adusese pe Ty drept ajutor şi totodată, pentru a-i da ocazia băiatului să înveţe ceva nou despre creşterea vitelor.

Venind lângă tatăl său, Ty se opri zgribulit cu braţele încrucişate pentru a se feri de vântul aprig care sufla cu putere peste câmpurile îngheţate. Cu un gest camaraderesc, Chase îl bătu pe umăr.

– Pe majoritatea flăcăilor i-ai întâlnit toamna trecută, la strângerea vitelor.

Chase îşi măsură fiul cu o privire plină de mândrie, fără a observa de fapt, asemănarea izbitoare care îl situa pe acesta printre ceilalţi membri ai familiei Calder: părul negru, ochii adânci, trăsăturile dure. Ceea ce văzu Chase, în schimb, fu bărbia voluntară şi alura uşor răzvrătită a tânărului.

Amintirea experienţei din toamna anterioară nu era prea plăcută, aşa că Ty se mulţumi doar să clatine din cap fără a-şi face cunoscută opinia în ceea ce-i privea pe „flăcăi". Aceştia îi făcuseră viaţa mizerabilă. Îi aduseseră cei mai nărăvaşi cai de ia fermă spre a-i îmblânzi. Apoi, tot „flăcăii", când nu chiuiau drăceşte în jurul lui îşi azvârleau pălăriile pe sub burta calului său sau îl loveau peste mâini cu lasoul. Trebuia să fie tot timpul

cu ochii în patru, să-şi verifice şaua înainte de-a încăleca, sigur fiind că unul din cowboy avusese grijă să i-o slăbească pe ascuns, ca să-l necăjească. Îi povestiseră atâtea întâmplări nebuneşti despre trucurile prin care putea fi prins un juncan, încât Ty ajunsese să simtă că, dacă i s-ar fi spus că unul din secrete era să presare zahăr pe coada animalului, ar fi fost înclinat să creadă. Pe de altă parte îi jucaseră atâtea feste, că Ty prefera să-şi alunge din minte amintirea acelor zile. Cea mai proastă glumă fusese atunci când, într-o dimineaţă, se trezise cu un şarpe cu clopoţei încolăcit pe piept. Reptila hibernase şi era prea slăbită pentru a-i putea face vreun rău, dar Ty nu ştiuse amănuntul acesta. Aproape că leşinase de spaimă, în vreme ce „flăcăii" râdeau în hohote şi-l arătau cu degetul.

Sigur că nu-i povestise niciodată nimic din toate acestea tatălui său. Chase era de părere că viaţa la oraş slăbeşte fizicul şi caracterul unui om. Mai presus de orice, Ty dorea să-şi dovedească tăria în faţa tatălui său, dar nu ştia cât timp avea să mai dureze calvarul antrenamentelor. Câţiva dintre călăreţii bătrâni, de pildă Nate Moore, îi spusese, în treacăt că toţi tinerii cowboy treceau prin asemenea încercări, dar lui Ty i se părea că, în cazul său, se declanşase un exces de zel. Palma de pe umărul lui Ty se mai abătu grea o dată, iar vocea tatălui rosti:

– Stumpy trebuie să fie în şopron. Hai să-l căutăm şi să-ţi găsim ceva de lucru.

– O.K.

Tremurând de frig, Ty se uită lung spre şoproanele împrejurul cărora se zăreau semne de activitate.

O fetiţă în vârstă de vreo zece ani, cu părul împletit în două cozi subţiri se strecură printre şipcile gardului şi se apropie de el. Avea o talie uscăţivă, îngroşată însă de paltonul gros de iarnă, cu petice şi nasturi desperecheaţi şi de cele două perechi de pantaloni cu manşetele vârâte în nişte cizme înalte şi uzate. Un fular de lână legat sub bărbie îi ţinea pe creştet pălăria de cowboy de sub care răsăreau cele două cozi împletite, de culoarea mierii.

– Bună ziua, domnule Calder, îl salută ea pe Chase.

Respectul ei era însă acela al unui copil faţă de cineva mai în vârstă, lipsit de orice undă de teamă sau supunere.

– Bună, Jess.

Chase o recunoscu zâmbind pe fiica mai mare a lui Stumpy.

Încă din start, Jessy Niles avusese apucături băieţeşti. Stumpy pretindea că totul se datora faptului că, atunci când o înţărcaseră, îi dăduseră să sugă o bucată de frâu din piele de vită. Micuţa se juca întotdeauna cu lasoul şi cu bucăţi de zăbală, fără să-i pese de păpuşi, ca altor fetiţe. Prefera să-i ţină companie tatălui ei, în loc să o ajute pe mama ei la bucătărie sau să aibă grijă de cei doi fraţiori mai mici.

Niciodată Jessy nu beneficiase de drăgălăşenia specifică unei fetiţe. Semăna mai degrabă cu un băieţel neastâmpărat, numai braţe şi picioare subţirele. Nu era lipsită de frumuseţe, dar trăsăturile ei erau prea puternice – oasele obrajilor prea proeminente, iar conturul bărbiei puţin cam ascuţit. Avea pielea palidă, părul – o nuanţă vagă de şaten, iar ochii căprui, obişnuiţi, deşi strălucitori de inteligenţă, îndrăzneţi şi uneori chiar pătrunzători.

– V-am văzut venind, anunţă ea şi se întoarse să-l privească pe Ty. I-am spus lui tata că vă aflaţi aici, aşa că probabil va sosi şi el curând.

Ty se zburli uşor sub privirea ei cercetătoare. Deşi se obişnuise deja ca adulţii să-l compare la prima vedere cu tatăl său, Ty era enervat să fie supus acum investigaţiei atente a acestei copile. Scrâşni din dinţi. Se săturase să trebuiască să-i înfrunte pe toţi cei pe care îi întâlnea.

– N-ai mai întâlnit-o pe fata lui Stumpy, nu-i aşa? observă Chase şi se apucă să facă prezentările de rigoare.

– Ea e Jessy Niles. Fiul meu, Ty.

Fata întinse o mână înmănuşată şi Ty o strânse mormăind un salut.

– Am auzit de tine, spuse ea, iar Ty se întrebă cu amărăciune la ce anume se referea.

Nu-i convenea deloc gândul că o puştoaică cu cozi pe spate râdea de greşelile lui.

– Avem o mulţime de juninci care fată pentru prima oară anul acesta, aşa că ne vei fi de ajutor.

Jess vorbea de parcă ar fi fost de serviciu.

– Ştiţi ceva despre viţei?

Se părea că atât fetişcana cât şi tatăl său aşteptau un răspuns. Ty se gândi că era preferabil să nu-şi ascundă ignoranţa.

– Nu, dar am ajutat la naşterea câtorva mânji, răspunse el tăios.

Fetiţa nu se arătă impresionată.

– Nu-i acelaşi lucru. Contracţiile la o iapă sunt mult mai puternice ca la o vacă, aşa că naşterea nu durează mult.

Informaţia era furnizată pe un ton degajat, de parcă ar fi fost o banalitate pe care oricine ar fi trebuit s-o cunoască.

– Cum merge? se interesă Chase.

– Până acum, n-am pierdut decât un viţel, răspunse ea ridicând din umeri, în semn că era prea devreme pentru a se pronunţa. Apoi ochii începură să-i sclipească de amuzament.

– Trei din băieţi i-au spus deja lui tata că vor pleca la sfârşitul lunii şi că îşi aşteaptă salariul pentru a porni spre sud. Cu unul mai mult, ca anul trecut pe vremea asta.

Chase scoase un plescăit de nemulţumire; era conştient că tot mai mulţi cowboy ameninţau să plece în perioada fătatului, deşi în realitate puţini o făceau cu adevărat. Se uită peste capul fetiţei spre Stumpy, care se apropia dinspre şoproane. Paşii omului trosneau pe iarba îngheţată.

– Vine tata, zise Jessie, întorcând capul.

Stumpy Niles era un bărbat mărunţel; ceea ce îi lipsea însă în statură, se compensa pe deplin în capacitate de muncă şi-n priceperea omului. Era veşnic vesel, dar totodată plin de seriozitate, atunci când era vorba de responsabilităţile sale. Ca şi Chase, Stumpy se născuse şi crescuse la fermă; bunicul lui lucrase pentru bunicul lui Chase, iar tradiţia se menţinea de generaţii. Existau câteva familii la fermă care nu cunoscuseră niciodată un alt cămin. Nimeni nu se pensiona la bătrâneţe, pur şi simplu prefera să recurgă la îndeletniciri mai uşoare.

La zece ani, Jessie Niles îi ajungea deja la umăr tatălui ei. Nu exista nici o asemănare între ei doi. Jessie avea picioare lungi şi era slăbuţă, pe când Stumpy, era scund şi gras. Părul lui era întunecat, aproape negru; la fel şi ochii lui. Stumpy era plin de energie, pe când fata părea tăcută şi reţinută.

După un schimb de saluturi, Stumpy remarcă:

– Sigur că avem nevoie de ajutor. Au ales bine când au stabilit vacanţa de primăvară în perioada asta.

– Fiii tuturor de la Triple C lucrează acum în şoproane. Nu văd de ce Ty ar face o excepţie, spuse Chaso. Arată-i numai unde să meargă şi ce are de făcut.

Stumpy îl privi pe Ty.

– Poți să te duci în baracă să te odihnești, dacă vrei. Noi muncim în două schimburi. Ai să lucrezi în schimbul de noapte, de la cinci seara până mâine dimineață, la șase.

„Nici nu se putea altfel" gândi Ty, dar își ascunse ranchiuna. Întotdeauna când venea momentul să muncească și el, i se dădeau cele mai nenorocite treburi, la cele mai nepotrivite ore.

Tatăl lui îl avertizase că lucrurile aveau să fie astfel, până când el, Ty, își va fi dovedit forța și tăria de caracter. Dar băiatul nici nu visase că testarea va dura atât de mult. Crezuse că va rezista fără crâcnire, dar frustrarea începea să mustească în inima lui, iar presiunile permanente îi sporeau revolta zi după zi. Mai mult decât orice pe lume, Ty dorea ca tatăl său să fie mândru de el, dar pentru moment, lucrul acesta părea aproape de neconceput.

– Îl duc eu în baracă, tată, zise Jessy, și-am să-i arăt ce are de făcut.

– Foarte bine, zâmbi Stumpy.

– Unde-i sunt bagajele?

Jessy se întoarse spre Ty și îl fixă iar cu privirea ei neutră. Deși nu o arăta, fetei îi plăcea băiatul acesta osos și cu trăsături bine conturate, chiar dacă era clar că în mintea lui o „rope honda" era un fel de motocicletă. Ce rușine, totuși, dacă te gândești că în definitiv era un Calder.

– În camionetă, la spate. Mă duc să-l aduc.

Frigul îl făcea să vorbească printre dinți, sau cel puțin așa își închipui Jessy, care nu băgă de seamă iritarea din tonul lui Ty.

După ce Ty își luă ranița și sacul de dormit de pe bancheta mașinii, Jessy porni spre baracă, trăgând din când în când cu coada ochiului în urmă, ca să se asigure că el o urma.

– Mă întorc să te iau duminică seara, Ty, îi strigă Chase și băiatul dădu din cap fără să întoarcă privirea. Chase continuă să se uite după perechea care se îndrepta grăbită spre baracă; apoi îi zise lui Stumpy:

– Mulți își închipuie că fermierii își lasă vacile să fete la voia întâmplării, pe câmp, pradă pericolelor naturale și altor complicații. Era un fel indirect de a spune că aceasta e ceea ce crezuse Ty până când i se explicase adevărul. Așa se întâmpla în urmă cu o sută de ani, dar între timp lucrurile se schimbaseră.

– O vacă şi vițelul ei sunt elemente prea valoroase pentru a le lăsa în grija naturii. În opt cazuri din zece, naşterea se desfăşoară fără probleme, dar în celelalte două cazuri, e bine ca-n preajmă să se afle şi un om care să dea o mână de ajutor, declară Stumpy, apoi pufni într-un râs jovial semnalat de un nor de vapori.

– La naiba, majoritatea orăşenilor îşi închipuie că toată treaba unui cowboy se reduce la strângerea vitelor – în primăvară, pentru marcare, şi-n toamnă pentru vânzări. Habar n-au despre fătare, castrare, vaccinare, activitatea veterinară, hrănire – ca să nu mai vorbim de toate grijile de peste an.

– Mda, avem o viață uşoară, Stumpy, şi noi nici nu ştim, zise Chase ironic fără a-i slăbi din vedere pe cei doi tineri care se îndreptau către baracă. Ai o fată de nădejde. Îi seamănă maică-sii, este?

Ultima remarcă era mai mult decât o simplă întrebare, fiindcă Chase o cunoştea pe Judy Niles aproape de o viață. Era o femeie minunată, cu părul de culoarea nisipului, mai înaltă cu câțiva centimetri decât soțul ei şi destul de atrăgătoare.

– Ar trebui s-o vezi în şopron, când scoate viteii la temperatura sub 0°, pufăi Stumpy mândru. Băieții, Mike şi Ben, îşi petrec timpul mai mult călărind, decât ajutând la treburi. Sigur, sunt prea mici încă. Dar Jessy a venit încoace fără să o cheme cineva. Şi, atâta timp cât îi place ceea ce face, n-am de gând s-o împiedic. Păcat că nu e băiat. Are priceperea unui lucrător de mâna întâi.

– O să-i treacă moftul ăsta, când or să înceapă să o curteze băieții, glumi Chase.

– Probabil, încuviință Stumpy cu oarecare regret în voce. Ştiu că mamei ei i-ar plăcea s-o vadă trebăluind mai mult prin casă. Apropo de mame – Stumpy făcu o pauză şi căută cu interes privirea lui Chase – ce mai face Maggie?

– Doctorul spune că e bine. Nu-i cazul să ne îngrijorăm de nimic.

Dar vocea lui uşor tremurată dădea de ştire că Chase era departe de calmul pe care încerca să-l afişeze.

– Senatorul vine încoace cu câteva persoane pe care ar dori să le întâlnesc, aşa că e timpul să plec.

– Lui Maggie i se apropie sorocul, nu-i aşa? întrebă Stumpy.

– La începutul lui mai, aşa că mai are vreo două luni şi ceva până atunci, răspunse Chase.

În vreme ce o urma pe fată spre baraca de lemn, Ty auzi motorul camionetei şi se uită peste umăr; văzu maşina care se încadra acum pe şoseaua principală, îndreptându-se cu repeziciune spre ieşirea din tabără. Băiatul ştiu că rămăsese iar să se descurce de unul dingur. Simţurile i se încordară de emoţie şi suspiciune, în clipa când, intrând în baracă închise uşa după el. Se afla într-o încăpere mică, foarte comună. O masă, câteva scaune îngrămădite într-un colţ, o sofa şi două fotolii, toate purtând semnele indiferenţei cowboy-lor. Un container transformat în sobă trona în mijlocul barăcii; pereţii containerului deveniseră aproape stacojii, în vreme ce focul dinăuntru ducea o luptă permanentă cu frigul care ameninţa să invadeze spaţiul barăcii de fiecare dată când se deschidea uşa. Pereţii erau acoperiţi cu postere înfăţişând peisaje vestice, fete goale şi personaje de desen animat în cea mai trăznită combinaţie.

– Baia e dincolo de uşa aia, Jessy făcu un gest spre dreapta, apoi se duse lângă sobă să-şi încălzească mâinile.

– Paturile sunt aici, continuă ea, arătând spre stânga. Poţi să-l alegi pe oricare e gol.

Ty îşi săltă din nou bagajul pe umăr şi se îndreptă către uşa deschisă din stânga. Dormitorul era departajat în mici camere conţinând paturile de fier ale cowboy-lor, acoperite, drept unică lenjerie, cu sacii de dormit. Primele paturi, aflate mai aproape de sobă, erau toate ocupate, fie de sacii de dormit sau chiar de formele ghemuite ale celor care dormeau deja. Ty se opri în dreptul primului pat gol pe care îl găsi şi îşi azvârli bagajul pe rama metalică. Câteva cuie bătute în perete serveau drept cuier.

– Ai găsit pat? se auzi vocea fetei.

– Mda.

Băiatul se întoarse cu spatele spre uşă şi începu să-şi dezbrace paltonul greu. Puloverul de lână şi tricourile pe care le purta pe dedesubt erau foarte potrivite cu temperatura relativ călduţă din încăpere.

Paşii fetei se opriră în prag.

– Dacă n-ai chef să te culci, găseşti cafea aici, pe plită.

– Nu, mersi.

Ty îşi păstră pălăria pe cap, dar îşi atârnă paltonul în cui, apoi se apucă să dezlege sacul de dormit.

O văzu cu coada ochiului stând sprijinită în cadrul uşii, cu nasturii paltonului descheiaţi şi fularul desfăcut în jurul gâtului. Îl enerva privirea ei pătrunzătoare şi s-ar fi simţit mai bine să fie lăsat în pace. Prezenţa ei îl incomoda. Apoi, Ty observă ceaşca din mâna ei acum lipsită de mănuşă. Fata duse ceaşca la gură, suflând ca s-o răcească şi sorbi din lichidul gros, negru. Ty încă nu se putea obişnui cu cafeaua aceea pe care toţi lucrătorii de la fermă o savurau zilnic şi o consuma numai diluată cu lapte.

– N-ar trebui să bei chestia asta, zise el desfăşurând salteaua şi întinzând păturile groase deasupra. O să-ţi stopeze creşterea.

– Beau cafea de când aveam şase ani, răspunse ea cu ochii sclipind de amuzament. Nici nu vreau să mă gândesc cât de înaltă aş fi acum, dacă n-aş fi băut-o.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu ironie.

– Şi nici nu mi-a încreţit părul şi nici n-a făcut să-mi crească păr pe piept.

Terminând cu aranjatul, Ty propti ranița conținând hainele şi aparatul de ras la capătul patului, în loc de pernă. Cum fata nu dădea semne că ar fi dorit să plece, Ty se întinse cât era de lung şi îşi trase pălăria pe faţă.

– Am să mă odihnesc un pic, zise el ca să-şi facă mesajul mai explicit. Pălăria îi înăbuşea parţial vocea.

– Atunci, ne vedem diseară, răspunse Jessy Niles fără să se arate jignită de comportarea lui necioplită. Apoi ieşi din dormitor.

Când sunetul paşilor ei dispăru, Ty îşi descoperi din nou faţa. Ridicând braţele, şi le încrucişă sub ceafă; rămase cu privirea aţintită spre tavan. Simţea o furie vecină cu durerea. N-avea pe nimeni către care să se îndrepte, nimeni cu care să discute despre frustările sale. Era prea mare ca să mai plângă la pieptul mamei lui, şi cum dorea cu atâta ardoare să câştige respectul tatălui său, nu putea alerga la el ca să-i vorbească de necazurile pe care trebuia să le îndure. Dorise să se descurce singur, dar până atunci nimeni nu-i dăduse această şansă. Erau atât de multe lucruri de învăţat, încât, abia afla un amănunt că imediat era asaltat de noi şi noi detalii neprevăzute care îi dădeau peste cap toată experienţa, făcându-l să se simtă ca un novice nepriceput.

*
* *

Întoarcerea lui Homestead – numele casei pe care o ocupa proprietarul fermei Triple C – dură aproape două ore. Avionul cu motoare duble parcat pe pista aeroportului privat de lângă vilă îi dădu de ştire lui Chase că senaorul Bulfert sosise deja în absenţa sa.

Chase opri camioneta în faţa vilei, apoi urcă treptele piedestalului larg de la intrare şi se îndreptă spre uşile solide din lemn.

Construită cu zeci de ani în urmă, cu măiestrie artistică, vila poseda acea rară calitate de rezistenţă care avea să-i permită să-şi perpetueze existenţa încă două sute de ani pe viitor; iar, dacă Chase reuşea în planul său, atunci numele de Calder avea să se perpetueze şi el odată cu impozanta proprietate.

Ajungând în hol, Chase auzi voci venind dinspre biroul din stânga sa. Doug Trumbo, unul din angajaţii fermei, cără bagajele musafirilor la etaj, în dormitoarele rezervate acestora. Chase îşi schimbă direcţia şi porni spre sufragerie unde era convins că se adunaseră musafirii săi. De cum intră, o zări pe Maggie. Aceasta şedea pe un scaun, lângă fereastră, părul ei negru strălucea în bătaia razelor de soare, iar un braţ şi-l sprijinea pe rotunjimea abdomenului. Ca întotdeauna când o vedea pe Maggie, Chase se simţi străbătut de fiorii dorinţei, dar şi de o profundă tandreţe. Zâmbetul ei îl întâmpină de îndată. Chase se apropie de scaunul femeii şi îşi scoase mănuşile, vârându-le în buzunarul paltonului. Deşi atent să răspundă cu amabilitate frazelor musafirilor din încăpere. Chase luă mâna mică a soţiei sale şi o ţinu în mâna lui.

– Îmi pare rău că a trebuit să lipsesc, se scuză el îmbrăţişându-i cu privirea pe cei patru musafiri. Senatorul roşcovan şi cu asistentul acestuia, Wes Govern, îi erau deja cunoscuţi.

– Nici o problemă. Am ajuns mai repede decât credeam. Am avut vânt bun din spate, răspunse iute senatorul.

Vârsta avansată începuse să-i înmoaie obrajii rotunzi. Îi apăruseră şi pungi sub ochi.

– Abia am sosit acum câteva minute. Wes nici n-a avut timp să toarne un rând.

Întorcând capul, îi adresă un ordin vioi asistentului său:

– Chase bea whisky, Wes.

– Îmi amintesc, răspunse omul umplând un nou pahar de pe tavă.

– Cum merge treaba? Bine, sper, declară senatorul şi continuă fără a-i lăsa răgaz lui Chase să răspundă. Nu mai ai nevoie de mine pentru achiziţiile de teren, este? întrebă el făcând un semn conspirativ cu ochiul.

– Nicidecum, răspunse Chase sec.

Senatorul Bulfert se referea la un contract privind cumpărarea a zece mii de acri de teren aparţinând guvernului pe care i-l înlesnise lui Chase, cu câţiva ani în urmă. Era ultima parcelă din terenul luat cândva în concesiune şi care acum devenise proprietatea familiei Calder.

– Chase, aş dori să-l cunoşti pe Eddy Joe Dyson.

Politicianul îşi odihni braţul pe umărul unui bărbat înalt şi slăbănog, dând de înţeles celor de faţă prin gestul său familiar că între el şi Eddy există o cauză comună.

– De mult timp voiam să vă fac cunoştinţă. E.J., acesta e Chase Calder.

Chase se depărtă un pas de Maggie şi dădu mâna cu bărbatul în vârstă, îmbrăcat într-un costum scump, bleumarin, stil „western" şi încălţat în cizme.

Chase plasă vârsta bărbatului undeva între patruzeci – patruzeci şi cinci de ani. Avea o mână moale, nebătătorită, iar pielea lui nu era arsă de soare, ca a crescătorilor de vite, în ciuda pălăriei albe Stetson, pe care o purta pe cap.

– Bun venit la Triple C, domnule Dyson.

Costumul cu croială în stil vestic era numai o faţadă, dar Chase nu remarcă nici o undă de slăbiciune în privirea neutră cu care musafirul se supuse investigaţiei lui tăcute. Observă în schimb şiretenia din ochii lui E.J. Dyson.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse acesta în cele din urmă, cu un accent tărăgănat. Prietenii îmi zic E.J. M-aş bucura dacă dumneata şi soţia dumitale mi-aţi spune la fel. Apoi se răsuci spre cel de al doilea bărbat.

– Acesta este partenerul meu de afaceri, George Stricklin.

Cu vreo zece ani mai tânăr, al doilea necunoscut era blond şi purta o pereche de ochelari cu ramă de aur; la auzul prezentării îşi socase ochelarii şi îi strecură în buzunarul de la piept al jachetei. În ciuda construcţiei sale atletice, George

Stricklin avea un aer studios şi liniştit. Avea de asemenea, degete lungi şi fine. Clătină uşor din cap o singură dată, atunci când dădu mâna cu Chase.

Dyson vorbi din nou. Făcând un gest larg, curtenitor, către Maggie, zise:

– Trebuie să recunosc că până acum n-am crezut că există doamne mai frumoase decât texanele; însă în faţa soţiei dumitale, mi-am schimbat părerea.

– Cred că eu am mai multe prejudecăţi, murmură Chase şi se uită în ochii verzi, scânteietori ai soţiei sale.

Acum, când faza de greţuri trecuse, femeia arăta înfloritor. Chase auzise adeseori spunându-se că femeile însărcinate deveneau urâte, dar respinsese ideea. Drept confirmare, Maggie nu-i păruse niciodată mai frumoasă ca în această clipă.

– Sunteţi din Texas? întrebă Maggie ocolind cu discreţie comentariile legate de înfăţişarea ei. Oricât de sănătoasă şi fericită s-ar fi simţit, o anume modestie specifică firii ei o făcea să respingă orice flatare.

– Da.

Accentul tărăgănat al bărbatului era plăcut şi catifelat, ca o bucată de piele unsă cu ulei.

– Perechea aia de coarne de pe policioară mă face să mă simt ca acasă, adăugă el, arătând coarnele de vită Longhorn ce păreau să domine încăperea, aşa cum se aflau aşezate deasupra şemineului în care ardea un foc straşnic.

– Au aparţinut unui juncan texan. Cred că se poate spune că ferma aceasta a fost întemeiată pornindu-se de la o mică cireadă de Longhorn texane, explică Chase şi întinse mâna să ia paharul de whisky oferit de asistentul senatorului.

– Mi-aduc aminte că tata îmi povestea despre familia voastră, că ar fi originară din Forth Worth.

Senatorul scoase o ţigară groasă din buzunar şi se uită întrebător la Maggie care, cu un surâs discret, îi acordă permisiunea de a fuma. Senatorul se pipăi prin buzunare după un chibrit, dar asistentul său sări numaidecât, oferindu-i bricheta aprinsă.

– Asta-i preocuparea lui E.J. Un fel de investitor, ce zici E.J.?

Relația dintre Dayson şi partenerul lui îl uimise întotdeauna pe senator. Odată chiar şi-l imaginase pe Stricklin ca fiind creierul companiei, în vreme ce Dayson reprezenta inima. Fiecare act, fiecare mişcare era judecată şi trecută prin computerul minții lui Stricklin. Logica şi gândirea îi dictau deciziile. Pe când Dayson acționa din instinct, având inima şi curajul unui cartofor. Acest parteneriat se desfăşura în mod surprinzător, fiecare aducându-şi contribuția la balanță, deşi, aparent, Dayson deținea supremația.

– Am câteva interese de afaceri, continuă Dyson privindu-l semnificativ pe Chase, de parcă acesta din urmă s-ar fi aflat el însuşi pe lista priorităților.

– Dacă te gândeşti să investeşti în creşterea vitelor, atunci va trebui să cheltuieşti o mulțime de bani pe mărfuri de valoare, îl avertiză Chase cu răceală.

Texanul schimbă o privire scurtă cu senatorul.

– Cred c-aş putea zice că mă interesează mai mult ceea ce se află sub pământ, decât deasupra lui. De aceea i-am cerut senatorului să-mi ofere prilejul să-ți vorbesc. Vreau să mă lansez în industria petrolieră şi-n exploatările de gaze naturale.

Chase înălță molcom dintr-o sprânceană, dar nu zise nimic. Fără grabă, lăsă paharul de whisky pe măsuță, lângă Maggie şi îşi scoase paltonul. Trosnetul lemnelor aprinse din şemineu umplea tăcerea care se aşternuse în încăpere.

– Aş zise că nu ți-ai ales bine zona, spuse în sfârşit Chase. Ar trebui să cercetezi mai încolo, spre Badlands, sau în regiunea Powder River.

– Zonele alea sunt deja ocupate de alte companii petroliere, îl contrazise E.J. Acum eu nu pretind c-aş fi expert, dar am să angajez nişte specialişti. Vreau să-mi investesc banii în descoperirea de noi zăcăminte, nu să mă bat cu companiile mari pentru cele deja recunoscute.

– Vrei să mă faci să înțeleg că în opinia dumitale ar exista petrol la Triple C? întrebă Chase uluit de o asemenea supoziție.

– Dacă ştii despre Powder Rover şi Badlands, înseamnă că ai aflat că au descoperit nu de mult nişte zăcăminte chiar la poalele Munților Stâncoşi. Lângă granița vestică a hotarului dumitale, îi aminti Dyson lui Chase pe un ton calm şi sigur. L-aş fi putut aduce pe geologul meu, care ți-ar fi spus totul despre

straturile de rocă – şi ţi-ar fi explicat cât de promiţătoare pare a fi o anume porţiune din domeniul Triple C. Stricklin a făcut toate calculele de rigoare şi a ajuns la concluzia că există mari şanse de a găsi petrol. Mă aflu aici pentru a discuta în legătură cu drepturile de exploatare.

Expresia lui Chase nu suferi nici o schimbare la auzul acestei propuneri. Fără a-şi da pe faţă sentimentele, Chase se uită la Maggie şi sorbi din paharul său. Apoi, într-un târziu se întoarse spre Dyson şi îi răspunse pe un ton egal:

– Subiectul rămâne desigur, deschis oricăror discuţii. Auzise vorbele omului, dar n-avea de gând să ia vreo decizie pripită.

2

Maggie, care îndeobşte avea un somn uşor, tresări şi se trezi la auzul zgomotului făcut de cineva care intrase în cameră. Ridicându-se într-un cot, aprinse veioza de la capătul patului.

– Chase, tu eşti? întrebă ea.

Lumina împrăştiată de bec i-l revelă pe soţul ei care, aşezat pe un fotoliu, îşi scotea cizmele.

– N-am vrut să te scol.

Chase aşeză a doua cizmă pe podea, lângă perechea ei şi începu să-şi tragă poalele cămăşii din pantaloni şi să-şi descheie nasturii. Oboseala i se citea pe trăsăturile dure, masculine, ale chipului. Avea un aer preocupat, în ciuda privirii calde cu care o învăluia.

– Ai stat de vorbă până acum?

Acele ceasornicului indicau miezul nopţii. Maggie se retrăsese mult mai devreme, întrucât trupul ei de femeie însărcinată necesita odihnă.

– Da.

Femeia sesiză o nuanţă de uşoară iritare în răspunsul lui. Deşi Chase îi vorbea de mai toate afacerile lui, totuşi chiar şi el manifesta uneori acea tendinţă a bărbatului din Vest de a se feri de sfatul nevestei.

– Şi? îl provocă ea, fără să se lase intimidată. Dorea să cunoască motivul frământărilor lui şi îi era imposibil să ghicească ceva sub masca aceea ţeapănă.

– Care e reacţia ta la propunerea lui Dyson?

Gura lui Chase se strâmbă într-un surâs acru.

– Am să-ţi spun după ce voi cerceta puţin, în particular, dosarul omului. Senatorul are şi el un interes în toată treaba asta, aşa că nu pot încă să-i iau în seamă recomandările.

Făcu o pauză, conştient că Maggie aştepta un răspuns mai clar.

– În ceea ce priveşte problema forajelor, n-am nimic împotrivă să-mi concesionez terenul. Au trecut vremurile când crescătorul de vite se opunea prezenţei sondelor pe proprietatea lui.

– Deci te-ai decis să iei o decizie mai târziu.

Maggie se ridică în capul oaselor şi se sprijini cu spatele de pernă.

– Nu mai am nici un motiv să mă grăbesc. Dacă există petrol sau gaze sub pământ, o să fie tot acolo şi peste două luni – sau peste doi ani.

Chase se ridică în picioare şi începu să-şi golească buzunarele pantalonilor. Apropiindu-se de masă, descoperi teancul de scrisori aşezat acolo, special pentru a fi la îndemâna lui.

– Ce-i asta?

– O înştiinţare din partea psihiatrului care se ocupă de cazul fratelui meu şi o notă de la Culley.

Zâmbetul femeii se suprapunea peste neliniştea din ochii ei verzi. Ştia că sanatoriul în care se afla fratele ei era unul dintre cele mai bune, dar, pe de altă parte, Culley reprezenta tot ce-i mai rămăsese din vechea ei familie.

– Doctorul spune că a făcut anumite progrese. E posibil ca în curând să-i dea voie să primească vizitatori.

– Nu înainte de naşterea copilului, Maggie, zise el aspru. Nu-mi pasă ce zice doctorul, nici dacă ţi-ar da permisiunea să-l vizitezi chiar mâine.

– Am să aştept.

Dar nu fiindcă îi ordona el.

– Doctorul crede că n-ar fi înţelept ca, în acest stadiu al tratamentului, să-i dăm de ştire lui Culley că aştept copilul tău. Şi e un fapt pe care nu-l pot ascunde cu uşurinţă.

Ultima remarcă era spusă pe un ton glumeţ, dar Maggie îşi aşează cu un gest protector mâna pe abdomen, dorind să atragă atenţia asupra condiţiei sale.

Ura nesăbuită şi bolnavă a lui Culley împotriva familiei Calder provocase în cele din urmă boala fratelui ei.

Chase pipăi plicul cu adresa sanatoriului, fără a scoate însă scrisoarea.

– Ce zice Culley în nota aia?

– Era îngrijorat în legătură cu ferma şi felul în care au rezistat vitele în iarna aceasta.

Fratele ei credea că Maggie se ocupa de mica fermă a familiei O'Rourke situată la granița nordică a proprietății Triple C. Maggie considerase mai înțelept să nu-l lase pe Culley să afle că, de fapt, ferma lor era în prezent administrată de oamenii de la Triple C. Chase mormăi un răspuns incert și lăsă plicul pe masă, apoi continuă să se dezbrace. Maggie îi făcu loc să se strecoare gol lângă ea în pat. Dar Chase nu fu satisfăcut doar cu atât. Își curbă un braț pe sub mijlocul ei și o trase mai aproape de pieptul său. Fierbințeala trupului lui păru să inunde deodată trupul femeii care se încălzi la rândul ei.

– Cum te simți? o întrebă el lipindu-și fruntea de tâmpla femeii și vârându-și nasul în buclele negre, mătăsoase ale părul ei.

– Însărcinată.

Maggie întoarse capul spre el și îi zâmbi aluziv.

Mâna lui coborî cu familiaritate pe abdomenul ei pipăindu-i rotunjimea prin cămașa de noapte din mătase ivorie. Ochii lui luciră de încântare în clipa când simți sub palmă o tresărire ușoară.

– Copilul nostru va avea un caracter activ.

Expresia lui Maggie deveni serioasă.

– Dacă e fată aș vrea să-i punem numele Cathleen, după mătușa mea.

– Cathleen Calder, rosti el rar, apoi dădu din cap aprobator. Îmi place.

– Bine.

Maggie oftă mulțumită și zâmbi cu toată gura.

– Bietul Ty e în tura de noapte la grajd, murmură Chase și privirea lui călători spre sânii ei plini care se evidențiau prin corsajul de dantelă al cămășii.

– Trebuie să fie ger afară.

Maggie își înăbuși un fior și se ghemui mai aproape de trupul musculos al bărbatului.

– Te iubesc, Maggie, gemu el surd și se aplecă acoperindu-i gura cu un sărut flămând.

*

Țipătul singuratic al unui coiot răsună în aerul rece al nopții. Deasupra grajdurilor, cerul părea o masă de stele înghețate pogorâte peste colinele sticloase ale Montanei. Un vânt polar

şuiera împrejurul clădirilor iscate în acel pustiu, ca dintr-un buzunar al pământului.

Năucit de frigul brutal, Ty se zgribuli mai mult sub adăpostul paltonului şi îşi îngropă bărbia şi nasul în gulerul de oaie. Abia îşi mai simţea picioarele, dar continua să se mişte pentru a-şi menţine circulaţia sângelui. Frigul îl împiedica să respire pe nas. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi îşi strecurase mâinile la subsori pentru un surplus de protecţie.

Becurile care luminau şopronul erau acoperite de praf, de aceea atmosfera din încăpere era mai sumbră ca de obicei. Paiele foşneau sub copitele animalelor neliniştite. Mugetele înăbuşite ale vitelor se interferau din când în când cu înjurăturile cowboy-lor.

Ty se uită din nou la văcuţa ce urma să fete. Stumpy Niles îl lăsase să supravegheze juninca, în vreme ce el se dusese să-l ajute pe un alt cowboy, a cărui vacă respingea vitelul nou-născut. Când Ty intrase de serviciu în schimbul de noapte, Stumpy îl luase sub oblăduirea sa şi îi servise instrucţiunile necesare. Toate fătările de până atunci decurseseră normal, necesitând puţine eforturi din partea lui Ty.

Prezenţa lui Stumpy anulase oarecum pofta de şotii a cowboy-lor în seara aceea. Ty trebuise totuşi să îndure ironia câtorva dintre lucrătorii alături de care participase la strângerea vitelor în toamnă; îl întrebaseră dacă ştia cu siguranţă pe care parte ieşea vitelul avertizându-l că nu cumva să greşească „gaura". Băiatul îşi dăduse toată osteneala să-şi menţină calmul, ignorând glumele lor caustice. Ty aruncă o privire spre intrare, dar nu se zărea nici urmă de Stumpy. Se uită apoi la juninca; aceasta părea să fi atins ultimul stadiu – era complet dilatată, dar, cu toate acestea, nu se întâmpla nimic.

Ochii mari, castanii ai animalului se roteau arătându-şi cercurile albe din jur. Ty începu să se neliniştească sesizând că era ceva în neregulă. Jucând de pe un picior pe altul ca să se mai încălzească, se apropie de juninca. Urechile îi ardeau, în ciuda fularului de lână pe care şi-l petrecuse peste pălărie. În viaţa lui nu-i fusese atât de frig.

– Care-i problema cu viţeluşul tău, mămico? murmură el cu fălcile încleştate, clănţănind din dinţi.

– Ceva necazuri?

Ty întoarse capul şi o descoperi pe Jessy Niles; fata îl privea cu obrajii roşii, înghețați, înfofolită în paltonul ei gros care abia o lăsa să meargă. Fără să aştepte răspunsul lui, Jessy se apropie de junincă şi studie cu ochi experimentați situația. Ty o zărise şi mai devreme prin grajduri, pe urmă însă o pierduse din vedere şi crezuse că fata s-a dus la culcare. Nu-i făcea nici o plăcere prèzența acestei puştoaice de zece ani, cu atât mai mult în actualele circumstanțe, când priceperea lui era din nou pusă la grea încercare.

– Ce faci aici? De mult ar fi trebuit să mergi la culcare, nu crezi? mormăi el.

– N-am putut să adorm, aşa că m-am sculat, răspunse ea ridicând din umeri, mişcare pe jumătate mascată de paltonul gros pe care îl purta. Vițelul ar trebui să iasă dintr-o clipă într-alta.

Aşa crezuse şi Ty cu câteva minute în urmă, dar deocamdată nu se vedea niciun semn concret. Vaca se afla în impas. Ty simți o sudoare rece umezindu-i fruntea. Apoi ceva începu să apară şi tânărul răsuflă uşurat.

– Gata, iese, anunță el în clipa când o nouă contracție lăsă să se întrevadă încă o porțiune din obiectul întunecat, învăluit într-o masă cleioasă, dinăuntru.

Peste câteva secunde, însă, speranțele lui Ty se spulberară complet. Cu inima cât un purice, băiatul văzu, în locul copitelor firave şi miniaturale pe care le aştepta, capul alburiu al vițelului. Ty strânse din pumni.

– Mergi şi cheamă-l pe taică-tău, îi zise el lui Jessy. Spune-i să vină repede. Vițelul iese cu capul.

Jessy Niles plecă fără a sta pe gânduri în căutarea tatălui ei. Ty petrecu câteva minute chinuitoare, aşteptând ajutoare. Era conştient că deschizătura nu era îndeajuns de mare pentru a lăsa să treacă pieptul şi picioarele din față ale vițelului. În mod normal, picioarele din față erau cele care se iveau mai întâi, urmate apoi de capul fetusului.

Când Jessy reveni în grajd, Ty o privi îngrijorat. Ea se opri gâfâind şi scuturâ din cap pentru a-şi recăpăta suflul. Îngenunche pe podeaua acoperită de paie.

– Nu poate să vină, spuse ea cu voce întretăiată, iar el se înfioră. Spune... să te descurci singur.

– Eu?

Ty aruncă o privire exasperată junincii. Într-o secundă, Jessy realiză că el nu ştia ce să facă. Imediat, preluă ea conducerea. Avea numai patru ani când asistase la primul fătat. De atunci, îşi petrecuse o mare parte din timp în grajduri; observase cele mai neobişnuite cazuri şi învăţase să se descurce în orice împrejurare.

– Mai întâi trebuie să împingi capul vitelului înapoi, între cele două contracţii. Grăbeşte-te, şi scoate-ţi mănuşile şi paltonul.

Ty ezită o clipă. Autoritatea calmă din vocea fetei îi amintea întrucâtva de tatăl său. Cu degete amorţite, îşi descheie nasturii şi se descotorosi de paltonul greoi. Situaţia era prea urgentă, pentru a mai ţine seama de frigul din încăpere; îşi rulă mânecile puloverului deasupra coatelor, apoi făcu acelaşi lucru cu manşetele cămăşii. Ascultând de instrucţiunile lui Jessy, Ty reuşi să manevreze fetusul împingându-i capul înapoi, apoi îi căută picioarele şi i le ridică în poziţia normală. Spaima îl pătrunsese până în măduva oaselor. Îşi auzea bătăile inimii în gât. Slăbiciunea îi înmuiase mişcările, iar stomacul i se contracta de greaţă. Asudase şi sudoarea părea a-i fi înghetat pe spinare. La intervale regulate, contracţiile musculare ale junincii îi strângeau braţul, forţându-l uneori să aştepte până la încetarea presiunii. Dar, la un moment dat, contracţiile începură să slăbească. La vremea când reuşi în sfârşit să aşeze vitelul în poziţia normală, vaca era deja prea epuizată pentru a mai participa în vreun fel.

Tremurând de emoţie şi oboseală, Ty îşi continuă acţiunea, oprindu-se doar din când în când să răsufle şi să lase răgaz junincii să se odihnească. Picioarele de dinainte şi capul ieşiseră, urmară pieptul şi torsul întreg.

– Grăbeşte-te, îl zori Jessy cu o nelinişte pe care Ty *n*-o înţelegea.

În locul oricărei explicaţii, fata veni lângă el şi îl ajută să tragă afară vitelul. Când trupul micuţ al animalului nou-născut apăru în totalitate, îl aşeză pe paiele de alături. Ty se lăsă pe vine, încercând din răsputeri să-şi recapete cumpătul. Jessy, în schimb, îşi văzu mai departe de treabă. Se apucă să şteargă membrana vâscoasă care acoperea nările vitelului.

– Nu sta acolo degeaba! îl fulgeră ea pe Ty. Nerăbdarea se ghicea în ochii ei căprui. Are cordonul în jurul gâtului.

După calvarul pe care trebuise să-l îndure, Ty nu dorea câtuşi de puţin să piardă viţelul.

O dădu la o parte pe fată şi înălţă cu grijă capul viţelului, desfăcând cordonul ombilical care se răsucise în jurul gâtului acestuia. Aplecându-se asupra căpşorului umed, cu păr creţ, al animalului, îi suflă în nări, aşa cum îl văzuse cândva pe un grăjdar procedând cu un mânz nou-născut.

– Când încercai să răsuceşti viţelul înăuntrul vacii, ai simţit vreo mişcare?

Jessy apucase o bucată de cârpă şi freca trupul viţelului pentru a-i stimula circulaţia.

– Nu-mi amintesc, răspunse deznădăjduit Ty.

– E mort, nu-i aşa? conchise ea pe un ton neutru, renunţând să mai frecţioneze trupul animalului.

Ty scrâşni din dinţi; nu voia să admită că viţelul se născuse mort. Simţea că totul se întâmplase din vina sa. Dacă ar fi avut mai multă experienţă, poate că viţelul ar fi fost salvat. Plecă privirea, copleşit de ruşine.

– Poftim.

Jessy îi dădu cârpa.

– Mai bine ţi-ai şterge mâinile.

Remarca ei îi atrase atenţia asupra amorţelii care începuse să-i cuprindă braţul gol: frigul îi congela sângele pe piele. Apucând cârpa, Ty începu să-şi frece mâna până ce simţi că-l dureau muşchii; apoi îşi trase mânecile în jos şi îşi îmbrăcă din nou paltonul.

– Cel puţin vaca e bine, îl consolă fata.

Ochii lui Ty erau întunecaţi de remuşcări; se uită la viţelul roşcat, cu capul şi picioarele albe care zăcea nemişcat, furat de aripile morţii înainte de a fi apucat să zărească lumina zilei. Întrucâtva se simţi mai uşurat la gândul că, în definitiv ar fi putut s-o piardă şi pe mamă.

Îi veni să râdă, un râs amar, când realiză că habar n-avea ce să facă acum cu cadavrul viţelului. Pământul era prea îngheţat ca să-l îngroape. Poate cel mai bine ar fi fost să-l azvârle ca hrană coioţilor.

– Ţi-e frig.

Jessy observă albeaţa pometilor lui şi febrilitatea sălbatică ce se citea în privirea băiatului.

– Mai bine ți-ai turna nişte cafea din termos. L-am lăsat lângă uşă. Rămân eu aici. O să mai treacă puțin până elimină placenta.

– Nu.

Dinții începuseră să-i clănțănească, dar Ty era hotărât să nu-şi părăsească postul înainte de a-şi fi sfârşit treaba. Stumpy îi ceruse să se descurce singur, şi dacă s-ar fi retras înainte de vreme, ar fi fost ca o pată neagră pentru prestigiul său, gândi Ty. Din păcate, copila asta părea să ştie mult mai bine decât el ce trebuia făcut.

– Hei, puştiule! auzi el deodată o voce, urmată imediat de sunetul unor cizme târşite pe podea.

Ty se ridică în picioare şi rămase țeapăn recunoscându-l pe Sid Ramsey, unul din angajații care îi dădeau întotdeauna de furcă.

– Stumpy zicea că ai nevoie de ajutor.

– Nu mai am.

Cowboy-ul rânji; aburii care îi ieşeau din gură se învolburau asemeni unor rotocoale de fum în aerul frigid, totuşi omul părea nepăsător la frigul din grajd.

– Ai reuşit să afli pe unde iese vițelul?

– Vițelul e mort, răspunse Ty pe un ton tăios. S-a născut strangulat.

– Nu trebuie să-l strângi prea tare de gât când îl scoți afară, flăcăiaş, glumi cowboy-ul apropiindu-se pentru a cerceta cadavrul întins pe paie.

– Avea cordonul în jurul gâtului, îl informă Ty supărat.

– Cel puțin, ne-ai furnizat ceva mâncare pentru coioți, deci tot eşti bun de ceva.

Întorcându-i spatele, cowboy-ul scuipă în paie şi îşi şterse gura cu dosul mâinii înmănuşate, apoi îl privi hâtru pe Ty:

– N-ar trebui să vorbeşti aşa, Sid Ramsey! îl certă Jessy cu severitate.

Trăise destul timp printre bărbați pentru a şti că uneori umorul acestora căpăta o tentă crudă. În opinia ei, cowboy-ul se arăta nedrept față de Ty Calder, şi nu era în firea lui Jessy să tacă din gură. Faptul de a se vedea apărat de o fetişcană cu codițe care nici măcar n-ajunsese la vârsta pubertății constitui ultima picătură în paharul amărăciunilor lui Ty.

– Nu te amesteca, Jessy! o şfichiui el mânios.

– Măi, măi, îl ironiză cowboy-ul, bobocul are temperament.

Ty îşi simţi sângele inundându-i fierbinte venele. Dacă mai rămânea acolo un minut, avea să explodeze.

– Tacă-ţi fleanca, Ramsey, mormăi el printre dinţi şi porni cu paşi mari spre ieşire.

– Hei, ce te grăbeşti aşa?

Cowboy-ul îi tăie calea, voind să-l oprească.

– Unde te duci?

– Nu-i treaba ta, aşa că dă-te la o parte.

Cu toate că omul era cu vreo zece ani mai în vârstă ca el, Ty avea avantajul fizicului său atletic.

Fără să şovăie, îşi înfipse palmele în umerii cowboy-ului şi îl îmbrânci într-unul din stâlpii care susţineau acoperişul şopronului. Agresiunea băiatului îl luă pe cowboy prin surprindere. Ty profită de moment şi trecu mai departe, fără a ţine seama de expresia uluită a cowboy-ului.

– Ce ţi-am făcut? îl întrebă Sid Ramsey uimit şi supărat totodată. Glumeam şi eu...

Ty se opri şi se întoarse spre el.

– Glumele natale nu mă amuză deloc, aşa că dă-mi pace.

– Ce să fac? îl înfruntă jignit cowboy-ul cu un început de iritare în glas.

– Tot ce-ţi cer e să încetezi să mă hăituieşti şi să mă laşi în pace. Vocea lui Ty răsuna aspră, hotărâtă:

– Lăsaţi-mă în pace.

Ramsey îl studie cu ochii îngustaţi, dar nu răspunse nimic. Ty traversă grajdul; flacăra care îi mistuise inima cu câteva minute în urmă se mai potolise. Obosit, tremurând de frig, cu sufletul frânt de amărăciune, bâjbâi după termosul cu cafea şi îşi umplu o ceaşcă. Nu simţea nevoia să guste lichidul acela greţos, dar cafeaua îi servea drept pretext pentru prezenţa lui acolo.

De-a lungul peretelui se aflau baloţi de paie. Ty se trânti pe unul din baloţi şi se aplecă înainte sprijinindu-şi coatele pe genunchi; continuă să ţină ceaşca de cafea cu ambele mâini. Simţea un nod în gât şi lacrimile îi înţepau ochii. Scrâşnea din dinţi în efortul de a-şi înăbuşi mânia şi sentimentul acut de tristeţe. Nimic din toate acestea nu semănau cu visurile pe care le avusese atunci când, în urmă cu aproape un an, îşi părăsise casa din California şi traversase stat după stat făcând

autotstopul pentru a da de urma acelui bărbat care figura în Biblia familiei drept tatăl său. La început, totul părea atât de perfect...

Părinții lui începuseră să locuiască din nou împreună, şi Ty recunoscu astfel bucuria de a avea o familie. Îl idolatriza pe tatăl său şi, mai mult decât orice pe lume, dorea să-i semene, dar din păcate, lucrurile nu păreau a merge pe calea cea bună. Să locuiască la o fermă de calibrul lui Triple C, să fie chiar fiul proprietarului – ce altceva şi-ar mai fi putut dori? Dar locul său nu era aici. Nimănui nu-i păsa de trofeele pe care le câştigase el la cursele de cai din California; nimic din ceea ce ştia el nu conta aici. Nu-şi dorea altceva decât să fie acceptat! Însă, oricât de mult şi-ar fi dat silința, orice ar fi făcut, ieşea prost. Nu fusese în stare să ajute vaca aşa că vițelul murise. În plus, se mai certase şi cu Ramsey.

Toate erau împotriva lui.

Auzi paşi care se apropiau de intrare şi se uită furiş pe sub borul pălăriei. Era Stumpy. Ty plecă fruntea şi se pregăti sufleteşte pentru comentariile usturătoare care aveau să urmeze, reacția bătrânului: acea tăcere acuzatoare cu care veteranii fermei găseau de cuviință să înfiereze greşelile tinerilor şi care era mai devastatoare chiar şi decât strigătele şi ironiile cowboy-lor.

– Nimic nu-i mai bun ca o ceaşcă de cafea fierbinte, într-o noapte friguroasă ca asta, declară Stumpy turnându-şi o porție.

Ty se uită lung în ceaşca sa şi, înghițind în sec, sorbi o înghițitură din lichidul ca smoala. Era atât de amar că băiatul se cutremură.

– Începe să-ți placă, eh? zâmbi Stumpy.

– Vițelul e mort, îl înştiință simplu Ty.

– Se întâmplă. Ai vrea să trăiască toți, dar întotdeauna trebuie să pierzi câțiva, zise Stumpy pe acelaşi ton.

– A ieşit întâi cu capul şi n-am ştiut ce să-i fac, continuă Ty, fără a-şi lua ochii de la ceaşca din mână. Dacă n-ar fi fost fata dumitale... La naiba, o puştoaică de zece ani ştie mai multe ca mine.

– Jessy a trăit aici mai mult timp decât tine, îi aminti Stumpy.

– N-are nici un rost.

Umerii băiatului se plecară înfrânți iar privirea lui o căută pe aceea a noului său mentor.

– Mai bine aş lăsa-o baltă. N-am să reuşesc niciodată să-i dau de capăt.

Blândeţea dispăru de pe chipul lui Stumpy, înlocuită de o expresie dură şi furioasă.

– Niciodată să nu spui asta! rosti el tăios. Ţi-e greu, ştiu. Dar dacă te dai bătut acum, ai să regreţi toată viaţa. Trebuie să lupţi până la capăt, chiar dacă ar fi să-ţi dai duhul încercând.

– De ce? întrebă Ty. N-am să fiu niciodată asemeni tatălui meu.

– Nici nu trebuie! răspunse Stumpy cu răceală. Şi dacă asta ai vrut până acum, atunci trebuie să ştii că a fost o mare greşeală. Tu eşti Ty Calder şi nimeni altul.

– Nu prea am motive să mă mândresc cu numele meu, murmură Ty.

Fusese o prostie să creadă că Stumpy îl va înţelege.

– Eşti un Calder nu-i aşa? îl atâţă Stumpy. Cred că numele ăsta e un motiv de mândrie pentru oricine îl poartă. Ce ai vrea să faci? Să stai aici şi să-ţi plângi singur de milă? Sau să-ţi mişti fundul şi să treci mai departe la treabă?

Terminându-şi predica, Stumpy dădu cafeaua peste cap potrivit tradiţiei, şi puse ceaşca goală lângă termos. Fără a se osteni să-i mai arunce o privire lui Ty, plecă mai departe cu paşi repezi, apăsaţi. Spusese ce avea de spus. Restul era problema lui Ty.

Băiatul continua să şadă pe balot, cu capul plecat şi o ciudată senzaţie de înstrăinare în suflet. Sigur, lui Stumpy îi venea uşor să vorbească. El nu mai avea nimic de învăţat. Ty se frământa indecis, scormonindu-şi mintea după o a treia alternativă.

– La dracu, murmură el şi dădu peste cap cafeaua imitând gestul lui Stumpy. Între timp, lichidul se răcise considerabil, fără a-şi atenua însă gustul îngrozitor.

Ridicându-se în picioare, îşi puse ceaşca lângă aceea a lui Stumpy şi intră alene în grajd. Îşi schimbase oarecum starea de spirit. Chiar dacă se simţea în continuare nenorocit, îşi mai venise în fire. Undeva, în mintea sa, începuse să se sedimenteze o decizie. Ty însă nu înţelegea exact care anume.

– Hei, băiete, se auzi el strigat. Treci să-mi dai o mână de ajutor.

Tiny Yates, unul din angajaţii căsătoriţi ai tatălui său ţinea în braţe un viţel nou-născut. Mama viţeluşului îl urmărea cu ochi speriaţi şi neliniştiţi pe bărbatul care îi luase progenitura. Ty ezită întrebându-se dacă nu cumva avea de suportat o nouă glumă, apoi se apropie de cowboy.

– Viţelul ăsta prăpădit habar n-are la ce e bun ugerul şi dă într-una din copite, mormăi enervat cowboy-ul. Iar vaca are atâta lapte că-i gata să plesnească. Am să aduc eu viţelul, iar tu vezi de stoarce-i puţin lapte pe bot ca să-nţeleagă odată ce are de făcut.

Planul nu era prea atrăgător pentru nici unul din cei patru participanţi, dar după mai multe manevre incluzând mugetele vacii şi ale viţelului, înjurăturile cowboy-ului şi strădaniile disperate ale lui Ty obţinură rezultatul scontat.

Ty îşi frecă genunchiul în locul unde îl lovise vaca; se uită la tăuraşul care sugea cu agresivitate în vreme ce vaca, liniştită de acum îşi lingea puiul cu limba ei lungă.

– Aşa mai zic şi eu, declară Tiny şi bătându-l pe umăr pe Ty, trecu mai departe.

Nici nu se ostenise să-i mulţumească pentru ajutor. La fermă nu exista un asemenea obicei. Un bărbat făcea slujba care i se cerea, fiindcă era de datoria lui s-o facă. Pentru ce să-i mulţumească cuiva care îşi face datoria? Ty ´scoase un oftat prelung şi porni spre locul unde o lăsase pe Jessy.

3

Casa părea neobişnuit de tăcută când Maggie intră înăuntru. Se opri în hol, cu urechea ciulită pentru a distinge un zgomot în liniştea după amiezii. Un zâmbet îi înflori pentru o clipă pe buze apoi, păşi mai departe; tocurile înalte ale pantofilor ei răsunau pe podeaua lustruită de lemn.

Pe masa din lemn de cireş, se afla un teanc de scrisori ce aşteptau să fie sortate: corespondenţa de afaceri, separat de aceea personală. Maggie se opri lângă masă şi îşi dezbrăcă pardesiul, aşezându-l pentru moment pe speteaza unuia din scaune. Pe sub pardesiul de primăvară, purta o rochie simplă, cu croială clasică, dintr-o mătase de culoarea vinului. Stilul rochiei conferea multă prestanţă staturii ei micuţe şi îi împrumuta o alură nespus de tinerească.

Unul din plicuri îi era adresat lui Ty. Maggie clipi curioasă citind adresa expeditorului. Emoţia o făcu să tremure umplându-i inima de speranţă, în clipa când observă că scrisoarea venea din partea Departamentului de Admiteri al Universităţii din Texas, Austin. Maggie îşi muşcă buzele; ardea de nerăbdare să afle dacă Ty fusese în cele din urmă admis pentru semestrul din toamnă. Cum toată atenţia îi era concentrată asupra plicului, nu o auzi pe Ruth Haskell care venea din bucătărie.

– Mi s-a părut că aud pe cineva dar n-am ştiut că eşti tu, Maggie. Credeam că te întorci mai târziu.

Maggie răsuci plicul în mână cu un vag sentiment de vinovăţie.

Ruth observă gestul ei şi îşi ceru scuze în felul acela repezit şi nervos care ajunsese s-o caracterizeze.

–Îmi pare rău. Am vrut să sortez corespondenţa mai devreme, dar m-am ocupat de altceva şi am uitat.

– Nu contează, îi zâmbi Maggie.

Femeia fusese cândva menajeră şi bucătăreasă la Homestead. Acum însă, venea doar ocazional pentru a se îngriji de noua odraslă a familiei Calder în lipsa lui Maggie.

Asemeni altor angajaţi ai fermei, Ruth era descendenta uneia dintre primele familii care părăsiseră Texasul pentru a-l urma în Montana pe primul Calder. Strămoşii ei puseseră umărul la construirea fermei şi generaţiile ulterioare păstraseră tradiţia şi continuitatea unor verigi forjate cu mult timp în urmă şi încă nespus de tainice.

Maggie o studia pe femeie şi nu se putu împiedica să observe că Ruth îşi arăta vârsta. Părul ei blond devenise cenuşiu şi pe chip îi apăruseră o mulţime de riduri. Ochii ei albaştri îşi pierdusreă strălucirea. Cândva, Ruth făcuse parte din categoria femeilor plinute, dar nervii îi mâncaseră sănătatea, slăbind-o şi subţiind-o.

Pentru aceia care, asemeni lui Maggie, o cunoşteau, sursa declinului lui Ruth era fiul ei. Buck Haskell fusese judecat şi condamnat pe termen lung după ce, în vara anterioară încercase să-i ucidă pe Maggie şi pe Ty în contextul unui complot ce avea ca scop obţinerea controlului asupra fermei. Firea închisă a acestor oameni din Vest făcuse ca, de atunci, nimeni de la fermă să nu mai pronunţe numele lui. Deşi Ruth îl vizita regulat pe fiul ei la închisoare, nimeni nu o întreba despre el, iar absenţa lui Buck era trecută sub tăcere. Comportamentul acesta ciudat făcea parte din tradiţia ţinutului. În acelaşi fel erau trataţi morţii. Nimeni nu-i pomenea pe cei decedaţi, fiindcă sentimentele profunde trebuiau păstrate în suflet şi a vorbi despre tristeţe sau durere însemna să dai dovadă de slăbiciune.

Câteodată Maggie ar fi vrut s-o aline pe Ruth întrebând-o despre fiul ei; se gândea că femeia avea nevoie să-şi exprime sentimentele de vină şi remuşcare, ca şi dragostea atot-iertătoare de mamă. Dar, oricâtă milă ar fi avut pentru Ruth, Maggie nu încerca nici un fel de compasiune pentru fiul acesteia. Şi, deoarece nu reuşea să afle iertarea în inima ei, nu îndrăznea nici să-i vorbească lui Ruth.

Regretând că îşi lăsase gândurile s-o ia razna într-o direcţie atât de nefericită, Maggie îşi îndreptă iar atenţia spre plicul pe care îl ţinea în mână.

– Cathleen doarme sus? o întrebă ea pe Ruth cu un zâmbet fugar.

– O, nu, e cu tăticul ei.

Maggie ridică din sprâncene cu un aer curios.

– Înseamnă că n-a dormit prea mult.

– N-a dormit deloc în după amiaza aceasta, o informă Ruth pe un ton neliniştit. Chase a plecat curând după prânz şi a luat-o cu el. A plâns când l-a văzut că pleacă, aşa că el nu s-a îndurat s-o lase. Ştii că nu rezistă în faţa micuţei.

– Ştiu, murmură Maggie.

Caracterul dur şi neîmblânzit al soţului ei se înmuia complet în contact cu voinţa fiicei lor în vârstă de numai doi ani.

– Unde au plecat?

– La şantierul de foraj din Broken Butte. Voia să-i transmită nişte ordine şefului de echipă.

Ruth se uită cu un gest nervos la ceasul de la mână.

– Zicea că n-o să lipsească mult.

Uşa de la intrarea principală se deschise şi imediat se auzi râsetul zgomotos al bărbatului combinat cu chicotelile poznaşe ale fetiţei.

– Fereşte capul, Cat, o avertiza Chase.

Maggie se răsuci şi îi zări pe cei doi intrând înăuntru. Cathleen călărea pe umerii tatălui ei cu mânuţele înfipte în panglica argintie a pălăriei lui Chase. Mâinile lui îi ţineau ferm picioruşele pentru a o împiedica să cadă.

Dând cu ochii de Maggie, trăsăturile lui bronzate se destinseră într-un zâmbet larg.

– Nu ţi-am spus eu că mămica e acasă? i se adresă Chase mogâldeţei cu părul ca pana corbului.

Pe când el traversa holul spre locul unde îl aştepta Maggie, enervarea acestuia se transformă într-o exasperare blândă. Chase o lipsise pe micuţă de somnul de după-amiază, însă faţa lui radia atâta forţă, de parcă ar fi fost sculptată din elementele dure ale Montanei pe care el o iubea atâta.

Cu Ruth de faţă, Chase se abţinu să-şi sărute soţia. În schimb, petrecându-şi un braţ pe după talia lui Cathleen, o ajută să lunece jos de pe umerii lui, ca pe un tobogan, spre marea încântare a fetiţei.

– Pap-o pe mămica, o instrui Chase şi urmări cu satisfacţie îmbrăţişarea dintre mamă şi fiică.

Amândouă aveau părul la fel de negru şi ochii ca două smaralde.

– Ia uite în ce hal eşti, strigă Maggie arătând cu un gest pantalonii murdari pe genunchi ai lui Cathleen, bluzița albă mototolită, şi noroiul care păta mâinile fetiței. Parcă s-ar fi jucat într-o cocină.

– Puțin noroi n-o să-i facă nici un rău, răspunse Chase. Mai ales că e din pământul acela bun al Calderilor. Era cam moale terenul pe şantier. Oricum, ar fi trebuit s-o vezi cum arăta înainte s-o curăț.

– Mă bucur că n-am văzut-o, răspunse Maggie.

– Vreau jos, ceru Cathleen fixându-l pe Chase cu privirea ei de smarald şi zmucind din picioruşe hotărâtă să scape din îmbrățişarea lui.

– Vino la mătuşa Ruth, Cathleen.

Femeia întinse brațele spre copil.

– O să mergem sus să ne spălăm, da?

– Nu.

Cathleen respinse cu fermitate oferta şi se bosumflă, decisă să reziste.

– Nu ți-ar plăcea să faci o baie? Am să pun o mulțime de balonaşe de spumă în cadă, o ademeni Ruth.

Fetița consideră îndelung oferta înainte de a se lăsa în voia brațelor bătrânei. Trăsăturile dure ale lui Chase erau transfigurate de mândrie paternă în timp ce asculta sporovăiala fiicei lui pe care Ruth o purta în brațe spre sala de baie de la etaj.

– Ştie exact ce vrea, nu-i aşa? i se adresă el lui Maggie.

– Iar tu ai grijă să obțină ce vrea, murmură ea cu răceală.

– Aceasta e menirea unui tată, insistă Chase lipindu-şi buzele de gura ei. Cum s-a desfăşurat vizita la Culley?

– Bine.

Era de fiecare dată o experiență extrem de neplăcută să-şi vadă fratele în sanatoriul acela, dar Maggie se consola cu gândul că măcar Culley era bine îngrijit.

– Mi-au dat voie să-i arăt o fotografie a lui Cathleen. Culley insistă susținând că arătam exact ca ea, pe vremea când aveam doi ani.

– Nici nu se putea să nu observe asemănarea. Cathleen e un fel de sosie a ta în miniatură.

– Dar pe mine nu m-a râzgâiat nimeni, răspunse Maggie. Într-o bună zi ai să regreți că i-ai oferit tot ce-a vrut. O să

crească convinsă că toată lumea e a ei şi n-are decât să întindă mâna s-o apuce.

Realizând că se îndepărtase de la subiectul principal, Maggie reluă:

– În legătură cu Culley, doctorul a apreciat în mod pozitiv reacţia lui la vederea fotografiei lui Cathleen. Se pare că nu-l afectează deloc faptul că e fiica unui Calder.

– Asta probabil fiindcă fetiţa seamănă cu tine, şi nu cu mine, o tachină Chase cu zâmbetul lui şăgalnic.

– Probabil, recunoscu Maggie. În orice caz, e un început.

– De dragul tău, sper să ai dreptate.

Fratele ei nu-i cauzase decât necazuri, de aceea Chase nu voia să se prefacă interesat de soarta lui sau de perspectiva unei însănătoşiri. Chase ştia cât de mult îl măcinase pe Culley ura împotriva Calderilor, reuşind să otrăvească pentru o perioadă îndelungată relaţia dintre el şi Maggie. În cele din urmă Buck Huskell se folosise de sentimentele fratelui lui Maggie, transformându-l pe Culley într-un pion menit să ducă la capăt complotul urzit împotriva familiei Calder. Era un lucru pe care Chase nu-l putea uita, deşi prefera să păstreze tăcerea asupra lui.

Maggie îi cunoştea sentimentele şi zâmbi cu blândeţe drept unic răspuns la ultima lui remarcă. Apoi, uitându-se din nou la scrisorile de pe masă continuă:

– Ruth zicea că te-ai dus la Broken Butte. Cum merg operaţiunile?

– Se aşteaptă să atingă adâncimea necesară peste două săptămâni.

Chase urmărea mişcările femeii, care acum era ocupată să sorteze corespondenţa.

– Nu trebuie să te aştepţi la o ţâşnitură zdravănă nici de data asta, o avertiză el în glumă. Testele şi rezultatele de la primul puţ indică un zăcământ sărac, capabil să suporte până la o duzină de puţuri, aşa că suntem departe de a deveni „baroni ai petrolului" peste noapte. Să sperăm că vom scoate destui bani din afacerea asta pentru îmbunătăţirile pe care vreau să le aplic la fermă. Toate şoselele necesită reparaţii şi există unele porţiuni unde trebuie ridicate garduri noi. Şi avem neapărată nevoie de locuinţe mai bune pentru angajaţii căsătoriţi.

– Mă gândeam la o maşină nouă, sau la nişte draperii noi pentru dormitoare.

Atât de puţin din profitul lor era dedicat plăcerilor personale... Toţi banii păreau să reintre în circuitul de priorităţi al fermei. Maggie fusese dintotdeauna surprinsă să constate cât de lacomă era ferma – nu că i-ar fi lipsit ei ceva, dar necesităţile personale erau întotdeauna lăsate la urmă.

– Şi eu mă gândeam că dacă ne mai rămân ceva bani, aş putea cumpăra un elicopter. Mi-ar prinde bine în perioada strângerii vitelor, o tachină el.

– Râzi tu acum, dar o să vină vremea să iei şi problema asta în serios, răspunse Maggie.

– Scrisoarea asta de ce stă separat?

Chase întinse mâna cu un gest leneş şi apucă scrisoarea.

Maggie se crispă puţin.

– E pentru Ty.

Cu colţul ochiului îl observă pe Chase care devenise deodată curios şi cerceta încruntat adresa expeditorului.

– Ce-i asta? o întrebă el cu o uşoară nuanţă de reproş. De ce primeşte Ty scrisori de la Universitatea din Texas?

– E.J. Dyson e întîmplător absolvent al Universităţii din Texas. Când a fost la noi astă iarnă a discutat cu Ty despre condiţiile de acolo şi Ty şi-a exprimat interesul privitor la posibilitatea de a se înscrie la colegiu.

Lui Maggie îi venea destul de greu să-şi păstreze tonul calm, de falsă indiferenţă, conştientă fiind de norii care se adunau în expresia lui Chase.

– E.J. a tras câteva sfori în ideea de a-l înscrie pe Ty. Îmi închipui că scrisoarea aceasta conţine răspunsul final.

– De ce nu mi s-a spus nimic? întrebă Chase şi vocea sa coborî într-o tonalitate ameninţătoare.

– Erai acolo când s-a discutat, îi aminti încordată, Maggie.

Această contradicţie fierbea între ei de mai multă vreme. Maggie dorea ca Ty să-şi continue studiile la un colegiu, în vreme ce Chase se opunea acestui fapt cu toată îndârjirea.

Maggie se îndoia că va reuşi să ajungă vreodată la un compromis cu soţul ei, referitor la educaţia lui Ty. Se temuse mult timp de confruntarea cu Chase, dar acum era ferm decisă să nu dea înapoi.

– Eram acolo, recunoscu Chase pe un ton brutal. Dar nu mi-am dat seama că tot ceea ce ascultam era mai mult decât o simplă discuție banală.

Pumnul ei se încleștă pe plic îndoind hârtia.

– Ce naiba Maggie. Avem experți la Triple C care știu mai multe lucruri decât o bandă de profitori amărâți. Locul băiatului e aici!

– Are dreptul la cea mai bună educație pe care i-o putem oferi, se împotrivi cu egală forță Maggie. Asta nu se învață pe spinarea calului. Și, pe deasupra, îi trebuie timp ca să simtă că e tânăr, să se distreze – așa cum noi n-am putut-o face niciodată! De când ne știm, numai muncă, muncă și tot felul de dificultăți. Nu vreau ca Ty să îmbătrânească tot atât de repede ca noi.

– O să faci din el un molâu, o acuză Chase. Iar dacă e molâu, nu va fi în stare niciodată să conducă Triple C! Nu înțelegi că numai cineva născut și crescut pe pământul ăsta poate căpăta cunoștințele necesare pentru a-l administra?! Ty n-a avut un asemenea avantaj. Toată experiența lui se reduce la ultimii trei ani, și abia în ultimul an se poate spune că a căpătat destulă îndemânare ca să se poată compara cu unul din lucrătorii mei de mâna a doua. Are nevoie de multă practică pentru a învăța toate operațiile specifice unei ferme cum e Triple C. De unde vrei să afle secretele astea – din cărți?!

– Din cărți se pot învăța o mulțime de lucruri.

Maggie tremura, dar refuza să cedeze.

– Unul din membrii familiei Calder trebuie să fi crezut și el în ceea ce îți spun acum, altfel rafturile bibliotecii n-ar fi atât de ticsite!

– E prea devreme, Maggie, insista Chase sumbru. E prea devreme pentru el să părăsească ferma. Practic, tot ceea ce a învățat până acum se va pierde. Mai lasă-mi-l încă vreo trei ani aici. Nu mi-l lua acum.

– Dacă ar fi să te ascult, în trei ani ai avea timp să inventezi un alt motiv ca să nu-l lași să plece. Nu. N-am s-o fac.

Ochii femeii sclipeau mânioși.

– Are să meargă la colegiu începând din toamna aceasta.

– Maggie!

– Acum patru ani, mi-ai dat cuvântul tău că nu te vei împotrivi niciodată dorinței lui Ty de a-și continua studiile. Vreau să-ți ții promisiunea.

Chase lăsă capul pe spate și trase adânc aer în piept. Privirea lui era dură, impenetrabilă. Aerul era încărcat de o tensiune aproape palpabilă.

– Știi al naibii de bine că îmi țin promisiunile, o informă el răguşit. Şi am să mi-o țin şi pe asta. Dar *dacă* merge la colegiu – Chase puse un accent apăsat pe „dacă" – va fi aici, în Montana, şi nu într-un oraş aflat la o mie cinci sute de mile distanță.

– Ty va decide. Maggie refuza să-i acorde chiar şi acea favoare; întinzând un braț, recuperă plicul din strânsoarea nervoasă a degetelor lui Chase.

– Nu încerca să-l influențezi cumva Maggie, o avertiză Chase.

– Nici tu să nu încerci, îl înfruntă ea... Știi că te priveşte ca pe un fel de Dumnezeu. E de ajuns să rosteşti un cuvânt, Chase. Dar, te rog, n-o face.

Era modalitatea ei de a-l avertiza.

Din nou, crevasa se deschisese. Oricum ar fi căzut securea, vechea despicătură care îi despărțise cândva se ivea în acelaşi loc. Chase se smulse din loc şi porni cu paşi măsurați spre uşă. Maggie tresări în clipa când uşa se trânti cu zgomot în urma lui.

*

În după amiaza aceea, intrând în sufragerie, Ty presimți că nu era ceva în ordine. Aerul părea încins de tensiune, iar tăcerea era grea. Tânărul se opri o secundă şi îi studie pe bărbatul şi pe femeia care făceau tot posibilul să-şi evite privirile. Ceva îi spunea lui Ty că sursa conflictului o constituia scrisoarea pe care o descoperise pe colțul biroului său mai devreme, când urcase să se îmbrace pentru cină.

La apropierea lui Ty, Maggie înălță pleoapele urmărind fiecare mişcare a fiului ei. Acesta îşi trase un scaun şi se aşeză la masă; lat în umeri şi cu brațele musculoase, Ty avea o înălțime de peste un metru optzeci. Căpătase mersul acela leneş, legănat, specific cowboy-lor. Iar chipul lui bronzat părea tăbăcit, amintind de orele îndelungi pe care Ty şi le petrecea în aer liber, pe câmp, în bătaia vântului şi a soarelui. Trăsăturile lui, încă adolescentine, aveau contururile colțuroase ale bărbaților Calder, semnificând vigoare şi voință nestrămutată.

– Unde e Chatty Cathie? Ty trase scaunul şi se aşeză.

Micuța lui soră venise pe lume într-o perioadă extrem de tulbure pentru Ty. Un timp, tânărul aproape c-o invidiase pe fetiță pentru lipsa ei de griji şi fusese chiar puțin gelos din pricina afecțiunii nepreţuite cu care tatăl lui înțelegea s-o trateze pe cea mai tânără membră a familiei lor. Dar zgâtia mică avea un fel propriu de a se vârî pe sub pielea tuturor celor cu care venea în contact. Curând Ty îşi uitase resentimentele, ajungând s-o îndrăgească sincer pe Cathleen.

– Tatăl tău a luat-o cu el în după-amiaza aceasta, aşa că i-a stricat somnul, răspunse Maggie turnându-şi o porție de supă de sparanghel cu smântână în castron. Era aşa de obosită şi plângăcioasă, că a trebuit să o hrănesc mai devreme, ca s-o duc la culcare.

Deşi bolurile cu supă circulau, tensiunea apăsătoare persista. Trena în fiecare din frazele banale schimbate de părinții săi. Amândoi încercau să se poarte firesc în fața lui, dar Ty percepea cu uşurință falsitatea acelei ambianțe.

Aşteptase mult momentul de față. Nimic n-avea să uşureze situația. Unul din lucrurile pe care Ty le învățase de la viață era acela că amânarea unui eveniment neplăcut nu salva nimic.

Ty lăsă lingura deoparte.

– Astăzi am primit o scrisoare de la Universitatea din Texas, zise el pe un ton calm, dar tăcerea deveni deodată mai apăsătoare, de parcă cineva ar fi îndreptat o puşcă încărcată spre ei. M-au admis pentru la toamnă.

– Tatăl tău şi cu mine am... văzut scrisoarea şi ne-am întrebat în legătură cu răspunsul, recunoscu mama lui şi privirea ei ricoşă lovindu-se de chipul împietrit al tatălui lui.

Ty se uita când la unul când la celălalt, conştient că părinții lui se plasau la polii opuşi ai problemei, ceea ce îl punea pe el în situația nefericită de a alege.

– Ştiu că întotdeauna ți-ai dorit să merg la colegiu, mamă, recunoscu Ty. Pentru tine aspectul acesta e foarte important.

Expresia tatălui său rămase neschimbată; doar un muşchi tresări pe obrazul prelung al lui Chase, în clipa când Ty se întoarse spre el:

– Mi-ai spus odată că am o mulțime de lucruri de învățat pentru a fi în stare să conduc Triple C mai târziu. La vremea respectivă nu mi-am dat seama cât de multe cunoştințe îmi lipseau. Dar, chiar dacă ar fi să învăț o viață de acum înainte,

întotdeauna se va găsi cineva aici la fermă care să facă treaba mai bine ca mine.

– Mă bucur că realizezi asta, murmură satisfăcut tatăl său.

– Cred că unii din oamenii de aici s-au născut gata învățați; continuă Ty cu o grimasă amară și oftă adânc.

– M-am gândit mult astăzi, când am primit scrisoarea. Niciodată n-am să-i întrec în cunoștințele lor pe lucrătorii de la Triple C. Și, întrucât nu pot deveni la fel de priceput ca ei, am hotărât să învăț în schimb ceea ce ei nu știu. În septembrie, mă înscriu la Universitatea din Texas.

– Asta e hotărârea ta? întrebă tatăl lui pe un ton insuportabil de calm.

Ty se întrebă dacă tatăl său înțelegea cât de greu îi fusese lui să ia acea decizie. Trebuise să-și înfrângă sentimentul că își dezamăgește părintele; dorise însă să-și urmeze calea după cum considera el însuși de cuviință, chiar dacă părerea sa nu coincidea cu aceea a tatălui său. Așa că Ty susținu cu îndârjire privirea dură a tatălui său.

– Da, aceasta e decizia mea, spuse el, reușind să reziste sub ploaia de foc ce părea să se abată spre el din direcția tatălui său.

Apoi Chase întoarse capul.

– Dă-mi coșul cu biscuiți, Maggie.

Cu această frază tăioasă se declara încheierea discuției,.

Dovedind înțelepciune, Maggie se abținu să-și exprime în vreun fel aprobarea față de hotărârea lui Ty. Nu dorea să adâncească sentimentul de înstrăinare care plana între ea și Chase.

Când masa luă sfârșit, tatăl lui nu mai rămase să zăbovească la cafea, cum îi era obiceiul. Ty ascultă pașii care se îndepărtau în direcția cabinetului de lucru și se ridică de la masă.

– Ty, veni protestul slab al mamei lui.

Tânărul se opri în prag și se întoarse spre ea.

– Trebuie să-i vorbesc.

Ty nu suporta tăcerea care intervenise între ei. Încuviințarea tatălui său era prea importantă pentru el. Expresia mamei lui îi dădea de știre că aceasta era de altă părere, însă Maggie se mulțumi să-i atragă atenția:

– Nu-l lăsa să te convingă să renunți.

Un râs sec, lipsit de umor izbucni din gâtlejul tânărului.

– Sunt pe jumătate Calder, pe jumătate O'Rourke şi n-aş putea spune care din voi doi e mai încăpăţânat din fire. Mi-am pus în minte să fac ceva, şi nimic n-o să-mi schimbe decizia, de asta poţi fi sigură.

Ty se uită la mama lui, întristat şi totuşi hotărât să nu cedeze.

– Nu tu m-ai făcut să aleg asta, mamă. Iar tata n-o să mă facă să renunţ.

Când Ty intră în cabinet, tatăl lui se afla în picioare, în faţa şemineului masiv de piatră. Sprijinit cu o mână pe policioară, Chase privea gura întunecată şi rece a căminului. Văzând umerii plecaţi ai tatălui său, Ty înţelese încă o dată cât îl rănise. Fu fericit că nu-i putea zări faţa.

– Tată... începu Ty şi observă cum umerii largi şi gâtul tatălui său se încordau. Ştiu că te-am dezamăgit.

– Dezamăgit!

Bărbatul al cărui cuvânt reprezenta legea la Triple C îşi desprinse palma de pe marginea policioarei şi se întoarse, drept şi rigid, spre fiul său. În pieptul lui Chase se dădea o luptă aprigă între emoţiile care îl copleşeau şi puterea sa de stăpânire. Când vorbi din nou, vocea lui suna calmă, dar dojenitoare.

– I-am promis mamei tale că am să-ţi respect decizia, şi aşa am să şi fac. Dar nu pot fi de acord cu un lucru pe care îl consider greşit.

– Ştiu, răspunse înţepat Ty.

– Există oarecare adevăr în argumentele pe care le-ai adus, mormăi tatăl său. Dar nu vor sta în picioare, Ty.

Buzele lui Chase se strânseră cu mânie, până ce gura lui deveni o linie dispreţuitoare.

– Ce dracu, Ty! Crezi că eu n-am avut niciodată optsprezece ani? Am fost şi eu ca tine! Credeam că ştiu mai multe decât tatăl meu. Cel mai adesea îi ascultam sfaturile cu un zâmbet pe buze. Credeam că exagerează. La naiba, nu ştiam nici pe jumătate. Iar tu nu înţelegi nimic din ce te aşteaptă.

Acuzaţia devastatoare îl sili pe Ty să treacă pe o poziţie defensivă.

– Înţeleg mai mult decât îmi acorzi tu credit.

– Chiar aşa? îl înfruntă aspru tatăl lui. Uită-te la harta asta.

Îi arătă cu degetul harta desenată de mână care atârna fixată într-o ramă, pe peretele din spatele biroului. Anii îngălbeniseră pânza pe care erau trasate hotarele fermei Triple C.

– E veche, Ty. E veche, dar încă valabilă. Ai idee câte ferme mai existau în vremea aceea? Astăzi abia câteva dintre ele se laudă că mai există, iar majoritatea sunt conduse de la distanță de corporațiile investitoare. Sunt ferme care şi-au avut cândva zilele lor de glorie. Calderii însă au rezistat fiindcă şi-au menținut rădăcinile aici, în pământul ăsta.

– Înțeleg ce spui, insistă Ty din ce în ce mai iritat. Nu avea nevoie de o predică. De trei ani de când se afla la fermă, auzise într-una numai predici. Sunt capabil să gândesc şi singur.

– Atunci fă-o! îl avertiză tatăl său. O proprietate de dimensiunile lui Triple C este foarte vulnerabilă la atacurile din exterior şi se va prăbuşi ca un pachet de cărți de joc, dacă acela care o conduce nu ştie să țină frâiele cum se cade. Ai face bine să înțelegi asta odată pentru totdeauna! Un fruct al cărui miez e putred, va putrezi şi el.

– Îndrăznesc să te contrazic pentru că am convingerea că fac ceea ce trebuie, declară Ty scrâşnind din dinți. Ce naiba, lucrul acesta ar trebui să-ți spună ceva.

– Fă cum vrei, răspunse tatăl său, apoi adăugă. Dar eu ştiu că pământul ăsta e singurul în stare să te învețe cum să conduci ferma. N-ai să reuşeşti să mă convingi că nişte nenorociți de profesori se pricep mai bine. Eu n-am să-ți stau în cale, Ty. Chase respiră adânc... Dar nici n-am să ridic vreun deget să te ajut. Viața nu se învață într-o sală de curs. Viața e acolo! Degetul mâinii lui întinse se aținti spre fereastră.

– În timp, îți voi dovedi că am avut dreptate, răspunse Ty; era mâhnit de lipsa de sprijin din partea tatălui său, dar nu voia s-o arate.

– Pe cinstea mea, va trebui s-o faci!

Bărbia lui Ty coborâse cu o frântură de milimetru în clipa când tânărul părăsi cabinetul. Conversația cu tatăl său îi zdruncinase întru câtva încrederea, dar Ty era încă ferm decis să-şi urmeze calea. Mândria lui încăpățânată se opintea cerându-i să-şi dovedească dreptatea.

4

La sfârşitul verii, aproape două sute de oameni incluzându-i pe lucrătorii de la Triple C şi familiile se adunaseră la Homestead pentru a sărbători plecarea lui Ty. Nu se ţinuseră cuvântări, dar Ty primi o mulţime de urări de bine, presărate cu glume picante pe seama elevelor de colegiu.

Berea curgea din belşug, iar puştii strecuraţi printre adulţi furau ici-colo din paharele rămase nesupravegheate. Mesele întinse afară, la umbră erau garnisite cu tot felul de salate, plăcinte, sandvişuri şi prăjituri.

Tucker, bucătarul chel al fermei, se străduia să-şi menţină supremaţia împotriva invaziei de femei venite care mai de care să-şi ofere produsele culinare, spre degustare celorlalţi musafiri şi în cele din urmă se retrase lângă grătarele fumegânde, înarmat cu o furculiţă uriaşă şi un cuţit de măcelărie. Era o permanentă vânzoleală de oameni care se perindau încoace şi încolo pe sub umbrarul de pânză înălţat deasupra meselor. Alte mese mărunte din şipci erau expuse la umbra copacilor din jur.

Aceia care terminaseră de mâncat şi de băut, se strânseseră în ţarcul larg de lângă hambar. O parte din festivităţile de după-amiază includeau întreceri prieteneşti între cowboy, cum ar fi aruncarea lasoului, legarea vitelor şi gymkhana. Ty participase la multe evenimente de acest gen fără speranţa de a ieşi învingător vreodată; însă acum, ca oaspete de onoare, ştia că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui şi că lumea se aştepta să-l vadă participând activ alături de ceilalţi tineri. Avea cel puţin satisfacţia de a se descurca destul de onorabil.

Unul din cowboy deschise poarta ţarcului dându-i voie lui Ty să iasă călare pe roibul său şi să-şi rotească lasoul. Operaţiunea aceasta se diferenţia de un „calf-roping" obişnuit prin aceea că tot ce i se cerea de făcut unui cowboy era să

azvârle funia în jurul gâtului vițelului, fără a trebui să coboare și să-l lege.

În afara țarcului, Ty își roti calul aducându-l înapoi lângă poartă, pentru a urmări spectacolul desfășurat de următorul concurent. Strânse la loc lasoul și îl fixă de șa, apoi se lăsă leneș pe spate. Întotdeauna se întâmpla ca vreunul din spectatorii sau concurenții de pe margine să-i adreseze cuvântul; de cele mai multe ori, aceștia nu așteptau alt răspuns din partea lui, decât o ușoară încuviințare din cap, sau un zâmbet.

Sid Ramsey se afla în țarc și mâna niște vite rătăcite înapoi, în adăpostul lor. La un moment dat, își opri calul lângă poartă, unde poposi Ty.

– Zici să pleci încolo, spre Texas, ha? i se adresă el lui Ty cu colțurile gurii căzute, într-o expresie de indiferență.

– Așa e, încuviință Ty. Plec împreună cu Dyson poimâine.

Șaua de piele scârțâi pe când cowboy-ul se aplecă într-o parte pentru a scuipa la picioarele calului.

– Partea bună în treaba asta e că eu și băieții nu vom mai fi nevoiți să facem și muncile tale. Ai fost întotdeauna o caricatură de cowboy.

– Pe dracu, o să le dau în schimb de lucru profesorilor, răspunse Ty cu un rânjet.

Înțelegea că afirmația jignitoare a lui Ramsey era în realitate un mod prin care acesta voia să-i transmită că avea să-i simtă lipsa. Atitudinea cowboy-ului făcea parte din acel cod ciudat potrivit căruia oamenii din Montana arătau mai multă duritate în cuvinte, cu cât sentimentele lor erau mai profunde. Și tocmai aceia care îl puseseră mai tare pe jar păreau acum să-i regrete plecarea, descoperi Ty.

Ramsey râse molcom, apoi duse o mână la pălărie și dădu pinteni calului și se pierdu în animația din țarc.

Ty simți un nod în gât, realizând deodată că avea să-i fie dor de toate acestea. Se uită pe sub borul pălăriei spre cerul nesfârșit de deasupra. Fiecare imagine și sunet căpătă instantaneu o importanță deosebită – tropăitul copitelor pe pământul bătătorit, nechezatul cailor și mugetul vitelor, clinchetul pintenilor, mirosul de bălegar și trupuri asudate. Exista o unitate de netăgăduit aici, o întovărășire permanentă între om, animal și

pământ. Aproape că nu-şi mai amintea să fi trăit vreun alt stil de viaţă.

Un ropot de aplauze izbucni în rândul spectatorilor, accentuat de câteva chiuituri şi strigăte de încurajare. Ty îşi orientă din nou atenţia spre activitatea din interiorul ţarcului. Un călăreţ tânăr şi zvelt tocmai reuşise să înfăşoare lasoul împrejurul gâtului unui tăuraş zdravăn.

– Ai văzut asta? exclamă cowboy-ul aflat în stânga lui Ty. Pariez că a terminat în cinci secunde fix. Când călăreţul se răsuci în şa, Ty recunoscu faţa zâmbitoare a lui Jessy Niles. De la întâmplarea din South Branch în urmă cu doi ani, când asistaseră împreună la naşterea viţelului mort, Ty o mai văzuse ocazional, de câteva ori. Fata nu se schimbase prea mult, doar că între timp crescuse mai înaltă. Ty observa că alura ei devenise şi mai băieţoasă.

Pregătindu-se să plece, tânărul aruncă o privire calului pe care îl călărea Jassy şi interesul său se aprinse imediat. Armăsarul cenuşiu avea caracteristicile uşor de identificat ale lui Cougar, armăsarul care fecundase câteva dintre cele mai bune iepe de la fermă. Ty era aproape sigur că Jessy călărea pe Mouse (Şoarece). El însuşi fusese printre primii care încălecaseră pe spinarea acestui cal. Îşi aminti vag că auzise spunându-se cum că Mouse fusese adăugat remudei* din South Branch.

– Jessy, o strigă Ty pe fata care, terminându-şi numărul se îndrepta spre poartă.

Rectificându-şi poziţia în şa, Ty aşteptă până ce fata călărind pe calul de culoarea şoarecelui se apropie de el.

– Se pare c-ai câştigat.

– Am avut noroc.

Dar Jessy avea o expresie mândră care părea perfect firească, în armonie cu trăsăturile ei bine conturate şi cu buzele pline. Întinzând o mână, Jessy mângâie gâtul arcuit al calului.

– Mouse încă nu e obişnuit cu genul ăsta de îndeletnicire. Aleargă cu atâta viteză, încât de cele mai multe ori trece pe lângă viţel. A trebuit să-mi arunc în grabă lasoul, în speranţa că viţelul o să nimerească cu gâtul în laţ. Şi chiar aşa s-a întâmplat.

– Am ajutat şi eu la îmblânzirea calului ăstuia, spuse Ty. Mă întrebam în care grajd este.

* remudă – schimb de cai (n. r.).

– În al tatei, dar m-a lăsat pe mine să-i port de grijă în vara aceasta.

În timp ce-l privea pe Ty, Jessy căuta să identifice pe chipul lui vreun semn vrednic să confirme sau să nege zvonurile pe care le auzise circulând printre cowboy.

În ciuda dimensiunilor largi ale fermei Triple C, veştile şi bârfele se propagau cu iuţeală. Toată lumea devenea interesată, mai ales atunci când subiectul îl reprezenta unul din membrii familiei Calder. De cele mai ulte ori, Jessy ignora discuţiile de acest soi, considerând că nu o priveau nicidecum problemele altor persoane. Deşi recunoştea la rândul ei poziţia privilegiată a Calderilor, nu o interesaseră amănuntele legate de viaţa particulară a proprietarilor, până în clipa când apăruse Ty. Jessy nu se întrebase niciodată ce anume o făcea să simtă astfel. Ty era apropiat de vârsta ei şi era singurul membru al familiei Calder cu care ea îşi petrecuse timpul până atunci. Ar fi negat viguros dacă cineva ar fi învinuit-o că-l place, deşi toate semnele simpatiei ei erau evidente: Jessy însă considera relaţiile de dragoste care îi animau pe cei printre care trăia, drept stupide şi inutile.

– De ce pleci de aici? îl întrebă ea pe Ty cu o îndrăzneală abia controlată.

– Merg la colegiu.

– Ştiu asta, răspunse ea nerăbdătoare. Dar de ce pleci?

Fără a-şi lua răgaz să răsufle, Jessy continuă:

– Ştiu că unii din băieţi te-au cam şicanat de când ai venit aici. Dar nu dai bir cu fugiţii, nu-i aşa, Ty?

Îngrijorarea se citea pe chipul ei onest.

Un zâmbet îşi făcu loc încet în colţul gurii lui cu linii dure...

– Nu, nu dau bir cu fugiţii, Jessy, o asigură el amuzat să vadă atâta preocupare la cineva aşa de tânăr.

Ascunzându-şi sentimentul de uşurare, Jessy apucă iar strâns frâul.

– Păi, eu doar am vrut să mă asigur că te întorci, adăugă ea cu nonşalanţă forţată. Mă duc să-l caut pe tata; trebuie să încărcăm caii ăştia în trailer.

Strunindu-şi calul, se depărtă câţiva paşi în direcţia porţii,

– Pe curând, atunci.

– *Pe curând.*

Ty o urmări cu privirea cum îşi mâna calul în afara tarcului, trupul ei zvelt sălta în şa combinând riguros mişcările braţelor cu cele ale picioarelor. Ar fi fost nedrept s-o considere urâtă, dar Jessy nu era nici pe departe o fată frumuşică.

– Hei, Ty! îl strigă cineva. Te caută maică-ta!

Înălţând cu indiferenţă un braţ în direcţia din care se auzise vocea, Ty îşi orientă roibul spre ieşire şi o luă la trap uşor către masa principală.

*

Aeroplanul azvârlea o umbră prelungă peste pajiştea unduitoare de dedesubt. Înspre vest, se zărea un grup de clădiri micuţe, întunecate pe care Ty le identifică drept tabăra South Branch. Îşi încordă privirea, dar distanţa era prea mare pentru a vedea mai bine, iar avionul înainta cu viteză. Ty simţea înfiorat chemarea pământului său şi zâmbi amintindu-şi de îngrijorarea lui Jessy privitoare la reîntoarcerea lui.

Puţine erau bucuriile pe care le încercase acolo. Blestemase gerurile iernii şi arşiţa verii deopotrivă, înjurase aerul secetos şi bodogănise noroiul galben care se încleia pe cizmele lui, atunci când ploua. Dar acesta era căminul lui.

Se străduise îndelung să se integreze ca parte componentă a acelei ferme, şi cum descoperea sentimentul ciudat că Triple C devenise o parte integrantă din fiinţa sa.

Avionul tăia vertiginos aerul, îndreptându-se spre culmile stâncoase ale regiunii Yellowstone River, traversând astfel graniţa sudică a domeniului Triple C. Ty îşi desprinse privirea de la fereastră, se aşeză confortabil în fotoliul său şi se uită la bărbatul în vârstă de vizavi care răsfoia ultimele rapoarte referitoare la forajele de la şantierul Broken Britte.

E.J. Dyson îi era destul de străin lui Ty. Tânărul ştia puţin în legătură cu persoana acestuia, exceptând faptul că Dyson şi partenerul lui încheiaseră unele afaceri cu tatăl său. Ty fusese de faţă la câteva din întrevederile lor şi se arătase impresionat de judecata rece şi inteligenţa omului, dar viaţa personală a lui Dyson rămânea în continuare un mister pentru el. Exista un anume grad de fascinaţie în atitudinea lui Ty faţă de Dyson. Fără îndoială, omul acesta era la fel de puternic ca şi tatăl său, dar Dyson călătorea cu avioane rapide şi trăia în lumea aglomerată a finanţelor şi corporaţiilor. Nici în vis, Ty nu l-ar fi

putut descrie pe Dyson ca pe un bărbat slab sau lipsit de fermitate, în ciuda faptului că acesta din urmă trăia la oraş. Dyson era lipsit de prezenţa fizică a lui Chase Calder, dar Ty nu se lăsa înşelat de aparenţele firave ale omului. Sub hainele acelea de cowboy texan, se ascundea un om de afaceri de cea mai înaltă speţă.

– Gata, am terminat, zise Dyson tărăgănat şi închise dosarul.

Schiţă un zâmbet în direcţia lui Ty şi strecură raportul într-unul din buzunarele mapei, conştient că băiatul îl studia. La vârsta sa, Dyson considera orice bărbat de optsprezece ani drept „băiat".

Concomitent, îşi ascundea cu îndemânare propria curiozitate. Acest fecior al lui Chase Calder nu părea să posede câtuşi de puţin construcţia viguroasă a tatălui său. În dimineaţa aceea, înainte de plecare, Dyson avusese timp să remarce relaţia tensionată dintre cei doi. Dezacordul între un tată şi fiul lui era un lucru normal, dar situaţia aceasta îl interesa în mod particular pe Dyson.

– Mă bucur că până aici zborul se desfăşoară fără probleme, deschise el discuţia. E mai uşor să vorbeşti atunci când nu te zdruncini încoace şi-ncolo pe scaun.

– Aşa e.

Subiectul fu abandonat fără alte cuvinte. Ty avea lacăt la gură, ca şi taică-său, observă Dyson.

– Pentru orice om, ziua în care îşi părăseşte casa pentru a merge la colegiu reprezintă o piatră de hotar. Întotdeauna simţi acel amestec de regret şi speranţă.

Dyson încerca subtil să-l încurajeze pe Ty, intuind senzaţiile băiatului.

– Aşa cred.

Ty zâmbi cu jumătate de gură, vrând a-i da de înţeles interlocutorului său că presupunerea acestuia privind amestecul de sentimente era justă.

– Te-ai gândit vreodată în ce ai vrea să te specializezi?

Dyson plecă într-o parte capul, arătându-se interesat.

O undă de amuzament rece se ivi în ochii căprui ai tânărului şi zâmbetul i se accentuă.

– În nimic, dacă aşa ceva se poate.

Răspunsul îl intrigă pe Dyson.

– Cum adică?

– Vreau să iau lecții în toate domeniile – studii veterinare, reproducție, administrarea terenului, resurse naturale, cursuri de mecanică și inginerie, contabilitate, psihologie...

Ty făcu o pauză, indicând că lista era interminabilă.

– Vreau să învăț câte puțin din toate.

– Cunoștințele insuficiente se pot dovedi periculoase, îl avertiză Dyson, cântărindu-l cu atenție pe băiat.

– Eu nu consider astfel, domnule Dyson, răspunse calm Ty.

– Poți să-mi zici E.J., îl invită acesta.

– E.J., încuviință Ty. Mă interesează doar să învăț. Puțin îmi pasă de diplomă. Dacă voi ajunge să am cunoștințe de bază din toate domeniile, adversarilor mei de mai târziu le va fi dificil să mă lege la ochi.

– Sau le va fi mai ușor..., murmură Dyson.

Răspunsul lui atrase un rânjet ușor arogant din partea lui Ty, care ridică din umeri și adăugă:

– Cum zicea un cowboy bătrân, pe nume Nate Moore, bunul simț nu se învață. Îl ai sau nu-l ai. Toată învățătura din lume va fi inutilă, dacă n-ai bunul simț și înțelepciunea de a ști cum s-o aplici.

– Isteț bătrânul...

– Nate Moore e filozoful fermei. Ty zâmbi acru. Nu vorbește des, dar când spune un lucru, de obicei e ceva de care merită să-ți amintești.

– Majoritatea cowboy-lor pe care i-am cunoscut nu aveau o părere prea bună despre școală.

– Aproape toți puștii din liceul meu erau copii de fermieri. Câțiva din ei au abandonat școala și s-au dus să se angajeze, iar alții își petreceau tot timpul muncind la ferma familiei. După câte știu, nici unul din absolvenții de vârsta mea nu s-au înscris la vreun colegiu, cu excepția câtorva fete, poate.

Preocupat de treburile care îi răpeau mai tot timpul la fermă,. Ty nu legase o prietenie strânsă cu nici unul din foștii săi colegi; se rezumase la grupul băieților de la Triple C. Dar cum el era un Calder, nici cu aceștia nu extinsese familiaritățile.

– Se pare că tu ai spart tradiția, observă Dyson.

Amuzamentul din ochii lui Ty căpătă o nuanță sarcastică.

– Mă tem c-am sfărâmat-o în bucăți.

Ty era amărât fiindcă tatăl său refuzase până în ultima clipă să se împace cu hotărârea lui de a-și continua studiile.

– Nutresc un mare respect pentru tatăl tău.

Dyson sesizase răceala cu care Chase îl tratase pe fiul său în cursul week-end-ului şi fusese mirat. Abia acum însă înţelegea motivul.

– E un om cinstit, dintr-o bucată şi care nu se dă în lături să-şi înghesuie adversarul pentru a obţine ceea ce vrea. E dur, foarte dur, spuse Dyson, cu un licăr de admiraţie în ochii albaştri spălăciţi. Dar atitudinea lui e întru câtva arhaică. Vremurile moşierului absolut au apus. O fermă trebuie considerată acum ca orice altă afacere. Pentru a supravieţui concurenţei, trebuie aplicate cele mai moderne metode şi operaţiunile cu eficienţă maximă, toate resursele disponibile trebuie folosite la capacitatea lor maximă. Tatăl tău ştie asta, dar nu vrea s-o recunoască. Cred că aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Vrei ca lucrurile să continue în felul pe care-l ştii, şi cu care eşti obişnuit de-o viaţă.

Dyson zâmbi, voind a sugera astfel că se includea şi pe sine în categoria celor bătrâni.

– Dar tu ai capul pe umeri, Ty. Ceea ce faci tu va aduce un suflu nou în fermă.

Comentariul acesta neaşteptat din partea unei persoane de calibrul lui E.F. Dyson alungă toate îndoielile din mintea lui Ty. Era conştient însă că nici o clipă nu privise situaţia în lumina în care o punea acum Dyson; motivele sale fuseseră mult mai egoiste, izvorâte din dorinţa de a contribui la activitatea fermei într-un stil propriu, inaccesibil celorlalţi.

– Sper că aşa se va întâmpla.

Ty nu îndrăznea să se arate din cale afară de încrezător, fiind încă obsedat de aprecierile negative ale cowboy-lor veterani de la Triple C.

– De aceea aş vrea să merg la toate cursurile care mi-ar putea aduce beneficii ulterior.

– Nu poţi să studiezi încontinuu. Ai grijă să-ţi faci timp şi pentru puţină distracţie şi nişte fete...

Dyson clipi glumeţ.

– Am să-mi fac timp pentru fete, rânji Ty.

– Acum vorbeşti ca un texan adevărat, zise omul. Apropo, am să-ţi repet ce i-am spus mamei tale. Vei fi binevenit să mă vizitezi în fiecare week-end. Şi să ştii că te aştept!

– Am să vin, promise Ty.

– Când ai s-o cunoşti pe fiica mea, sunt convins c-ai să vii, declară Dyson.

Acesta era un detaliu care îi scăpase lui Ty. Se încruntă ca şi cum ar fi dorit să-şi amintească discuţia referitoare la fiica lui Dyson.

– Îmi amintesc c-ai vorbit despre fiica ta la un moment dat.

– Probabil atunci când am discutat despre universitate. Tara Lee s-a înscris în anul întâi ca şi tine, deşi mă îndoiesc că e prea serioasă în planurile sale. E o fată isteaţă – de aceea mă tem că îi e mult prea uşor să capete note bune.

– Ei bravo!

Notele lui fuseseră întotdeauna cu puţin peste mediu, dar Ty trebuise întotdeauna să înveţe zdravăn pentru a le obţine.

Dă-mi voie să te avertizez ca între bărbaţi. Tara Lee atrage băieţii, aşa cum un borcan de miere atrage muştele. Ne aşteaptă la aeroport, aşa că nu uita. E un fluture care zboară de la un bărbat la altul.

– Am să încerc să-mi amintesc.

Ty era curios. Nu putea asocia nicidecum imaginea unei fete frumoase cu persoana ştearsă şi slăbănoagă a lui Dyson. Fie că fiica lui nu-i semăna, sau Dyson exagera din dragoste paternă...

*

Avionul ateriză dinaintea unui hangar privat, purtând emblema Dy-Corp Development Ltd. Ty îşi desfăcu centura de siguranţă şi aşteptă ca bătrânul să coboare primul. Aerul fierbinte se ridica din pardoseala de ciment învăluindu-i în vapori invizibili, înăbuşitori. Ty îşi simţi spatele inundat de o peliculă fină de sudoare şi stropi fini îi apărură deasupra gurii. Era obişnuit cu arşiţa uscată din Montana, umiditatea verii texane îi era perfect străină. Îşi încordă muşchii, scuturându-se de amorţeala călătoriei.

Un tractor miniatural cu o remorcă micuţă în coadă se apropie de avion, în vreme ce membrii echipajului de sol deschideau compartimentul de bagaje.

Ty voi să-şi ia valizele.

– Nu-i nevoie, îl opri Dyson. Vor descărca ei tot bagajul şi-l vor transporta la maşină.

Se auzi un claxon şi un Cadillac argintiu ţâşni din şosea, oprind brusc în parcarea de lângă hangar. Dyson flutură o mână în direcţia maşinii, apoi porni cu paşi repezi spre parcare, indiferent de căldura înăbuşitoare din jur. O femeie tânără coborî din maşină şi veni să-i salute.

Ty rămase încremenit. Îi fu imposibil să se abţină. Brună şi vivace, tânăra avea o înfăţişare sănătoasă şi plină de sex-appeal. Părul ei negru îi cădea în onduleuri lungi pe umeri, într-un fel plin de prospeţime pură şi feminitate. Avea tenul curat, strălucind de un bronz auriu, şi radiind o căldură ce părea să pulseze deopotrivă în sângele lui Ty.

Buzele ei de culoarea cireşei contrastau plăcut cu rochia de vară cu imprimeuri „spaghetti" pe care o purta. Graţioasă ca o porumbiţă alergă spre tatăl ei, îi înconjură gâtul cu braţele şi îl sărută pe obraz.

– Îmi pare rău c-am întârziat. Sper că nu aşteptaţi de mult.

– Abia am aterizat.

Dyson o sărută la rândul lui, apoi i-l arătă pe Ty.

– Ţi-o prezint pe fiica mea, Tara Lee. Acesta e Ty Calder.

Când ochii ei negri catifelaţi se întoarseră spre el, Ty se zăpăci complet. Cunoscuse până atunci câteva femei atrăgătoare. Îşi pierduse virginitatea curând după ce împlinise şaptesprezece ani, în cursul unei petreceri nebuneşti în Miles City şi de atunci continuase să se întâlnească cu aceeaşi femeie experimentată. Ceea ce vedea însă acum era adevărata frumuseţe.

– Încântat de cunoştinţă, Tara Lee.

Vocea lui răsună răguşită, într-o tonalitate joasă, vibrând de freamătul interior pe care i-l producea prezenţa ei.

– Ty Calder...

Fata repetă numele, şi o pereche de gropiţe provocatoare îi apărură în colţurile gurii.

– Din familia Calder? adăugă ea cu o nuanţă de umor în voce, uitându-se cu coada ochiului spre tatăl ei, ca pentru o confirmare.

– Aşa e.

– Bun venit în Texas, Ty Calder.

Îi oferi mâna ei micuţă. Ty o luă şi o reţinu câteva clipe într-a lui. Privirea lui alunecă spre corsajul rochiei ei; observă stropii fini de transpiraţie lucind în curbura pe jumătate întrevăzută dintre sânii ei. Pieptul ei tânăr sălta uşor în ritmul respiraţiei.

– Ai să stai mult?

– Da... din fericire.

Ty înălţă ochii şi întâlni iar privirea îndrăzneaţă a fetei. Zâmbetul discret din colţul gurii ei nu părea câtuşi de puţin să-i descurajeze interesul.

– Ty s-a înscris la colegiu aici. Cred că ți-am spus, zise E.J. Dyson pe un ton sec.

– Îmi amintesc că te-ai zbătut să obții admiterea fiului cuiva la universitate.

Tara ridică din umeri cu indiferență; pielea bronzată a umerilor ei sclipea în lumina soarelui torid. Își desprinsese încet mâna din strânsoarea lui, cercetându-l cu privirea ei galeșă, pentru că i-o reținuse mai mult decât era necesar. Ty zâmbi și el, deoarece voia să-i dea de înțeles că era atras de farmecele ei – mai mult chiar, era captivat.

– Tata face afaceri cu atâta lume, încât nu pot să țin minte toate numele.

– Cu excepția familiei Calder? o tachină el pe același ton cu care se referise mai devreme la familia lui, de parcă numele lor ar fi ocupat un loc aparte în memoria ei.

– Tata mi-a povestit multe lucruri despre ferma voastră... dar majoritatea mi se par incredibile.

Vocea ei avea un delicat accent din sud, ce semăna prea puțin cu intonația greoaie, tărăgănată a lui Dyson. Ty ar fi stat o noapte întreagă s-o asculte.

– E adevărat că tatăl tău are o fermă aproape tot atât de mare ca Rhode Island?

– Aproape.

– Va trebui să-mi povestești neapărat, declară ea și luă brațul tatălui ei, zâmbindu-i fericită. Așa am să compar povestirile și am să descopăr dacă mi-ai spus adevărul sau nu.

Apoi păru să uite de prezența lui Ty în vreme ce se îndreptau toți trei spre Cadillacul argintiu. Le zâmbi bărbaților care încărcau bagajele și Ty observă că aceștia se dădeau în vânt să-i răspundă care mai de care. Situația începea să-l irite vag.

– Văd că Tara Lee te-a convins s-o lași pe ea să conducă, îi zise Dyson partenerului său, George Stricklin, care aștepta lângă Cadillac.

– Într-adevăr, m-a convins, recunoscu acesta.

Tara reprezenta una din puținele slăbiciuni de ordin sentimental pe care și le permitea Stricklin. Din prima clipă când o zărise, era doar o adolescentă pe atunci, Stricklin o asemănase păpușii de porțelan chinezesc pe care mama lui o ținea încuiată într-o cutie de sticlă. Era un obiect ce se cerea privit și admirat, dar nu și atins. De aceea, nutrea față de Tara aceeași adorație distantă.

5

Ty îşi alese ca specialitate de bază ştiinţele agricole plus medicina veterinară, urmând să studieze ca disciplină secundară administrarea afacerilor. Pe lângă acestea, se înscrisese la o sumedenie de alte cursuri. În prima săptămână, se interesă şi află ce cluburi frecventa Tara Lee Dyson, şi se înscrise la unul din acestea. În paralel, începu să activeze în echipa de rodeo a colegiului.

După perioada iniţială de acomodare, Ty se încadră perfect în ritmul vieţii universitare şi primul semestru trecu pe nesimţite. În ciuda celor două week-end-uri petrecute la domiciliul familiei Dyson, şi cluburile frecventate în comun cu Tara, avu de puţine ori ocazia să discute cu ea. Cu înfăţişarea şi personalitatea ei, Tara devenise una dintre cele mai populare fete din campus, încă din prima lună. Competiţia privitoare la atenţiile ei era aprigă.

Clubul lor organiza o petrecere de Crăciun, cu o săptămână înainte de începutul vacanţei de iarnă. Aproape tot timpul, Ty fu forţat s-o urmărească pe Tara râzând şi dansând cu alţi băieţi. De două ori reuşi s-o invite la dans, dar de fiecare dată, altcineva venise şi i-o suflase de sub nas. Frustrarea sa atinsese un nivel intolerabil când, în cele din urmă, întrezări scăparea. Tara tocmai ieşea din sala de toaletă şi se pregătea să se alăture petrecerii. Ty o interceptă înainte ca prietenii ei s-o observe şi o luă de braţ conducând-o fără discuţii în micul alcov de lângă scară.

– Ty Calder, de ce naiba m-ai adus aici?

Expresia ochilor ei contrazicea protestul moale al vorbelor şi îi dădea de ştire lui Ty că ea înţelegea foarte bine.

– Unde în altă parte aş putea să petrec cinci minute cu tine fără să ne întrerupă cineva? răspunse el sec.

Frumuseţea ei îi stârnea cele mai brutale dorinţe.

– Tata se întreba dacă vrei să ne vizitezi în week-end-ul acesta, înainte să pleci acasă, murmură ea.

Bancheta pe care şedeau era cât se poate de inconfortabilă, dar era singurul lor valabil. Tara stătea aşezată în unghi, cu umerii lipiţi de perete. Poziţia ei îl ţinea la distanţă, doar genunchii li se atingeau; Ty se aplecă spre ea şi îşi propti palma pe bancheta de piele, chiar lângă coapsa ei. Lumina slabă din încăpere scotea în evidenţă reflexele de ebonită ale părului fetei şi gingăşia de petală a feţei ei. Buzele ei de culoarea cireşii luceau într-o invitaţie tăcută, care parcă răsucea un pumnal în şalele lui Ty.

– Ai să fii acolo?

Vocea lui era plină de dorinţă; tânărul nu se străduí să ascundă faptul că vizitele lui erau cauzate de prezenţa ei.

– Am să fiu câtva timp, dar am primit invitaţii la cei puţin o duzină de petreceri.

Agenda ei socială părea aglomerată în permanenţă. Ty nu era convins dacă popularitatea Tarei îl agasa ori îl încânta. Se consola cu faptul că, schimbându-şi în permanenţă escortele, Tara nu avea un prieten permanent, totuşi suferea din pricina imposibilităţii de a ajunge la ea.

– Am de terminat o lucrare, aşa că e mai bine să nu mă aştepţi.

Cercetă pe furiş chipul ei în căutarea unui semn cât de mic de dezamăgire.

– Am să-i transmit tatei, răspunse ea pe un ton molatic, fără să-i dea satisfacţia aşteptată.

Din sala de dans ajunseseră până la ei câteva hohote de râs care distruseră atmosfera de intimitate dorită de Ty.

– Hai să ieşim de aici.

Mâna lui se mută pe genunchiul ei, mângâindu-i uşor rotula prin fusta de lână roşie.

– Să mergem undeva unde e linişte şi putem vorbi. N-am stat nici cinci minute cu tine în după amiaza asta.

Ea aruncă o privire întunecată în direcţia din care se auzeau zgomotele şi apoi se întoarse din nou spre Ty.

– E o idee minunată, dar i-am promis lui Ed Bruce să merg înapoi la club cu el.

Zâmbi scuzându-se.

– Poate altădată.

– Aşa spui mereu, zise Ty încleştându-şi fălcile cu furie neputincioasă. Încep să mă întreb dacă se va întâmpla vreodată. Spune-i că te-ai răzgândit şi că mergi cu mine.

– Nu, refuză ea şi îi îndepărtă mâna. Nu e vina mea că el m-a rugat primul, aşa că nu trebuie să te îmbufnezi fiindcă am acceptat. Nimeni nu are dreptul să mă înveţe ce să fac, Ty Calder, nici chiar tatăl meu.

Cu o mişcare fluidă şi deopotrivă de graţioasă, se ridică în picioare. Parfumul trupului ei stimulă şi mai mult simţurile deja treze ale lui Ty, iar frumuseţea ei naturală îl pătrunse până în adâncul sufletului. Mâna lui se curbă pe talia ei în încercarea de a o reţine pe loc. Se aplecă spre trupul micuţ al fetei, cu toată pasiunea, cu foamea nevoilor lui de bărbat tânăr.

În ciuda cuvintelor şi a comportării sale, Tara nu părea supărată pe el. Pur şi simplu dorise să-i aducă la cunoştinţă regulile ei. Nimeni n-avea să-i dicteze ei ce să facă, sau s-o controleze – nimeni n-avea s-o convingă să-şi limiteze numărul prietenilor de sex opus. Nu voia să fie cucerită, ci numai să i se permită libertatea de a fi ea însăşi întotdeauna.

– Ce naiba, vreau să te văd şi niciodată n-am ocazia.

Vocea lui vibra de frustrare. Iniţial, mândria îl împiedicase să se amestece printre admiratorii ei. O dorea numai pentru el, dar, în prezent, Ty era îndeajuns de disperat ca să accepte orice condiţii care să-i permită plăcerea companiei ei. Expresia ei îmblânzită aproape că-l făcu să geamă.

– Nimeni nu m-a invitat la jocul de baschet de după Anul Nou.

– Vrei să mergi cu mine? o întrebă Ty pe nerăsuflate, trăgându-se mai aproape.

– Da.

Ochii ei negri străluceau animaţi de promisiuni şi expresia lor spulberă ultimele urme de reţinere din inima lui. Palma lui se lipi mai strâns pe talia ei, o cuprinse brusc în braţe şi îşi strecură degetele prin părul ei ondulat. Nu dorise să fie brutal, dar apăsarea gurii lui pe buzele ei calde, răsfrânte deveni deodată dură şi posesivă.

Se simţi străbătut de un fior de triumf în clipa când simţi flacăra trecătoare a unui răspuns. Dorea mai mult şi încercă să obţină mai mult, dar imediat întâmpină o rezistenţă hotărâtă.

– Tara! Eu...

Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui, silindu-l să tacă.

– Tata ar fi trebuit să mă avertizeze în legătură cu tine, murmură ea, şi îl privi cu o seriozitate pe care n-o mai arătase până atunci.

Ty voi să profite de acest nou avantaj şi s-o îmbrăţişeze iar, dar ea îi alunecă blând din braţe, cu o indiferenţă care contrazicea încurajările anterioare.

– Nu sunt pregătită să mă las târâtă într-o relaţie, Ty Calder, aşa că e mai bine să ne întoarcem în sală.

Apucându-l de mână, îl conduse înapoi în mijlocul mulţimii zgomotoase de tineri. Nu căldura mâinii ei dorea el s-o simtă. Dorea fierbinţeala întregului ei trup sub trupul lui şi umezeala buzelor ei sub apăsarea buzelor lui. Un biet sărut nu-i putea satisface apetitul care devenise de-a dreptul furtunos. Simpla ei prezenţă îl stârnea şi nici o mângâiere nu venea să uşureze durerea pietroasă din şalele lui.

Uşa de la intrare se deschise brusc ajutată de o pală de vânt rece care trecu înfiorată prin şirurile de beteală argintile ce împodobeau bradul de Crăciun din mijlocul încăperii şi clătină pe ramuri ornamentele viu colorate. Doi dintre colegii săi de club intrară înăuntru aducând cu ei o ladă cu cutii de bere.

– Închideţi uşa! strigă cineva şi câteva voci se alăturară protestului său.

– Afară bate un nenorocit de „blue norther", explică Jack Springer, unul din băieţii cu berea, închizând uşa cu o lovitură de picior. Jack era, ca şi Ty, un proaspăt component al clubului. „Blue norther" era denumirea dată fronturilor reci de aer care pătrundeau în câmpiile texane însoţite de vânturi puternice şi care provocau scăderi maxime de temperatură.

– Mda, numai Montana e de vină, răspunse tovarăşul său, Willie Atkins, arătând cu un gest din bărbie spre Ty.

Montana era porecla cu care majoritatea băieţilor din sud i se adresau lui Ty.

– Probabil că ai uitat poarta deschisă astă-toamnă, când ai plecat de acasă.

Privirea lui Willie călători peste capul lui Ty spre fata cu buclele negre de lângă el. Dând drumul lăzii de bere, o lăsă să cadă spre Ty zicând:

– Doar pentru asta, va trebui să-ţi oferi drept gaj partenera pentru tot restul serii.

Instinctiv, Ty înălță brațul pentru a apuca marginea lăzii. Ca urmare eliberă mâna Tarei. Willie Atkins o smulse imediat pe fată de lângă el, pornind s-o rotească prin cameră într-un vals exagerat, ceea ce atrase râsetele zglobii ale Tarei.

Ty îi privi depărtându-se și strânse din dinți. Ca nou venit, nu-și putea permite să obiecteze prea mult împotriva colegului său care se bucura de statutul unui membru cu vechime. Totuși îl înfuria ușurința cu care Tara se lăsase „furată" de Atkins fără a găsi de cuviință să se scuze altfel decât printr-o ridicare vagă din umeri și un zâmbet nepăsător. Nu era prima oară când ea îl trata astfel și Ty începea să-și piardă răbdarea. Ceea ce îl enerva cel mai mult era conștiința că nu avea absolut nici un drept să-i reproșeze ceva Tarei. Nu era prietena lui și nici nu-i dăduse motive să spere că avea să fie vreodată. Eul lui era complet umilit, iar suferința fizică devenise de-a dreptul insuportabilă.

– Ai de gând să stai cu lada aia de bere în brațe toată noaptea, Montana? îl tachină Jack Springer din prag. Suntem însetați cu toții.

Forțat să acționeze, Ty săltă lada și se lăsă condus de către firavul băiat, fiu al unui fermier texan, în camera aglomerată. De îndată ce trânti încărcătura pe masă, cineva îi puse în mână o cutie de bere rece. El o luă, sorbi o înghițitură și se retrase într-un spațiu gol de-a lungul peretelui.

Deși la acea oră târzie se formaseră deja câteva cupluri, totuși se aflau o mulțime de tineri de ambele sexe care încă nu-și stabiliseră un partener.

Numărul bărbaților care îi dădeau târcoale Tarei sporea vertiginos, dar Ty era complet conștient că fata era în continuare singură. Îndoi cotul, ducând cutia de bere la gură. Reuși să-și ferească îmbrăcămintea de cei câțiva stropi care săriră inofensivi pe covorul deja pătat. Cineva îl lovise peste brat.

– Oh, scuză-mă, auzi el o voce alături.

– Nu-i nimic.

Ty ridică din umeri, privind-o în treacăt pe blonda grăsună cu părul vopsit în nuanța inului. Dar ea se apropie de el, forțându-l s-o bage în seamă.

– Am auzit de tine, declară ea privindu-l galeș. Ești Ty Calder, nu-i așa?

– Da.

O studie absent, remarcând îmbrăcămintea scumpă a fetei şi bijuteriile ei aparent foarte valoroase.

– Tatăl tău are o fermă mare undeva în nord. Se prefăcea că încearcă să-şi amintească detaliile.

– În Montana.

Zâmbetul discret care înflori pe buzele lui căpătară o tentă ironică. Îl lovise peste braţ intenţionat pentru a intra în vorbă cu el. Era clar că îl observase de la distanţă, înainte de a veni să-l provoace.

– Montana, aşa e.

Fata dădu din cap continuând să-l privească lung, cu un aer felin, încărcat de erotism. Ceva din fiinţa ei îl făcu pe Ty să o asemene cu o pisică mare, persană, torcând fericită.

– Atunci, înseamnă că eşti un fel de cowboy. Dintotdeauna mi-au plăcut tinerii cowboy. Au ceva foarte pământesc.

– Chiar aşa?

Răspunsul lui laconic o făcu să-şi accentueze surâsul.

– N-ar trebui să stai aici să bei de unul singur. Mă cheamă Dott. Se rezemă de perete, aşa încât umărul ei să-l atingă pe al lui; rotunjimea voluminoasă a sânului ei veni în contact cu mâneca cămăşii lui.

În acelaşi moment, Ty observă cum Tara era condusă în latura mai întunecată a sălii spaţioase, unde se aflau doar câteva perechi legănându-se în ritmul unei muzici lente. Ty simţi o durere aproape fizică văzând-o pe Tara dansând învăluită în îmbrăţişarea musculoasă a vlăjganului de Schroeder.

– Hai să dansăm.

Îşi petrecu braţul pe după talia blondei şi o trase cu el pe ringul de dans. Lăsară cutiile de bere pe prima masă întâlnită în drum. Mai mult ca să-şi potolească pulsaţiile dureroase din trup şi poate, puţin, ca să-i arate Tarei că există destule fete disponibile – o cuprinse strâns în braţe pe Dott, lipind-o de pieptul lui. În timp ce-şi târau picioarele în ritmul indiferent al muzicii, blonda platinată luă iniţiativa şi îşi apropie buzele de gâtul încordat al lui Ty.

Chinuit de o dorinţă ce se cerea eliberată, lui Ty nu-i trebui mult să uite de Tara pentru a răspunde sărutului flămând şi prelung al partenerei lui.

Palmele lui alunecară pe fesele ei zdravene şi i le apăsă într-o mângâiere pătimaşă. Sânii ei plini asemeni unor fructe coapte se striveau de pieptul lui. Ty trase adânc aer în piept şi se depărtă cu un milimetru s-o poată privi.

– Cum ziceai că te cheamă? Pat?

În realitate puţin îi păsa de numele ei. Tot ce dorea era satisfacţia promisă de carnea ei nerăbdătoare.

– Dott.

Buzele ei moi şi umede aşteptau uşor întredeschise.

– Hai să ne cărăm de aici, Dott.

Ty îşi simţea limba încleiată în gâtlej.

– Cum spui tu, cowboy.

Observându-l pe Ty care se depărta împreună cu blondina cea dolofană, Tara scrâşni enervată. Reputaţia tinerei Dott MacElroy îi era binecunoscută Tarei, întrucât blonda făcea parte din grupul ei social şi era membră a aceloraşi cluburi pe care le frecventa Tara. Aşa că nu fu surprinsă să-i vadă pe cei doi împreună. Îşi amintea prea bine privirea plină de jind din ochii lui Ty. Băiatul acesta o tulburase mai mult decât toţi ceilalţi tineri din anturajul ei.

În anumite privinţe, educaţia ei fusese foarte strictă. Tara gusta libertatea pentru prima oară şi intenţiona să savureze fiecare minut al celor patru ani de colegiu. Cu condiţia să se menţină între limitele necesare evitării oricăror complicaţii şi relaţii posesive. Ştia să fie la fel de nemiloasă şi egoistă ca şi tatăl ei, la nevoie şi luase hotărârea ca Ty să fie numai unul din nenumăraţii ei prieteni. Ştia că îl excitase sexual şi îl azvârlise în braţele lui Dott MacElroy. Lucrul acesta n-o supăra deloc. Totuşi se simţea jignită de grosolănia cu care Ty îşi afişa intenţiile de faţă cu toată lumea. Un gentleman ar fi aranjat s-o întâlnească pe Dott în altă parte, în loc de a pleca împreună cu ea, în mijlocul petrecerii. Oricine ştia că numai petrolul MacElroy o scutea pe Dott de a fi etichetată drept târâtură.

Având în vedere consideraţiile tatălui său referitoare la atitudinea primitivă a Calderilor, Tara se gândi că ar fi putut anticipa un asemenea comportament din partea lui Ty. Era evident că n-avea să-l mai vadă până după vacanţa de Crăciun, deoarece n-avea să-i viziteze în week-end. Atunci urma să-l strângă cu uşa. Existau destule moduri subtile prin care o femeie să-şi arate nemulţumirea, iar Tara le cunoştea pe toate.

Cum Ty îşi petrecuse toate vacanţele acasă, nu remarcă prea mari schimbări cu acest prilej; doar surioara lui crescuse puţin. Vocabularul ei sporise odată cu capacitatea ei de vorbire. Se înălţase cu câţiva centimetri şi îşi pierduse formele bucălate de bebeluş.

În rest, totul rămăsese ca pe vremea când era elev de liceu. Tatăl său îi prezenta zilnic o listă cu treburile pe care le avea de îndeplinit la fermă. După climatul blând al Texasului, îi venea greu să se readapteze la frigul brutal al iernii din Montana. Tatăl lui nu-i oferi nici un indiciu prin care să-i dea de înţeles că-i simţise lipsa, doar mama lui îl întâmpină cu toată dragostea, dar Ty se aştepta la asta. Dorea însă acelaşi lucru din partea tatălui său. Cele patru luni de colegiu nu schimbaseră însă nimic. „Poate că aceasta e cauza depresiunii care mă macină", se gândi Ty. Şedea tolănit pe un fotoliu dinaintea căminului de piatră, răsucind încet în mână un păhărel de brandy. Sau poate, mai degrabă, mormanul uriaş de daruri de Crăciun adunate sub pomul din camera de zi, un pin cu ace lungi adus din munţii de la graniţa domeniului Calder...

Micuţa Cathleen atinsese în sfârşit vârsta la care înţelegea ce-i cu Moş Crăciun şi cu sărbătoarea bradului. Practic toate cadourile de sub pom erau pentru ea, mulţumită unei escapade a tatălui lor prin magazinele din Denver.

Mama lui îi povestise râzând lui Ty toate acestea, atunci când tânărul se mirase să vadă atâtea cadouri.

Îşi trecu palma pe frunte. Toate festivităţile vacanţei păreau organizate în beneficiul exclusiv al lui Cathleen şi Ty era enervat. Lipsise mult timp de acasă, şi totuşi, nimeni nu tăia viţelul cel gras în onoarea venirii lui. La naiba, ea nici nu-şi dădea seama ce norocoasă era să crească de la bun început în mijlocul acestor lucruri; să se nască în această casă şi să devină o parte componentă a ei. El nu se bucurase de un asemenea start. Venise la fermă ca adolescent, complet lipsit de orice cunoştinţe cu privire la viaţa oamenilor din vest. De atunci, se străduise într-una să recupereze, dar se îndoia că va reuşi vreodată să se adapteze complet. Câteodată aproape că nu se putea abţine s-o invidieze pe sora lui. Ea n-avea să se lovească de toate necazurile lui.

Coborând mâna, privirea lui lunecă spre telefon. Poate că, în definitiv dezgustul său de viaţă se datora altor motive. Poate că

adevărata sursă o reprezenta Tara Lee. Dumnezeu îi era martor că imaginea ei îl obseda; mintea lui inventa imagini chinuitoare, rememorând chipul ei frumos, mândria şi ambiţia pe care fata le dovedise faţă de el. Ty nu şi-ar fi dorit să fie în Texas cu ea; dar ar fi dat orice s-o aibă cu el în Montana.

Petrecerea de la club nu se sfârşise cu bine. Deşi îşi aflase gratificarea sexuală după care tânjise, experienţa îi lăsase un gust amar lui Ty. Pe Tara o dorise şi Ty era supărat pe sine fiindcă se mulţumise cu mai puţin. Într-un fel, i se părea că îşi ştirbise sentimentele faţă de ea. Dacă ar fi putut să-i explice, poate că situaţia s-ar fi îndreptat. Amintirea accentului ei cultivat, din sud, îl înflăcăra şi mai mult. Ty se sculă din fotoliu şi se îndreptă hotărât spre telefonul de pe birou. Cu receptorul în mână, începu să formeze numărul centralei, apoi ezită. Auzind paşi, renunţă şi puse receptorul înapoi în furcă.

– Aici erai, Ty? Credeam că eşti sus, exclamă mama lui intrând în cameră. Te aşteptam să cobori ca să deschidem pachetele cu cadouri.

Maggie observă mâna lui rămasă pe receptor.

– Scuză-mă. Vorbeai la telefon?

– Nu, negă el repede pe un ton fals. Voiam să telefonez cuiva, dar m-am răzgândit.

Ducând la gură paharul cu brandy, sorbi restul de băutură, apoi începu să răsucească paharul între degete, studiindu-l cu un interes sumbru.

Doar câteva lucruri puteau cauza acea expresie nefericită pe faţa unui om şi Maggie, cu instinctul ei de mamă, ghici imediat.

– O fată?

Ty înălţă privirea, trist şi însingurat, apoi deodată, zâmbi cu jumătate de gură.

– Da, o fată.

– Dacă ai simţit nevoia să-i telefonezi de Crăciun, atunci probabil că e o persoană specială.

Femeia simţi un ghimpe de îngrijorare, combinat cu o fărâmă de amuzament.

– Da, este.

Zâmbetul lui îşi pierdu tristeţea, devenind cald şi blând. Ty îşi îndreptă umerii, mânat într-o clipă de un gând decisiv.

– De fapt vreau să mă însor cu ea.

– Ce?

Maggie încremeni cuprinsă de o vagă alarmă.

– Nu te speria, mamă, râse Ty. Nu se va întâmpla curând. Amândoi trebuie să terminăm studiile, mai întâi.

– Cum o cheamă?

Ty nu pomenise în scrisorile lui că ar fi avut o prietenă. Sigur, scrisorile fuseseră destul de scurte şi trimise la intervale destul de rare, doar nişte mici epistole tipice.

– Îmi închipui că e una din frumuseţile acelea texane cu care se laudă E.J.

– Aşa e, recunoscu Ty fără să-i mărturisească faptul că tânăra era fiica lui Dyson.

Ty aşeză paharul pe birou şi traversă camera, venind s-o îmbrăţişeze pe mama lui.

– Ştii că are aproximativ aceeaşi înălţime ca tine? Părul îl are de asemenea negru, ca samurul. Dar ochii ei sunt căprui, nu verzi ca ai tăi. E aproape tot atât de frumoasă ca tine.

– Ultima parte nu prea o cred.

Maggie râse înveselită de complimentele lui. Îi venea totuşi greu să-l considere adult. Era fiul ei, aşa că întotdeauna avea să-l vadă un copil. Cu grijă de mamă atentă la detalii, precum murdăria de după urechi, Maggie întinse mâna şi netezi şuviţele lungi de păr negru de pe ceafa lui Ty.

– Ar trebui să te tunzi.

– Aşa e moda, mamă, o asigură el clipind şmechereşte. Unii din colegii mei poartă părul lung până la umeri.

– Să nu-ţi treacă prin minte să vii aşa acasă. Taică-tău ar face infarct să te vadă aşa.

Maggie glumea, dar nici ea şi nici Ty nu zâmbiră. Amândoi ştiau că un astfel de incident ar fi adâncit conflictul legat de înscrierea lui la colegiu.

– Apropo de tata, zise Ty schimbând cu delicateţe subiectul, mai bine am merge în camera de zi, altfel el şi cu Cathleen vor despacheta darurile fără noi.

*

Fierul de marcat sclipea încins la maximum, reliefând miezul roşu în formă de C. Deşi purta mănuşi, Jessy simţea în palme fierbinţeala metalului. Dar era obişnuită cu asta, la fel de obişnuită cum era cu praful înecăcios, cu mugetele vitelor şi cu aglomeraţia confuză de oameni şi animale. Participase de prea

multe ori la strângerea vitelor în copilărie, pentru a mai avea de aflat vreo noutate la acest capitol.

Coapsa roşcată, prăfuită a vițelului de rasă Hereford urma să fie marcată cu inițialele Triple C.

Lui Jessy îi trebuiseră doi ani pentru a căpăta îndemânare, dar acum mânuia fierul ca un expert. Pielea sfârâi degajând un miros acru în aerul şi aşa îmbâcsit de duhorile de bălegar, sânge şi sudoare. Jessy nici măcar nu strâmbă din nas. Apăsă ferm fierul pe coapsa animalului, nu prea adânc ca să-l rănească, dar îndeajuns de profund pentru a-i lăsa o urmă clară, pe care părul să n-o acopere ulterior. Acțiunea fu repetată încă de două ori pentru a obține un „Triple C". Jessy se dădu un pas înapoi şi făcu un semn din cap spre omul care ținea vițelul speriat trântit la pământ.

– Poți să-i dai drumul, zise ea.

Jessy se apropie de vatră şi puse fierul înapoi la încălzit luând un altul gata încins.

Ceilalți membri ai echipei mişunau în jurul ei, călare, cu lasoul în mână, fiecare preocupat de câte o treabă. Unul ținea vițelul, altul îi punea belciugul, iar un al treilea îl vaccina şi castra tăuraşii. În final, urma procedura de marcare. Călăreții lucrau iute şi eficient, punând vițelul înapoi pe picioare mai înainte ca animalul să apuce să-şi revină din teroarea cauzată de manevrele prinderii cu lasoul.

Numărul vițeilor părea interminabil şi Jessy lucra fără întrerupere. Un tăuraş voinic le dădu bătaie de cap oamenilor, lovind întruna din copite şi refuzând să se lase culcat la pământ.

Voind să arate respect față de presupusa delicatețe feminină a lui Jessy, majoritatea cowboy-lor înjurau pe înfundate, deşi fata era familiarizată de mult timp cu toate înjurăturile posibile şi folosea ea însăşi câteva, dar nu de față cu tatăl ei. Bătrânul ar fi trimis-o de îndată la bucătărie, dacă ar fi auzit-o, şi Jessy iubea prea mult munca de fermă ca să riște o asemenea pedeapsă. Se aşeză deoparte aşteptând să vină iar rândul ei. Asculta absent conversația banală a bărbaților, întreruptă de mormăituri şi înjurături înăbuşite.

– Am auzit că Ty vine acasă luna viitoare, zise unul şi înjură vițelul care îl lovise în coapsă.

Auzind numele lui Ty, Jessy ciuli urechile.

Având deja treisprezece ani, Jessy era la vârsta când începeau s-o intereseze băieții, iar Ty reprezenta alegerea ideală, fiind mai mare ca ea şi atrăgător fiind aspru şi în aparență absent, ceea ce îi permitea fetei să țească câteva fantezii în jurul persoanei lui. Viziunea ei romantică era în mod natural colorată de personalitatea ei. Se imagina călărind alături de Ty şi mânând vitele împreună. El se arăta impresionat de priceperea ei. Până în prezent visurile ei nu depăşiseră pragul strângerilor de mână şi al unui sărut cast.

– Vine acasă la vară, nu-i aşa?

Les Brewster apucă urechea roşie a unui viței şi fixă belciugul.

Jessy observă că omul care vorbise întâi răspundea printr-un semn afirmativ din cap.

La coada viţelului, cowboy-ul răsuci cuțitul pentru castrat.

– Am auzit că şi-a lăsat plete.

Fără a ridica privirea, făcu o incizie mică şi îndepărtă testiculele.

– Probabil când o să vină, o să arate ca Iisus Cristos.

– Ty n-ar face aşa ceva, se grăbi Jessy să protesteze, şocată de idee.

– Am cărat fân la vite cu el, astă-iarnă de sărbători, adăugă Les. Nu mi s-a părut c-ar fi căpătat cine ştie ce fumuri, de când e la colegiu.

– Vom vedea dacă trebuie să-l tundem când o veni acasă.

Cowboy-ul lăsă viţelul şi se întoarse spre Jessy, cu cuțitul însângerat în mână.

– Tu ai de gând să stai degeaba acolo, sau pui fierul pe viţelul ăsta? se răsti el.

De obicei, nimeni nu trebuia să-i atragă atenția ce să facă şi când s-o facă.

Fata se îmbujoră uşor, ruşinată de critică şi se repezi să aplice marca.

În seara aceea, acasă, Jessy îi scrise o scrisoare scurtă lui Ty, în care îi povesti despre activitatea de însemnare a vitelor de la South Branch. După câteva fraze tipice de politețe, îl întrebă direct dacă îşi lăsase într-adevăr părul lung şi îl avertiză că un asemenea lucru ar fi fost o prostie.

Telefonă la Homestead ca să afle adresa, apoi puse scrisoarea într-un plic şi o lăsă la poştă luni, în drum spre şcoală.

*

Când citi scrisoarea de la Jessy, Ty zâmbi în sinea sa. Stătea în firea puştoaicei să-şi întoarcă urechea de la zvonuri şi să meargă direct la sursă pentru a afla adevărul. Ty se îndoia că Jessy era conştientă de propria ei obrăznicie şi de faptul că îşi vâra nasul într-o problemă care n-o privea câtuşi de puţin.

După ce mai citi o dată scrisoarea, o împături şi o puse în buzunarul de la piept, hotărât s-o recitească mai târziu, după ce se întorcea din oraş. Conţinutul scrisorii îl transportase departe de arşiţa după-amiezii texane de mai, către primăvara răcoroasă din Montana şi zarva sezonului de marcare. Îşi trecu degetele prin părul umed de transpiraţie, ca pentru a-i măsura lungimea.

Un claxon se auzi în stânga lui, aducându-l la realitate. Un automobil tip sport decapotabil trăsese la marginea trotuarului. La volan se afla Tara, îmbrăcată într-o rochie albă de tenis, pe frunte cu o banderolă albă care îi îndepărta părul din jurul ovalului perfect al feţei. Sângele lui începu să pulseze mai repede şi Ty traversă fâşia de iarbă, apropiindu-se de maşina parcată lângă trotuar.

– Am sosit, zise Tara, dăruindu-i unul din surâsurile ei provocatoare.

Ty sări peste portieră şi îşi instală statura înaltă pe scaunul de alături. Maşina acceleră uşor şi se încadră iar traficului de pe şosea.

Ty studia profilul Tarei şi perfecţiunea trăsăturilor ei, cu aceeaşi neobosită ardoare cu care o făcuse în nenumărate alte ocazii.

– Erai adâncit în gânduri, când am venit.

Remarca ei suna ca o dojană adresată lipsei lui de atenţie.

– Încercam să-mi dau seama dacă trebuie să mă tund.

Privirea ei rătăci grăbită spre părul lui negru, fluturând în vânt.

– Nu mi se pare.

Ty era conştient de îmbrăcămintea sumară a fetei, de umerii ei goi şi de picioarele ei bronzate.

– Mergi la tenis? ghici el, observând totodată aerul ei odihnit şi calm.

– Roger Mathison şi cu mine avem o partidă de dublu, recunoscu ea cu aplomb. Tu te duci la bibliotecă sau la club?

– La bibliotecă.

Ty îşi aşeză carnetul de notiţe în poală şi privi drept înainte, refuzând să-şi dea de gol gelozia.

Între ei doi nu se schimbase nimic; lucrurile nu evoluaseră după cum sperase el. Dacă avea noroc, reuşea să-i dea întâlnire odată, de două ori pe lună. În rest, ea se întâlnea cu alţi băieţi, iar el îşi satisfăcea dorinţele urgente cu un şir de alte studente al căror nume arareori şi-l mai amintea după aceea. Pe măsură ce Tara începea să fie tot mai cunoscută în campusul de la Austin, bătălia pentru câştigarea favorurilor ei devenea tot mai aprigă. O întâlnire cu ea ajunsese să fie un fel de trofeu la care aspirau o mulţime de băieţi. Ty nici nu mai cunoştea numărul rivalilor săi. Unii apăreau şi dispăreau, îndeosebi aceia care încercau s-o domine şi cereau mai multă atenţie din partea ei, lucru pe care Tara nu-l putea suferi. Ty observase acest amănunt cu mult timp în urmă şi preferase să-şi înghită mândria pentru a se putea menţine în preajma ei.

– Ai planuri pentru la vară? o întrebă el.

– Nimic special.

Tara ridică din umeri.

– Tatăl tău face de obicei o vizită sau două la Montana în timpul verii. Ce ar fi să vii cu el?

Ar fi fost o şansă s-o aibă alături de el, departe de toţi ceilalţi rivali.

– Vom vedea...

El n-o forţă în scopul de a obţine o promisiune certă, şi maşina se opri dinaintea clădirii unde se afla biblioteca.

Ty se întoarse parţial spre fată şi se aplecă spre ea, atingându-i gâtul cu degetele. Tara îl lăsă s-o atragă către el fără a-i răspunde prin vreun gest, cu o pasivitate ce viza indiferenţa. Dar îşi plecă capul spre a-i primi sărutul, voind să-i arate că îl dorea. Lucrul acesta îl stârni, urmând intenţiile ei.

Ty se străduí să-şi stăpânească impulsurile în timp ce o săruta, dar pasiunea fu mai tare ca el. Ea îi răspunse, dar continuă să păstreze o rezervă, ca de obicei ferindu-se să-i dăruiască tot ceea ce el dorea de la ea. Nerăbdător, Ty se trase

deoparte, atent la vena micuță albastră ce pulsa pe gâtul fetei, în ciuda zâmbetului ei calm.

– Vino în Montana în vara asta, cel puțin pentru un week-end, insistă el. Altfel, o să-mi pară al naibii de mult timp până în septembrie.

Ea îi atinse buzele cu degetul şi îi răspunse cu ochi strălucitori de amuzament.

– E cam devreme să facem planuri pentru vară. Semestrul ăsta nici nu s-a încheiat. Acum fugi, altfel am să întârzii la întâlnirea cu Roger.

Când Ty coborî din maşină, ea îi trimise un sărut neglijent din vârful degetelor şi porni mai departe.

Tara nu-l vizită în vara aceea.

În trei ocazii separate, E.J. Dyson şi partenerul său Stricklin, veniră la Triple C, dar ea nu-i însoți, deşi i-ar fi fost simplu s-o facă. De două ori, Ty îi telefonă, reînnoindu-şi invitația. Dacă n-ar fi fost muncile grele, zilnice, care îl făceau să pice frânt pe pat în fiecare seară şi să doarmă neîntors până la ziuă, Ty ar fi înnebunit gândindu-se la ea şi la aventurile ei.

Apoi Ty se văzu din nou hărțuit de lucrătorii de la fermă, dornici să afle ce învăța el la colegiu. Unii din veteranii în vârstă îi arătară răceală la început şi îl puseră din nou la cele mai grele munci, să verifice dacă nu cumva băiatului i se urcaseră fumurile la cap. Se mai îmblânziră când îl văzură executând toate ordinele fără crâcnire şi curând îl acceptară iar printre ei.

Pe la mijlocul verii fu trimis să lucreze la una din fermele din sud şi avu ocazia s-o reîntâlnească pe Jessy Niles, acum în vârstă de aproape paisprezece ani; fata creştea înaltă şi nu-şi lăsase apucăturile băieteşti.

La vremea respectivă, Ty uitase deja de scrisoarea pe care i-o trimisese aceasta.

6

Tufişurile mărunte trosneau sub roţile maşinii care se îndrepta în viteză către graniţa estică a domeniului Triple C.

Poarta de est era o structură neimpozantă, construită din doi stâlpi înalţi ce susţineau panoul arcuit deasupra şoselei. Pe panou se putea citi „Compania Calder Cattle", iar dedesubt se zărea semnul „Triple C", întipărit cu fierul roşu pe scândura de lemn.

În jur nu se vedeau decât pajişti întinse, unduindu-se în valuri aurii de iarbă înaltă. Clădirile fermei se aflau la mai bine de treizeci de mile distanţă.

O tăcere grea se aşternuse în maşină. Gândurile lui Maggie alergau înapoi spre momentul despărţirii de la aeroport. Când Ty plecase prima oară la colegiu, Maggie fusese fericită pentru fiul ei. Dar acum, a doua oară, încerca sentimente mai dificile. Nu-i plăcea să-l ştie departe, chiar dacă Ty venea acasă cu fiecare ocazie.

– Mi-ar fi plăcut ca şcoala lui Ty să fie mai aproape, murmură ea.

– Dacă m-ai fi ascultat pe mine, aşa ar fi fost, spuse Chase tăios. Dar nu, tu ai vrut să aleagă Ty.

– Ştiu, răspunse Maggie sec, dorind să pună capăt discuţiei.

Subiectul generase deja destule controverse şi nu voia s-o ia de la capăt.

– Atunci n-ai de ce să te plângi.

Atenţia lui Chase rămânea îndreptată asupra şoselei care ducea spre Homestead.

– Nu mă plâng, răspunse Maggie. Spuneam doar ce mi-ar plăcea.

– Foarte bine, iar eu aş fi preferat să nu se fi dus la nici un colegiu, bodogăni Chase, hotărât s-o ţină pe-a lui.

– Deja ți-ai exprimat dorința asta de prea multe ori până acum.

– Pe naiba, îmi pierd timpul!

Palma lui grea izbi volanul.

– Dacă ar fi vrut să se facă inginer, profesor, doctor, atunci școala i-ar fi servit la ceva. Dar, nu, el vrea să devină fermier. Mi-a spus-o cu gura lui! Iar afacerile de fermă nu se învață altfel decât prin experiență practică.

– De ce? Fiindcă așa ai învățat tu? Asta înseamnă că e singurul mod posibil? îl contrazise ea pe un ton nervos.

Știind că era inutil să încerce să schimbe părerile soțului ei, Maggie își îndreptă umerii și încrucișă brațele cu furie.

– N-ai nici o logică, Chase, îi zicea ea *ironic*. *După concepția* ta, nu există decât două procedee: unul rău și unul bun – cel bun îți aparține, iar toate lucrurile care fac abstracție de el sunt rele.

– Eu știu o treabă. Procedeul meu mi-a adus o avere.

Era un răspuns dur, categoric.

Următoarele douăzeci de minute decurseră în tăcere. Chase regreta discuția care alterase din nou atmosfera dintre ei. Niciodată nu reușea să-i explice lui Maggie cât de mult ar fi dorit să-i dovedească în final că se înșelase. Conversația în contradictoriu intensificase tensiunea dintre ei doi, în loc s-o dizolve. Ea îl agasa întotdeauna, veșnic neîncrezătoare în adevărul spuselor lui, veșnic pusă pe harță și încăpățânată. Nu vedea nevoia lui de înțelegere; era prea preocupată să-și apere fiul și acțiunile iresponsabile ale acestuia.

Opri mașina dinaintea scării și lăsă motorul în funcțiune.

Maggie deschise portiera, apoi realiză că el n-avea s-o urmeze. Îl privi mirată, încă păstrând o undă de enervare în expresie.

– Nu vii?

– Nu.

Privind peste capul ei, Chase o văzu pe fetița lor alergând din casă în întâmpinarea lor.

– Dacă întârzii la cină, puteți mânca fără mine. Îmi încălzesc ceva când mă întorc.

Deși era prea supărată pentru a-l întreba unde intenționa să meargă, Maggie se îngrijoră puțin. El porni de îndată ce Maggie închise portiera, fără a zăbovi măcar pentru a-și săruta fetița.

Maggie nu-şi mai amintea să-l fi văzut pe Chase atât de grăbit, încât să ignore prezenţa fiicei lui.

– Tati!

Cathleen ţipă, apoi începu să scâncească şi să tropăie din picioare pe mozaicul din prag, disperată că tatăl ei nu o băgase în seamă.

Revenind pe şoseaua cu două benzi, Chase porni spre un mic grup de construcţii aflat în mijlocul pustiului. Era un orăşel cam prăpădit, lăţit pe marginea şoselei, şi căruia oamenii locului îi spuneau Blue Moon. O casă abandonată cu zidurile crăpate, părând gata să se prăbuşească se zărea printre tufişurile care o invadaseră complet.

Deasupra uşii localului ce servea drept cârciumă şi service, atârna o firmă cu vopseaua cojită, decolorată de intemperii. Câteva maşini lipsite de roţi şi cu carcasele mâncate de rugină fuseseră abandonate în spatele clădirii.

Clădirea alăturată părea a fi într-o condiţie mai bună, cu excepţia firmei crăpate în două din pricina unui îngheţ combinat cu o pală puternică de vânt. Pe firmă scria simplu: „La Sally". Chase parcă maşina în faţa clădirii, lângă două camionete ruginite şi intră înăuntru.

Jumătate din mese erau acoperite cu pânză cauciucată, restul fiind dezgolite. În colţul îndepărtat al încăperii se afla o masă singuratică de biliard şi un cowboy aplecat deasupra ei îşi încerca norocul cu tacul. În colţul opus se găsea un radio în funcţiune.

Chase se apropie de tejghea. O femeie cu părul roşcat şedea pe un taburet înalt; de cum îl văzu îi zâmbi cu o undă de tristeţe blândă în ochii albaştri.

– Hello, Chase, zise ea lăsându-se să alunece de pe taburet şi trecând în spatele tejghelei.

– Cu ce te servesc? Bere? Whisky? Cafea?

Chase se uită la ceaşca de cafea neagră din dreptul femeii. Nu părea îndeajuns de tare.

– Whisky şi apă, ordonă el şi se aşeză pe un alt taburet.

Ea îi refuză plata, în vreme ce-l servea.

– Primul rând e în contul casei.

Chase avu o grimasă datorată sentimentelor de remuşcare.

– Cred că n-am trecut pe aici de când te-ai apucat să vinzi băuturi, nu-i aşa?

Sorbi din licoare. La început nu simți nimic, apoi sesiză o arsură din ce în ce mai puternică. Când se uită din nou la femeie pe sub borul pălăriei, observă că aceasta îl privea cu calm. Chase nu era sigur dacă simpla ei prezență sau whisky-ul îi furnizase acea stare de liniște sufletească. Fusese o vreme, înainte de întoarcerea lui Maggie, când Chase fusese la un pas de a se însura cu Sally. Femeia avea o blândețe care acționase întotdeauna benefic asupra spiritului zbuciumat al lui Chase.

– N-aș putea spune că-mi place în mod particular postura ta de patroană a acestui bar, Sally, zise el, obișnuit ca opinia lui să atârne greu.

– A fost o necesitate de afaceri, răspunse femeia fără să se enerveze cum ar fi făcut-o Maggie în locul ei.

Clientela mea se constituie în principal din cowboy, iar pe aceştia îi interesează în primul rând să bea. Oricât de mult le-ar fi plăcut mâncarea mea, fără băutură s-ar fi dus în altă parte. Aşa că n-am avut de ales.

– Să mă anunți dacă îți face cineva necazuri.

Din nou zâmbetul trist se ivi pe buzele femeii, atenuând ridurile din jurul gurii şi al ochilor ei, până la punctul de a le face atrăgătoare.

– Băieții se mai ceartă câteodată, dar nimeni nu şi-a dat în petic în fața mea. Localul a devenit un fel de al doilea cămin pentru ei, aşa că de obicei am destui apărători la îndemână, în caz de nevoie.

– Îmi închipui...

Chase plecă fruntea şi împinse paharul gol spre ea.

– Umple-l iar şi vino să-ți bei cafeaua.

De data aceasta, sorbi din whisky în timp ce ea se aşeză pe taburet, alături de el.

– Cum merge treaba la fermă?

– Bine.

Chase studie licoarea, apoi înălță paharul sorbind din nou, îngândurat.

– Tocmai m-am întors de la aeroport. Ty a plecat în Texas.

– Am auzit c-o duce bine.

– Ar face mai bine să stea acasă!

Mâna arsă de soare a bărbatului se crispă pe pahar, până ce degetele căpătară o nuanță alb-străvezie.

– Nu pot s-o fac pe Maggie să înțeleagă asta, Sally. Totul a mers atât de bine de când s-a întors... Ea nu ştie prin ce greutăți am trecut. Nu vorbesc doar de secetă; îmi aduc aminte când fermierii din nord au tăiat gardurile şi şi-au adus vitele să pască pe terenul meu... şi toate necazurile care au urmat... cât de mult m-am căznit să obțin ăia zece mii de acri din mijlocul domeniului pe care statul nu voia să mi-i vândă. Întotdeauna a trebuit să fie ceva sau cineva care să-mi taie liniştea.

Chase oftă adânc.

– O să se rezolve, murmură Sally.

– Crezi?

Privirea lui scrută chipul femeii şi gura i se arcui într-un rânjet sumbru.

– Îl vreau pe Ty acasă, dar Maggie zice că sunt egoist.

– Oamenii nu pot fi întotdeauna de acord. Iar ție îți stă în fire să-i contrazici pe cei din jur.

Chase oftă din nou.

– Contradicția asta mi-a transformat viața într-un iad. Căută în ochii senini ai femeii. Tu eşti femeie, Sally. Spune-mi cum să fac să mă înțeleg cu ea.

– De asta ai venit aici?

În privirea ei se ivise un licăr de mândrie rănită şi de regret.

– Nu mă pricep să dau sfaturi, Chase.

Bărbatul strânse buzele.

– N-am vrut să te jignesc, Sally. Cred că am simțit nevoia să vorbesc cu cineva şi... O umbră de amintire străluci în ochii lui întunecați – m-am gândit la tine.

Buzele ei roşcate tremurară uşor şi o venă se zbătu convulsiv pe gâtul ei, înainte de a rosti cuvintele:

– Cred că ar fi mai bine să te întorci acasă, Chase.

– Mda...

Bărbatul încuviință încruntat şi întinse mâna spre paharul de pe tejghea.

În decursul toamnei care urmă şi al iernii, Chase găsi alte câteva ocazii de a poposi la Blue Monn. De fiecare dată se oprea în cârciuma lui Sally doar pentru un pahar de whisky şi ca să schimbe o vorbă cu patroana. Nu-i mai pomeni nimic despre problemele de acasă. Şi, în sinea lui, Chase continua să-şi spună că Sally nu era altceva decât o veche prietenă.

*

Pietrele de mormânt singuratice şi golaşe se înălţau într-o ordine tăcută, din mijlocul lamelor dese de iarbă crescute împrejur. Cimitirul străvechi respira liniştit, vegheat de umbra copacilor ce-şi întindeau crengile deasupra pietrelor ciobite şi albite de intemperii.

– Când mi-ai cerut să te însoţesc în după-amiaza asta, nu mi-am dat seama că voiai să-mi arăţi un cimitir străvechi.

Tara se uită în jur cu un amestec de curiozitate şi nelinişte.

– Simt nevoia să.vorbesc în şoaptă.

Ty zâmbi şi strânse uşor mâna fetei. La capătul aleii pe care o străbăteau, se zărea un stejar mare, stufos.

– Pe aici, îi zise el Tarei.

– N-ar fi rău să-mi spui şi mie ce speri să găseşti, protestă ea.

La poalele copacului, Ty observă o piatră de mormânt şi mări paşii plin de nerăbdare. Era un semn simplu, fără inscripţii. Ploile şi vânturile, arşiţa şi gerul neteziseră suprafaţa pietrei, dar numele se putea încă citi: „Seth Calder. Odihneaască-se în Pace". Mormântul nu era datat.

– Aici este, zise Ty şi păşi înainte pentru a privi mai bine. Acesta a fost stră-stră-bunicul meu.

– N-am ştiut că vreunul din membrii familiei tale e îngropat aici, în Forth Worth.

Privirea Tarei părăsi piatra de mormânt şi se porni să-l scruteze pe tânărul înalt care se arăta a fi mult mai matur decât majoritatea băieţilor pe care îi cunoştea ea.

– Nici eu n-am ştiut, recunoscu Ty. Am aflat abia de Crăciun, când am fost acasă. Tata i-a povestit lui Cathleen despre primul Calder care s-a stabilit în Montana. Când s-a apucat să construiască ferma, n-avea decât o cireadă mică de vite aduse tocmai din Texas. E povestea ei favorită. Pariez că l-am auzit pe tata spunându-i-o de cel puţin o sută de ori. Dar de data aceasta, Cathleen a întrebat despre mămica şi tăticul lui Benteen Calder şi a vrut să ştie de ce aceştia nu l-au urmat în Montana. Tata i-a spus că Seth Calder murise cu câteva luni înainte de plecarea în Montana şi că a fost îngropat în Texas.

– Şi nevasta lui?

– Se pare că fugise cu un englez, când Benteen Calder era doar un copil. După cunoştinţele tatei, n-a mai revenit niciodată. Auzind toată povestea, am dorit foarte mult să vin aici, în Fort Worth, şi să caut mormântul strămoşului meu.

Îi era greu să-i explice Tarei această nevoie de a şti mai multe despre familia sa, ca un fel de căutare a identităţii.

Stând în picioare, la capătul mormântului, Ty încerca sentimentul unei legături ce se năştea secundă cu secundă între sufletul său şi trecutul îngropat acolo – sentimentul unei apartenenţe. Numele „Calder" însemna moştenirea şi viitorul său.

Tara se foi nerăbdătoare lângă el. Dorea să recâştige atenţia tânărului. Ty o privi şi observă o undă de nemulţumire în ochii ei.

– Îmi închipui că toate astea ţi se par cam trăznite, murmură el.

Nu era sigur de ce o adusese acolo, cu excepţia faptului că situaţia aceasta era importantă pentru el şi, ca urmare, ar fi dorit să fie importantă şi pentru ea.

– Nu, nu cred aşa ceva.

Tara ştia că acesta era răspunsul aşteptat de el; în realitate, însă nu înţelegea câtuşi de puţin semnificaţia acelei vizite în viziunea lui Ty.

– Nu e ciudat să doreşti să-ţi aduci omagiile faţă de un membru al familiei tale.

– Despre familia mea şi istoria ei nu cunosc prea multe, doar mici aspecte, se confesă Ty oftând. Părinţii mei au trăit separaţi, până când am împlinit cincisprezece ani. Am locuit tot timpul cu mama mea în California, aşa că niciodată n-am cunoscut detaliile referitoare la familia tatălui meu, aşa cum le va şti sora mea. Nu mi-a fost prea uşor la început. M-am străduit din greu să-mi fac un loc al meu. Ty râse scurt amintindu-şi.

– Într-un fel, cred că încă mă mai străduiesc, adăugă el.

– E foarte important pentru tine să ai un loc al tău, nu-i aşa?

Tara îl studie cu ochi curioşi, cercetători.

– Poate că asta te face atât de diferit faţă de ceilalţi. Dai dovadă de mai multă seriozitate în privinţa studiilor... şi în rest.

– Se pare că-s un tip foarte plicticos.

Zâmbetul lui calm, senzual, plin de înţelesuri o năuci pe Tara.

– Plicticos, nu. Periculos, da, îl corectă ea căutând să-i răspundă cu un surâs la fel de provocator.

Ty înălță o sprânceană.

– Periculos – în ce fel?

– N-aş putea să explic.

Tara ridică din umeri.

– Majoritatea colegilor mei de grupă ar dori să învețe, dar în realitate nu-i interesează decât distracțiile. Cu tine lucrurile stau invers. Mergi la petreceri şi bei cu ei, dar eşti conştient că nu te afli aici pentru a te distra. Totuşi, mai e ceva. Am senzația că urmăreşti un scop şi n-ai să-ți afli pacea până nu-l vei atinge.

– Pe tine, de pildă.

Privirea lui se fixă asupra ei cu tulburătoare intensitate.

– N-am spus asta, zise Tara părându-i-se că-l simte mai aproape, deşi el nu se mişcase nici un pas.

– Dar ştii că te doresc, rosti el calm, părând a o învălui deja într-o îmbrățişare posesivă.

– Oamenii nu obțin întotdeauna ce vor, răspunse ea cu voce molatică.

– Tu ce vrei, Tara?

– Să mă distrez şi să-mi trăiesc viața.

Era un răspuns stereotiop, tipic grupului lor social.

În adâncul inimii ei, Tara ştia ce dorea cu adevărat. Ca fiică a lui E.J. Dyson, crescuse înconjurată de putere. Puterea aceasta aducea cu sine sentimente de bucurie pe care Tara le împărtăşise din plin. Conştientă de frumusețea sa, Tara ştia că se afla în posesia unei puteri proprii, unice. La colegiu, începuse să-şi exercite acest avantaj asupra acelora care nu se aflau sub influența tatălui său şi descoperise forța potențială de care beneficia.

– Nu te interesează un cămin, o familie? o întrebă el.

– În timp...

Pentru moment planurile ei de viitor erau nebuloase. Avea totuşi momente în care se visa vag ca matroană a unei familii puternice.

– Dar mai întâi trebuie să-mi termin studiile. După aceea tata mi-a promis un an în Europa.

– Ai să pleci?

– Bineînțeles că am să plec.

Ea izbucni în râs – un sunet vesel, aproape muzical.

– Alternativele nu mă tentează. Nu mă văd luându-mi o slujbă şi lucrând cinci zile pe săptămână. M-aş plictisi foarte repede.

– Ai putea să te căsătoreşti şi să-ţi petreci luna de miere în Europa, sugeră Ty.

– Aş putea.

Buzele ei roşii vibrară uşor.

– Am senzaţia că tata speră că într-o zi voi face o căsătorie avantajoasă din care să rezulte un parteneriat de afaceri.

– Tatăl tău nu mi se pare o persoană atât de calculată.

E.J. Dyson se arătase dintotdeauna un tată foarte indulgent, gata să cedeze oricând în faţa fiicei lui. Ty nu avusese nici o clipă impresia că E.J., asemeni tatălui său, se aştepta ca fiica lui să joace un anume rol.

– Fiecare tată doreşte ca fiica lui să facă un mariaj perfect şi să aibă un soţ vrednic de ea. Nu e nimic rău – nici un calcul – în asta.

Dar Tara îşi cunoştea bine tatăl şi ştia că de fapt lucrurile nu erau nici pe departe atât de inocente cum i le expunea ea lui Ty. E.J. era îndeajuns de înţelept ca să nu intervină în alegerea ei. Dar Tara suspecta că indulgenţa aceasta se datora faptului că tatăl ei era absolut convins că, în final, dorinţele ei aveau să coincidă cu ale lui.

Conversaţia despre căsătorie dezlegă băierile inimii lui Ty.

– Ai să fii o mireasă frumoasă, Tara, murmură el şi întinse mâna să-i atingă buclele negre, mătăsoase. Mi te imaginez într-o rochie de satin albă, cu perle şi un voal de dantelă.

Ty ridică mâna stângă. Pe inelarul mâinii ei strălucea un topaz înconjurat de diamante. El îi acoperi inelul aşa încât să-şi poată închipui diamantul pe care avea să i-l dăruiască. Gândul acesta îi aduse în minte imagini legate de noaptea nunţii.

– Ai să fii a mea, Tara, declară el brusc. Mai devreme sau mai târziu, vei fi a mea.

Ea începu să râdă, dar el nu-i dădu voie să facă haz de seriozitatea declaraţiei lui. Cuprinse în braţe trupul zvelt al fetei şi gura lui îi acoperi zâmbetul. Forţa sărutului lui o făcu să se aplece pe spate şi să-şi lipească şoldurile de coapsele lui rigide.

Fericirea de a obţine în sfârşit ceea ce dorise atâta timp îl făcu indiferent la zbaterile braţelor ei. Simţea doar senzaţia caldă a sânilor ei şi conturul lor rotund strivit de pieptul lui.

Trupul ei fierbinte îl excita, iar dulceața ca de miere a buzelor ei îl răsplătea pentru efortul de a-i smulge sărutul. Ty știa că o forța pe Tara să dăruiască mai mult decât era ea dispusă să facă, însă era animat de atâta elan, încât voia s-o convingă că, în realitate, el nu făcea decât să se supună dorinței ei.

Mâinile lui cereau mai multă intimitate, căutând rotunjimile coapselor ei puternice și urcând orbește spre vârfurile obraznice ale sânilor ei. Îi sărută lobul urechii, apoi începu să mângâie cu buzele pielea sensibilă a gâtului ei.

Era conștient de respirația ei agitată și de micile sunete de protest pe care le scotea.

Apoi mâna ei îi astupă deodată gura, înăbușindu-i sărutul. Ty încercă s-o îndepărteze, nerăbdător. Degetele lui înconjurară încheietura gingașă a mâinii ei și i-o trase în jos; într-o fracțiune de secundă, Ty observă fața roșie, excitată a fetei, înălțată spre el. Ochii ei străluceau întunecați de lumina dură a unei hotărâri.

– Dacă îți pasă de mine căutuși de puțin, Ty, atunci încetează imediat, insistă ea, profitând de acel idiot cod al onoarei pe care îl descoperise la el. Nu avea nici un fel de remușcări în a exploata ceea ce ea considera un semn de slăbiciune.

– Dacă îmi pasă de tine? se revoltă el față de cuvintele mărunte cu care ea înțelegea să descrie pasiunea înflăcărată care-l mistuia. Dumnezeule, Tara, te iubesc, îi declară el aproape cu furie.

Ea nu voi să cedeze.

– N-am venit cu tine în după-amiaza asta pentru a fi sedusă într-un cimitir.

Mâinile ei îl împinseră deoparte.

Referirea la ambianța înconjurătoare îi dădu un sentiment penibil lui Ty, făcându-l să se simtă oarecum stupid și necioplit. În preajma ei se simțea întotdeauna ca un animal hrăpăreț pornit s-o vâneze pentru a-și astâmpăra poftele josnice.

Ty era supărat pe sine însuși fiindcă nu reușise să se stăpânească. Încercase s-o supună pe Tara voinței lui și n-avea nici un motiv s-o acuze fiindcă se dovedise mai tare ca el și-i rezistase.

– Iartă-mă, zise el și-i dădu drumul. N-aveam dreptul...

– Ty...

Tara îi atinse ușor brațul. Moliciunea vocii ei și mireasma părului ei aproape că-l făcuseră să geamă.

– Nu sunt supărată pe tine. Să fiu sinceră – tonul ei suna amuzat şi autocritic – probabil că aş fi jignită dacă n-ai dori să faci dragoste cu mine. M-aş întreba dacă nu-i ceva în neregulă cu persoana mea.

Întorcând capul spre ea, Ty fu încă o dată copleşit de incredibila ei frumuseţe. Un dor aprins îl străbătu dureros.

– Nu e nimic în neregulă cu tine, îi spuse el cu vocea pe jumătate sugrumată de emoţie. Eşti perfectă întru totul. Numai un orb n-ar vedea lucrul ăsta.

Îi acoperi mâna cu palma lui şi i-o strânse apăsat. Privirea lui era sinceră şi intensă.

– Când ţi-am spus că te iubesc, am spus adevărul, Tara. Vrei să vii în Montana în vara aceasta? Aş dori să-i cunoşti pe părinţii mei. Să-mi vezi casa.

– Am să încerc să vin, promise ea.

– Nu să încerci. Vino! insistă Ty.

Dar ea nu-şi ţinu promisiunea...

Cei patru călăreţi mânau pe poarta deschisă, ultimele vite din cireadă. Iarba înaltă se unduia asemeni unor talazuri în lumina aurie a sfârşitului de vară. O vacă mare, cenuşie, privi neîncrezătoare poarta şi refuză cu încăpăţânare să meargă mai departe. Ty se apropie călare de animalul rebel şi îşi pregăti lasoul. Animalul păru să stea o clipă pe gânduri, apoi înălţă capul şi se avântă pe câmp. Ty dădu printeni calului şi porni în urmărirea vacii.

Un alt călăreţ i se alătură imediat, dar Ty se găsea într-un unghi mai propice. Cu coada ochiului, tânărul se uită înapoi după călăreţul zvelt care galopa la câţiva paşi în urma sa. Tropăitul copitelor îl asurzea. Ty îşi lăsă calul să se apropie în viteză de ţintă, înainte de a azvârli lasoul. În clipa când aruncă bucla funiei înspre gâtul vitei, tânărul se lăsă pe spate în şa şi se pregăti pentru următoarea mişcare, aceea de a strânge laţul. Fâşâitul funiei sau vreun alt zgomot însă păru să avertizeze vita cu o fracţiune de secundă înainte de desăvârşirea capturii. Brusc, aceasta îşi smuci capul într-o parte, şi lasoul se lovi de grumazul ei, alunecând în gol pe alături.

Înjurând în gând, Ty îşi îmboldi calul şi adunându-şi lasoul, porni iar pe urmele vacii. În acel moment însă cowboy-ul călărind pe armăsarul de culoarea şoarecelui i-o luase deja cu

mult înainte şi îşi pregătea aruncarea. Bucla lasoului străbătu aerul şi se încolăci de grumazul vitei într-o manevră de înaltă acurateţe şi un stil demn de o reclamă.

Ty îşi struni calul lăsându-l să meargă la trap. Mai avusese de alte câteva ori ocazia să-şi demonstreze priceperea în materie de aruncarea lasoului şi îl irita faptul că nu reuşise şi de data aceasta. Iar situaţia era cu atât mai enervantă cu cât fusese întrecut de o fată – oricât de bună ar fi fost ea. Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă când Ty zări zâmbetul satisfăcut de pe chipul fetei care venea călare, târând vita după sine. Jessy Niles era înaltă şi suplă, ca trasă prin inel. Părul blond îi flutura pe ceafă strâns cu o bucată de elastic. Cu pălăria veche de cowboy pe creştet, avea un aer de haimana fericită. Pielea ei arsă de soare strălucea de sănătate şi de viaţă în aer liber, părând să adauge lumină ochilor ei scânteietori, căprui.

– E a noastră, zise ea; fericită de izbânda sa, Jessy dorea să îi acorde credit lui Ty, făcându-l cu mărinimie părtaş la triumful ei.

– E a ta, Jessy, tu ai prins-o, o corectă tânărul.

Expresia fetei îşi pierdu din veselie şi zâmbetul îi dispăru.

– Oricum, facem o echipă bună, zise ea ridicând din umeri în sensul că n-avea nici o importanţă care anume din ei doi capturase vaca.

Întrucât Jessy venise în urma lui Ty, remarca ei era destul de îndreptăţită, dar pe Ty îl deranja faptul că, deşi el fusese acela care plecase după vită, la întoarcere, animalul era adus de Jessy. Încercă totuşi să-şi ascundă sentimentele în faţa celorlalţi.

Buzz Taylor stătea în picioare lângă poartă gata pregătit s-o închidă imediat ce animalul adus de cei doi să intre în ţarc. După îndeplinirea operaţiunii, Ty îşi strânse lasoul şi îl fixă de şa, apoi descălecă.

Treburile acelei zile se încheiaseră odată cu instalarea cirezii pe o păşune bogată, cu multă apă în preajmă; de aceea călăreţii îşi puteau permite o pauză de fumat, înainte de a porni spre tabăra de la South Branch. Ty îşi aplecă într-o parte capul întinzând vârful ţigării sale fără filtru către flacăra oferită de Bill Summers.

– Vaca aia bătrână a zbughit-o chiar de sub funia ta, comentă Bill.

– Mda.

Deşi nu era vânt, Ty proteja din obişnuinţă ţigara în căuşul palmei pentru ca nu cumva vreo particulă de scrum aprins să zboare în iarba uscată de august.

– Numai zvârluga de Jessy a fost în stare s-o prindă, nu-i aşa? declară cowboy-ul cu un rânjet inimos de aprobare în direcţia fetei care stătea cu picioarele răşchirate băieţeşte, lângă el.

– Ty a gonit-o spre mine.

Jessy trase un fum din ţigară şi întoarse capul să scuipe câteva fire de tutun de pe limbă.

– Pe dracu, doar s-a dat la o parte din calea ta, asta a făcut, răspunse Buzz.

Se uită suspicios la Jessy.

– Taică-tău ştie că fumezi?

– Sigur. Nu prea-i place, recunoscu Jessy ridicând cu indiferenţă din umeri.

– Lui Stumpy nu-i plăcea s-o vadă cerând tot timpul ţigări de la noi, ăştilalţi, o corectă Bill Summers. Până la urmă, i-a spus că, dacă tot face treabă de bărbat, e plătită ca un bărbat şi fumează ca un bărbat, atunci n-are decât să-şi cumpere ţigări, sau să se lase de fumat.

Jessy râse acru auzind explicaţia. Aşa se întâmplase după ce tatăl ei îşi înfrânase prejudecăţile iniţiale potrivit cărora o fată tânără nu trebuia nicidecum să fumeze. La început Stumpy făcuse tot posibilul s-o convingă să renunţe. Desigur, ea nu-i ascultase predicile. Totodată lumea din jurul ei fuma, aşa că nu vedea de ce n-ar fi fumat şi ea.

– Ce bine că e zi de salariu, declară Buzz şi îşi pipăi pachetul aproape gol de Camel din buzunar. Mai am puţin şi-mi termin ţigările. Sper să-mi ajungă până merg în oraş.

– Tu pe ce ai să-ţi cheltuieşti banii, Jessy?

Bill întinse braţul şi-i trase fetei pălăria pe frunte.

– Ai de gând să arunci câţiva din banii ăia pe care i-ai strâns la ciorap toată vara, ca să-ţi cumperi o pălărie ca lumea?

– Nu te lua de pălăria mea, Summers. E o pălărie serioasă, insistă ea cu un zâmbet. Iar banii i-am economisit ca să plătesc şaua pe care mi-o face Barnes.

– O şa...

Summers clătină din cap cu dispreţ fals.

– Şi eu care credeam că vrei să-ţi cumperi o rochie nouă de ziua ta.

– Prefer o şa bună, unei rochii de bal, răspunse Jessy.

Avea deja două rochii de sărbătoare şi nu vedea de ce şi-ar fi cheltuit banii pe o a treia, în special una pe care probabil că n-ar fi avut ocazia s-o poarte decât o dată pe an. O şa era un lucru practic, care, îngrijit cum trebuie, putea să dureze ani de zile. Era o investiţie, ceva cu care se putea mândri într-adevăr.

– Aşteptaţi numai, şi-o să vedeţi voi, băieţi.

– Barnes se pricepe al naibii la făcut şei. Am văzut şi eu câteva, îi susţinu Buzz Taylor alegerea. I s-a dus faima până departe. Unii cowboy vin tocmai din Colorado ca să cumpere şei de la el.

Ty duse ţigara la buze în timp ce o studia pe fată printre rotocoalele de fum. Manierele ei băieţeşti erau vag amuzante, dar Ty observă nonşalanţa mişcărilor ei, fiecare gest curgând deliberat în următorul. Exista un fel de graţie naturală în postura relaxată a trupului ei prelung şi suplu. Privirea lui odihni o clipă pe pieptul plat al fetei. Sânii ei tineri abia se întrezăreau, ca două nucşoare, sub materialul bluzei.

– Când e aniversarea ta, Jessy? o întrebă Ty, înălţând privirea descoperi că ochii ei erau aţintiţi asupra lui. Privirea ei fixă îi dădu senzaţia inconfortabilă că fata îi înţelegea reflecţiile critice.

– Săptămâna viitoare, răspunse ea.

– O să dăm o petrecere de pomină în cinstea ta, zise Buzz clipind cu şiretenie. O să-l invităm şi pe şeriful Potter, şi-o să-l convingem să te lase în pace atunci când te vede conducând fără carnet.

– Câţi ani împlineşti?

Ty se pregăti să facă un calcul mental referitor la anii care trecuseră dar fata îi răpsunse imediat.

– Şaişprezece.

Ochii tânărului începură să sclipească ironici.

– „Sweet Sixteen" şi încă nu te-a sărutat nimeni?

– Jessy? Buzz Taylor izbucni în hohote de râs la ideea că s-ar fi putut încumeta cineva vreodată s-o sărute pe fetişcana aceea cu apucături de băiat, care muncea zilnic cot la cot cu ei.

– Pariez că singura fiinţă care a sărutat-o până acum e calul ei!

Ochii fetei se aprinseră de mânie. Își smulse pălăria de pe cap și îl plesni pe cowboy peste umăr.

– Buzz Taylor, tacă-ți fleanca! strigă ea într-un acces de furie care-l surprinse pe Ty.

Nici ceilalți bărbați n-o mai văzuseră atât de supărată și agresivă, deci tuturor noutatea li se păru nostimă. Când îi văzu râzând, Jessy se înfurie și mai tare.

– Eu nu mă sărut cu calul meu!

– Biata fată, nici măcar cu calul ei nu se sărută!

Buzz râdea să se prăpădească, ținând un deget întins spre ea, în vreme ce fata continua să-l pocnească cu pălăria.

– N-o putem lăsa să împlinească șaisprezece ani nesărutată, nu-i așa, băieți? îi provocă Ty rânjind.

Pentru prima oară se afla și el de partea atacanților, și altcineva era victima glumelor cowboy-lor. După ce Jessy îl făcuse de râs cu puțin timp mai devreme, în subconștientul său, Ty agreea ideea de a o coborî puțin de pe piedestalul ei. Trase adânc în piept ultimul fum din țigară, apoi o strivi sub talpă, pe pământul uscat și întărit.

Când Ty făcu un pas spre ea, Jessy se răsuci pe călcâie întorcându-se să-l vadă, apoi deodată realiză că tânărul nu vorbise într-o doară. Șocul și neîncrederea veniră să alunge norii supărării din ochii ei. Ty apucă să-și petreacă un braț pe după talia ei, înainte ca fata să se dezmeticească și să încerce să se elibereze.

– Ia seama, Ty, îl avertiză Buzz râzând. E sălbatică.

Jessy nu se zbătea de formă, cu delicatețe, ca alte fete. Ty se pomeni că brațele ei subțiri, încordate ca niște arcuri de oțel opun o rezistență mult mai mare decât crezuse. Pumnii ei neastâmpărați se agitau spre el și Ty simți chiar câteva lovituri bine ochite la glezne.

– Ai grijă cum loveşti, Jessy, o sfătuia Bill Summers râzând. Va trebui să dai explicații, dacă-l pocnești unde nu trebuie.

Obrajii fetei se îmbujorară deodată și ea își încetă atacurile; azvârlindu-și capul spre spate, se uită la Ty cu un aer de mândrie disprețuitoare. Își ținea buzele strânse într-o linie rigidă. Pe Ty al amuza s-o vadă atât de neajutorată, părăsită de tovarășii ei. Îi apucă bărbia în palmă și își apropie gura de buzele ei crispate.

În loc s-o sărute uşor şi s-o lase să plece, cum ar fi făcut cu oricare altă fată neştiutoare, Ty îşi accentuă apăsarea şi-o prelungi cu câteva secunde. Când îşi înălță capul, fata avea ochii închişi strâns. În trăsăturile ei se citea o tensiune care aproape c-o făcea să pară vulnerabilă.

– Acum poți să spui c-ai fost sărutată, declară Ty luptându-se cu ghimpele de regret pe care-l simțea în inimă.

Când îi dădu drumul, fata plecă imediat bărbia şi îi întoarse spatele. Un val de sânge îi inundase obrajii, deşi continua să-şi mențină expresia controlată şi rigidă.

– Să fiu al naibii, murmură Buzz cu răsuflarea tăiată. Jessy oşeşte.

Ea îi aruncă o privire mânioasă peste umăr în timp ce scotea râul calului.

– Ține-ți gura, Buzz.

Ty încerca un sentiment de vină pentru că o stânjenise cu acel sărut. Nu era singurul intimidat de tăcerea lui Jessy. Se auzi un foşnet nervos în vreme ce ceilalți doi cowboy se îndreptau spre caii lor. Jessy sări în şa şi plecă singură. Ty se uită lung în urma ei. Fata îi răspunse printr-o privire supărată izvorâtă din orgoliul ei rănit. Ty uitase cât de sensibil era el la vârsta ei, față de acțiunile nesăbuite ale celorlalți. Oricât de stăpână pe ea şi dură ar fi părut Jessy, avea la rândul ei sentimente care puteau fi rănite.

– Iartă-mă, puştoaico, îi oferi el o scuză.

Furia din ochii ei spori la auzul acestor cuvinte.

– Nu sunt puştoaică, declară ea cu voce întretăiată şi strângând frâul, sili calul să se întoarcă şi porni la galop.

Vag iritat de refuzul ei, Ty îşi văzu mai departe de treabă. Față de el nimeni nu îşi ceruse vreodată scuze, aşa că poate ar fi fost mai bine să-şi țină gura.

Jessy îşi mână calul cenuşiu departe de ceilalți şi intră pe poarta taberei înaintea lor. Ferbințeala îi trecuse, lucru care o bucura, dar în sinea ei fata tremura. Continua să simtă pe buze atingerea caldă a gurii lui şi trupul ei păstra încă senzația îmbrățişării lui. Ar fi vrut să ducă mâna la gură, dar nu îndrăznea. Bărbații care veneau în urma ei ar fi putut să creadă că plânge şi Jessy mai degrabă ar fi murit decât să-i lase să creadă aşa ceva. Era destul de rău c-o văzuseră stânjenită – şi cât de stânjenită! – şi plină de emoție fierbinte. Fusese primul ei

sărut şi Jessy visase dintotdeauna că Ty avea să fie acela care i-l va dărui. Visul ei se împlinise, dar într-un fel amar. El o sărutase într-adevăr, dar numai de formă. Şi o durea gândul că Ty o făcuse numai pentru a-şi bate joc de ea... în faţa lui Buzz Taylor şi a lui Bill Summers. Până a doua zi de dimineaţă, toată lumea de la fermă avea să afle şi toţi vor râde pe seama ei. Jessy înălţă fruntea şi se amestecă iar printre camarazii ei. Conversaţia acestora era superficială, dar, treptat, Jessy începu să participe şi ea. În aparenţă, totul părea a fi reintrat în normal, dar adevărul era altul.

7

Jessy săltă valiza şi o zvârli la coada camionetei, apoi trânti portiera.

În aer mirosea a zăpadă, norii atârnau grei pe cer. Fata îşi afundă mâinile goale în buzunarele vătuite ale paltonului ei nou şi ocoli camioneta îndreptându-se spre veranda cabanei mari din buşteni. Abia puse piciorul pe prima treaptă, când uşa de la intrare se deschise.

– Bună ziua, domnule Grayson, îi zise ea geologului în vârstă de vreo patruzeci de ani.

Acesta era îmbrăcat într-o haină groasă, cu un fular de lână înfăşurat în jurul fesului şi al gâtului şi cu mănuşi de blană în mâini. În contrast cu el, Jessy nu purta nici mănuşi, nici fular şi avea primii nasturi de la palton descheiaţi. Pe cap avea vechea ei pălărie neagră Stetson – Jessy purta întotdeauna pălărie.

– Am trecut să văd dacă sunteţi gata de plecare.

– Sunt gata.

Omul se opri la capătul scării, îşi frecă mâinile înmănuşate şi studie cerul mohorât, caracteristic sfârşitului de octombrie.

– Friguroasă zi!

Orice temperatură sub patruzeci de grade semnifică o vreme răcoroasă în concepţia unui texan, iar în Montana aceasta era de regulă temperatura dimineţilor.

– Am lăsat geamantanul aici mai devreme.

Leo Grayson se uită împrejurul său, clipind dezorientat în dosul ochelarilor săi cu ramă metalică.

– L-am pus în camionetă, îl informă Jessy. Mai aveţi ceva de luat?

– Nu.

Omul se uită curios spre hambar.

– Tatăl tău e gata?

– Tata a fost chemat în altă parte şi a trebuit să plece. M-a delegat pe mine să vă duc cu maşina la Homestead, ca să luaţi avionul.

– N-ar trebui să fii la şcoală astăzi?

Un zâmbet discret se ivi pe chipul geologului în timp ce urcă în camionetă alături de fată. În scurta sa vizită întreprinsă în acest sector al fermei Triple C, aflase că Jessy Niles îşi avea propriile ei opinii referitoare la importanţa relativă a anumitor lucruri.

– Nu tocmai.

Fata ridică din umeri cu indiferenţă.

– Nu avem nimic special în orar astăzi, nici un test, nici o lucrare. Pot să-i telefonez lui Betty Trumbo diseară, să aflu temele. N-avea nici un rost să merg în oraş, să mă prindă vreo furtună de zăpadă pe acolo.

Motorul prinse viaţă şi începu să huruie asurzitor; ultima remarcă a fetei îi atrase o privire curioasă din partea lui Leo Grayson.

– Prognoza vremii anunţă doar mici averse de ninsoare pentru astăzi.

– Potrivit aprecierilor lui Abe Garvey, astăzi vom avea prima furtună de zăpadă din sezonul acesta. Abe s-a născut la ferma noastră acum aproape şaptezeci de ani şi şi-a petrecut toată viaţa aici. Mă interesează mai mult cuvântul lui decât al oricărui meteorolog care habar n-are despre caracteristicile climatului din zona asta. Abe nu se înşeală mai niciodată, declară ea în încheiere.

– Se pare c-o şterg la ţanc de aici, zise Grayson.

Cândva ar fi strâmbat din nas faţă de argumentele lipsite de bază ştiinţifică ale bătrânilor locului, dar de curând avusese ocazia să constate că prognozele acestora coincideau destul de bine cu cele emise de meteorologii profesionişti. Aşa că, dacă unii spuneau „averse de ninsoare", iar alţii „furtună de zăpadă", era clar că urma să se întâmple ceva.

Curând clădirile taberei de la sud dispărură din vedere, în jur nu se mai zărea nimic, pe mile întregi, în orice direcţie te-ai fi uitat, cu excepţia întinderilor monotone de păşune ondulându-se odată cu culmile dealurilor şi curgând în adâncimile văilor. Copacii erau rari şi erau în majoritate plopi canadieni, pe malul vreunui curs de apă. Lumina cenuşie, crudă a zilei făcea ca

acest ținut singuratic să pară mai straniu și mai neprimitor. Existau câteva locuri pustii în Texas, dar lui Grayson nu-i mai fusese dat să vadă o asemenea regiune dezolantă.

Interiorul cabinei începu să se umple treptat de căldură. Ochelarii lui Grayson se aburiră și geologul și-i scoase de pe nas și îi lăsă să alunece în buzunarul jachetei. Se uită absent pe fereastră, dar nici măcar o viziune încețoșată nu reușea să atenueze atmosfera sumbră a acelui ținut aspru.

– Nu înțeleg cum suportați să trăiți aici.

Grayson își așeză ochelarii pe nas și se uită la Jessy.

– N-am fost niciodată prin alte părți.

Jessy conducea cu competența relaxată a unui bărbat; o mână și-o sprijinea de curbura superioară a volanului și cealaltă o ținea încleștată pe el. Leo se gândi că fata conducea probabil de când avea opt sau nouă ani. Aceasta era vârsta când începeau majoritatea puștilor de la fermă; de multe ori, trebuiau să le pună o pernă sub șezut ca să poată vedea prin parbriz.

– Pariez că abia așteptî să împlinești optsprezece ani ca să poți pleca de aici și să afli mai multe despre lume. Presupun că ești sătulă de toată iarba și de cerul ăsta.

Rigorile modului de viață din Montana nu-l atrăgeau pe Grayson. Se gândea că pentru o fată, lucrurile stăteau probabil chiar mai rău decât pentru bărbații acelui loc.

– Pe mine mă satisface viața pe care o duc, răspunse Jessy, conștientă că se află în minoritate, întrucât majoritatea celorlalte fete de vârsta ei se plângeau întruna din pricina diverselor frustrări. Pe Jessy n-o interesau „chestiile" alea care constituiau obiectul suferinței suratelor ei.

– Niciodată n-am simțit dorința să plec. Știu – continuă ea întorcând o secundă capul pentru a-i adresa un zâmbet interlocutorului ei – ți se pare ciudat. Dar nu-mi pasă de cinematograf sau de petreceri, și nici de alte prostii de felul ăsta. Îmi place să călăresc, să arunc cu lasoul și să mă bucur de libertate în aer liber, chiar dacă uneori muncesc pe brânci. Mi-ar plăcea să fiu unul din coapcii aceia, să-mi adâncesc rădăcinile în pământ și să nu mai plec niciodată.

– Ai să te răzgândești când vei mai crește.

Grayson observase că fata avea apucături cam băiețești, în intervalul petrecut la Southern Branch.

– Așa îmi spune toată lumea.

Dar ea nu simțea nici o schimbare în sufletul ei. Oamenii ziceau că era vorba doar de o fază prin care trecea și care avea să se sfârșească în timp, dar ea pur și simplu iubea stilul acela de viață și nu vedea de ce și-ar fi schimbat vreodată preferințele.

Leo Grayson zâmbi așa cum zâmbeau toți adulții când o ascultau.

– Așteaptă numai să descoperi băieții!

– Unde scrie că băieții și caii nu pot sta la un loc?

Singura ei pasiune până la ora aceea fusese Ty Calder, acum student în anul trei la colegiu. Dar iubirea ei neîmpărtășită nu supraviețuise, în special după umilința îndurată cu ocazia sărutului din vara anterioară. Jessy încă mai roșea și acum când își amintea felul în care el își bătuse joc de sentimentele ei. Toți ceilalți băieți pe care îi cunoștea de la școală erau doar atât – niște băieți oarecare. Nici unul nu merita a fi luat în seamă.

– Îmi închipui că nu scrie nicăieri.

Grayson se uită din nou la fată, recunoscând în atitudinea ei o maturitate pe care n-o bănuise.

Profilul ei avea o puritate clasică; bărbia puternică, linia dreaptă a maxilarului, pomeții proeminenți. Părul ei de culoarea caramelei îi atârna despletit în valuri grele pe umeri. Leo Grayson se pomeni admirând-o cu respect pe Jessy. Trăsăturile ei conțineau o forță ce se încadra perfect în ambianța peisajului pe care Jessy părea pregătită să-l înfrunte în orice împrejurare. Frumoasă nu era, dar, realiză Grayson, frumusețea nu rezistă pe aceste meleaguri.

– Ești o fată chipeșă, Jessy.

Nici un alt adjectiv nu părea să caracterizeze mai bine făptura ei plină de forță, anunțând totuși o feminitate profundă.

– Eu? Parc-aș fi un cartof, îi respinse ea complimentul.

– Nu-i adevărat.

– Să-ți spun...

Jessy vorbea pe un ton răbdător, încercând să deschidă ochii geologului asupra defectelor ei.

– Sunt prea înaltă, mai înaltă decât majoritatea băieților de la mine din clasă.

Dar Leo observă că ea nu se căznea în nici un fel să-și mascheze înălțimea.

– Sunt prea slabă şi, oricât aş mânca, nu reuşesc să capăt o formă. Iar la capitolul sâni, mă-nfăţişez cu două măsline.

Leo avusese de câteva ori prilejul de a sesiza sinceritatea fetei şi se amuzase întotdeauna, dar de astă dată trebui să facă un efort pentru a nu izbucni în râs la auzul acestei aprecieri candide privind atributele ei femeieşti.

– Ce ai de gând să faci când termini liceul? o întrebă el ca să schimbe subiectul.

– Rămân să muncesc aici. Acesta este unul din avantajele celor care se nasc şi cresc pe pământul Calderilor. Tot ce ai de făcut e să mergi la şef şi să-i ceri să-ţi dea de lucru. Într-o fermă atât de mare ca aceasta, e de lucru întotdeauna.

– Ce ai vrea să faci? se încruntă el.

– Nu ştiu. Ea ridică din umeri, dând de înţeles că mai era destul timp pentru a lua o hotărâre. Aş putea munci la fermă, sau la şcoală, sau mi-aş putea lua o slujbă în administraţie.

Existau o mulţime de posibilităţi, deşi personal, Jessy o prefera pe prima.

Dar ştia că, deşi unele din nevestele cowboy-lor, în special cele tinere, veneau să dea o mână de ajutor în sezonul fătatului sau la strângerea vitelor, când duceau lipsă de oameni, nici o femeie nu primea salariu cot la cot cu bărbaţii. Un anume cod nescris interzicea femeilor să se ocupe de îndeletnicirile rezervate cowboy-lor. Jessy nu se aştepta să fie plătită pentru muncile pe care le-ar fi prestat în decursul verii. Aşa că preferă să ocolească subiectul şi să transfere interesul discuţiei spre profesia lui Grayson.

– Care e verdictul testelor pe care le-aţi efectuat? O să extindeţi forajele înspre partea noastră de fermă?

– Nu. Părerea mea este că ne-am hazarda prea mult.

Întrucât decizia sa era negativă, Leo n-o considera drept o informaţie secretă.

– Cred că am epuizat toate posibilităţile de-a descoperi petrol sau gaze naturale la Triple C.

Privirea lui rătăcea prin geamul aburit la colţuri; contururile pământului se asemuiau cu nişte muşchi încordaţi rigid – bicepşi uriaşi acoperiţi cu iarbă moale, ca o blană. În ochii lui Grayson, era o risipă inutilă de verdeaţă, o pustietate sterilă. Erau necesari o sută de acri pentru hrana unei vaci şi a vitelului ei. Atâta lipsă de eficienţă, atâta risipă de teren...

– E o crimă, murmură el.

– Ce?

Jessy nu înțelegea gândurile lui.

Leo întoarse capul.

– Mă uitam pe fereastră şi îmi ziceam că e păcat de resursele acelea care zac nefolosite.

– Vă referiți la iarbă?

Jessy nu vedea în jur decât iarbă uscată şi înghețată – era categoric o resursă, după toate cunoştințele ei.

– Vorbesc de cărbunele care se găseşte sub pământ, atât de aproape de suprafață.

Un depozit imens de cărbune de cea mai bună calitate exista în întreaga zonă estică a Montanei.

– E de ajuns să scurmi în lături pământul ăsta nefolositor şi ai să afli imediat cărbunele.

– Nici nu-i nevoie să scurmi.

Jessy zâmbi de parcă ascundea un secret şi apăsă pe accelerator, privind în jur pentru a-şi da seama cât de departe ajunseseră.

– Vreți să vedeți?

– Să înțeleg că există prin apropiere vreun loc unde filonul se află la suprafață? întrebă el cu interes crescând şi fata clătină afirmativ din cap.

– Sigur că aş vrea să văd, dacă nu ne ia prea mult timp.

– Nu, deloc, îl asigură Jessy şi o apucă pe un drum îngust, la stânga.

– Dar va trebui să vă țineți bine. Acum încep hârtoapele.

Avertismentul se dovedi curând adevărat. În vreme ce camioneta începu să salte pe terenul accidentat, Leo Grayson îşi acoperi creştetul capului cu palma, şi cu cealaltă mână se apucă de mânerul portierei.

Jessy strângea volanul cu ambele mâini, pentru a-şi păstra controlul asupra maşinii. Dinții le clănțăneau în gură, ceea ce făcea imposibilă orice conversație.

Maşina urcă pe culmea unui deal, apoi coborî într-o râpă. Jessy frână de îndată ce ajunseră la poale.

– Aici!

Îi arătă cu un gest groapa aflată la mică distanță de maşina lor.

Exceptând un strat subțire de iarbă moartă ce se zărea ici-colo, secțiunea expusă era complet neagră și solidă. Anumite detalii evidențiau faptul că groapa fusese adâncită de mâna omului.

– Majoritatea locuințelor mai vechi de la fermă sunt încălzite cu cărbune, explică Jessy. Mai sunt încă vreo trei locuri ca ăsta în zonă. Venim aici și ne aprovizionăm cu combustibil. Nu costă nimic, în afară de puțin efort.

Cedând unei curiozități profesionale, Leo își oțeli voința împotriva frigului de afară și coborî din camionetă. Era una să știe că sub pământul acela vast se afla cărbune, și alta să vadă zăcământul cu ochii lui. Leo își înfășură fularul în jurul gâtului și porni să investigheze malul înalt, negru.

Jessy rămase la adăpostul cabinei, oarecum amuzată de fascinația omului în fața unui lucru atât de comun. Să te aprovizionezi cu cărbune nu era câtuși de puțin o îndeletnicire plăcută. Însemna murdărie, praf și multă muncă. Apoi un alt inconvenient mai era că, odată terminată provizia, trebuia s-o iei de la capăt. De aceea majoritatea caselor se convertiseră la sursele moderne, de încălzire de regulă cu petrol sau propan. Cărbunele nu mai era practic, chiar dacă era ieftin.

Grayson dădu ocol zăcământului de cărbune negru și luă în mână câțiva bulgări să-i studieze. În cele din urmă, temperatura scăzută îl sili să se întoarcă la mașină. Se ghemui iute în cabină, frecându-și palmele și suflând în ele să le încălzească.

– Gata? Jessy voi să pornească.

– Așteaptă.

Grayson vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un bulgăre negru, strălucitor.

– Știi ce e ăsta?

– Cărbune.

Fata se uită nedumerită la el, părând să-i pună la îndoială inteligența.

– E soare topit!

Vocea lui Grayson suna plină de entuziasm.

– Cărbunele reprezintă energia solară captată de pădurile care existau în urmă cu milioane de ani – păduri formate din ferigi gigantice și tot soiul de copaci. Într-un ciclu continuu, plantele au murit și au putrezit, iar alte păduri au crescut deasupra lor pentru ca apoi să moară și să putrezească și ele.

Apoi, ca urmare a revărsărilor de apă, s-au format mări subterane. Presiunea apei a unit straturile de plante moarte, transformându-le mai întâi în turbă, apoi în cărbune.

Grayson o privi în ochi.

– Această bucată de cărbune deține o energie solară încorporată în urmă cu patru sute de milioane de ani.

– Să văd și eu...

Încruntându-se curioasă, Jessy privi îndeaproape bulgărele de cărbune din mâna lui.

*

A doua zi de dimineață, Leo Grayson se afla în biroul răcoros și confortabil al lui E.J. Dyson și răsfoia dosarul conținând raportul său final și recomandările adiacente. În contrast cu echipamentul său din ziua anterioară, Leo era îmbrăcat acum într-un costum ușor, cu cravată, iar pe cap nu purta nimic, fapt ce-i dădea în vileag peticul rotund de chelie din creștet.

Biroul directorului de la Dy – Corp Development Ltd, era nespus de luxos, sugerând multă preocupare și cheltuială din partea proprietarului său, de la covorul alb care acoperea podeaua, până la pereții tapetați în întregime cu lemn de nuc. Mobilierul era tapisat cu cea mai fină piele, biroul era de dimensiuni impresionante, iar fotoliul era proiectat anume pentru a masca statura măruntă a lui Dyson.

Câteva elemente tipic texane – ca de pildă – vaza de Meissen expusă pe o masă ale cărei picioare se constituiau din coarne răsucite de vită Longhorn sau pătura din piele de cal de pe speteaza sofalei – împrumutau o atmosferă degajată încăperii și creau o imagine despre ocupantul ei.

Stricklin stătea țeapăn și drept într-unul din fotoliile de piele, ochelarii cu ramă de metal îi sporeau alura studioasă. După ce verifică la rândul său raportul lui Grayson, îl înmână lui Dyson cu un semn discret din cap menit să-i comunice acestuia din urmă opinia sa.

– N-aș putea spune că mă miră constatările tale, Grayson.

E.J. răsfoi încă o dată raportul pe care îl discutaseră deja în detaliu.

– Am intuit că resursele de la ferma lui Calder sunt epuizate. E bine că am început să cumpărăm concesiuni în Wyoming. Ne vom concentra forțele acolo.

– Decizia îți aparține.

Leo ridică din umeri. Singura lui recomandare se referise la abandonarea șantierului de la Triple C. și încetarea forajelor; mai departe nu era treaba lui.

– Ești satisfăcut că n-ai aflat nimic care să merite osteneala unor săpături pe domeniul Calder?

Dyson îl țintui pe geolog cu o privire dură, urmărind să se asigure că Grayson nu avea nici un fel de rezerve. Era un truc psihologic care testa încrederea unui om în propria sa judecată. Aceia cărora le lipsea credința în ei înșiși arareori reușeau să nu se dea de gol.

– Sup pământul ăla nu există altceva decât un filon uriaș de cărbune, răspunse Leo clătinând trist din cap. E păcat că petrolul a ajuns să fie atât de ieftin în vremurile astea. Cărbunele n-are nici o șansă pe piață.

– Cărbune?

Dyson înălță capul cu un interes calm și îi aruncă o privire scurtă lui Stricklin, care își curăța meticulos unghiile cu un briceag.

– Ce vrei să spui prin „un filon uriaș"? E atât de mult cărbune acolo?

– Mult? Așa cred, râse scurt Grayson. Nici nu-mi vine să calculez câte milioane de tone de bitum zac acolo, doar la câțiva centimetri adâncime.

– Câțiva centimetri! Probabil că exagerezi, declară E.J. cu un zâmbet neîncrezător și începu să studieze din nou raportul.

– Nu exagerez deloc, insistă geologul. În anumite locuri, stratul poate apare începând de la câțiva metri și mergând până la câțiva centimetri adâncime. Dacă ai o lopată bună, e de ajuns s-o înfigi în pământ de câteva ori, și dai de el.

– Chiar așa? se minună Dyson și ridică din umeri. După cum spuneai, Leo, cărbunele nu prea are căutare pe piață.

– E păcat, când există rezerve atât de mari, răspunse geologul, apoi întrebă: Mai ai vreo problemă cu mine?

– Nu. Asta-i tot, continuă Dyson răsfoind raportul, fără a se osteni să ridice privirea.

După ce Grayson părăsi biroul, Dyson continuă să se uite la aceeași pagină a raportului. Toată viața sa îi plăcuse să joace la întâmplare. Când tot restul lumii își concentrase atenția către Texas și celelalte state din Sun Belt, el căutase spre nord și

întrevăzuse că viitorul aparține statelor din vest. O vreme, se temuse că se înșelase, atunci când forajele nu dăduseră rezultatele scontate.

Dyson își răsuci scaunul spre Stricklin.

– Poate că norocul nostru stă în diamantele negre și nu în aurul negru, sugeră el. Ce crezi?

Stricklin înălță vag din umeri și se opri o secundă să-și scuture aschiile de pe pantaloni.

– Se aud zvonuri din Estul Mijlociu despre un posibil embargo. Specialiștii avertizau că în curând resursele de petrol aveau să se epuizeze, dacă nu se luau măsuri eficiente pentru reducerea consumului. Dezbaterile acestea nu-l interesaseră niciodată pe Dyson, preocupat doar de previziunile referitoare la creșterea prețurilor pentru petrolul brut. Dar, dacă se reducea oferta de petrol, avea să crească cererea de cărbune.

– Cred că e timpul să ne punem la punct cunoștințele legate de industria carboniferă, îl anunță el pe Stricklin. Costul transportului spre piețele estice, disponibilitatea liniilor ferate. Clienți actuali, cei potențiali și un studiu privind concurența din Apalași.

– Am să mă ocup imediat de asta.

În vârful listei mentale a lui Dyson, se afla un nume. E.J. apăsă pe butonul intercomunicației.

– Sună-l pe senatorul Bulfert și anunță-mă când ai obținut legătura, îi ordonă el secretarei.

Senatorul nu reprezenta sursa răspunsurilor de care avea el nevoie, însă Dyson găsea întotdeauna un sprijin în persoana lipsită de scrupule a politicianului.

*

– Acum, Chase, trebuie să recunoști că iarna texană nu se compară cu gerul pe care l-ai lăsat în urmă, remarcă E.J. Dyson, oferindu-i un pahar înalt de whisky cu sifon.

Chase stătea în picioare în balconul luxosului apartament cu vedere spre Golf. Briza tropicală care sufla deasupra mării era caldă și umedă.

– Recunosc, zise el luând paharul din mâna lui Dyson.

– Nu-ți pot spune ce fericit sunt că tu și cu Maggie vă aflați aici, zise E.J. admirând cu un aer satisfăcut priveliștea din jur.

– În sfârşit am prilejul să vă întorc ospitalitatea pe care mi-aţi oferit-o atât de amabil în numeroase ocazii.

– Maggie şi Cathleen ajunseseră să sufere amândouă de „febră de colibă"; aşa că m-am hotărât să facem un drum încoace, pentru a-l vedea pe Ty.

Jos pe plajă o vedea pe Cathleen jucându-se în nisip, adunând scoici şi alergând să i le arate lui Ty înainte de a le vărsa într-o găletuşă. A treia persoană aflată lângă fiul şi fiica sa, era o fată extrem de frumoasă, îmbrăcată în costum de baie şi o jachetă fină de dantelă.

– Ai o fiică frumoasă, E.J.

– Cred că fiul tău s-a îndrăgostit de ea.

E.J. îl studie pe Calder pe deasupra ramei ochelarilor, dornic să vadă impresia acestuia.

– Până acum Tara l-a mai făcut să alerge după ea.

– Majoritatea femeilor fac la fel.

Era un răspuns oarecum rău-voitor, dar Chase nu ar fi putut explica natura reacţiei sale negativiste.

– N-aş putea spune că aş avea vreo obiecţie în cazul unei asocieri matrimoniale între familiile noastre, pe viitor, remarcă Dyson.

– Orice obiecţie ar fi prematură. Cred că nici unul din ei nu e îndeajuns de matur pentru a şti ce vrea, răspunse Chase, aruncând din nou o privire cuplului de pe plajă. Nu e momentul pentru Ty să se implice cu seriozitate în relaţia cu o fată.

– Sunt întru totul de acord, zise tărăgănat texanul. Amândoi trebuie să-şi termine studiile mai întâi. Şi aş vrea ca Tara Lee să-şi petreacă după aceea un an în Europa, aşa încât setea ei tinerească de aventură să fie satisfăcută înainte de a se stabili în viaţă. Ca şi tine, nu vreau să-i văd grăbindu-se. Căsniciile nefericite sunt un iad, precum bine ştii.

– Aşa e.

Simţurile lui Chase fură alertate de observaţia lui Dyson. Chase încercă să discearnă dacă omul comentase numai un adevăr general, sau făcuse o aluzie la relaţia lui tensionată cu Maggie.

Odată cu flacăra iubirii lor reînviate, amândoi avuseseră naivitatea de a crede că dragostea singură putea netezi toate diferenţele dintre ei şi poate elimina perioadele de criză pe care în mod inevitabil le traversa orice căsnicie. Maturitatea şi experienţa îi schimbaseră pe amândoi, totuşi nu le venea uşor

să treacă peste imaginile vechi şi cuvintele rostite cândva între ei. Câteodată lui Chase îi era aproape imposibil să se raporteze la personalitatea sofisticată şi cultivată a lui Maggie. El era obişnuit să ia decizii de unul singur, fără a se consulta cu cineva, iar ea dorea să se implice în tot ceea ce reprezenta viaţa lui. Acomodarea temperamentelor lor şi adaptarea obişnuinţelor de altădată la nevoile prezentului le cerea un efort permanent. Aveau momente când totul părea în regulă între ei, dar momentele respective deveniseră tot mai rare în ultima vreme. Atâta timp cât nu se menţiona numele lui Ty lucrurile păreau a fi în regulă, dar nu puteau evita la infinit discuţiile referitoare la fiul lor. Ironia soartei făcea ca tocmai Ty, acela care stătuse la baza împăcării lui cu Maggie să fie acum motivul certurilor lor zilnice. Chase trăgea speranţa că, atunci când Ty va termina colegiul şi se va întoarce definitiv acasă, conflictul dintre el şi Maggie avea să se stingă în mod firesc. Cândva crezuse că era în stare să suporte o căsnicie chiar lipsit de dragoste şi înţelegere din partea soţiei lui. Şi poate că, într-adevăr, lipsit de ambele ar fi reuşit. Deşi ştia că Maggie continua să-l iubească, nu se putea împiedica să meargă la Sally, unde găsea înţelegerea de care avea nevoie. Până în prezent însă, nu depăşise bariera fidelităţii sexuale, observă el.

– Am avut ocazia să-l cunosc îndeaproape pe fiul tău de când e student aici, la colegiul din Texas, remarcă Dyson. După cum ştii, ne-a vizitat de câteva ori în week-end-uri, la reşedinţa noastră din Fort Worth şi aici, în Padre Island. E un tânăr inteligent şi sensibil. L-am îndrăgit foarte mult deşi, după cum ţi-am spus, vine numai ca să fie aproape de Tara Lee.

– Am observat că Ty te respectă foarte mult.

Era un răspuns diplomatic, prin care Chase îşi ascundea resentimentele cu privire la admiraţia pe care Ty găsea de cuviinţă s-o nutrească faţă de Dyson. Chase nu avea a se plânge de afacerile sale cu Dyson, dar nu dorea câtuşi de puţin ca acesta să reprezinte un model pentru fiul său. Ty părea foarte influenţat de opiniile omului. Asta era problema cu colegiul. Îl înstrăina pe fiul său, instigându-l să urmeze tot felul de exemple nepotrivite.

Chase n-avea chef să continue discuţia.

– Am auzit o grămadă de zvonuri despre noile descoperiri de petrol şi gaze naturale din bazinul Wyoming, zise Dyson. La

ferma ta, nu mai e nimic de găsit în afară de cărbune. Am înțeles că estul Montanei e o vastă mină de cărbune. Dacă se epuizează vreodată resursele de petrol, te îmbogățești peste noapte, Calder.

– Mda, dar atunci s-ar distruge toată ferma. Ideea era de neconceput. Chase sorbi o înghițitură de whisky cu sifon pentru a-și alunga gustul amar. N-ai decât să mergi într-unul din statele alea exploatatoare de cărbune din est și ai să vezi cum au distrus minele terenul.

– Inconvenientul acesta e de domeniul trecutului îl avertizase Dyson, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar cu metodele moderne din zilele noastre, pășunile pot fi readuse la starea inițială. Nu există deteriorări de durată.

– Chiar așa?

Chase îl privi rece pe Dyson ridicând o sprânceană în semn de neîncredere.

– Cât tai un om pe burtă și-i scoți afară jumătate din măruntaie, apoi îl coși la loc, nu poți spune că mai ai un om întreg, cicatricea nu va dispare niciodată. Proprietarii acelor locuri au violat pământul în urmă cu aproape cincizeci de ani, și nici acum nu crește iarbă ca lumea în zonele respective. Eu am nevoie de pășuni.

– Chase Calder, cum poți să privești valurile albastre al Golfului și să discuți despre vite și pășuni? îl certă Maggie, alăturându-se celor doi bărbați de pe balcon, exact în clipa când Chase își rostea ultima remarcă. Suntem în vacanță, îți aminteşti?

– Scuze.

Chase îi zâmbi puțin superficial soției sale. Cândva brațul lui i-ar fi încercuit automat mijlocul, dar acum gestul acesta nu mai intervenea în mod firesc.

– Să-ți ofer ceva de băut Maggie, se oferi Dyson.

– Doar puțină apă tonică, zise ea și se sprijini cu coatele de balcon pentru a privi jos spre plajă.

– Cathleen se distrează, nu-i așa?

*

Micuța Cathleen adăugă un dolar murdar de nisip la colecția de scoici aflată la picioarele lui Ty. Cei doi adulți se plictisiseră de plimbarea pe malul apei și acum ședeau pe prosoapele întinse și o priveau pe fetița de cinci ani.

– Du-te şi mai caută, o îndemnă Ty pe sora lui.

Părul negru al acesteia era prins în panglici verzi, asortate cu costumul de baie. Cathleen o luă la fugă, cu codiţele în vânt.

– Sora ta e o scumpă, Ty, declară Tara minunându-se în sinea ei de frumuseţea fetiţei. Seamănă atât de bine cu mama ta...

– Ce crezi despre părinţii mei?

Umerii lui erau îndreptaţi spre ea, dezgoliţi în bătaia soarelui care îi poleia muşchii bine conturaţi.

– Tatăl tău e aproape aşa cum mi l-am imaginat, mărturisi ea. Dar am fost surprinsă să văd că ai o mamă atât de sofisticată şi modernă. Cred că mi-am imaginat-o în genul femeilor acelora blânde şi supuse care stau toată ziua în bucătărie.

– Ţi-am spus că e deosebită, îi aminti Ty.

– Fiii pot avea o mulţime de prejudecăţi când e vorba de mamele lor răspunse ea, apoi îl studie absentă.

– Nu pare îndeajuns de bătrână pentru a avea un fiu de vârsta ta.

– Era foarte tânără când m-am născut eu, încă la vârsta adolescenţei.

Nu era nici locul nici momentul să intre în detalii legate de trecut.

Fruntea Tarei se înnegură uşor.

– Întotdeauna le-am compătimit pe fetele care fac copii de tinere. Au atâta de pierdut în viaţă...

Expresia ei se însenină din nou; îi zâmbi lui Ty, ca pentru a atenua efectul următoarelor cuvinte.

– Vor mai trece câţiva ani buni până să mă gândesc la un soţ sau la copii. Mai am încă multe lucruri de făcut şi văzut.

– Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că ai putea vedea şi face acele lucruri împreună cu soţul tău?

Tonul lui Ty suna puţin iritat. Tara făcea parte din toate visurile lui, dar ea nu părea să-l includă vreodată pe el în visurile ei.

– Un soţ? Un singur bărbat? Ce plictisitor!

8

Chase opri camioneta în fața stației de benzină din Blue Moon. O altă camionetă prăfuită era deja parcată în fața stației; Chase o recunoscu ca aparținând fermei sale.

Pe când cobora din camionetă îl zări pe Ty ieșind din magazinul alăturat benzinăriei; tânărul se opri și-și aprinse o țigară. Timp de o secundă, Chase putu să-și studieze fiul pe neobservate și îi plăcu ceea ce vedea. Jeans-ii prăfuiți și decolorați, cizmele cu tocuri tocite și urmele înnegrite din locurile în care se fixau de regulă pintenii, cămașa de pânză moale, uzată și pălăria pătată de sudoare de pe frunte, toate acestea reprezentau îmbrăcămintea unui cowboy adevărat, a unui cowboy muncitor. Părul lui Ty crescuse prea lung la spate, dar Chase trecu cu vederea acest amănunt.

Ty ridică privirea, scuturând chibritul. După o clipă de ezitare, își recunoscu tatăl, apoi porni spre Chase cu pași ușori, legănați. Ceva părea schimbat în atitudinea tatălui său, ca și cum s-ar fi întâlnit pentru prima oară, pe un teren neutru, după o îndelungată despărțire. Între ei doi, relația continuase să rămână tensionată din momentul când Ty își anunțase înscrierea la colegiu. Dar, cu numai o secundă în urmă, tânărul avusese impresia că întrezărește un licăr de aprobare în ochii tatălui său.

– Ai venit de la ferma familiei Phelps?

Ty își aminti vag că, în seara anterioară, tatăl său spusese că ar dori să vadă niște cai tineri și menționase numele acelei ferme.

– Mda. Nu mai am destulă benzină ca să ajung la Homestead.

Făcu o pauză, în timp ce Emmett Fedderson își strecura trupul dolofan printre pompe și camionetă pentru a fixa furtunul

în rezervor. Chase ridică mâna într-un salut tăcut adresat lucrătorului, apoi se întoarse iar spre Ty:

– Ai zi liberă azi, nu-i aşa?

– Mda.

Ty privi pieziş prin rotocoalele de fum care se înălţau din ţigară.

– Mă gândeam să trec pe acasă, să mă spăl şi să-mbuc ceva. Câţiva băieţi se duc la localul lui Sally diseară.

– Pe vremea când aveam vârsta voastră, localul ăla era ţinut de un om pe nume Jake.

Chase zâmbi visător.

– Era singurul loc de distracţii, pe o rază de câteva mile.

– Aşa-i şi acum, rânji Ty.

– Nici nu se compară cu cluburile alea pe care le frecventaţi voi la colegiu.

Chase încerca să-l tragă de limbă.

– E adevărat că acolo nu e nevoie să-ţi storci prea mult creierii ca să ştii cum îţi vei petrece serile de week-end, răspunse Ty cu un aer afectat.

Chase se relaxă uşor, fericit să audă că fiul său nu tânjea după distracţii mai sofisticate.

– Dacă nu te grăbeşti să te-ntorci, pot să-ţi ofer o bere la Sally.

– Bine. Să-i plătesc lui Emmett şi te găsesc acolo.

În sinea sa, Chase era încântat, în ciuda tonului indiferent cu care răspunsese invitaţiei fiului său. De mult timp nu mai stătuseră împreună de vorbă – poate o sticlă de bere avea să le dezlege limbile din nou.

Sâmbătă seara, localul începea să se umple de regulă pe la ora cinci. Ty îşi parcă maşina în faţa café-barului, lângă alte câteva camionete. La ora aceea, clienţii se compuneau din oameni în vârstă şi familii cu copii mici. Aceştia soseau devreme, serveau masa şi ciocneau un pahar-două, apoi plecau să-şi culce copiii, înainte de apariţia grupurilor de cowboy şi a tinerilor veniţi să petreacă.

Intrând înăuntru, Ty văzu că majoritatea meselor erau ocupate. Sonorul tonomatului era dat la maximum, iar copiii alergau mereu să alimenteze aparatul cu fise pentru a menţine muzica în funcţiune. Pe fondul muzicii şi al zgomotului de

pahare ciocnite, se auzeau râsete şi frânturi de conversaţie. Atmosfera localului era caldă, confortabilă şi familiară.

– Hello, Ty. Cu ce te servesc? îl întrebă Sally Brogan înainte ca tânărul să apuce a lua loc la una din mesele eliberate între timp.

Ea se grăbea spre o altă masă; ţinea două farfurii în mână, o a treia pe braţ şi o a patra în cealaltă mână.

– Două beri.

Ty îşi trase un sçaun şi se aşeză, zâmbind înveselit de ambianţa degajată a localului.

Sally îi puse pe masă două pahare cu bere înspumată, după ce, în prealabil servise alţi doi clienţi.

– Cum îţi merge?

Indiferent cât de aglomerat ar fi fost restaurantul, nimic nu părea să afecteze vreodată calmul blând al femeii cu părul roşu.

– Bine, răspunse Ty cu o încuviinţare din cap.

Era o femeie plăcută, curată şi atrăgătoare, dar la modul calm. Era ca o soră şi ca o mamă pentru orice bărbat, indiferent de vârsta lui.

– Cum e la colegiu? Am uitat ce specialitate urmezi?

Sally se încruntă încercând să-şi amintească.

– Ştiinţe agricole şi creşterea animalelor, iar secundar-administrarea afacerilor. Ce altceva ar putea alege un viitor fermier? glumi el sec.

– Şi aşa mă depăşeşte, râse femeia.

– Sally?

Chelneriţa care o ajuta la servit o striga din pragul bucătăriei.

– Te cheamă Dee Dee.

Ty sorbi din berea rece şi îşi şterse gura cu dosul palmei.

Reacţia ei era tipică – mai toţi cunoscuţii lui din Montana răspundeau la fel atunci când venea vorba despre studiile lui. În acea regiune, în special în comunitatea fermierilor, o persoană era considerată norocoasă dacă reuşea să termine liceul, aşa că nimeni nu se simţea în largul său când discuta cu Ty despre colegiu. De câteva ori, chiar fusese certat fiindcă folosea cuvinte complicate şi i se ceruse în glumă să vorbească limba engleză, dar el ştia că glumele conţineau un dram de seriozitate. În general, Ty se obişnuise să-şi ascundă cunoştinţele, pentru a nu-i face pe ceilalţi să se simtă penibil.

Uşa cafenelei se deschise şi tatăl său intră înăuntru. Spionând locul unde se afla Ty, îşi croi drum printre mese şi veni să ocupe al doilea scaun.

– Măi, ce bine arată berea asta, zise el apucând paharul. Discuţia cu Phelps mi-a uscat gâtul.

– Avea cai buni? întrebă Ty

– Câţiva, dar cerea prea mult.

Băură bere şi discutară despre cai, schimbând diverse păreri cu privire la rasele pure. Chase îşi goli paharul, apoi îl aşeză pe masă şi se aplecă deasupra lui.

– Ţi-e foame? îl întrebă el pe Ty. Berea asta mi-a amintit că n-am mâncat la prânz.

– Da.

Foamea îi ascuţea simţurile, iar mirosurile din bucătărie deveniseră de-a dreptul chinuitoare. Era aproape aceeaşi senzaţie ca atunci când se afla în preajma Tarei, deşi Ty se îndoia că fata ar fi apreciat comparaţia.

– Crezi că mama a început să aranjeze masa?

– Ce ar fi să-i telefonezi şi să-i spui să nu ne aştepte.

Tatăl său se tolăni pe scaun şi aruncă o privire de jur-împrejurul localului.

– Am să-i cer lui Sally să frigă ceva pentru noi. E pe aici?

– Am vorbit cu ea şi pe urmă s-a dus la bucătărie.

Ty nu observase dacă femeia ieşise afară.

– Tu telefonează-i mamei tale şi eu am să fac comanda.

– OK.

Ty se ridică de pe scaun şi se scotoci după o fisă. Apoi porni spre fundul încăperii, unde se afla telefonul; Chase se duse la bucătărie.

La Homestead, ridică receptorul Cathleen. Ty fu obligat să vorbească cu surioara lui acum în vârstă de şase ani câteva cuvinte, înainte ca mama lui să vină în sfârşit la aparat.

– S-a întâmplat ceva, Ty? îl întrebă ea cu voce neliniştită.

– Nimic, dar sper că n-ai aranjat masa deja.

– Nu încă. Îl aşteptam pe tatăl tău înainte de a pune puiul la prăjit. De ce? Bănuiesc că tu nu vii în seara asta.

– Nu. Şi nici tata nu vine, o informă Ty. L-am întâlnit întâmplător când se întorcea de la familia Phelps. Acum suntem la Sally şi o să mâncăm împreună, aşa că nu trebuie să ne aştepţi cu masa.

– OK.

Reacția lui Maggie oscila între plăcerea de a ști că tatăl și fiul se înțelegeau bine, din moment ce doreau să-și prelungească întâlnirea, și neliniștea datorată prezenței lui Chase în localul lui Sally. În ultima vreme, observă Maggie, bărbatul ei se oprise cam des pe acolo; sau poate era numai o suspiciune a ei, izvorâtă din faptul că relația dintre ea și Chase cunoștea o criză.

– Nu știu când ajunge tata acasă în seara asta, dar eu întârzii sigur o avertiză Chase.

– Atunci ai grijă să n-o trezești pe Cathleen.

Fiul ei era la vârsta când nu-i mai putea dicta orele la care să vină acasă.

– Se trezește de fiecare dată când încerc să mă furișez pe scări, râse Ty. Cred c-ar fi mai bine dacă aș tropăi. Când e zgomot, nu aude nimic.

– Ai grijă și vezi cum conduci. Transmite-i asta și tatălui tău.

Maggie se întrebă de ce trebuise s-o sune Ty, în locul lui Chase. Dar preferă să-și alunge gândul.

*

Deschizând ușa bucătăriei, Chase dădu cu ochii de Sally ghemuită în genunchi, căznindu-se să privească sub chiuveta mare plină cu vase. Dee Dee Rains, bucătăreasa, zâmbi și deschise gura să-i vorbească lui Chase, dar acesta duse un deget la buze impunându-i tăcere. Zâmbetul ei se lărgi, iar el păși încet spre Sally și se aplecă lângă ea.

– Ai pierdut vreun bănuț? o întrebă el.

Sunetul neașteptat al vocii lui o făcu să tresară. Femeia încercă să se ridice brusc și se lovi cu capul de marginea chiuvetei. Începu să-și frece creștetul și, când înălță privirea spre Chase, ochii ei erau acuzatori și iertători în același timp. Căldura din bucătărie și munca de sub chiuvetă dăduse o nuanță rozalie tenului ei altminteri palid.

– Iartă-mă, Sally. Te-ai lovit rău?

Chase se ghemui pe vine lângă ea și-i pipăi capul. Negăsind nici un cucui, își retrase mâna.

– Nu mi-a zdruncinat sentimentele, dacă asta te întrebi, răspunse ea, incapabilă să-și mascheze plăcerea care-i strălucea în ochii albaștri.

Chase observă cheia din mâna ei.

– Care-i problema?

– Țeava de apă fierbinte avea o scurgere, explică ea oftând. Din fericire, era vorba doar de o legătură slabă. La început, am crezut că s-a spart țeava și m-aș fi supărat amarnic să văd toate profiturile de săptămâna asta pe apa sâmbetei.

– Dă-mi cheia. Vreau să mă asigur că e strânsă bine.

– E multă apă pe podea, îl avertiză Sally. Ai grijă să nu aluneci și să nu te uzi.

Pe când Chase meșterea sub chiuvetă, Sally apucă o cârpă și începu să șteargă linoleumul.

Terminându-și treaba, Chase se ridică și rămase s-o privească pe femeia care ștergea podeaua.

– Ai uitat o pată, îi arătă el.

– De fapt, tu ce cauți în bucătărie?

Sally elimină ultima pată de apă de pe podea și se sprijini în coada măturii.

– Vreau să spun, pe lângă faptul că dai și ordine...

El izbucni în râs.

Am venit să comand niște frigărui. Două porții.

– Două? se miră ea. Mai întâi Ty comandă două beri, apoi tu vii și comanzi două porții de... Sally se întrerupse, reținându-și observația. – Tu și cu Ty sunteți împreună?

El încuviință din cap și urmări expresia de încântare care se ivise pe chipul femeii.

– Mi-am dat seama că nu mai vorbisem de mult cu fiul meu. Nu știu dacă totul se datorează faptului că suntem amândoi în afara fermei, dar parcă a mai dispărut din tensiune. Eu...

Chase se opri, dându-și seama că lucrurile acelea ar fi trebuit să i le spună lui Maggie.

– Mă bucur pentru tine, insistă blând Sally, apoi păru să se concentreze: Mă bucur pentru amândoi.

Se întoarse pe jumătate pentru a vorbi cu bucătăreasa.

– Pune pe foc două fripturi mari, Dee Dee.

Privirea ei reveni șovăitoare spre Chase, apoi coborî.

– Mai bine aș pune găleata asta în cămară.

Făcu un pas, uitând că podeaua era alunecoasă. Alunecă, gata să cadă. Instinctiv, Chase întinse mâinile s-o prindă și o strânse la pieptul lui. Ea își apăsă o mână pe sân și râse stânjenită.

– Inima mea aleargă cu o milă pe minut, declară Sally.

– Chiar așa?

Chase era conştient de moliciunea trupului ei lipit de al său, de coapsele ei puternice şi de zbaterile pieptului ei. Îşi plimbă degetul pe gâtul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i simtă pulsaţiile venei, apoi degetul lui îi atinse obrazul. Chase simţi transformarea pe care atingerea lui o provocă în sufletul femeii, schimbarea bruscă de tensiune.

– Chase, murmură ea, avertizându-l împotriva direcţiei pe care o luau gândurile lui.

– Există clipe când un bărbat se satură de lupte şi înfruntări, Sally, murmură el, când tot ce doreşte e să trăiască în pace. Eşti o femeie remarcabilă, atât de calmă, de senină. Am nevoie de tăria asta.

– Întotdeauna *m-ai* considerat puternică, dar *nu sunt* puternică, Chase. Sunt slabă. Ştiu că nu mă iubeşti, că nu mă vei iubi niciodată. Totuşi am rămas aici.

Chase simţi dorinţa ei de dăruire – o dăruire care nu cerea nimic în schimb – nici minciuni, nici promisiuni. Sally nu-i cerea dragostea, fiindcă ştia că dragostea lui îi aparţine deja lui Maggie. Ar fi fost atât de simplu să-şi afle consolarea în trupul ei – atât de simplu... Capul lui se înclină uşor spre buzele moi care-l invitau. Răsuflarea lui îi atinse faţa; mirosul cald al mâncării se combina cu aroma ei. Un impuls, flămând îl făcea să accepte ceea ce i se oferea.

În faţa grătarului mare şi plat, Dee Dee Rains răsucea bucăţile de carne, încercând totodată să se ţină la distanţă pentru a nu fi împroşcată cu grăsime. Era conştientă de prezenţa cuplului din spatele ei, reunit în cadrul familiar al unei vechi iubiri.

Uşa de la bucătărie începu să se deschidă, Dee Dee observă mişcarea cu coada ochiului, apoi auzi deodată uşa închizându-se la loc, încet. Perechea era încă împreună, dar Dee Dee nu-şi punea prea mari speranţe în asta. Aproape că ştia deja cum avea să se încheie povestea.

Acea mândrie a neamului Calder ar fi îndoit umerii oricărui om, dar bărbaţii Calder puneau mare preţ pe ea. Când cuplul se despărţi fără a da prilej îmbrăţişării să se consume, Dee Dee nu se miră. Orice s-ar fi întâmplat în noaptea aceea, rezultatul ar fi fost nul. Mândria era un lucru ciudat. Putea fie să sfărâme un om, fie să-l facă mai puternic.

Nu-i spuse nici un cuvânt lui Sally când aceasta veni lângă grătar, aparent foarte ocupată să umple coşurile cu pâine.

Femeia avea fața palidă şi ochii strălucitori, aproape înlăcrimați. Dee Dee se opri lângă ea şi îi puse o mână pe umăr; Sally o apucă şi o strânse câteva secunde apoi îi dădu drumul şi îşi scutură şorțul.

– Se pare c-o să avem o noapte aglomerată, declară ea cu falsă veselie ascultând râsetele şi vocile zgomotoase din încăperea alăturată.

*

Ty se aplecă deasupra mesei şi strânse în mâini paharul cu bere. Sorbise o singură dată, abia gustând berea.

Şocul de a-l vedea pe tatăl său îmbrățişând-o pe Sally Brogan îl amuțise. Avea senzația că nu mai simte nimic, totuşi în acest răstimp mintea sa căuta cu febrilitate ceva în ceața întunecată a gândurilor lui. Era un sentiment de trădare, dar Ty nu înțelegea cum şi de ce.

Cineva trase scaunul de lângă el şi Ty înălță privirea. Chipul tatălui său era lipsit de expresie, dar când Chase se aşeză, Ty observă că era mai degrabă o expresie închisă.

Sângele începu să alerge prin venele lui Ty împrăştiind întru câtva amorțeala.

– Ai găsit-o pe mama ta?

– Da.

Ty răspunse cu voce seacă, aproape aspră. Se lupta cu tentația de a-l confrunta pe tatăl său cu ceea ce văzuse.

– Ce ai făcut atâta timp în bucătărie? îl provoacă el pe tatăl său privindu-l scurt; apoi se uită la paharul de bere.

– Se slăbise o legătură sub chiuvetă şi am ajutat-o pe Sally s-o strângă.

Era un răspuns direct, simplu, o scuză oferită pe nerăsuflate.

Ty pufni într-un râs sarcastic.

– E ceva amuzant în ce spun?

Îndoiala frământa sufletul lui Ty, fiindcă o parte din el nu dorea să creadă ce văzuse. Dorea să găsească o altă explicație. Poate tatăl său doar o înconjurase pe Sally şi-i ştersese lacrimile, sau poate femeii îi intrase ceva în ochi. Poate doar i se păruse lui că-i văzuse îmbrățişați. Ty se blestemă în gând fiindcă nu stătuse mai mult să se uite.

Tatăl său aştepta răspunsul. Ty duse paharul de bere la gură.

– Nu pot să mi-l imaginez pe Chase Calder instalator.

Sorbi o dată şi îşi clăti gura; în cele din urmă înghiţi berea, fără a-şi lua o clipă ochii de la paharul pe care îl ţinea în ambele mâini.

– Am crezut dintotdeauna că eşti un om deosebit.

Mâinile i se albiră pe pahar.

Remarca lui îi aminti lui Chase de cuvintele lui Maggie care insista că fiul lor îl consideră pe tatăl său ca pe un fel de semizeu. Chase nu se simţise niciodată mai pământean.

– Sunt bărbat, Ty.

Îl copleşise tristeţea, tristeţea că toţi se aşteptau din partea lui să fie puternic în folosul lor, iar el abia dacă reuşea să fie puternic pentru sine.

– Am şi eu momente când mă simt singur şi obosit... şi sătul, la fel ca oricine altcineva.

O parte din răspunsul acesta atinse un nerv sensibil în fiinţa lui Ty.

– De ce te simţi singur când o ai pe mama?

De astă dată Ty îi aruncă o privire tatălui său, încercând să-şi stăpânească totodată sclipirea întunecată de mânie din ochi.

– Faptul că iubeşti pe cineva nu te scuteşte să te simţi singur, răspunse Chase scrutându-l cu pupilele îngustate pe fiul său.

Sally Brogan se apropie de masă aducând două farfurii cu cartofi prăjiţi şi frigărui. Ty evită să o privească şi bău din paharul de bere în vreme ce femeia întindea pe masă tacâmurile de argint înfăşurate în şerveţele.

Ty se lăsă pe spate în scaunul său fără a-l slăbi din ochi pe Chase. Femeia cu părul roşcat aşeză farfuriile cu mâncare, apoi se opri lângă Chase.

– Altceva? întrebă ea.

– Nimic, mulţumesc, refuză acesta cu un aer rezervat şi îi adresă o privire care lui Ty îi păru încărcată de regrete.

– Şi tu, Ty?. Părea atât de calmă, de naturală...

Scaunul reveni pe cele patru picioare, cu un zgomot brutal.

– Încă o bere! Ty împinse paharul gol în direcţia ei fără a se sinchisi s-o privească.

Îşi trecură unul altuia solniţa şi borcanul cu piper, în tăcere.

Un nou pahar cu bere ateriză dinaintea lui Ty şi tânărul mormăi un cuvânt de mulţumire. Masa părea să ocupe atenţia

amândurora, dar gândurile lui Ty continuau să se lupte cu descoperirea infidelității lui Chase. Dacă mama sa ar fi aflat vreodată că Sally Brogan era amanta tatălui său, ar fi suferit îngrozitor. Cum putea un bărbat să iubească o femeie și totuși s-o rănească astfel? Și totuși, exista vreo diferență între situația aceasta și relația lui cu Tara? O iubea pe ea, dar se folosea de alte femei pentru a-și satisface nevoia sexuală. Ty alungă pe dată comparația. Lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi fost căsătorit cu Tara.

Nu știa cum să rezolve dilema: pe de o parte îl ura pe tatăl său fiindcă își înșela soția, iar pe de altă parte, încerca să-i găsească scuze pentru a-i justifica atitudinea. De fiecare dată când simțeam în gât un nod de dezgust, încerca să și-l înece cu bere rece. Când terminară masa, tatăl său comandă o ceașcă de cafea, iar Ty ceru încă o bere.

– În câteva săptămâni începi ultimul an de colegiu.

Tatăl său aprinse o țigară subțire și trase un fum, apoi îl suflă spre aerul încețoșat din tavan.

– Știi că, după părerea mea, ai fi făcut mai bine dacă îți petreceai anii aceștia la fermă. Dar, cel puțin, acum situația e pe sfârșite și în curând ai să revii acasă.

Cum Ty nu răspundea nimic, Chase înălță fruntea uimit, sesizând că ceva era în neregulă.

– Sau poate ai alte planuri de care eu nu știu?

– Nu. Nici unul.

Paharul aburit de bere lăsase un cerc umed pe fața de masă și Ty răsucea paharul în acel perimetru.

– Mă întorc după ce îmi iau diploma de absolvire.

– Un minut mi-ai dat emoții.

Gura lui Chase se relaxă într-un zâmbet fad. Conversația lor se întrerupse câteva clipe pe fondul râsetelor și al vocilor din încăpere, apoi tatăl său vorbi din nou.

– Dyson ne face o vizită săptămâna viitoare. A telefonat de dimineață să spună că are de făcut un drum în Wyoming și că, fiind atât de aproape, o să treacă și pe la fermă.

– Tara vine cu el?

Simțea nevoia să întrebe.

– N-a menționat nimic.

Chase se uită la Ty și scutură țigara în scrumieră.

– Ai gânduri serioase cu ea?

– Am să mă însor cu ea, declară Ty.

Tatăl său tăcu un timp rotind alene țigara.

– E o fată frumoasă, zise el în cele din urmă.

Privirea lui îl măsură pe Ty cu o răbdare descurajantă.

– Eşti sigur c-o iubeşti?

Nimeni nu fusese vreodată în stare să-i explice ce era dragostea. De când o cunoştea pe Tara descoperise că dragostea însemna foame – o foame care îl măcina până când îl făcea s-o dorească în felul în care un flămând şi-ar fi dat sufletul pentru o bucată de pâine.

– Da, sunt sigur.

– N-am să-ți spun că eşti prea tânăr pentru însurătoare, deşi părerea mea aceasta e. Dacă te-a încurcat după cum cred c-a făcut-o, atunci mă îndoiesc că vei asculta de sfatul cuiva sau chiar de propria ta rațiune. Dar dacă o iubeşti, adu-o la fermă înainte să te însori cu ea – pentru binele ei.

– De ce?

În acel moment, Ty era tentat să respingă orice sfat din partea tatălui său referitor la femei sau la căsătorie.

– Unii oameni nu se pot adapta izolării. Viața de aici e diferită de ceea ce ştie ea. Aici nu există magazine de modă, teatre, cluburi şi nimic din lucrurile cu care e obişnuită ea. Ai obligația să-i arăți dinainte ce fel de viață o aşteaptă dacă se mărită cu tine şi vine aici.

– Dar mama se simte bine la fermă, spuse Ty.

Mama ta s-a născut şi a trăit la țară. Tara a crescut la oraş.

– Nu văd unde e diferența.

În vocea lui Ty se simțea o undă de sarcasm la adresa predicilor cu care tatăl său îl bombarda necontenit.

– Dacă Tarei nu-i va plăcea aici, vei avea de înfruntat o problemă insurmontabilă, îl avertiză Chase. Fiecare căsnicie îşi are problemele ei.

– A voastră care e? întrebă Ty.

Tatăl său se retrase sprijinindu-se de speteaza scaunului şi îl fixă pe Ty cu o privire îngustată.

– Aceasta e o chestiune personală pe care doar mama ta şi cu mine o putem dezbate şi rezolva.

– Mai întâi trebuie să vreți s-o rezolvați.

Relația dintre părinții săi continua să se mențină încordată de mai mult timp, de când cei doi se aflaseră pe poziții contrare,

cu ocazia înscrierii lui la colegiu. Poate că soluția tatălui său fusese să-şi ia o amantă.

– Dacă faci aluzie la ceva, spune-o deschis, îl provocă tatăl său. Altfel, nu încerca să dai sfaturi într-o problemă despre care nu ştii nimic.

Mustrarea aceasta îl făcu pe Ty să-şi înăbuşe reproşul pe jumătate formulat; se abținu morocănos. La douăzeci şi unu de ani, era îndeajuns de matur pentru a înțelege că trebuie să respecte intimitatea părinților săi. Totuşi, ca fiu, nu putea rămâne indiferent, deoparte. Ridică paharul cu bere; se simțea dezgustat şi furios.

Cea de a doua chelneriță se apropie de ei cu ibricul de cafea şi voi să-l servească din nou pe Chase, dar el ridică palma ca să acopere ceaşca.

– E de ajuns. Trebuie să merg acasă înainte ca Maggie să creadă că m-am rătăcit pe drum.

Întinse mâna după nota de plată.

– În seara asta fac eu cinste.

După plecarea tatălui său, Ty rămase încă un timp singur la masă; berile pe care le consumase începeau să-şi facă efectul. Gândurile i se învălmăşeau în cap şi nu reuşea să le pună în ordine, alternau între imaginea tatălui său şi aceea a Tarei. Ar fi vrut să vorbească cu ea – să-i audă vocea. Ridicându-se în picioare, băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un pumn de mărunțiş. Gestul păru să-i pună sângele în mişcare. Sufletul i se uşură deodată şi nervii i se destinseră.

Restaurantul şi barul erau de acum pline. Unele familii cu copii începuseră să plece, lăsând locul cowboy-lor şi fermierilor, sosiți în grupuri de câte doi sau trei. Pe cei mai mulți dintre aceştia Ty îi cunoştea după nume, sau din vedere. Majoritatea îl salutară şi îi vorbiră când trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre telefonul din dosul încăperii. Trecând pe lângă masa de biliard se lovi de un flăcău de vreo optsprezece ani cu părul ca fuiorul, cu fața arsă de soare şi pistruiată.

– Scuză-mă, Anderson, îi zise Ty.

Băiatul provenea dintr-o familie de fermieri ce avea în stăpânire o bucată de teren la hotarul sudic al domeniului Triple C. Erau atâția băieți în împrejurimi, că Ty nu reuşea să le țină minte numele în totalitate.

– Nu-i nimic.

Vlăjganul se dădu la o parte şi Ty avu prilejul s-o vadă pe fata care-l însoţea.

– Hei, Jessy, strigă el zâmbind alene, apoi adăugă folosind dialectul localnicilor:

– Drace, nu te-am mai văzut fără pălărie!

Îi răvăşi coama deasă de păr blond care la lumina palidă din restaurant părea mai închis la culoare.

– Se pare că în sfârşit cel mai bun cowboy de la Triple C a aruncat lațul de gâtul cuiva.

– Poate că într-o zi am să te învăţ şi pe tine să mânuieşti lasoul, ca să ajungi la fel de bun ca mine, răspunse ea.

Ty îi dădu un cot flăcăului Anderson.

– Ai grijă de ea. E cam obrăznicuță.

Nu catadicsi să observe blugii albi şi nici bluza simplă, albastră cu care se gătise fata.

Fără a aştepta răspunsul băiatului cam tăcut din fire, porni mai departe către telefon. Când auzi vocea centralistei, Ty îi dădu numărul din Texas, apoi puse câteva fise în cutie.

– Alo, aş dori să vorbesc cu Tara.

Îşi acoperi urechea cu palma, încercând să facă abstracție de zgomotele din salon.

– Cine o caută?

– Ty Calder.

Aceeaşi voce impersonală îi ceru să aştepte şi Ty rămase cu receptorul la ureche, aşteptând nerăbdător.

– Alo, Ty? Sunt E.J. Din păcate, Tara Lee a ieşit în oraş mai devreme. E ceva important?

Sentimentul de bună dispoziție pieri. Ty se încruntă căznindu-se să găsească o explicație pentru apelul său.

– Voiam doar să vorbesc cu ea, mormăi el şi repetă, să vorbesc cu ea, atâta tot.

– Ty, eşti beat?

Dyson părea amuzat.

– Nu domnule, nu încă.

Dar impulsul era acolo, dorința de a-şi îneca tot amarul în alcool.

– Spuneți-i c-am căutat-o.

Simțea un junghi de revoltă fiindcă ea nu se afla acolo. Cu o mişcare rigidă, atârnă receptorul în furcă.

9

Jessy amesteca gheața din paharul ei de Coca Cola cu un pai. Din când în când, se uita pe furiș la Ty, aflat în picioare lângă masa de biliard, cu tacul într-o mână și o sticlă de bere în cealaltă mână. Într-un fel, reușea să le țină pe amândouă, chiar și atunci când venea rândul său să lovească bila; în colțul gurii îi atârna mai tot timpul o țigare, făcându-l să închidă un ochi pentru a ținti mai bine prin fumul gros dimprejur.

Picioarele lui lungi, musculoase abia îl țineau. Jessy nu mai știa câte sticle de bere băuse Ty, dar judecând după mișcările lui împleticite, era deja beat criță. Râdea tare și vorbea la fel de tare, cu o anume furie în voce. Jessy se simți copleșită de un val de enervare și dezgust față de acest comportament, uitând că și ceilalți cowboy erau în aceeași stare de beție ca și el. Plecându-și capul, sorbi din paharul de Coca. Leroy Anderson lovea cu degetele în colțul mesei ca într-o tobă și își legăna umerii în ritmul muzicii. Jessy renunțase să mai lege o conversație cu el, obosită să-l vadă mai atent la muzică decât la vorbele ei. Palma lui bătu tactul pentru ultima oară, odată cu acordurile finale ale cântecului.

– Ăsta ritm, ce zici?

Leroy își frecă mâinile pe coapse și se uită la ea pentru o încuviințare.

Jessy zâmbi, dar nu răspunse. Personal nu-i plăcuse cântecul, însă nu-i plăcea nici unul din cântecele pe care le alegea Leroy.

– Vrei să mai caut câteva cântece? sugeră el.

– De ce nu?

Posibilitățile de distracție erau destul de limitate, întrucât Leroy nu vorbea aproape deloc și, în ciuda ritmului cu care se lăuda, nu era în stare să danseze. Toate prietenele ei făceau atâta caz de „întâlnirile" de sâmbătă seara, de parcă ar fi fost

cine ştie ce onoare să iasă cu un băiat, indiferent care. Anumite presiuni din partea lor o puseseră pe gânduri pe Jessy făcând-o să se întrebe dacă nu era ceva în neregulă cu persoana sa, din moment ce nu o tenta deloc să accepte o invitaţie numai din principiu. Însă, invariabil, în aceste ocazii, Jessy se plictisea. Se distra mai mult atunci când ieşea cu un grup sau cu o altă pereche.

Tonomatul continua să ofere preselecţii, în vreme ce Leroy bătea tactul în masă. Jessy se gândi că nici nu era nevoie să citească numele înregistrărilor. Fuseseră aceleaşi toată vara.

– Hei! Mai adu-mi o bere! se auzi strigătul lui Ty şi Jessy se întoarse.

La tonomat începu acum cântecul „Cotton-eyed Joe".

– Ce zici de ăsta? întrebă Leroy şi ea se uită să vadă ce alesese tânărul, aproape convinsă că nu era ceva care să-i placă.

Un braţ îi înconjură deodată mijlocul, peste stomac, şi o făcu să se răsucească. Jessy aproape că îşi înăbuşi un strigăt de surpriză.

Ty zâmbi lătăreţ spre ea, cu o sclipire şugubeaţă în ochii pe jumătate închişi. Şoldul ei era lipit de coapsa lui şi braţul ei, cu umăr cu tot, era sechestrat între pieptul lui şi al ei. Jessy îşi simţi inima bătând nebuneşte.

– Nu te-am văzut dansând în noaptea asta, Jessy, îi zise el cu vocea răguşită, cleioasă. Să vedem dacă eşti tot atât de bună pe ringul de dans ca pe spinarea calului.

– Ty Calder, eşti beat, îl admonestă ea.

– Te-am invitat la dans – se încruntă el iritat – nu ţi-am cerut să-mi dai lecţii!

Se uită peste umărul fetei, cu un zâmbet de dispreţ la adresa însoţitorului ei.

– Nu te superi, nu-i aşa, Andersen?

– Nu mă supăr, domnule Calder.

– Ai auzit asta?

Ty înălţă nefiresc de mult dintr-o sprânceană şi se uită din nou la Jessy. –*Domnul* Calder a primit permisiunea din partea prietenului tău să te invite la dans. Clătinându-se făcu o plecăciune batjocoritoare dinaintea ei.

– Foarte bine, să dansăm, se învoi Jessy. Dacă poţi să te ţii pe picioare până la sfârşitul cântecului.

Ty îşi slăbi îmbrăţişarea atât cât să poată păşi împreună spre ringul de dans. Când Jessy se întoarse cu faţa către el, braţele lui o încercuiră încă o dată strâns.

Şoldurile lor erau aproape unite şi Jessy se văzu silită să-şi strecoare piciorul printre coapsele lui aşa încât să poată dansa, fără să-l calce pe cizme. Contactul acesta îi anunţa dinainte lui Jessy fiecare din paşii lui, permiţându-i să ţină cu uşurinţă ritmul, dar apropierea fierbinte a trupului lui era tulburătoare.

La început, Ty îşi concentră eforturile pentru a-şi coordona paşii cu ai ei. Jessy începea să se întrebe dacă era într-adevăr atât de beat cum i se păruse ei. Apoi, Ty pierdu ritmul şi se împiedică.

– Scuză-mă, murmură el, apoi aproape o călcă pe picior.

Braţele lui o încercuiră mai strâns şi Jessy înţelese că, în realitate se sprijinea de ea.

Ty avea pălăria trasă pe ochi, într-o tentativă de camuflare a sforţărilor pe care i le cerea acel moment de seriozitate.

– Poate ar trebui să te conduc eu şi tu să mă urmezi, sugeră ea.

Ty se încordă.

– Al naibii să fiu dacă am să te las să mă conduci.

Începu să o învârtească pe ring, abia lăsându-i timp să atingă podeaua cu picioarele.

Când cântecul se termină în sfârşit, Ty se opri şi-i dădu drumul fetei. Clătinându-se nesigur, îşi scoase pălăria şi încercă să facă o plecăciune caraghioasă, dar se împiedică şi fu gata să cadă într-o parte. Jessy îl apucă de braţ şi-l sili să şadă pe scaunul pe care cineva îl împinse spre ei.

– Hu!

Ty încerca să pară epuizat din pricina dansului, dar Jessy era convinsă că beţia îl făcea să nu mai distingă nimic în jur.

– Mai vreau o bere!

– Îţi ajunge, zise ea.

– Aşa e, recunoscu Ty în mod neaşteptat şi se ridică în picioare ţinându-se de speteaza scaunului.

– E târziu. Trebuie să mă duc acasă.

Începu să se scotocească prin buzunare.

– Unde-s cheile?

Apoi se porni să strige în gura mare.

– Unde-s cheile? A văzut careva cheile mele?

– Nu eşti în stare să conduci maşina, îl anunţă Jessy.

– Le-am lăsat în maşină, îşi aminti el.

Cineva îl susţinu înainte să cadă peste o masă şi Jessy se repezi să-l apuce de braţ şi să-l orienteze în direcţia potrivită.

– Jessy, unde te duci.

Leroy apăru în spatele ei, încruntat, încercând s-o ajungă din urmă.

– Ty e prea beat ca să stea la volan. Camioneta lui e afară, am să-l duc acasă. Oricum, e târziu.

Jessy se lupta cu greutatea lui, Ty părea să se sprijine mai mult pe umerii ei decât pe picioarele lui nesigure.

– Vrei să vin cu tine?

Leroy nu ştia ce să facă.

– Nu-i nevoie să vii cu noi tot drumul, până la fermă şi pe urmă să trebuiască să te duci acasă.

În sinea ei, Jessy era uşurată că întâlnirea se încheiase.

Ajutată de alţi câţiva băieţi de la Triple C, Jessy reuşi să-l urce pe Ty în camionetă. Acesta protestă când o văzu instalându-se la volan şi insistă să conducă el, dar ea nu-l luă în seamă.

– Crezi că-s beat, nu-i aşa? se bâlbâi el.

Când încercă s-o intimideze cu privirea lui, constată că imaginea fetei se înceţoşase, ca şi cum ar fi vrut să se separe în două părţi. Ty nu era sigur, dar parcă ea nici măcar nu se uita la el.

– Foarte bine, sunt beat, o informă el mândru şi se apucă de mânerul uşii ca să-şi menţină echilibrul în clipa când maşina accelera îndreptându-se pe şoseaua cu două benzi.

– Eu sunt un Calder, înţelegi?

Îşi încleştă pumnul pe mâner, pregătit să înfrunte nişte hârtoape inexistente.

– Şi un Calder face întotdeauna ce-şi pune în gând.

Încerca să enunţe cuvintele cu claritate.

– În noaptea asta mi-am pus în gând să – mă-mbăt – şi-am făcut-o!

– Ai făcut-o cu siguranţă, murmură Jessy.

Ty îşi simţea capul greu, prea greu pentru a mai sta pe umeri. Se lăsă pe spate şi şi-l rezemă de speteaza banchetei. Pălăria îi alunecă peste ochi.

Totul în jur era întunecat, cu excepția porțiunii de șosea luminată de faruri. Ty se uita prin parbriz încercând să distingă unde se aflau, dar era prea întuneric și imaginile se perindau prea repede.

În seara aceea dăduse un spectacol de bună dispoziție dorind să-și ascundă furia și durerea, dar acum spectacolul luase sfârșit. Simțea în gură un gust acru. Lucrurile ar fi trebuit să meargă de minune, ca pe roate – dar în fapt, nici măcar părinții lui nu erau fericiți. O furie grea îl cuprinse când își aminti de tatăl său, de predicile lui nenorocite și de aerul acela de om onorabil, cu care cerea tuturor să se poarte ireproșabil.

Bâjbâind cu gesturi de bețiv, Ty deschise fereastra și lăsă aerul răcoros al nopții să pătrundă în cabină, apoi se rezemă iar de banchetă. După un prim val de prospețime dulce, începu să perceapă doar presiunea vântului, biciuindu-i obrazul neîncetat, neîncetat.

Vântul acesta – obosise să tot trebuiască să-l înfrunte, întotdeauna cu teama că, dacă ar fi să întoarcă fața doar pentru o secundă, în viziunea celorlalți ar fi un semn de slăbiciune.

Mașina își încetini viteza în clipa când portalul estic al fermei se zări.

Mintea lui tulbure reacționa cu încetineală la imaginile din jur. De cum trecură de poartă, însă, Ty realiză unde se aflau.

– Oprește.

Se căzni de câteva ori înainte de a reuși să stea drept pe scaun. Viteza mașinii rămase neschimbată.

– Oprește, am zis, repetă el ordinul.

– Nu pot să opresc în mijlocul șoselei, îi explică Jessy. Așteaptă până găsesc un loc pe margine să pot parca.

– Vreau să oprești acum!

Ty apucă volanul și-l răsuci.

Camioneta se îndreptă brusc spre șanț, dar manevra brutală avu darul să-l arunce pe Ty de la volan. Jessy reuși să restabilească vehicolul; cu inima catapultată în gât, fata viră la mai puțin de doi metri de groapa neagră care se căsca de-a lungul șoselei.

– Ai să ne omori pe amândoi, strigă ea.

Trebui să reducă viteza mașinii pentru a-și menține controlul asupra ei. O secundă mai târziu, când el încercă să preia din nou volanul, îl împinse supărată.

– Dacă ți-e rău, n-ai decât să scoți capul pe fereastră.

– Nu. Opreşte maşina să ies afară.

Ty începu să orbecăie după cheia de contact.

– Bine, bine!

Era furioasă pe comportamentul lui nebunesc şi periculos; apăsă piciorul pe frână şi camioneta se opri cu un scrâşnet de roţi.

– Gata, am oprit.

Ty era deja întors cu spatele şi se străduia să deschidă portiera.

Jessy apucă volanul cu ambele mâini, în timp ce încerca să-şi stăpânească furia izvorâtă din spaimă. Îl văzu coborând cu paşi împleticiţi din camionetă.

– Ar trebui să te las aici, bodogăni ea. O plimbare pe jos până acasă te-ar dezmetici una-două.

Dar ameninţarea ei rămase fără răspuns. Ty se avântă în întuneric, căzu în şanţ şi reuşi să iasă după câteva eforturi exasperante. Jessy continua să urmărească silueta lui pierdută în noapte. La început, crezu că Ty căuta protecţia întinericului pentru a urina. Apoi, îl văzu oprindu-se şi privind în jurul lui cu o mină rătăcită.

Păşi mai departe şi Jessy începu să-l piardă din vedere. Se grăbi să coboare din maşină şi dădu fuga pe urmele lui. Beat cum era, se putea aştepta la orice din partea lui. Putea să cadă pe undeva, şi pe urmă tot ea ar fi trebuit după aceea să-şi irosească vremea căutându-l.

După ce merse vreo treizeci de iarzi, Ty se opri din nou şi Jessy rămase şi ea pe loc, nu departe de el. Lăsaşe farurile aprinse şi cele două conuri de lumină se opreau undeva în spatele ei, dar strălucirea lor n-o ajuta să-şi înăbuşe sentimentul sumbru. Conturul neregulat al dealurilor din depărtare se profila pe cerul presărat de stele şi luminat de cornul argintiu al lunii noi.

Jessy era îndeajuns de aproape de Ty pentru a-i zări cu claritate silueta înaltă proiectată pe fondul străveziu al nopţii.

Ty îşi ţinea mâinile depărtate de corp şi pumnii strânşi într-o postură rigidă, vag provocatoare, cu picioarele răşchirate şi capul dat pe spate.

– Eşti un pământ singuratic şi împuţit!

Era un strigăt de mânie, izbucnit parcă din profunzimile neliniştite ale fiinţei lui. Un vis! Asta am crezut că am. Râsul lui de om beat răsună sinistru în noapte. A fost un coşmar de la

început. Tu prosteşti un om – îl faci să vadă lucruri care nu există. Îl laşi să creadă că următorul deal e ultimul – şi că după aceea, va fi bine! Vocea i se frânse.Şi de fapt e mai rău. Tu ameţeşti un om până ce ajunge să ceară mai puţin, de fiecare dată, mai puţin.

Picioarele se îndoiră sub el şi Ty se prăbuşi în genunchi, cu capul atârnând greu pe piept.

Jessy ezită, mişcată de dezlănţuirea de mânie şi frustrare la care asistase. Ştia că Ty nu dorise să fie auzit de cineva. Aşteptă până când fu sigură că tăcerea era definitivă, apoi, încet, se furişă spre el. Îl găsi şezând cu mâinile pe genunchi şi capul plecat. Când îi atinse umărul, el o privi buimac.

– Haide, Ty, îi spuse ea cu blândeţe, aşezându-se pe vine lângă el. Te duc acasă.

– Ştii cumva unde e casa mea? o întrebă el şi se strădui să se ridice.

Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, iar ea îl susţinu de mijloc, ghidându-se către locul unde se afla camioneta.

Un rânjet larg schimonosi trăsăturile tânărului; apoi chicoti, ca de un gând amuzant.

– Întotdeauna am vrut să semăn cu el, anunţă Ty privind în jos către Jessy, nu tocmai sigur de identitatea ei. Ţi-am spus asta vreodată?

Ironia din tonul lui o neliniştea.

– Nu.

Jessy presupunea că Ty vorbea despre tatăl său, dar nu înţelegea exact sensul afirmaţiei lui.

Când ajunseră lângă camionetă, Jessy deschise portiera şi-l ajută să urce. Piciorul lui alunecă de câteva ori pe scara maşinii, înainte de a reuşi să-şi găsească echilibrul; în cele din urmă, Jessy îl împinse înăuntru şi trânti portiera.

Efortul păru să-i fi epuizat ultimele resurse de energie. Urcând la volan, Jessy îl văzu pe Ty tolănit în colţul său. Zgomotul motorului îl făcu să tresară.

– Drace, sunt obosit, mormăi el şi îşi afundă trupul între scaun şi portieră.

După vreun sfert de milă, Jessy îl auzi respirând adânc în somn. Ocoli cu grijă peticele accidentate de şosea, pentru a nu-i deranja somnul.

În sinea ei, încerca să se convingă că unicul scop era să-l lase pe Ty să se dezmeticească puțin, înainte de a ajunge acasă; însă iritarea care o stăpânise mai devreme se topise între timp, înlocuită de o grijă tandră. Dependența lui de ea îi stârnise unele din vechile visuri legate de el. Sentimentele ei de altădată erau încă vii. Şi dacă, în seara aceea, Ty o dezamăgise contrazicând imaginea de erou pe care şi-o crease despre el, Jessy era fericită să cunoască această latură vulnerabilă a caracterului lui, care îl făcea mai abordabil.

Colegiul nu îl schimbase după cum se aşteptase ea. Era adevărat că Ty vorbea mai bine decât majoritatea celorlalți cowboy – când era treaz – dar în sufletul lui Ty rămăsese acelaşi tânăr singuratic pe care îl idealizase ea cândva.

Ferestrele de la Homestead erau luminate, în clipa când camioneta se opri la capătul scării largi de piatră.

Pete neregulate de lumină se aşterneau pe dalele largi pardosite cu lemn scump. Jessy răsuci cheia de contact şi se uită la Ty; încetarea mişcării şi a zgomotului nu alterase ritmul profund al respirației lui.

Jessy veni spre el şi-l scutură de braț, dar el continuă să rămână inert. Fata îl zgâlțâi uşor, ceea ce atrase în sfârşit un mormăit de protest din partea lui.

– Scoală-te, Ty!

Jessy apelă la tactici mai ferme, apucându-l de umeri şi trăgându-l afară din colțul lui confortabil.

– Hai, hai! Am ajuns acasă.

Ty atârna ca un bolovan, dar ea reuşi să-l ridice. Ty se mişcă, mormăi somnoros şi încercă să se retragă înapoi în colțul său. Jessy insista, înşfăcându-l zdravăn.

– Ridică-te Ty, îi ordonă răbdătoare şi reuşi să-l tragă de lângă uşă.

– Vino, lasă-mă să te duc în casă.

Ty scutură capul şi se uită nedumerit în jur, încercând să-şi dea seama unde se află.

– Unde suntem? întrebă el răguşit.

– Suntem acasă.

Jessy folosea pluralul în felul în care un adult îi vorbeşte unui copil. Sunetul vocii ei păru să pună în mişcare conştiința lui Ty pentru întâia oară, şi tânărul întoarse capul s-o privească. Lumina feerică din grădină părea să sporească umbra din interiorul

cabinei. Orbit de întuneric şi de aburii care îi învăluiau mintea, Ty nu putea distinge chipul fetei de lângă el. Avu impresia vagă că zăreşte reflexele părului ei negru şi relieful unui obraz dulce.

Începu să zâmbească.

Satisfăcută că-l vedea treaz, sau atât de treaz cât i-o permitea starea lui, Jessy se depărtă de el şi deschise portiera; voia să ocolească maşina şi să vină să-i dea o mână de ajutor la coborâre.

– Stai aici, îi ordonă ea. Mă-ntorc imediat.

– Nu!

Mâna lui se încleştă cu putere pe braţul ei.

– Nu pleca. S-ar putea să nu te mai întorci.

– Bineînţeles c-am să mă întorc, îl certă Jessy şi voi să-şi smulgă braţul din strâmtoarea lui dureroasă.

În loc să-i dea drumul însă, el o apucă mai ferm.

– Nu.

Faţa lui Ty se crispă de încăpăţânare; nu voia s-o lase. Braţul lui îi înconjură trupul într-o îmbrăţişare de fier, care o aduse deodată aproape de pieptul lui. Jessy se împotrivi doar pe jumătate, năucită de această surpriză.

Ty o strângea în braţe cu gestul posesiv al unui copil care şi-a găsit după mult timp jucăria pierdută. Îşi îngropase capul în părul ei.

– Nu mă părăsi, murmura el cu o voce îndurerată care o făcu să tresară. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut.

– Ty!

Jessy era uluită: o străbăteau fiori reci şi calzi de neîncredere. Nu-i venea să-şi creadă auzului. Ridicând capul, Ty îi căută faţa, dar aceasta era umbrită de pălăria lui; în schimb, prinse din zbor sclipirea unor dinţi albi. Ea zâmbea, dar Ty nu-şi putea da seama dacă îşi bătea joc de el sau pur şi simplu era o invitaţie. Beţia înlăturase acea barieră care de obicei îl făcea să-şi ascundă emoţia.

Jessy se cutremură văzând dorinţa pătimaşă întipărită pe chipul lui. Nu, nu era încă una din glumele lui crude. De data asta, era adevărat. Mâna ei tremurătoare se întinse să atingă bărbia lui pătrată ce lucea în penumbră asemeni bronzului.

Mângâierea şovăitoare a mâinii ei îl făcu să se destindă. Se simţise prea vulnerabil pentru a risca să fie respins, dar atingerea mâinii ei nu sugera o respingere. Un geamăt adânc,

chinuit scăpă din gâtlejul lui. Gura lui se deschise umedă deasupra buzelor ei şi le cuprinse cu o senzualitate îndrăzneaţă, pe care fata n-o mai încercase până atunci. Acesta nu era un şcolar stângaci, care să dea nas în nas cu ea, nici un adolescent nerăbdător şi nepriceput. Îmbrăţişarea lui bărbătească o consuma într-un fel fierbinte, ascuţindu-i toate simţurile şi dându-le pradă nevoii lui devastatoare.

Ea se dărui orbeşte, încercând să-i ofere ceea ce el părea să caute cu disperare. Invazia limbii lui aduse cu sine gustul de bere şi fum, precum şi existenţa unei alte senzaţii. Totul porni să se învârtească în jurul ei, iar sângele îi pulsă mai tare în vene. Braţele bărbatului nu-şi încetară presiunea care o ţinea pironită la pieptul lui, nici atunci când mâinile lui începură să-i cutreiere cu febrilitate trupul de la umeri până la coapse. Ea pierdu noţiunea acestor atingeri – era ca şi cum mâinile lui răspândeau intimitatea sărutului lui crud pe toată suprafaţa trupului ei. Pasiunea era un lucru pe care Jessy ştiuse dintotdeauna că-l posedă, fără a-l experimenta altfel decât în imaginaţie. Respiră adânc atunci când el îşi retrase în sfârşit gura. Dar acesta nu era sfârşitul; era numai începutul unei serii de săruturi calde, umede, unul în continuarea celuilalt, care îi acapară chipul. Răsuflarea lui îi înfiora pielea, făcând-o să se simtă înconjurată de valuri aprinse, umede. Mâinile ei îşi croiseră de mult drum în jurul umerilor lui.

– Eşti a mea.

Vocea lui vibra aproape de gâtul ei.

– Am ştiut-o de la început.

Jessy nu auzea tonul împleticit al vorbelor lui, ci doar conţinutul. Încetase să spere că Ty avea să-i împărtăşească vreodată sentimentele. Să afle acum că trăia de mult timp acelaşi vis ca al ei, era o bucurie inimaginabilă.

– Şi eu am ştiut-o, şopti ea cu înflăcărare.

– Oh, Doamne, te doresc de atâta timp, gemu el, căutându-i înfometat buzele.

Ea se lăsă furată de patima arzătoare a sărutului lui. Braţele lui se încleştară în jurul ei şi Ty îşi dădu drumul treptat să alunece laolaltă cu ea pe banchetă, până când rămaseră amândoi întinşi, într-o poziţie incomodă pe toată lungimea acesteia. Jessy se pomeni între speteaza banchetei şi trupul greu, bărbătesc al lui Ty. Era lipsită de experienţă, dar nu şi

naivă. Observase multe privind animalele de la fermă, iar ceea ce nu ştia, aflase din discuţiile cowboy-lor. Când simţi mâna lui furişându-i-se pe sub bluză căutându-i sânii, Jessy nu se întrebă până unde avea să meargă îndrăzneala lui, ci dacă avea să meargă îndeajuns de departe. Acţiunile ei nu fuseseră nicicând guvernate de acea atitudine pe care oamenii o considerau îndeobşte potrivită pentru o fată, şi n-aveau să fie nici cu acest unic prilej.

Cu pălăria căzută pe ceafă, Ty se aplecă şi începu să-i molfăie mugurii mici ai sânilor. Erau reduşi ca dimensiune, dar în schimb plini de sensibilitate. Limba lui îi trimitea spirale de excitare în tot corpul, apucându-i un sân în palmă, îl înălţă uşor şi îşi lipi buzele de sfârcul dur, cafeniu, apoi începu să-l frământe jucăuş cu dinţii, limba şi buzele.

Dorinţa ei se intensifică transformându-se în durere şi Jessy se zvârcoli căutând cu şoldurile apăsarea care să-i vindece durerea.

Ty păru s-o slăbească puţin şi înălţă capul dintre sânii ei, sprijinindu-şi braţul pe speteaza banchetei. Mâinile ei îl încolăciră strâns de gât, ferindu-l să se rostogolească pe podeaua maşinii. Mişcarea aceasta îl aduse înapoi spre buzele ei.

– Nu te opri acum, Ty, şopti ea o rugăminte amânată de frustrare şi de un început de furie, la gândul că o adusese până în acest punct, dar apoi s-ar fi putut să fie prea beat pentru a fi în stare de ceva.

Respiraţia lui Ty era adâncă şi sacadată. În actuala sa condiţie, adică beat pe trei sferturi şi excitat în ultimul grad, totul în jur devenea confuz. Ea îi spusese ceva, dar Ty îşi dăduse seama că deja uitase ce anume. Îşi amintea doar de insistenţa din tonul ei. Din experienţe trecute, ştia că acesta era momentul când, de regulă, interveneau protestele. Ty îi căuta buzele în întuneric.

– Trebuie să fii a mea, mormăi el şi gura lui o posedă din nou fără a întâmpina nici o rezistenţă.

Degetele lui îi căutară fermoarul jeans-ilor şi bâjbâiră cu stângăcie până ce acesta se deschise în sfârşit. Eforturile erau reciproce – în vreme ce el îi smulgea cu nerăbdare cracul stâng al jeans-ilor, Jessy se descotorosea singură de cel drept. Greutatea lui se mută deasupra ei; picioarele li se încolăciră şi Jessy îşi propti genunchiul de volan. Căldura trupului lui o

recompensa din plin pentru lipsa pantalonilor ei albi, căzuți undeva pe podeaua murdară a camionetei. În acest moment, nu mai conta că Ty uitase s-o dezbrace și de bluză. Era suficient că el își descheiase fermoarul pantalonilor.

Deși Jessy nu știa exact cum anume s-o facă, știa totuși ce dorea să facă. Într-un spațiu atât de restrâns, era nevoie de cooperare. Fără ezitare, Jessy întinse mâna și îl ghidă înăuntrul ei, scutindu-l de eventualele încercări nereușite. Anticipase durerea ascuțită și își ținea dinții încleștați pentru a-și înăbuși orice țipăt. Treptat durerea începu să se topească, odată cu mișcările lui ritmice, și mici flame de plăcere își făcură loc printre celelalte senzații.

Disconfortul dispăru în totalitate pe măsură ce satisfacția ei sporea, cu fiecare secundă. Brațele ei îl încercuiau strâns încercând să-l atragă mai mult, iar săruturile lor deveneau tot mai violente, mai flămânde, mai posesive.

Jessy tăcuse în fața durerii, dar nu făcu nici o tentativă să-și ascundă sunetele gâtuite de plăcere, în clipa când furtuna de senzații îi zgudui trupul, înmuindu-i oasele. Abia începuse să-și recapete cumpătul într-o oarecare măsură, când brațele lui se crispară în jurul torsului ei, carnea ei absorbi dezlănțuirea de pulsații care străbătu întreaga lui ființă. Treptat, mușchii lui rigizi se relaxară și trupul lui rămase moale peste al ei.

Poziția care le furnizase atâtea satisfacție începu să devină incomodă; corpul lui se transformă într-o povară fierbinte, opresivă; carnea ei începu să protesteze împotriva duritățiî banchetei. Jessy îl împinse la o parte.

10

Fură necesare câteva manevre, înainte ca fiecare din ei să-şi refacă ţinuta.

Jessy începu să-şi îmbrace hainele, forţată de prezenţa volanului să-şi întindă picioarele spre partea de cabină care îi aparţinea lui Ty. Pe dinăuntru se simţea caldă şi uşoară, mătăsoasă ca smântâna. Se uită la Ty cu un interes aprins. Un zâmbet înflori pe buzele ei, în clipa când observă pălăria de cowboy care îi atârna încă pieziş pe ceafă. Îşi încheie catarama pantalonilor, apoi întinse mâna cu un gest de familiaritate posesivă aranjându-i pălăria pe frunte. Reflexele lui erau încă slăbite, dar Jessy nu încercă să se sustragă braţelor care o cuprindeau din nou. Era atât de relaxat, că Jessy îi simţi moliciunea muşchilor atunci când se ghemui în braţele lui. Borul pălăriei lui îi atinse capul, atunci când Ty se aplecă s-o sărute pe păr.

– Trebuie să te măriţi cu mine, Tara, zise el cu voce groasă şi Jessy încremeni.

– Ce?

Insista ca el să repete cuvintele, în speranţa că o înşelase auzul. Dar Ty nu luă în seamă întrebarea şi nici măcar nu observă că trupul pe care îl mângâie se răcise deodată.

– Tara, iubito, mormăi el. Te iubesc.

De astă-dată Jessy nu mai avu nici o îndoială. Cuprinsă de o amorţeală rigidă, îl împinse cu putere. Mâinile lui făcură o încercare slabă s-o reţină, dar Jessy se eliberă cu uşurinţă, fără să stea pe gânduri, şi se trase pe scaunul şoferului. Degetele ei se încleştară pe volan strângându-l din ce în ce mai mult, cu nervozitate crescândă. Privea în gol; întreaga ei atenţie era concentrată asupra devastatoarei descoperiri că în beţia lui, Ty făcuse dragoste cu ea luând-o drept altcineva. Şi ea, ca o

proastă, îşi închipuise că toate cuvintele acelea îi erau adresate ei.

Se folosise de ea. Nu conta că şi ea îl încurajase. Ty o folosise pentru a-şi satisface propriile fantasme. Un tremur violent puse stăpânire pe trupul ei, transformându-i sângele în gheaţă fierbinte.

– Ticălosule!

Jessy întoarse capul spre el şi-l fulgeră plină de ură. Ar fi dorit să-l sfâşie cu mâinile ei.

– Ticălos împuţit şi nemernic! scrâşni ea din dinţi simţind că se înăbuşă de furie.

Dar cuvintele lui nu părură a face vreo impresie bărbatului prăbuşit pe scaunul de alături, cu bărbia căzută pe piept. Timp de un minut, Jessy fu prea orbită de suferinţă şi furie ca să bage de seamă ritmul profund al respiraţiei lui. Apoi când realiză deodată că Ty pur şi simplu adormise, lui Jessy îi veni să urle. Îl apucă brutal de umeri şi începu să-l zgâlţâie, uitând cu desăvârşire de tandreţea cu care îl tratase nu demult.

– Trezeşte-te, nemernicule!

Nu existau destule cuvinte de ocară pentru el. Dar nici înjurăturile şi nici zgâlţâielile nu-l deranjară din somnul lui letargic. Pălăria îi alunecase din nou pe ceafă, o jignitoare amintire a faptului că el nu se ostenise să şi-o ia de pe cap, atunci când făcuse dragoste cu ea.

– Ar trebui să te târăsc afară şi să te las să zaci acolo unde cazi.

Jessy nu era sigură ce anume o reţinea să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea; doar dacă nu cumva cea de a doua pedeapsă la care se gândise nu era mai tentantă. Durerea avea adesea capacitatea de a-i trezi pe beţivi, aşa reţinuse ea din discuţiile cowboy-lor de la fermă. Înjurăturile şi blestemele îl lăsaseră indiferent; durerea însă avea s-o simtă cu siguranţă.

Strângând pumnul, Jessy luă în obiectiv gura şi bărbia tânărului, apoi îşi încordă braţul şi lovi cu toată forţa. Impactul produse un zgomot sec, dar simţind buzele lui strivindu-se de dinţi, fata înţelese satisfacţia pe care o aflau bărbaţii atunci când se băteau.

Lovitura îi smuci capul într-o parte şi-l trezi instantaneu. Ty se uită cu o privire năucă în jur, alarmat şi încă nesigur de cele ce se întâmplaseră. În următoarea secundă, o văzu pe Jessy şi

simți durerea din falcă. Duse o mână la gură, apoi se uită mirat la pata de sânge de pe degete.

– Ce se întâmplă aici?

Influența băuturii încă se simțea în vocea lui, dar Ty părea aproape treaz.

Jessy nu spuse nimic şi rămase în aşteptare – voia să vadă dacă el îşi mai amintea ce se întâmplase între ei, înainte de a adormi. Dar aşa cum stătea, o rază palidă de lumină aluneca pe fereastră şi îi punea în evidență trăsăturile osoase. Nu mai exista nici o posibilitate ca Ty s-o confunde cu altcineva.

– Cine m-a lovit?

Ty continua să se încrunte la ea în timp ce îşi lingea buza rănită.

– Nu-mi amintesc de vreo bătaie.

– Eu te-am lovit, îi spuse Jessy, mâhnită şi înfuriată pentru că, în mod evident el nu-şi mai amintea nimic din cele petrecute. Fremăta de dorința de a-l pocni din nou, deşi o durea pumnul de pe urma loviturii anterioare.

Vestea îl făcu să tresară.

– De ce dracu'?

În ciuda tonului firesc păstra încă o anume lipsă de coordonare în mişcări atunci când voi să coboare din camionetă.

– Adormiseşi, spuse ea disprețuitoare. Doar nu era să te car în spinare până în casă.

– Asta nu-i un motiv ca să mă loveşti, mormăi el şi se agăță de portiera deschisă ca să-şi mențină echilibrul. Îşi şterse din nou buza cu dosul palmei. Apoi păşi clătinându-se către scară.

– Ai putea cel puțin să zici mersi, îi strigă Jessy. Te-am adus întreg acasă.

Ceea ce nu se putea spune despe ea însăşi.

Ty se opri cu un picior pe ultima treaptă şi răspunse cu limba dezlegată de berile pe care le consumase.

– Aş fi putut să conduc şi singur.

Nu putea suferi să fie pus la punct de fetişcana aceea lungă şi încrezută.

– De ce nu aştepți să-ți ceară cineva ajutorul, în loc să-ți vâri nasul în permanență acolo unde nu-ți fierbe oala. Nu ți-am cerut să mă ajuți, n-am nevoie de ajutorul tău!

Dacă ar fi fost treaz, s-ar fi arătat mai tolerant față de surplusul ei de amabilitate.

Jessy păli la această acuzație; dar învățase de mică să-și camufleze sentimentele. Numai paloarea chipului ei arăta că frazele lui dure o răniseră încă o dată.

Îl urmări în tăcere cum urca treptele împiedicându-se și alunecând în genunchi, apoi căzu pe o coapsă. Înjurând de mama focului, Ty încercă să se ridice din nou în picioare, dar acestea nu voiau să-l susțină. Căzu în patru labe și se căzni să abordeze urcușul în felul acesta.

Imaginea aceasta hilară o făcu pe Jessy să coboare la rândul ei din mașină. Își ținea mâinile înțepenite în buzunare, refuzând să-l ajute în vreun fel. Când o văzu stând acolo și privindu-l indiferentă, Ty se răți iritat.

– Ce dracu, ajută-mă! se bâlbâi el.

Zâmbind subțire, Jessy urcă trei trepte și îi întinse o mână.

– Ce păcat că scumpa de Tara nu-i aici ca să te vadă, zise ea cu amărăciune nedisimulată.

Tara?!

Ty se uită în jur ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă apărând.

– Credeam că e aici.

Capul lui se roti spre Jessy; se sprijini greoi de umerii ei, încercând să pipăie treptele cu pașii.

– A fost aici?

– Nu.

Era un răspuns dur, sec.

Pe chipul lui Ty trecu o umbră de melancolie.

– Nu. Are o întâlnire în seara asta... cu altcineva. „Mereu cu altcineva". Vorbea de unul singur, fără să-i pese că Jessy era acolo să-l audă.

– Cred că sunt beat. Părea... atât de real.

Jessy îl conduse la ușa din față, ușor încovoiată sub greutatea crescândă care-i apăsa umărul. O durea să-l asculte.

Ușa de la intrare era neîncuiată. Cu o lovitură de picior, Jessy o deschise, apoi încercă să se strecoare înăuntru împreună cu Ty. Clătinându-se, Ty păși în hol, târând-o pe Jessy după el. Jessy fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

– Oh, beți v idiot!

– Sunt al naibii de obosit, murmură Ty, apoi se întoarse s-o privească și duse un deget la buze.

– Să n-o trezim pe Cathleen.

La etaj se aprinse o lumină, Chase Calder apăru pe palier şi se opri un moment să studieze scena. Nu se ostenise să-şi încheie cămaşa sau s-o bage în pantaloni. Când coborî, apropiindu-se de ei, faţa lui era brăzdată de cearcăne şi avea ochii umflaţi de somn. Avea părul argintiu pe piept, deşi părul de pe cap îşi păstra relativ culoarea. Privirea lui nemulţumită o fixă pe Jessy.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se apropie de fiul său şi îşi petrecu în tăcere un braţ pe după mijlocul lui.

– Era prea beat ca să conducă singur, aşa că l-am adus eu.

Jessy nu încercă să explice de ce se oferise să-l ajute pe Ty în loc să-l lase în seama vreunuia din tinerii de la Triple C.

Lui Ty îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce se petrecea.

– Ia te uită, prea-puternicul Chase Calder!

Se dădu un pas înapoi ca şi cum ar fi încercat să-l măsoare din ochi pe tatăl său.

– Ajunge, Ty!

Chase se uită enervat la fiul său, apoi se întoarse spre Jessy s-o întrebe ceva, însă fu întrerupt înainte de a apuca să vorbească.

– Care e problema? întrebă Ty. Am încălcat vreuna din preţioasele tale reguli fiindcă m-am îmbătat? Îmi închipui că un Calder nu se îmbată şi nu se distrează niciodată. Un Calder trebuie să se arate bărbat şi să fie mai tare ca băutura.

Ty încercă să adopte batjocoritor o mină sobră.

– Eşti beat, zise Chase.

– Mda? îl înfruntă Ty. Dar tu eşti mai corect?

Jessy observă o nouă mişcare la etaj. Mama lui Ty se ivi tăcută la capătul scării, înnodându-şi cordonul halatului.

– Chase, ce s-a întâmplat? Ce-i cu Ty?

Sunetul vocii ei avu darul să producă o schimbare în atitudinea lui Ty.

Tânărul îşi pierdu aerul beligerant şi un zâmbet cleios îi curbă colţurile gurii.

– N-are nimic.

– Nu-ţi face griji, mamă, adăugă Ty. Sunt doar puţin cam beat.

– Voiam să-l duc în camera lui, spuse Chase şi arătă cu un gest din cap spre Jessy. Vezi de Jessy, spuse el. Trebuie să ajungă acasă cumva.

Maggie Calder se uită nesigură în urma soţului ei, înainte de a se întoarce spre Jessy.

– Am să folosesc camioneta lui Ty şi trimit pe cineva s-o aducă înapoi mâine dimineaţă, anunţă Jessy.

– Bine.

Maggie şovăi văzând dârele de praf de pe blugii albi ai fetei şi paloarea de mort a obrajilor ei.

– Ty era lovit la gură. A fost vreun accident sau vreo bătaie?

– Nu.

Conştientă deodată de înfăţişarea ei, Jessy îşi scutură pantalonii.

– Doamnă Calder, cine e Tara? Ty i-a pomenit numele de câteva ori în după-amiaza asta.

– Tara e fiica lui E.J. Dyson.

Maggie părea să răsufle uşurată la auzul întrebării.

– E o fată încântătoare. Nu mă miră că Ty i-a pronunţat numele. Tara şi cu el sunt prieteni de câtva timp.

– Înţeleg, murmură Jessy. Noapte bună, doamnă Calder.

– Noapte bună Jessy. Îţi mulţumesc că l-ai adus pe Ty acasă în siguranţă, adăugă ea.

La jumătatea drumului spre South Branch, lacrimile începură în sfârşit să se adune în ochii lui Jessy şi să-i alunece pe obraji. Obrajii îi străluceau umezi, dar împrejur nu era nimeni s-o vadă, cu excepţia miilor de stele de pe cer şi a ochilor luminoşi ai unui coiot care îi tăie calea la un moment dat.

La Homestead, Maggie intră în camera micuţei Cathleen, ca să se asigure că zgomotul de la parter nu o trezise.

Chase o întâlni în holul de la etaj, după ce în prealabil îl cărase pe Ty în camera lui; tânărul începuse să sforăie imediat ce pusese capul pe pernă.

– Ty a avut dreptate când a zis că zgomotele n-o trezesc pe Cathleen, remarcă Maggie pe un ton amuzat, când ajunseră în dormitor. Cum soţul ei nu zicea nimic, Maggie îl cercetă curioasă.

– Chase, sper că nu eşti supărat fiindcă Ty a venit beat acasă.

El se opri în prag şi-o lăsă să treacă; ochii lui reci se opriră o secundă asupra ei.

– Eşti fericită că fiul tău doarme beat criţă în patul lui?

– Nu sunt fericită.

Întrebarea îi părea ridicolă lui Maggie.

– Dar nici nu dramatizez.

Îşi desfăcu iritată cordonul capotului.

– Eşti prea aspru cu Ty. Aştepţi prea multe din partea lui. Lasă-l să fie tânăr şi să se bucure, atâta timp cât poate.

– Întotdeauna e vina mea, da?

Chase o cântări cu un calm sumbru.

– Eu sunt de vină, fiindcă sunt dur cu el, nu tu, fiindcă eşti moale.

– Nu sunt moale. Eu îl înţeleg.

– Şi eu nu? o înfruntă el.

– N-am spus asta, negă Maggie şi îi întoarse spatele, sătulă să se tot certe. Trebuie să încetezi a mai încerca să-l modelezi conform gândirii tale.

Urmă o tăcere lungă şi Maggie se aştepta să audă explozia de cuvinte mânioase cu care se obişnuise deja. În schimb, auzi doar un oftat adânc. Chase îşi scoase cămaşa şi o aruncă într-un colţ.

– Nu putem discuta depre subiectul ăsta fără să ne certăm, nu-i aşa Maggie?

Tonul lui suna obosit şi dezgustat. Când se răsuci spre el, Chase o privea tocmai din capătul opus al dormitorului.

– Amândoi suntem al naibii de siguri că avem dreptate.

– Aşa cred.

Maggie îşi ţinu respiraţia, aşteptând doar un semn care s-o trimită în braţele lui. Aştepta în zadar, însă.

În cele din urmă, Chase îşi desprinse privirea dintr-a ei şi se urni din loc îndreptându-se spre jumătatea lui de pat.

– Ar fi mai bine să ne culcăm.

Cearceafurile erau reci când Maggie alunecă între ele, prea departe de trupul lui Chase ca să împrumute din căldura lui. O tortura gândul că Chase îi oferise poate prilejul unui compromis, iar ea nu fusese în stare să-l recunoască.

Vara trecu iute şi sosi septembrie, anunţând începutul ultimului an de colegiu al lui Ty.

Despre noaptea aceea, păstra doar o singură amintire clară – scena dintre tatăl său şi Sally Brogan. Conştiinţa lui încărcată îl împiedica să poarte o relaţie firească atât cu tatăl său, cât şi cu mama sa. Când veni timpul să plece la colegiu, Ty fu bucuros că îi părăsea. Ajungând la cămin, Ty se apucă să despacheteze, dar curând nerăbdarea de a auzi veşti de la Tara îl copleşi pe de-a-ntregul, făcându-l să iasă din cameră şi să se îndrepte spre cabina telefonică. Holul era plin de studenţi purtând cu ei bagaje, rachete de tenis, radiouri, bastoane de golf şi tot felul de accesorii. Ty era abordat în permanenţă de prieteni care îi tăiau calea, adresându-i saluturi şi interesându-se de viaţa lui.

Se afla lângă telefon, când auzi în spate o altă voce. Enervat se întoarse să vadă cine îl strigă, dar începu să zâmbească deja când îl recunoscu pe Jack Springer, cel mai apropiat prieten al său din universitate.

– Tocmai veneam să te văd. Sappy mi-a spus că ai ajuns în după amiaza asta.

– Da. Nici n-am apucat să despachetez, recunoscu Ty, apropiindu-se cu un gest inconştient de telefon. Cum a fost vacanţa?

– Lungă şi fierbinte, ca de obicei.

Tatăl lui Springer avea o fermă în ţinutul deluros de dincolo de Austin. Ty îşi petrecuse câteva week-end-uri acolo, când Tara era ocupată în altă parte. Era o fermă mare şi bine gospodărită, dar n-ar fi ocupat decât un colţ din Triple C.

– Hai să ne cărăm de aici. Luăm nişte pizza şi câteva sticle de bere şi facem o noapte albă.

– Sună grozav, dar mai întâi trebuie să dau un telefon. S-ar putea să fiu ocupat.

Ty spera că aşa va fi. Trecuse atâta timp de când n-o mai văzuse pe Tara.

Tânărul înalt şi slăbuţ îl privi cu o sclipire semnificativă în ochi.

– Nici măcar n-ai răbdare să despachetezi înainte de a-i telefona unei anumite doamne, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva, rânji Ty.

– Dacă vrei să-i telefonezi cui cred eu, atunci dă-mi voie să te scutesc de deranj. E ocupată astă seară, îl informă Jack.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Ty.

– Cum poți fi atât de sigur de asta?

– Deoarece se dă o recepție mare la reşedința guvernatorului, în seara asta.

– Ei şi? se încruntă Ty.

– Tara va fi acolo cu cavalerul ei, senatorul.

În tonul lui Jack, mustrarea se împletea cu compătimirea.

– Una din problemele tale este că, trăind în colțul ăla izolat din Montana, eşti depăşit de evenimente. Tara Lee s-a plictisit de societatea studențească şi a trecut la cercuri mai înalte.

– Ce vrei să spui?

Ty simțea un nod dur în stomac.

– Ziarele de pe aici au vehiculat pagini întregi cu articole privind relația dintre Tara Lee Dyson şi tânărul şi atrăgătorul senator Mason Dodd al treilea. Trec peste faptul că tăticul lui i-a lăsat prin testament o avere compusă din acțiuni la o companie petrolieră. Cei doi au fost subiectul tuturor bârfelor din Austin în vara asta.

Ty se uită la telefon, tentat să formeze numărul ca s-o întrebe pe Tara personal dacă Jack spunea adevărul sau *mințea*.

– Ea se întâlneşte cu multă lume. Asta nu înseamnă nimic, zise el.

– Cândva aş fi fost de acord cu tine, dar de data aceasta situația s-a schimbat. Haide, Ty. Înțelege şi tu. S-a jucat pe rând cu toate vedetele campusului, de la marii atleți până la ultimul fiu de barosan. Iar acum, după ce şi-a terminat cuceririle pe aici, îşi aruncă undița în ape mai adânci, insistă Jack. Nu-ți rămâne decât s-o uiți, după cum am uitat-o şi noi, mai vechii ei admiratori.

– Mi se pare mie că „sunt acri strugurii", Jack, îl tachină Ty.

– Hei, n-am pretins niciodată că nu m-aş fi aventurat să merg după şură cu ea. Drace, m-aş fi dus fără să mă cheme. M-am luat şi eu după momeala pe care mi-a azvârlit-o de câteva ori, dar sunt destul de isteț ca să-mi dau seama că era o momeală falsă. Şi tu ar trebui să vezi acelaşi lucru.

– Între noi doi e altceva.

El o iubea. Într-un fel sau altul, Tara avea să fie a lui.

– Ba e exact la fel. Doar că tu eşti prea încăpățânat ca s-o recunoşti.

Tânărul cu părul de culoarea nisipului clătină din cap cu un gest hazliu de disperare:

– Eu încerc să-ți vorbesc ca un prieten, așa că nu contează dacă nu-ți e pe plac ce îți spun. Micuța domnișoară Tara Lee gravitează în jurul axelor puterii ca o rățușcă pe apă. Cu un tătic ca al ei, nici nu se putea altfel. Nimeni din campus nu e îndeajuns de important pentru ea, nici măcar tu.

Previziunea nu se dovedi pe de-a-ntregul adevărată. Tara de obicei asista la multe întruniri studențești importante și Ty o însoți adesea; totuși cea mai mare parte a activităților ei se desfășura în afara campusului. Partenerii ei erau acum tineri politicieni sau aparținând anturajului parlamentar. Pe măsură ce se apropia finalul anului universitar, disperarea lui Ty sporea.

O altă după-amiază se încheia. Stând împreună cu ea în atmosfera intimă a terasei din vila lui Dyson, Ty știa că nu-i mai rămăseseră multe ocazii. Trase adânc din țigară și exhală fumul pe nas, în două spirale gemene. Simți o mână pe braț. Tara avea un mod de a-l atinge cu degetele care îi impunea atenție.

– Ty Calder, cred că n-ai ascultat nici un cuvânt din ce ți-am spus, îl acuză ea cu voce molatică, tărăgănată.

– Acesta e doar jumătate de adevăr, murmură el studiind-o cu ochii pe jumătate închiși, în încercarea de a-și tempera dorința clocotitoare. Am ascultat sunetul vocii tale. Îmi amintește de o ploaie de vară picurând încet.

– Ty...

Apăsarea mâinii ei spori ușor pe brațul lui și un zâmbet fericit radie în trăsăturile ei.

– Tu faci o fată să se simtă foarte deosebită.

– Tu ești foarte deosebită pentru mine. Cu puțină încurajare, aș fi gata să spun în câte feluri ești deosebită pentru mine.

Ty își petrecu un braț pe după talia ei îngustă și o făcu să se întoarcă spre el și să-l privească direct.

– Mi-ar lua o noapte întreagă, totuși.

– Sunt convinsă.

Ea râse senzual și își ascunse degetele sub reverele jachetei lui. Îl privi prelung printre gene.

– Ți-am spus că Douglas Stevens a fost invitat să facă parte din corpul diplomatic al ambasadei americane din Franța?

– Nu.

Lui Ty nu-i păsa câtuşi de puţin de acel bărbat şi nici de postul lui.

– Se zvoneşte că va primi un post important.

Tara continuă să-şi plimbe degetele pe reverele jachetei lui.

– Dacă Doug merge acolo, voi putea sta la ambasadă pe toată perioada şederii mele în Franţa şi probabil că voi îndeplini o mulţime de funcţiuni.

– Lucrul acesta e atât de important pentru tine?

– Important? Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

Tara îşi plecă fruntea într-o parte şi părul ei negru, catifelat, dispăru pe fondul întunecat al nopţii dând chipului ei un contur sidefiu de camee.

– Va fi cu siguranţă o experienţă de neuitat. Câte alte fete au o asemenea şansă?

– Nu multe, îmi închipui.

Răspunsul ei simplu şi inocent îl făcu pe Ty să se ruşineze de resentimentele sale.

– Cred că mă supără mai mult ideea să-l ai în preajmă pe Stevens.

– Eşti gelos, îl tachină ea.

– Da.

Tara râse încet.

– Nu ştiu de ce sunt atât de surprinsă de sinceritatea ta, declară ea. Întotdeauna pari să spui ceea ce simţi.

– De pildă, când spun că te iubesc, zise Ty.

Când ea încercă să-i acopere gura pentru a-l opri să spună mai mult Ty o apucă de mână şi i-o ţinu la pieptul său.

– Nu. Nu mai am timp de ajuns ca să-ţi spun tot ce aş dori să-ţi spun. Nu voi mai avea multe şanse să te văd înainte de absolvire.

– E foarte târziu, Ty. Tata are să vină aici dintr-o clipă într-alta să ne gonească în casă ca să încuie terasa peste noapte, îl avertiză ea, dar el îi zări sclipirea de emoţie din ochi şi ştiu că protestul său era de formă.

– Pot să concentrez totul într-o singură frază, Tara, o asigură el răguşit. Te iubesc.

– Ty...

Tonul ei bătea în retragere şi Ty nu încercă să ghicească răspunsul ei. Se aplecă spre ea şi-i acoperi buzele cu căldura

gurii lui. Gustă mierea buzelor ei, moi şi ispititoare sub sărutul lui.

– Spune-mi un lucru.

Îşi plimbă buzele pe obrazul ei, respirând aroma dulce a pielii ei.

– Ce?

Trupul ei micuţ se aruncă asemeni unei sălcii suple, în îmbrăţişarea lui învăluitoare. Mâinile lui îi mângâiau formele delicate ale spinării şi şoldurile rotunde. Rochia subţire de mătase nu ascundea nimic din trupul ei.

– De ce m-ai păstrat alături de tine? De ce nu m-ai lăsat baltă, aşa cum ai făcut-o cu ceilalţi?

Ezitarea ei păru sinceră, ca şi cum n-ar fi fost sigură de răspuns.

– Tu nu eşti ca ei. E ceva special cu tine.

– Poate mă iubeşti? sugeră el şi înălţă uşor capul iar respiraţia ei se amestecă cu a lui.

– Poate.

Moliciunea senzuală a vocii ei îl tulbură. Se crease o spărtură în zidul care o înconjura; Ty simţi că se află în faţa unei concesii care nu-i mai fusese oferită până atunci. De data aceasta o sărută direct, bărbăteşte, fără artificii de persuasiune. Ea îi răspunse calm, dar el simţi că fata se lupta să-şi păstreze sângele rece. Această vagă rezistenţă încerca el s-o înfrângă; dorea ca ea să-şi dea frâu liber acelor pasiuni care îi fremătau fierbinţi în trup. Dar, înţelese el, cu cât cerea mai mult, cu atât primea mai puţin.

Când sărutul încetă, în sfârşit, Ty tremura zguduit de fiori. Tara îşi lăsă capul pe umărul lui. Un zâmbet exaltat apăru în colţul gurii lui şi Ty o cuprinse mai îndeaproape.

– Trebuie să te măriţi cu mine, Tara.

Propunerea părea ecoul unei fraze din trecut, familiară şi deja rostită.

– Ty...

Ea înălţă capul. De data aceasta Ty fu acela care o reduse la tăcere apăsându-şi degetul pe buzele ei; apoi duse mâna la buzunarul jachetei.

– Am comandat inelul ăsta pentru tine, zise el. A trebuit să ghicesc măsura, dar sper că îţi vine.

Micul ei suspin de încântare sună ca un cântec în urechile lui Ty, exprimând mai mult decât ar fi putut-o face cuvintele, sinceritatea plăcerii ei. Lumina felinarului de pe terasă aprinse scântei în piatra neagră de opal, încojurată protector de un şir de diamante.

– Ai comandat inelul ăsta pentru mine?

Tara părea uluită. Mâna ei tremura când Ty îi strecură inelul pe deget.

– O gemă rară-pentru o frumusețe rară.

În actuala sa stare de spirit, Ty ar fi putut să recite sonete de dragoste fără a se simți câtuşi de puțin ridicol.

– Se potriveşte perfect.

Ea se uită cu o privire captivată la bijuterie.

Ty era pe cât de amuzat, pe atât de mândru de reacția Tarei şi părea a fi uitat de orice altceva pe lume, cu excepția jocului de lumini din miezul scânteietor al opalului.

– Să înțeleg că îmi accepți cererea în căsătorie?

Ochii ei limpezi îl fixară, oarecum nelămuriți referitor la întrebarea lui.

– Da. Da, sigur, repetă ea, apoi îl sărută repede şi îl apucă de mână.

– Hai să-i spunem lui tata. Vreau să-i arăt inelul.

Preferința lui ar fi fost să rămână pe terasă şi să împartă mai multe momente de intimitate cu ea. Dar Tara acceptase să fie soția lui! Acum îşi putea permite să aştepte.

– Hei,Ty!

Jack Springer îşi vârî capul pe uşa camerei lui Ty.

– Vezi că-i aici o puicuță grozavă, care vrea să te vadă. Mai bine ai ieşi afară, înainte să ți-o fure cineva.

– Cine e?

Ty se sprijini de speteaza scaunului şi îşi frecă ceafa înțepenită după orele pe care le petrecuse studiind pentru ultimele examene.

– Mult iubita ta logodnică, bineînțeles, declară Jack. Îmi închipui că e geloasă pentru timpul pe care ți l-ai irosit, învățând în astea două zile.

Ty sări de la birou şi se repezi spre uşă, îndesându-şi în grabă cămaşa în pantaloni.

– Ai ales cel mai prost moment pentru petit în săptămâna examenelor, îl certă prietenul său, apoi se dădu la o parte din prag. Sigur, n-aş fi dat nici doi cenţi pe şansele tale de a fi acceptat de Tara.

În nerăbdarea lui de a o vedea, Ty nu-şi pierdu vremea să-i explice că n-o mai văzuse pe logodnica sa, deoarece aceasta îl rugase să-i dea răgaz să se pregătească pentru examene. Îi făcea multă plăcere să vadă că Tara totuşi nu rezistase să vină să-l vadă. Logodna lor devenise cel mai aprins subiect de bârfă din campus, deşi anunţul oficial nu avea să apară în ziar decât în următoarea săptămână.

Când o văzu stând la capătul scărilor, se opri o secundă, copleşit de frumuseţea ei brună. Ea înălţă privirea, trăsăturile ei erau atât de senine, lipsite de orice expresie şi totuşi perfecte în construcţia lor. Ty coborî treptele şi veni s-o îmbrăţişeze, dar ea îl îndepărtă cu un gest gingaş.

– Mi-a fost dor de tine, iubito, insistă el şi îşi aplecă capul s-o sărute, dar ea întoarse privirea.

Ty se crispă uimit de rezistenţa ei.

– S-a întâmplat ceva?

Fata se uită la el cu o privire ce părea să caute ceva.

– Să ne aşezăm aici.

Ea îl luă de mână şi îl conduse în micul alcov de sub scară. De cum se aşezară jos, Ty îşi dădu seama de distanţa pe care ea o interpunea intenţionat între ei doi, îndoindu-şi trunchiul în aşa fel încât Ty să n-o poată atinge. Un fior de nelinişte îl străbătu ca un tăiş, dar văzând inelul cu opal negru pe degetul ei se liniştì. Îi luă mâna într-a lui şi i-o mângâie, pipăindu-i inelul cu degetul arătător.

– M-am apucat să-ţi telefonez de vreo şase ori până acum, numai ca să-ţi aud vocea murmură Ty, tânjind să c atingă. Sunt bucuros că ai venit.

– Nu, nu eşti, zise ea. Ty începu să zâmbească, dar următoarele cuvinte aie fetei avură darul să-i şteargă zâmbetul de pe faţă. Fiindcă m-am gândit că e de datoria mea să vin să-ţi spun personal că nu mă pot mărita cu tine.

– Ce?

Era un sunet gâtuit, începutul unui răcnet care creştea în pieptul lui.

– Nu mă mărit cu tine. Sunt prea multe lucruri pe care vreau să le fac – am prea multe planuri – şi încă nu sunt pregătită să renunț la ele. N-ar fi trebuit să-ți accept propunerea, în primul rând. Știu asta, dar am fost prea emoționată din cauza inelului şi mi-am pierdut capul.

– Tu nu vorbeşti serios. Te iubesc... şi tu mă iubeşti, insistă el cu vocea palpitând de intensitatea sentimentelor. O fierbințeală crescândă îi invadă venele.

– Ty, nu face situația mai dificilă decât este, îl fulgeră Tara cu privirea. Fii un getleman şi acceptă ideea că m-am răzgândit.

Ea era o persoană care nu-şi lăsa niciodată inima să-i domine mintea. Moştenise această necruțătoare tărie de caracter de la tatăl ei.

– Să accept? Aşa, pur şi simplu?!

Vocea îi fierbea de mânie.

– Da.

Era iritată că el transformase vestea într-o scenă emoțională. Iritarea îşi făcu loc în privirea ei şi Tara începu să-şi răsucească inelul dorind să-l scoată de pe deget.

– *Păstrează-l, declară Ty răguşit.*

O lăsă acolo şi se depărtă cu paşi grei, orbit de furie şi durere.

11

La capătul mai multor mile parcurse de-a lungul şoselei ce şerpuia peste hotarul necuprins al preeriei, grupul de clădiri se arătă deodată vederii. Priveliştea lor se înfăţişa oarecum străină şi uitată de timp, având aerul acelor lucruri vechi pe care posesorii lor preferă să le facă uitate prin parcuri şi gări.

Camioneta îşi încetini viteza, şi aşa destul de redusă. Traficul nu prea se desfăşura în acea direcţie şi Ty fusese nevoit să accepte prima maşină care oprise la apelul lui. Şedea degajat pe scaunul pasagerului, cu un braţ sprijinit de cadrul ferestrei deschise şi privea clădirile de la Blue Moon crescute pe buza şoselei din care îşi adăpau existenţa.

Imaginea familiară nu reuşi să clintească nici un muşchi pe chipul lui; rămase nemişcat în poziţia în care stătuse tot restul drumului.

Bătrânul cărunt şi ursuz din spatele volanului făcu o nouă manevră de încetinire. Nu era un om prea vorbăreţ şi abia dacă scosese cinci cuvinte de când oprise la o intersecţie ca să-l ia pe Ty în maşină. Ţepii cenuşii ai unei bărbi de două zile îi acopereau obrajii găunoşi, iar pantalonii şi jacheta de bluejeans arătau un ultim grad de decolorare, care cuprinsese până şi peticele.

Unicul semn de viaţă din oraş îl reprezentau cele câteva camionete oprite dinaintea localului lui Sally. Camioneta se opri cu un zgomot prelung de fiare vechi într-un loc ferit de pe marginea şoselei cu două benzi. Ty se urni în sfârşit şi întinse mâna spre mânerul portierei.

– Mulţam.

Îi aruncă bătrânului un zâmbet scurt şi sări din cabină.

– Eşti din neamul lui Calder?

Bătrânul se uită la Ty cu ochi înguşti, oţeliţi.

Ty trânti portiera şi-i răspunse din cadrul ferestrei.

– Mda.

Omul clătină din cap, satisfăcut de intuiția sa.

– Mi-am zis eu, când te-am văzut...

Mâna zbârcită şi arsă de soare se întinse spre volan în semn că discuția încetase şi omul era pregătit să pornească imediat ce Ty avea să-şi ia bagajul din spatele camionului. Geanta de voiaj se găsea răsturnată printre baloți de paie, canistre de benzină şi piese de schimb ruginite.

Ty o săltă pe umăr, apoi se dădu un pas înapoi şi flutură brațul spre omul din cabină.

Umbra prelungă a camionetei se depărtă tremurătoare sub soarele moleşitor al amiezii; Ty îşi îndreptă paşii către vehicolele parcate la intrarea în restaurant. Vântul stârnea vârtejuri de praf împrejurul lui şi le gonea până departe, în zarea stearpă.

Existaseră două posibilități de a ajunge la Triple C. Ar fi putut aranja să fie lăsat la poarta fermei, dar dacă nu dădea peste unul din oamenii tatălui său, atunci însemna să străbată treizeci şi cinci de mile pe jos până la Homestead. De aceea, Ty optase pentru Blue Moon. Mai devreme sau mai târziu, cineva de la fermă tot avea să apară, cu vreun mijloc de trasport.

Norocul părea însă a-i surâde. Una din camionetele din fața café-barului aparținea fermei lor. Ty îşi azvârli geanta sub prelată şi urcă treptele restaurantului. Uşa se deschise înainte ca el să ajungă în prag. Ty încremeni pe loc auzind râsul răguşit pe care îl recunoscu imediat ca fiind al tatălui său.

– Ne vedem mai târziu, Sally.

Tatăl său apăru din umbra încăperii şi păşi pe palier.

Dând cu ochii de Ty, se opri surprins.

– Cum ai ajuns aici?

– Am făcut autostop din Miles City şi m-am orientat încoace, în ideea că voi găsi pe cineva de la fermă.

Ty era curios să audă ce scuză inventase tatăl său referitor la vizita la Sally. Auzise râsetul şi căldura din voce. Era clar că încă mai era combinat cu femeia aia. Tatăl său se apropie, încruntat.

– Semestrul se încheie săptămâna viitoare.

– Ştiu.

Ty îi întoarse spatele şi coborî treptele, trăgând în piept aerul curat. Auzi paşii tatălui său care venea în urma lui.

– Mi-am luat ultimele examene ieri. N-avea nici un rost să rămân la banchet. Îmi vor trimite diploma prin poştă.

Tolerase cât putuse privirile compătimitoare şi triste care îi spuneau că niciunul dintre colegii săi nu crezuse că logodna lui cu Tara va rezista prea mult. Diploma era doar un document pentru plăcerea familiei şi cu care să-i dovedească acesteia că el, Ty îşi atinsese obiectivul stabilit în urmă cu patru ani.

Numai mândria îl împiedicase să abandoneze semestrul; mândria care îl forţase să ţină fruntea sus, în loc să se ascundă într-un cotlon unde să-şi plângă sufletul rănit de gestul Tarei.

Din tăcerea mohorâtă a fiului său, Chase înţelese curând că la baza întoarcerii premature a acestuia se afla o problemă sentimentală. Se abţinu de la întrebări şi urcă la volanul camionetei, iar Ty se aşeză alături de el. Secretul avea să iasă la iveală de la sine, gândi Chase.

Tăcerea domină drumul lung până la Triple C şi Chase nu făcu nici o tentativă s-o întrerupă. Când acoperişurile ţuguiate de la Homestead se iviră de după coline, profilate clar pe cerul albastru, Ty se foi în scaunul său dând semne că ar dori să vorbească.

– Am rupt logodna, zise el scurt şi Chase nu ceru să afle motivul considerând că aceasta nu era treaba lui.

– Mi-am închipuit, recunoscu el şi îi aruncă o privire scurtă fiului său. N-am cunoscut până acum un bărbat care să nu se fi ars la degete cel puţin o dată în viaţă, din pricina unei femei. Înţelepciunea vine odată cu vârsta.

– Aşa o fi...

Ty întoarse capul şi rămase cu privirea aţintită pe fereastră. Nu găsea nici o consolare în certitudinea că el nu era nici primul şi nici ultimul înşelat.

Uşile de la Homestead se deschiseră în clipa când camioneta se opri la capătul scării şi Cathleen se repezi afară, pe trepte, cu buclele negre despletite pe umeri. Văzându-l pe Ty, fata scoase un ţipăt de bucurie şi îi sări în braţe.

– Hei, ai crescut, Cat.

El zâmbi privind în ochii ei verzi, cu gene lungi, mătăsoase. Era deosebit de frumoasă pentru o fetiţă de numai şapte ani.

– Nimeni nu m-a anunţat că vii azi acasă, zise ea făcând botişor timp de o secundă, apoi izbucni în râs şi îşi încolăci iar braţele în jurul gâtului lui.

– Nu ți-au spus?

Ty îi netezi șorțulețul alb de tafta.

– Și eu care credeam că ai îmbrăcat rochița asta frumoasă în cinstea venirii mele.

– Am pus-o pentru unchiul Culley, dar aș fi îmbrăcat-o și pentru tine, îl asigură ea.

– Culley?

Ty îi aruncă o privire tatălui său, așteptând o explicație și o lăsă jos din brațe pe surioara lui.

– Da, veni confirmarea. I-au dat drumul de la spital în după-amiaza aceasta. Maggie îl aduce acasă.

– A fost bolnav, îl informă Cathleen pe Ty cu o mină de adult, apoi îl luă de mână să-l conducă în casă.

– Dar acum e mai bine. Sigur, mama zice că încă mai trebuie să se odihnească.

– Când s-a întâmplat asta?

Ty se uită la tatăl său, încercând să-i discearnă reacția. Era perfect conștient de conflictul care existase între tatăl și unchiul său și se îndoia serios că tatăl său era prea încântat de ieșirea lui O'Rourke din sanatoriu.

– Au fost mai multe discuții în ultimele săptămâni, dar doctorul a anunțat-o pe mama ta de intenția lui, la puțin timp după ce ai telefonat săptămâna trecută. Plănuiam să-ți spunem când am fi venit cu avionul să te luăm de la colegiu.

Era o constatare care nu sugera nici o opinie.

Chipul lui Chase Calder continuă să rămână impenetrabil atunci când bărbatul deschise ușa de la intrare și îi lăsă pe însoțitorii lui să intre înăuntru.

– Nu l-am mai văzut pe unchiul Culley până acum. Tu l-ai văzut?

Cathleen gravita în jurul fratelui ei, încălțată cu pantofi negri de lac.

– Da.

Își amintea doar de un om cu ochi sălbatici și alură paranoidă, zguduit de frisoanele nebuniei. Nu era nicidecum o imagine pe care ar fi dorit s-o asocieze cu drăgălașa lui soră.

– Cum arată?

– L-am văzut de mult, Cat. Probabil că s-a mai schimbat de când l-am întâlnit eu ultima oară.

Fetița căzu pe gânduri.

– Crezi c-o să mă placă?

Cathleen Calder era alintata tuturor, la Triple C. Cu finețea percepției sale de copil, simțise curenții subterani stârniți de iminenta sosire a unchiului ei și ghicise că era ceva anume în persoana acestui unchi, care îl făcea diferit de ceilalți oameni. Faptul că el ar fi putut s-o displacă, nu s-o iubească era cel mai mare rău imaginabil.

Întrebarea nu era deloc ușoară pentru Ty, care știa cât de multă ură nutrise Culley O'Rourke față de familia Calderilor în trecut. Dar acesta nu era un lucru pe care să-l spună surioarei lui: chiar dacă i-ar fi explicat, cu siguranță că fetița n-ar fi înțeles. Așa că el se mulțumi să râdă și s-o ciupească de năsucul cârn.

– Pariez că n-o să te placă așa cum te plac eu.

Cathleen radia, mulțumită de siguranța pe care i-o insufla această declarație de afecțiune.

– Nanna Ruth!

Cathleen o descoperi pe femeia în vârstă care intrase în camera de zi, venind din holul bucătăriei, și dădu drumul mâinii lui Ty pentru a alerga către ea.

– Ei, uite cine-i aici!

– Ty! Sfinte Iisuse!

Femeia duse o mână tremurătoare la gât, și rosti cu voce slăbită de emoție.

– N-am știut că trebuia să vii azi.

– Nu trebuia. Am vrut să vă fac o surpriză.

Ty găsise o explicație standard.

– Mi-e chiar mi-ai făcut o surpriză, declară Ruth Haskell, apoi își mușcă buza.

– Am fost atât de ocupați s-o ajutăm pe Maggie să pregătească lucrurile petru fratele ei, încât Audra n-a avut timp să-ți aerisească camera și să schimbe cearceafurile. Audra Cummings era soția unuia din angajații de la Triple C, ea se ocupa de lenjeria lor.

– Fiindcă e numai vina mea că m-am hotărât să renunț la bâlciul din final și să vin acasă mai devreme, am să mă ocup singur de camera mea, se oferi Ty.

– Cum, n-ai să participi la ceremonia de absolvire?

Fața ridată a femeii se crispă de grijă și regret.

– Mama ta abia aștepta să te vadă cu tocă și robă.

– Va trebui să se mulțumească doar cu diploma.

Ty zâmbi, mascându-şi regretul faţă de dezamăgirea pe care avea să i-o provoace mamei lui.

– Ţi-ai adus şi prietena? îl întrebă Ruth. Sau ea vine mai târziu?

– Nu.

Ty se posomorî deodată.

– Nu vine.

– Oh, şopti Ruth realizând că făcuse o gafa.

În viaţa ei, văzuse de multe ori această reacţie – privirea închistată a unui bărbat cu inima rănită.

Se auzi zgomotul înfundat al unei portiere trântite, urmat imediat de un al doilea sunet identic.

– Au venit mami şi cu unchiul Culley!

Cathleen se pregătea să alerge în întâmpinarea lor, dar Ty o apucă de umeri şi o reţinu pe loc.

– Să-i aşteptăm aici, zise el şi remarcă o undă de aprobare în privirea tatălui său, înainte de a-şi întoarce atenţia către uşă.

Bărbatul care intră însoţit de mama lui era o umbră timidă a omului de care îşi amintea Ty. Umerii lui păreau permanent curbaţi, ca sub adăpostul unei cocoaşe protectoare, iar părul negru cândva şi stufos, era acum complet cărunt. Nu era suplu, aşa cum şi-l închipuia Ty, ci se îngrăşase, ajungând să capete o înfăţişare flască şi buhăită – sau, poate, se gândi Ty, impresia era creată de acea paloare de ceară a feţei lui de mult lipsită de orice contact cu razele soarelui.

Nervozitatea, acea energie care odinioară părea a fi pe cale să răbufnească la orice pas, dispăruse. Exista în schimb o supunere vecină cu inerţia, în felul în care se lăsa condus în camera de zi.

Maggie tresări, surprinsă când îl zări pe Ty lângă Cathleen, dar nu-l întrebă despre întoarcerea lui neaşteptată. Era timp pentru asta, mai târziu. Pe moment, principala sa preocupare era să netezească drumul de întoarcere al fratelui ei către lumea normală.

Tensiunea mocnea de ambele părţi.

– Bună ziua, Culley.

Chase vorbi primul adresându-i câteva cuvinte false de bun venit, fără a da mâna cu el.

– Bună ziua.

Omul scutură abrupt din cap în semn de salut.

Ty observă cât de seci erau ochii lui O'Rourke, de parcă ar fi încercat să facă abstracție de identitatea bărbatului pe care îl saluta. Mama lui nu insistă să continue conversația și preferă să direcționeze atenția fratelui ei spre Ty.

– El e Ty, spuse ea pe un ton vesel, încurajator. A crescut mult de când nu l-ai văzut ultima oară și probabil că nu-l mai recunoști.

– E mai înalt, a crescut, dar îl recunosc.

Vocea lui era clară și sigură, șovăind doar în alegerea cuvintelor. În vreme ce ochii lui goi căutau să revadă lucrurile pe care și le amintea despre Ty, la rândul lui Ty se gândea la spusele bătrânului morocănos din camion care îi ghicise identitatea judecând după fizicul său tipic celor din neamul Calderilor.

– Bună ziua, Ty.

– Bună, Culley, îi răspunse el și își ținu în continuare palmele pe umerii surorii lui, asemeni lui Chase, abținându-se să dea mâna.

Cathleen, se uită în sus spre el și îl corectă în șoaptă.

– Trebuie să-i spui „unchiule Culley".

O umbră de lumină apăru în ochii inexpresivi ai omului în clipa când privirea lui coborî asupra fetiței.

O'Rourke se lăsă pe vine proptindu-și un genunchi pe podea.

– Tu trebuie să fii Cathleen.

Gura lui păru să se înmoaie într-un zâmbet vag.

– Bine ai venit, unchiule Culley.

Cathleen nu voia să împărtășească reticența tatălui sau a fratelui ei.

– Sunt bucuroasă că te simți mai bine. Mama zice că ai fost bolnav mult timp. E neplăcut să fii bolnav.

– E neplăcut, într-adevăr...

Referirea aceea inocentă la boala lui prelungită nu păru să-l supere. Cu o mișcare nesigură, O'Rourke întinse mâna și îi atinse degetele, grijuliu, de parcă fetița ar fi fost un obiect fragil de porțelan. Gestul lui părea plin de curiozitate, sugerând că omul nu mai avusese de mult timp ocazia să atingă o altă ființă umană și în special un copil.

– Ești foarte frumușică.

– Îți place rochia mea?

Cathleen îşi retrase mâna pentru a-şi putea răsfira poalele rochiei sale verzi cu şorţuleţ alb.

– Am îmbrăcat-o special pentru tine. Aş fi purtat-o şi pentru Ty, dar n-am ştiut că vine astăzi. Avem prăjituri. Vrei una?

– Cred că e o idee bună, Cathleen,surâse Maggie mulţumită în sinea ei de modul în care micuţa reuşise să destindă întrucâtva atmosfera.

La cafea, O'Rourke începu să-şi mai dea treptat drumul la limbă, iar Ty observă firea inhibată a omului cu păr cărunt, deja un moşneag, deşi n-avea nici patruzeci şi cinci de ani. O parte din impresiile sale iniţiale rămaseră, altele se schimbară.

– Aşteaptă să vezi camera pe care ţi-a pregătit-o mămica, declară Cathleen. Vrei să ţi-o arăt?

– Poţi să-l conduci sus mai târziu, interveni Maggie.

– E foarte frumoasă, promise fetiţa. Are radio şi un fotoliu mare, reviste şi de toate. Şi va fi camera ta pentru totdeauna.

O umbră trecu pe faţa palidă a lui O'Rourke şi omul se întoarse spre Maggie care şedea pe sofa lângă el.

– E vreo problemă? întrebă ea.

– Asta ai vrut să spui când ai zis că mă iei acasă? o întrebă el.

– Da.

Maggie era mirată de întrebare.

– După cum ţi-a spus Cathleen, ţi-am pregătit o cameră – un loc numai al tău unde poţi să te retragi când doreşti, sau...

– Nu cred că e o idee bună să rămân aici, Maggie.

Culley se uită cu coada ochiului spre Chase.

– Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

– Da.

– Culley, vreau ca acesta să devină şi căminul tău, insistă Maggie, şi apelă în tăcere la soţul ei, s-o susţină.

– Chase şi cu mine am discutat şi am convenit să rămâi aici cu noi.

– Vă sunt recunoscător, zise Culley clătinând capul, dar... n-o să meargă.

– Unde să pleci în altă parte?

– Acolo unde am crezut c-ai să mă duci – la Shamrock.

– Dar în casa aia nu mai locuieşte nimeni de ani de zile, protestă ea. Nu există electricitate, sistem de încălzire... de şapte ani nu mai există. Nu poţi să mergi acolo.

– Pot s-o aranjez, măcar o singură cameră. Maggie, acolo e locul meu. Locul meu nu-i aici.

Se uită de jur împrejurul camerei spațioase. Sunt prea multe camere, prea mulți oameni care trec încoace și încolo.

Maggie stătea țeapănă pe marginea sofalei.

– N-am să te las să te întorci acolo.

Pe fața lui trecu un zâmbet trist.

– Dacă aș rămâne aici, ce-aș face? Aș sta degeaba tot timpul. Ar fi exact ca la spital. Am nevoie să lucrez ceva, să mă descurc de unul singur. Doctorii îi zic terapie.

– Nu mă interesează ce zic doctorii.

– Ai o fermă?

Cathleen era uimită de această descoperire.

– Da. Se numește Shamrock Ranch.

– E tot atât de mare ca a noastră?

– Nu. Nu cred că mai există o fermă atât de mare ca Triple C, recunoscu O'Rourke.

– Pariez c-ai fi vrut să fie, zise ea.

– Nu, nu cred, pentru că întotdeauna m-aș fi temut că alții vor încerca să-mi fure părticele din ea. Acum, ferma mea este atât de mică, încât nimeni nu se va osteni să mi-o fure, explică el.

– Nu poți obține nici un venit de pe urma ei, îi aminti Maggie. Dacă vrei să muncești, Chase poate să-ți ofere un loc de muncă și aici.

– Lasă-l pe Culley să decidă singur, Maggie, o sfătui încet Chase.

– Dar nu este...

Nu apucă să-și termine fraza și se opri cu un aer vinovat, cerșind scuze din privire.

– Nu sunt îndeajuns de vindecat. Asta ai vrut să spui? o întrebă el.

– Culley, îmi pare rău. N-am vrut să spun așa ceva. Doar că a trecut mult timp de când munceai. Ai îmbătrânit și...

– Vreau să mă duc acasă, Maggie.

Chase preluă discuția, conștient că Maggie n-avea să se lase convinsă.

– O să te conducem la fermă mâine. Între timp, o să dormi la noi.

– Ferma ta e departe? Pot să vin să te vizitez uneori? dori să ştie Cathleen.

– E la doi paşi de aici. Poţi veni să mă vezi când doreşti.

Inocenţa şi prietenia fetiţei – două lucruri de care Culley fusese lipsit mult timp – păreau să acţioneze asupra lui ca o briză înviorătoare.

*

– Arată schimbat, cu siguranţă, remarcă alene Ty şi îşi aprinse o ţigară.

O'Rourke urcase la etaj să se spele înainte de cină.

– Aşa se pare, murmură tatăl său cu o mină gânditoare. Totuşi, nu vreau s-o ştiu pe mama ta sau pe Cathleen singure cu el în casă peste noapte. Aşa că aş dori să rămâi aici în noaptea asta, în timp ce eu mă duc la tabăra nordică să-l anunţ pe Arch Goodman că O'Rourke se mută la Shamrock.

– De ce?

Ty se miră neîncrezător.

– Doctorii i-au dat drumul, aşa că trebuie să fi fost convinşi că e inofensiv.

– Nimeni şi nimic nu prezintă o garanţie perfectă, Ty, răspunse Chase, cu vocea impregnată de asprime. Există două motive pentru care nu vrea să locuiască aici. Primul, probabil că-şi dă seama că trecutul poate fi iertat, dar arareori este şi uitat. I-ar sta în gât să doarmă sub acoperişul unui Calder, să mănânce mâncarea unui Calder, să bea apa unui Calder. Iar al doilea motiv este acela că probabil îl duce mintea să înţeleagă că nu l-aş lăsa nesupravegheat.

– N-ai încredere în el?

– Sunt prudent, răspunse tatăl său. Va avea nevoie de ajutor ca să repare casa aia, aşa că te-aş ruga să mergi cu el.

– Eu? De ce?

– Pentru că m-am gândit că s-ar putea să doreşti să fii lăsat în pace câteva săptămâni.

Remarca nu cerea nici un răspuns şi Ty tăcu din gură. Dar era adevărat că avea nevoie de singurătate, pentru a-şi reface moralul atât de distrus, după ruptura cu Tara. Ty bănuia că O'Rourke avea la rândul său motive să păstreze tăcerea, aşa că în compania unchiului său avea să se simtă ca şi singur.

– Am adus vitele de la Shamrock să pască pe păşunile noastre, şi acum vreau să-l anunţ pe Arch că trebuie să le separe de restul cirezilor noastre. O'Rourke n-a avut niciodată prea mulţi cai, aşa că vom vedea de ce ne putem lipsi, imediat ce-şi va construi un ţarc. Va avea nevoie de unelte, provizii, cherestea.

– Va afla oricum că toate acestea îi vin de la noi, sublinie Ty. Dacă refuză.

– N-o să refuze. E un O'Rourke, aşa că va considera că primeşte doar ceea ce i se cuvine de drept.

*

Ultimele vite cu semnul fermei Shamrock fură separate de cireadă şi mânate într-un adăpost mai mic.

Călare pe murgul ei cu picioare albe, Jessy ieşi din ţarc, iar unul din îngrijitori închise poarta în urma ei. Tânăra femeie îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea de sudoare, apoi îşi înfundă din nou pălăria pe cap. Armăsarul scoase un fornăit şi ciuli urechile în direcţia nordică unde se afla concentrat grosul cirezii. Un viţel derutat se abătuse într-un sens greşit şi Jessy îşi răsuci lasoul şi goni animalul înapoi înspre cireadă.

Apoi Jessy se apropie de gard, unde doi bărbaţi stăteau sprijiniţi de stinghiile groase de lemn.

– Le ai pe toate, Arch, îl informă ea pe vechil, apoi i se adresă celui de al doilea bărbat, un bătrân cu figura călită şi plină de zbârcituri.

– Ziua bună, Nate.

– Să trăieşti, Jessy.

Omul clătină din cap un salut. Nate Moore era înţeleptul fermei. Avea oasele prea înţepenite şi fragile ca să mai poată urca în şa, dar ochii nu-l înşelau niciodată. Iar îndemânarea lui în materie de vite îi adusese o faimă nedisputată propulsându-l printre şefii de la Triple C. Cum nu mai putea să călărească, îşi petrecea vremea în camionetă şi se ivea întotdeauna acolo unde era nevoie de o mână de lucru în plus.

– Le ţinem aici peste noapte şi mâine dimineaţă le mânăm către Shamrock, decretă Arch Goodman şi sări jos de pe gard cu intenţia de a se duce să-i anunţe pe ceilalţi călăreţi despre planurile sale.

Nate rămase în continuare la locul său.

– O'Rourke o să capete o cireadă mai bună decât aia pe care a lăsat-o.

Luă o foaie de ţigară şi nişte tutun din tabachera pe care o ţinea în buzunarul de la piept. Majoritatea bătrânilor încă peferau să-şi răsucească singuri ţigările, dar pentru Nate o asemenea îndeletnicire era destul de dificilă, întrucât degetele sale erau umflate şi ţepene.

– Asta cam aşa e.

Jessy observă eforturile stângace ale bătrânului.

– Lasă-mă să te ajut.

Nate se învoi şi stătu să privească mişcările pricepute cu care fata pregăti într-o clipită ţigara.

– Pare-se că tânărul Ty e cu O'Rourke. Îl ajută să-şi pună dărâmătura aia de casă la punct.

– Am auzit, zise Jessy încheind de lipit ţigara.

– Logodna pe care o anunţase n-a ţinut. S-a sfârşit, ştiai...

– Am auzit şi asta.

Jessy îi întinse ţigara terminată.

– L-a părăsit, după câte aud, adăugă Nate. Nu dau nici doi bani pe o femeie care îşi dă cuvântul şi apoi şi-l ia înapoi.

– Poate c-a avut motivele ei.

Încă o mai durea felul în care se folosise Ty de ea – fie că fusese sau nu conştient când se întâmplase. Şi, în sinea sa, Jessy se bucura de lovitura pe care o primise tânărul din partea iubitei sale. Era ca o dulce răzbunare.

– Îi ţii partea, ha? observă Nate.

Duse palmele căuş la gură şi-şi aprinse ţigara, apoi pufăi cu poftă.

– Ţin şi eu cu soiul meu.

Jessy înălţă din umeri.

– Există soiuri şi soiuri...

Omul dădu capul pe spate, contemplând întinderea vastă a cerului.

– Majoritatea fermierilor se dau peste cap să obţină cel mai bun taur de rasă, şi-ar da oricât pe unul de prima mână... pe urmă îl pun să servească vaci inferioare. Acum, dacă vrei un viţel bun – Nate o ţintui cu privirea pe Jessy – îţi trebuie o mamă ca lumea. O mulţime de inşi se pretind mari experţi, dar nu-şi dau seama că un viţel ia mai mult de la maică-sa decât de la taurul care a încălecat-o. Un fermier şi-ar cheltui mai bine banii

pe o vacă de calitate, decât pe un taur. Femela contează întotdeauna, să nu laşi pe nimeni să te contrazică.

– Am să-mi amintesc.

I se părea ciudat să audă asemenea sfaturi din partea lui Nate Moore, un burlac convins.

– Aud că acum lucrezi cu normă întreagă, remarcă Nate.

– Mda. Sigur, tata s-a gândit că n-ar fi cinstit să lucrez pentru el şi m-a trimis la ferma lui Arch.

Existaseră unele reţineri în privinţa angajării ei, dar până la urmă toată lumea trebuise să recunoască faptul că Jessy era un ajutor de nădejde, care muncea la fel de bine ca orice cowboy.

Totuşi, Jessy ştia că se afla în continuare într-o perioadă de încercare. Dacă prezenţa ei ca femeie avea să cauzeze certuri printre bărbaţi, era un lucru aproape sigur că avea să fie trimisă la treburi mai uşoare, la grajduri sau în administraţie. Strâmbase din nas atunci când tatăl ei o avertizase că înfăţişarea ei ar fi putut cauza cu uşurinţă zâzanie între bărbaţi; şi nu-l crezuse până când acesta nu-i explicase că un chip devenea mai frumos în mintea unui bărbat disperat. Iar ea trebui să-şi amintească cu amărăciune că un bărbat putea fi atât de disperat, încât s-o confunde cu altcineva.

– Se pare că sunt gata să încarce caii.

Jessy îi văzu pe ceilalţi călăreţi adunându-se în jurul remorcii şi apucă strâns frâul.

– Pe curând, Nate.

Pe când fata se depărta în galop, Nate se lăsă să alunece cu grijă de pe gard. Trase un ultim fum de ţigară, o studie, apoi se uită lung în urma fetei.

– Ce ţigări grozave ştie să facă, murmură el de unul singur.

12

– Chestia asta îmi toacă nervii, murmură Chase mişcându-se cu nerăbdare în şa.

– Ce te supără?

Maggie încetă pentru o clipă să se mai preocupe de aparentul haos ce se desfăşura în ţarc şi se uită la soţul ei. Nu înţelegea motivul enervării acestuia, norul întunecat din privirea lui Chase şi expresia dură a fălcilor lui încleştate.

Bărbatul o străfulgeră cu un aer dezgustat.

– Când aveam vârsta lui conduceam deja o echipă; Ty primeşte şi acum ordine.

Asprimea tonului său arăta că Chase făcea un efort pentru a-şi stăpâni mânia.

– Nici la treizeci de ani n-o să aibă destulă experienţă ca să se facă ascultat de oamenii lui.

Cu ochi de mamă, Maggie îl descoperi pe fiul său printre ceilalţi călăreţi care prindeau viţeii şi îi duceau spre locurile de marcare.

Ty arunca lasoul la fel de bine ca oricare din camarazii lui şi, întocmai ca ei lucra fără întrerupere. Toată lumea simţea apăsarea cenuşie a amiezii ce ameninţa cu o ploaie rece – dacă nu chiar, în cel mai rău caz, cu o ninsoare.

– Vorbeşti de parcă Ty n-ar fi în stare să gândească, îi reproşă ea lui Chase. Ai uitat că el a fost acela care a venit anul trecut cu ideea să alternăm parii de lemn din garduri cu cei de oţel?

– N-am uitat.

Chase păru să se îmblânzească vag la amintirea acestui fapt.

– Dar nu se poate spune că a fost o idee originală. Mai mulţi fermieri au aplicat-o în zonele cu periclitate sporită pe timp de furtună.

În condițiile unui incendiu datorat trăznetelor, parii de lemn ar fi ars, iar vitele s-ar fi putut împrăştia prin preerie. O combinație de lemn şi oțel în structura gardurilor reprezintă o alternativă – dar una destul de scumpă, de altfel.

– Dar Ty a fost cu sugestia şi s-a ocupat de toată problema până la capăt, îi aminti Maggie.

– Maggie, eu nu critic munca pe care a făcut-o sau felul în care a făcut-o, răspunse Chase răbdător. Dar ştiu cât mai are încă de învățat şi asta mă îngrijorează.

Deşi Chase nu făcuse nici o remarcă referitoare la cei patru ani de colegiu ai lui Ty, Maggie înțelese că soțul ei se referea la timpul pierdut; Ty se întoarse la fermă de doi ani, dar Chase tot nu era mulțumit. Maggie tăcu, lăsând mugetele vitelor şi strigătele cowboy-lor să acopere golul dintre ei. După câteva minute, Chase schimbă subiectul.

– Cat e tare dulce, nu-i aşa?

Când venea vorba de Cathleen, tonul lui Chase lua o întorsătură duioasă pe care Maggie n-o auzise niciodată în discuțiile lor despre Ty. Pe când tot ce făcea fiul lor părea să fie prost, fiica lor nu greşea niciodată. Maggie considera favoritismul acesta nespus de nedrept.

– S-ar zice că gonitul vitelor a devenit o nimica toată pentru ea. Acum vrea să prindă viței împreună cu ceilalți cowboy.

– Cred că mai degrabă îi încurcă decât îi ajută, observă Maggie.

– Se distrează şi ea...

Şi aceasta era o justificare deplină.

– Dacă ar începe să le stea în drum, băieții ar goni-o.

Deşi Chase avea dreptate, Maggie ştia de asemenea că lucrătorii de la fermă o răzgâiau pe Cat la fel de mult ca şi soțul ei.

Era extraordinar cum o singură fată putea da gata o grămadă de bărbați în toată firea, şi încă o fată care abia îşi sărbătorise cea de a noua aniversare.

Maggie o pierduse din vedere pe Cathleen după ce aceasta din urmă desclălecase de pe călutul ei alb cu pete negre. Fetița îşi legase calul lângă linia de pichet, fără a-i scoate însă şaua înflorată şi țintuită cu argint, în eventualitatea că avea să se răzgândească şi să încalece din nou. Lui Cathleen îi plăcea să se afle întotdeauna în miezul activităților.

La nouă ani, Cathleen rămăsese la fel de frumoasă ca întotdeauna. Chiar şi atunci când aborda o atitudine băieţoasă, chipul ei cu trăsături delicate îi trăda feminitatea. Maggie bănuia că tocmai amănuntul acesta îi dădea lui Cathleen atâta putere asupra bărbaţilor. Ea reprezenta idealul, o copilă minunată transformându-se încetul cu încetul într-o tânără fată încântătoare.

– Stai pe gâtul lui şi ţine-l jos, Cat! o instruia Binky Ford rânjind cu gura până la urechi în vreme ce el însuşi se străduia să-şi menţină controlul asupra trupului vânjos al viţelului răsturnat la pământ.

Râzând, Cat încercă să se aşeze într-o rână pe grumazul animalului, dar viţelul era puternic; cu o smucitură o aruncă în lături.

Desigur, incapacitatea ei nu conta câtuşi de puţin. Totul era doar un joc, nimeni n-avea nevoie de asistenţa ei pentru a-şi face treaba. Băieţii însă voiau să-i dea senzaţia c-o includ şi pe ea în activităţile lor de rutină. Iar Cat ştia cum să se joace ca să le câştige atenţia. Cowboy-lor le plăcea s-o vadă participând la treburile lor şi murdărindu-se toată; râdeau când fetiţa strâmba din nas la mirosul de piele arsă sau când închidea ochii cu ocazia sacrificărilor.

Viţeluşa fu marcată, vaccinată, apoi lăsată să se întoarcă la cireadă să-şi caute mama.

Cat îşi scutură jeans-ii noi şi se îndreptă spre grupul de bărbaţi care încercuia un viţel legat. Ajungând aproape de ei, recunoscu de îndată figura zveltă ca o săgeată, cu o coamă lungă de păr prăfuit atârnându-i până la mijlocul spatelui.

– Hei, Jessy!

Cat se opri lângă tânăra femeie şi se aşeză pe vine alături de ea.

– Pot să mă uit cum castrezi viţelul?

Un hohot de râs se auzi în rândul bărbaţilor şi o voce uimită strigă:

– Să mă bată Dumnezeu dacă n-ai o curiozitate de pisică în tine.

– De ce? întrebă ea inocentă şi bărbatul se înroşi şi nu răspunse.

Jessy plecă fruntea pentru a-şi ascunde zâmbetul şi îi dădu fetei un borcan cu antiseptic:

– Poţi să-i torni puţin din ăsta, când termin.

O amuza că bărbații aceştia robuşti se arătau atât de neliniştiți de ideea ca o tânără fată să asiste operațiunea de castrare a unui viței. Dar ea, Jessy, era încă şi mai mică decât Cathleen când văzuse pentru prima oară îndeaproape cum se făcea asta. Şi, în plus, fata avea acum nouă ani, deci ştia *ce anume* se făcea. Nu era o noutate pentru ea.

– Îl doare tare? voi să ştie Cathleen cu fața crispată în aşteptarea primelor semne de durere ale animalului. Obrajii îi erau pudrați cu un strat fin de praf, ceea ce îi dădea un aer strengăresc.

– Secretul este s-o faci atât de repede, încât să termini înainte ca viţelul să apuce să simtă durerea, îi explică Jessy cu cuțitul în mână, pregătită să facă incizia.

Primii stropi de sânge atraseră un sâsâit compătimitor din partea lui Cat.

Operând cu îndemânarea caracteristică unei practici îndelungate, Jessy îndepărtă glandele de reproducere masculine şi o îndemnă pe fată cu un gest tăcut din cap să aplice antisepticul. Apoi se ridică în picioare de lângă viţel, voind să arunce testicolele în foc.

– Pot să le văd? ceru Cathleen şi Jessy îl auzi pe unul din bărbați mormăind un protest față de vulgaritățile la care era supus copilul. Lui Jessy îi veni să râdă. Bărbații nu se supărau ca femeile să ştie astfel de lucruri, dar nu le plăcea să se afle în preajmă atunci când aflau.

– Sigur că da, răspunse ea şi observă cu coada ochiului cât de repede deveniseră toți bărbații absorbiți de munca lor. Echipa din apropiere tocmai terminase de dezlegat gâtul viţelului lor. Ty începu să-şi încolăcească lasoul îndreptându-se spre cireadă în căutarea unui alt viţel. Armăsarul tânăr pe care-l călărea era plin de neastâmpăr şi dornic de efort. Sărea tot timpul în lături şi muşca zăbala cu zgomot. Călărind, Ty ajunse lângă cel de al doilea grup. O văzu pe surioara lui şi fu gata să ignore prezența fetiței acolo, când deodată remarcă interesul cu care aceasta privea un lucru din palma lui Jessy. În următoarea secundă, tânărul observă că era vorba de nişte organe însângerate şi şuieră printre dinți cuprins de revoltă.

– Cat! răcni el şi fetița tresări cu o expresie vinovată.

– Treci înapoi pe cal!

Ea îl privi surprinsă de tonul acesta autoritar. Cum nu părea un moment potrivit pentru a se interesa de motivul acelui ordin

categoric, Cat se supuse. Ochii lui continuară s-o ocolească pe Jessy şi Ty se adresă bărbaţilor din grup.

– Cum de o lăsaţi să castreze viţeii? Asta nu-i treabă pentru o fată.

– Care-i problema, Ty? îl înfruntă Jessy. Ţi-e teamă că ar putea să-mi alunece cuţitul din mână şi să sfârşesc tăind pe careva din jur? Dacă-i aşa, nici o grijă. Am tăiat mai mulţi viţei decât ai tu peri în barbă.

El îi aruncă o privire mânioasă şi ordonă.

– Jobe, trimite-o la marcări!

Jobe Garvey ezită.

– Se pricepe să sucească cuţitul.

Ty strânse buzele. Jobe era şeful echipei şi Ty n-avea nici un drept să influenţeze hotărârile acestuia; doar dacă voia să facă uz de calitatea sa de fiu al stăpânului, dar Ty nu voia deloc aşa ceva. N-avea încotro decât să lase problema la latitudinea lui Jobe.

– Îmi închipui că dacă e plătită ca un bărbat, poate să facă muncă de bărbat, declară Ty pe un ton brutal.

Jessy se apropie de calul lui Ty.

După ultima remarcă a tânărului, toţi ceilalţi se retraseseră considerând subiectul încheiat. Jessy însă rămăsese pe loc. Ochii ei căprui străluceau de mânie când fata deschise gura să vorbească.

– Ce te supără mai mult, Ty? îl întrebă ea cu voce joasă pentru a nu fi auzită decât de el. Că fac o muncă de bărbat sau că muncesc mai bine decât tine?

– Poate că mă deranjează felul în care te făleşti într-una că eşti bună.

– La naiba – *sunt* bună! Şi n-am să mă prefac sau să pretind că nu sunt bună, numai ca să-i fac pe plac unui bărbat!

– Probabil că eşti asemenea cucoanelor acelora care-şi ard sutienele pentru a fi tratate egal, zise el rostogolind cu dispreţ cuvintele.

– Dacă asta înseamnă *respect* egal, da! fulgeră ea.

– Foarte bine.

Ty se înfierbântase şi respira scurt, sacadat. Acuzaţiile ei îl răniseră fiindcă ţintiseră foarte aproape de adevăr. Instinctiv, ştiu cum să i-o plătească pe loc.

– Pentru o fată, eşti un bărbat al naibii de bun!

O văzu clătinându-se sub impactul loviturii şi, satisfăcut dădu pinteni calului şi se depărtă. Jessy se uită după el, jignită

de insultă. Îl ironizase cu rolul ei într-o lume a bărbaților pentru a-i aminti că era femeie. În vara aceea împlinise nouăsprezece ani. Avea toate nevoile, dorințele, visele unei femei. Iar el era prea orb să înțeleagă...

O picătură de ploaie căzu pe obrazul ei şi lunecă grea; apoi încă una. Jessy înalță privirea spre Broken Buttes, dar orizontul era înecat într-o ceață grea.

– Scoateți mantalele! strigă cineva.

Chase şi Maggie stăteau alături călare pe pajişte şi urmăreau procesul de marcare. Bărbatul ridică privirea spre cer, apoi îi ordonă soției sale.

– Mai bine ia-o pe Cathleen şi duceți-vă în cortul bucătarului. N-are rost să vă ude ploaia.

În timp ce vorbea, scoase mantaua galbenă de ploaie din raniță.

În depărtare se auzea un vuiet prelung care se apropia constant. Maggie îşi întoarse calul cu intenția de a ocoli cireada şi de a se adăposti în cort, înainte de dezlănțuirea ploii, dar zgomotul care se accentuase mult între timp îi atrase atenția.

Chase observă avionul în acelaşi moment cu ea. Era un aparat de zbor cu două motoare, venind dinspre sud şi zburând la mică altitudine pe sub stratul de nori; trecu pe lângă ei, manevrând spre stânga.

– E avionul lui Dyson, îl recunoscu Chase.

– Îl aşteptai?

– Nu.

Urmări cu privirea avionul, care, aplecat pe o parte, cotise şi se îndrepta în direcția reşedinței lor.

– Zboară la foarte mică altitudine.

Avionul trecea razant pe deasupra colinelor.

– Probabil că inspectează puțurile de petrol, ghici Chase. S-ar zice că trebuie să ne întoarcem să ne primim oaspeții.

*

Avionul se grăbea s-o ia înaintea ploii şi zbura atât de aproape de pământ, încât făcea posibilă observarea tuturor ondulațiilor unui teren care, altminteri ar fi părut plat. De la fereastră imaginile lunecau încet ca într-un film derulat cu încetinitorul.

– Ia uite! O cireadă de vite... şi nişte cowboy!

Tara îşi lipi nasul de fereastră, încercând să vadă mai clar. Se întreba dacă Ty se afla printre ei.

– Se pare că jos se desfăşoară marcarea de primăvară, zise E. J. Dyson.

Scena dispăru din faţa ochilor lor în clipa când avionul se lansă într-un picaj lin. Tara pierdu din vedere mulţimea de animale şi oameni, dar continuă să se uite pe fereastră.

– Tot terenul ăsta... murmură ea visătoare.

– Şi n-am văzut nici jumătate din domeniu.

Pentru el era dificil să privească pajiştile acelea fără a se gândi la toate resursele ce zăceau dedesubt, aşteptând să fie scoase la lumină. Nu profitul potenţial îl entuziasma, ci, mai ales, emoţionanta confruntare pe care o reprezenta stabilirea şi desfăşurarea unui proiect de o asemenea anvergură. Îl atrăgea aventura, dorinţa de a juca *şi de a câştiga.*

– E o proprietate impresionant de mare.

– Aşa e. Şi Calderii o deţin în totalitate?

– Fiecare fir de iarbă e al lor.

În realitate, acesta era un adevăr discutabil, dar E.J. prefera să păstreze informaţia pentru sine, chiar faţă de fiica lui.

– Pământul ăsta are un viitor.

Tara se retrase de la fereastră şi îşi pipăi gulerul vaporos al bluzei, continuând să admire de la distanţă panorama.

– E nostim. Mi-ai vorbit de atâtea ori despre ferma asta. Iar Ty mi-a împuiat capul cu poveşti. Totuşi nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva.

– E un adevărat regat, şi nu unul mic.

Dyson surâse sever.

– Şi e condus într-o manieră aproape feudală. Vorbesc serios, insistă el în faţa expresiei sceptice a fiicei sale. Chase Calder e seniorul acestui domeniu. Cuvântul lui e lege, în privinţa asta să n-ai nici o îndoială.

Ea îşi coborî mâna în poală şi îşi împleti degetele într-un gest aparent calm şi echilibrat, dar degetul mare de la mâna dreaptă se porni aproape involuntar să mângâie piatra neagră de opal montată într-un inel.

– Ţi-a spus vreodată ceva... despre logodna întreruptă?

– Nu – bătrânul Calder a menționat doar cândva că, potrivit părerii lui, amândoi sunteți prea tineri pentru a lua în discuție subiectul căsătoriei.

– Bun. N-aș vrea să produc vreo situație stânjenitoare cu ocazia venirii mele acum, murmură Tara cu un zâmbet blând.

– Hai, Tara Lee, o certă E.J. Eu nu sunt unul din cavalerii tăi, să mă las dus de nas de aerele astea sfioase. Sunt convins că speri să produci situații foarte stânjenitoare. Recunoaşte.

– Tăticule, se încruntă ea, apoi izbucni în râs, amuzată de uşurința cu care tatăl ei îi putea citi gândurile.

– Ai absolută dreptate. Sper numai că aşa se va întâmpla.

– Scumpa mea, nimeni nu-ți rezistă, o asigură el. Nici măcar un Calder.

Buzele uşor răsfrânte ale fetei se arcuiră într-un zâmbet discret; Tara tăcu gânditoare. Se gândise frecvent la Ty în ultimii doi ani. Fusese doar o problemă de timp şi de priorități. Ar fi fost mult mai uşor dacă Ty ar fi înțeles asta. Acum era momentul potrivit şi, judecând după toate aparențele şi locul potrivit. Tara nu se îndoia de capacitatea ei de a recâştiga afecțiunea tânărului.

– Când aterizăm?

Scoase o mică pudrieră din poşetă şi îşi verifică machiajul în oglindă.

– În câteva minute.

O maşină aştepta lângă pista de aterizare pentru a-i transporta pasageri la Homestead. Când ajunseră în apropierea fațadei somptuoase de piatră, Dyson murmură la urechea fiicei sale.

– Un castel pe măsura unui astfel de rege, nu crezi?

Nu era timp pentru comentarii şi Tara se mulțumi să răspundă printr-un zâmbet semnificativ. Uşa masivă de la intrare se deschise şi o femeie în vârstă le ieşi în întâmpinare. Dyson o recunoscu pe Ruth Haskell pe care o cunoştea din vizitele anterioare şi îi zâmbi cu căldură. Unul din principiile lui în afaceri era acela de a se arăta întotdeauna prietenos cu servitorii; nu se ştia niciodată ce avantaje puteau răsări dintr-o vorbă spusă pe negândite de oamenii aceştia a căror existență era strâns legată de a stăpânilor lor.

– Ruth, ce bine îmi pare să te revăd. Ce mai faci?

E.J. avu grijă să injecteze o doză suficientă de căldură în accentul său texan. Femeia murmură un răspuns previzibil şi Dyson încercă încă o dată impresia ciudată că se afla în faţa unei plante de cameră ofilite care fusese fără îndoială martora multor secrete ale familiei Calder.

– Tara Lee, fă cunoştinţă cu Ruth Haskell. Această doamnă remarcabilă se ocupă de menajul casei de ani de zile. Practic, face parte din familie.

– Mă tem că nici Chase şi nici Maggie nu sunt acasă pentru moment, zise Ruth şi după câteva scuze formale, pofti musafirii înăuntru.

– E perioada strângerii vitelor şi au scos-o pe Cathleen să-i arate marcarea. Am trimis pe cineva să-i anunţe că sunteţi aici.

– Am zburat întâmplător pe deasupra acelui sector şi am putut observa activitatea.

Dyson îşi săltă pantalonii şi se aşeză pe un fotoliu de catifea ruginie din camera de zi; un foc vioi ardea în şemineul de marmură neagră. Temperatura plăcută din interior contrasta cu atmosfera cenuşie de afară şi cu ploaia măruntă, rece, care începuse să cadă. Tara se apropie de şemineu.

– Sunt sigură că nu vor zăbovi nici o clipă pe drum, promise femeia. Andra va merge să vă pregătească camerele.

– Nu e nevoie. Din păcate, trebuie să-l întâlnesc pe partenerul meu, la Calgary în după-amiaza aceasta, aşa că vizita va fi scurtă, explică Dyson. N-am fost sigur că vom avea timp să trecem pe aici, altfel l-aş fi anunţat dinainte pe Chase.

– Sunteţi oricând bineveniţi, îl asigură Ruth, ştiind din experienţele anterioare că era adevărat, dar scăpă o privire şovăitoare în direcţia Tarei.

– Pot să vă servesc cu o cafea?

– Te rog.

Chase şi Maggie ajunseră la Homestead abia după o oră. Întârzierea aceasta îi dădu timp Tarei să cerceteze în voie încăperea.

Câteva obiecte erau neîndoielnic valoroase, altele erau vechi, dar nu tot atât de preţioase. Covorul care acoperea o parte din podeaua masivă de lemn era destul de vechi şi în unele locuri chiar uzat. Camera îi dădea impresia distinctă că acele ceasornicului se întorseseră cu cincizeci de ani în urmă. Nu era

lipsită de un anume farmec şi confort bătrânesc, dar, după opinia ei, ar fi putut fi mult mai impresionantă. După saluturile, scuzele şi explicaţiile de rigoare, Cathleen – murdară şi udă până la piele – fu trimisă la etaj să se spele şi să-şi schimbe hainele. Se stabili ca musafirii să rămână la cină; cu această ocazie, Tara consideră potrivit să întrebe de Ty. Nici unul din soţii Calder nu menţionase numele lui, probabil fiindcă doreau să evite un subiect penibil.

– Ty o să vină şi el la cină? întrebă ea pe un ton neutru.

– Nu.

Chase Calder îi dădu răspunsul, studiind-o cu o privire inexpresivă care absorbea mai mult decât lăsa să se creadă.

– Echipa lui va petrece noaptea în tabăra de lângă ţarcuri.

– Oh...

Tara îşi dădu pe faţă dezamăgirea şi îşi îndreptă privirea spre fereastră; ploaia măruntă devenise între timp torenţială.

– Credeam că, dacă a început ploaia, se va întoarce. Un zâmbet rece se contură în colţul gurii lui Chase Calder şi se reflectă în ochii lui întunecaţi.

– Odată începute, operaţiunile de strângere a vitelor continuă, fie ploaie sau ninsoare, până la sfârşit.

– Speram să-l văd cât timp mă aflu aici, recunoscu Tara şi îşi lăsă privirea să alunece scurt spre tatăl ei înainte de a se adresa iar părinţilor lui Ty.

– Ştiu că trebuie să vi se pară o îndrăzneală din partea mea să doresc să-i vorbesc iar, după ce am rupt logodna. Dar Ty nu mi-a dat niciodată ocazia să-i explic motivele care m-au determinat s-o fac. Speram că acum va dori să mă asculte. Regret foarte mult ce s-a întâmplat. Am făcut o greşeală şi am datoria s-o recunosc faţă de el.

Erau multe lucruri pe care Maggie le admira la tânăra şi frumoasa femeie. Se identifica pe sine cu acel puternic sentiment de independenţă pe care-l poseda Tara şi cu voinţa ei neabătută. Se gândise mereu că Ty şi cu Tara ar fi constituit o pereche ideală, dar ştia cât de rănit fusese Ty. Logodna eşuată era un subiect pe care nici acum, după atâta timp, nu dorea să-l discute.

– E păcat că nu staţi mai mult, zise ea, evitând să comenteze afirmaţiile Tarei.

– Poate că...

Tara ezită deliberat şi se uită la tatăl ei, care asista cu aparentă detaşare la maşinaţiile fiicei lui. Ochii lui vicleni

transmiteau o aprobare doar de ea înțeleasă. Era însă jocul ei – şi Tarei îi plăcea să-l desfăşoare fără ajutor.

– Dacă nu vă deranjez cumva – se întoarse spre Maggie cu o privire rugătoare – aş putea rămâne aici câteva zile, până când tata şi cu Stricklin îşi vor termina afacerile la Calgary. Aşa aş putea avea ocazia să discut cu Ty.

Tara îşi calculase riscurile, atunci când se invitase cu atâta îndrăzneală; avu însă înțelepciunea de a nu cere un răspuns imediat. În schimb, ceru opinia tatălui ei.

– Ai ceva împotrivă să treceți pe aici la întoarcere să mă luați cu voi? Ştiu că îți afectează puțin planul.

– Sigur, m-aş putea opri aici la întoarcere, răspunse el. Pentru mine nu-i o problemă. Întrebarea care se pune este dacă familia Calder e de acord să primească un musafir nepoftit acum, în timpul sezonului, când e atâta treabă de făcut.

– Mă iertați, se scuză Tara de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de acest inconvenient.

Pe fața lui Chase nu se zărea nici o reacție, dar Maggie părea îndoplecată.

– Am uitat ce ocupați sunteți în această perioadă. Doar că mi-ar părea atât de rău să trec pe aici şi să n-am şansa să discut cu Ty.

– Bineînțeles că poți să rămâi cu noi câteva zile, insistă Maggie fără să-l consulte pe Chase.

Dar dacă se aştepta ca acesta să nu fie de acord, se înşela. În sinea lui, Chase îşi spunea că venise vremea ca Ty să se confrunte cu această femeie frumoasă şi frivolă, ca să şi-o scoată din minte o dată pentru totdeauna.

*

Ploaia transformase pământul într-o clisă neagră, groasă, care îngreuna deplasarea oamenilor şi a cailor. Mlaştina le sugea tălpile la fiecare pas; picioarele se clătinau în permanentă nesiguranță şi atât oamenii cât şi caii alunecau adesea în urmărirea unui viteI. Condițiile dificile încetiniră cu mult operațiunile de marcare – deşi munca nu încetase, rezultatele erau mai slabe.

Un soare palid se înălțase pe cer şi uscase cu razele lui noroiul de pe oameni şi animale. Calul lui Ty înainta agale cu capul atârnând de oboseală; Ty mergea spre linia de pichet unde îl aştepta un cal odihnit, gata înşeuat.

– Hei, Calder! strigă la el Big Ab Taylor. Şeful cel mare vrea să-ţi vorbească.

Ty ridică un braţ obosit în direcţia cowboy-ului, arătând c-a auzit mesajul. Observase camioneta sosită, în urmă cu câteva minute, dar nu-i dăduse nici o atenţie. Îşi mână calul într-acolo.

Camionul era parcat lângă rulota bucătarului. Tatăl său stătea afară din maşină, cu o cană de cafea în mână; trupul lui înalt şi vânjos se sprijinea de capotă. Ty îşi struni calul şi se opri lângă roata din faţă, apoi se aplecă înainte în şa şi îşi împinse pălăria pe ceafă.

– Ab zicea că vrei să mă vezi.

Simţea stropii de noroi uscându-i-se pe faţă; pantalonii se întăriseră ca o scoarţă.

– E cineva aici care vrea să te vadă.

– Cine?

Personal, el nu primea vizitatori, iar în perioada strângerii vitelor majoritatea cunoscuţilor săi stăteau acasă.

– Tara!

Ty încremeni în şa; fiori de neîncredere îi alergau prin vene. Îi fu de ajuns o singură privire ca s-o descopere, ceva mai încolo, şezând pe un scăunel de campanie, atentă la mişcările oamenilor şi ale animalelor din ţarcuri, de parcă ar fi asistat la un spectacol regizat anume pentru ea. Recunoscu gesturile cu care tânăra femeie se pricepea să pună stăpânire pe interesul celor din jur şi să se simtă ca acasă oriunde s-ar fi aflat.

Lui Ty îi trebui o secundă ca să-şi revină din şocul cauzat de această vizită. Coborî din şa fără grabă, asemeni unui om încă nesigur de decizia sa. Apoi traversă fâşia de teren care îl despărţea de rulotă; cu mişcări calculate îşi scoase mănuşile; pintenii lui amuţiseră din cauza noroiului înţepenit între zimţi. Tatăl său rămăsese lângă o camionetă, preferând să respecte intimitatea acelei reîntâlniri.

Înălţând privirea, Tara îl zări şi zâmbi... acelaşi zâmbet provocator şi enigmatic care bântuise nopţile şi zilele tânărului atâta amar de vreme. Ty încercă să se păstreze indiferent în faţa frumuseţii ei vibrante, dar se simţi pătruns până în adâncul măruntaielor, ca de obicei. Era atât de feminină, cu pantalonii ei strâmţi, negri şi bluza stacojie de mătase cu mâneci lungi peste care îşi trăsese o vestă albă din lână pufoasă de miel; frumuseţea ei stârnea în el toate instinctele masculine. Mândria însă îl făcu pe

Ty să treacă pe lângă ea şi să se îndrepte spre gamela veşnic plină cu cafea de pe raftul exterior al rulotei.

– Bună, Tara.

Tremura în sinea lui când îşi turnă o cană de cafea, dar vocea şi-o păstra calmă. Deşi abia se învrednicise s-o privească, era conştient de fiecare mişcare a ei, de fiecare răsuflare. Tara se ridică în picioare cu acea graţie princiară care o caracteriza şi era atât de desăvârşită, încât Ty îşi aminti deodată de propria sa înfăţişare, de murdăria şi mirosurile de tot felul care îi îmbâcseau hainele, de trupul şi de barba nerasă de pe obraz. Toate acestea îl făceau foarte diferit de tinerelul spilcuit care obişnuia s-o aştepte pe vremuri la colegiu.

Cu fruntea uşor plecată, Tara contemplă schimbările drastice survenite în înfăţişarea şi atitudinea lui. Asemănarea cu Chase Calder era cât se poate de evidentă, aproape o pecete tribală. Părul negru, des şi dezordonat, bărbia şi arcada de granit, întunecimea impenetrabilă a acelor ochi adânci, largi, pomeţii colţuroşi, gravitatea aspră moştenită de fălcile lui puternice – erau toate trăsături comune celor doi bărbaţi. Murdăria care îl acoperea pe Ty nu putea ascunde masculul din el.

– Bună, Ty, vorbi ea în cele din urmă, cu voce dulceagă, pe jumătate amuzată, dar plină de siguranţă. Am sperat c-ai să-mi scrii, dar n-am auzit niciodată o vorbă de la tine. Şi am înţeles că, dacă voiam să te mai văd, trebuia să vin să te caut. Ca urmare, iată-mă pregătită să-ţi cerşesc iertarea.

Mâinile i se desfăcură într-un gest graţios prin care femeia părea să se dăruiască fără rezerve. Ty îşi amintea prea bine mesajele subtile pe care Tara le transmitea prin mişcările trupului ei, multitudinea de înţelesuri ascunse în cuvintele ei.

Prea multe reacţii contradictorii îl copleşiseră deodată, prea multe emoţii crude îl chinuiau cerând descătuşarea. O dorea, o ura, o iubea, şi era furios pe prezenţa ei, care îl forţa să trăiască toate aceste sentimente din nou.

– Nu mi te pot imagina cerşind niciodată, răspunse Ty pe un ton lin şi duse cana de metal la gură fără a renunţa vreo secundă la atitudinea degajată.

Ea râse de această remarcă, părând a se da învinsă; privirea ei provocatoare îi contrazicea însă modestia.

– Nu mă pricep prea bine s-o fac.

Apoi surâsul acela fin îi apăru iar pe buze.

– Cred că îmi place să te văd în ambianța asta. Nu prea erai în mediul tău la colegiu.

– De ce ai venit? o întrebă el lăsând cana jos și ațintindu-și privirea în zațul negru.

Nu credea câtuși de puțin că Tara venise să-și ceară iertare. Ei nu-i păsase niciodată de sentimentele sau părerile altora, ci numai de ale ei proprii.

– Ți-am spus...

– Nu încerca să te joci cu mine! îi tăie el vorba cu brutalitate. O faci al naibii de bine.

O fracțiune de secundă Tara se îndoi de capacitatea ei de a stăpâni situația.

Apoi fruntea ei netedă se umbri de mâhnire și femeia își plecă ochii sub forța privirii lui.

– Speram c-ai să te bucuri să mă vezi din nou.

Tara își înălță capul și-și azvârli pletele spre spate; tonul ei luă o notă indiferentă.

– N-am venit să te supăr. E clar că nu sunt binevenită aici.

Făcu o pauză, și, timp de o secundă, susținu cu elocvență privirea tânărului.

– Știu că mi-a trebuit mult ca să accept în sfârșit invitația ta, dar până la urmă am venit. Credeam că vizita mea o să însemne ceva pentru tine.

Ty rămase tăcut. În momentul când Tara îi întoarse spatele, pregătită să plece, o rază de soare se reflectă scânteietoare în opalul negru de pe degetul ei. Vederea inelului îl smulse pe Ty din starea lui rigidă de indiferență.

– De ce mai porți inelul de la mine? întrebă el cu o voce răgușită care îi trăda emoția.

– Fiindcă mi l-ai dat, zise ea.

Ochii lui îi studiară chipul trăsătură cu trăsătură, până la ultima aluniță. Tăcerea se extinse.

– La ce te gândești, Ty?

– Că ești mai frumoasă ca niciodată, dar nu încerca să-mi întinzi din nou capcane, ca să vezi dacă mai cad în ele, o avertiză el.

– E a doua oară când mă acuzi că m-am jucat cu tine.

– Și n-ai făcut-o?

Întrebarea era directă și vehementă, o dovadă pentru Tara că reușise să spargă cochilia.

– Nu conştient, nu. Oh, recunosc că am greşit în anumite probleme care erau importante pentru mine. Dar, Ty – Tara apelă la el pe un ton pe jumătate hazliu – nu crezi că o fată are dreptul să se răzgândească de două ori?

Intensitatea momentului se dovedi mai tare ca el. Cu o mişcare bruscă, Ty azvârli cafeaua din cană; simţea nevoia să-şi elibereze cumva energia adunată în suflet.

– O spui cu atâta uşurinţă! Se vede că şi acesta e încă un joc de al tău. Eu însă nu m-am jucat niciodată. N-a fost zi sau noapte în care să nu mă gândesc ia tine, să nu te doresc. Mă sculam la miezul nopţii şi mă uitam pe cer căutând să-ţi văd chipul. N-am încetat să te doresc. Când tata ţi-a rostit numele, acum câteva minute, te-am dorit şi atunci.

– Dar sunt aici, insistă ea.

– Tu nu înţelegi. Te doream, dar rănile îmi sângerau încă. Nici acum nu s-au vindecat, n-au dispărut, dar sunt cicatrizate. Şi n-am de gând să te las să le deschizi din nou.

– Îmi stă în putere s-o fac? întrebă Tara pe un ton de jucăuşă visare.

– Ştii al naibii de bine că da. Ty era serios. Dar sunt pe cale de a-mi relua viaţa de la capăt şi aş dori să continui în acest sens.

– Fără să priveşti înapoi?

Tara deveni serioasă la rândul ei.

– Nici chiar atunci când cineva te caută?

Obloanele căzură pentru o clipă, lăsând-o să întrezărească ezitarea din inima bărbatului. Toate îndoielile Tarei se împrăştiară. Întinzând o mână, apucă mâna lui aspră, mare şi i-o strânse gingaş.

– N-am venit să deschid răni vechi, Ty. Poate că am venit să văd dacă te pot convinge să mă ceri din nou în căsătorie.

– M-ai respins, o dată. Nu, mulţumesc.

Atingerea mâinilor ei păru a-i redeştepta resentimentele.

– Nu poţi să crezi că am înţeles cât am greşit? Îţi cer prea mult atunci când te rog să-mi acorzi o a doua şansă?

– Ca să te poţi răzgândi iar? o înfruntă Ty. Am trecut o dată prin experienţa asta, Tara. N-ai să mă convingi s-o repet.

Înţelepciunea ei de Evă o făcu să înţeleagă că era momentul să se retragă şi să-şi întrerupă insistenţele. Ty îşi revelase vulnerabilitatea, acum ei îi rămânea doar să aştepte.

Tara își retrase mâinile ei și îi zâmbi resemnată.

– Voi sta aici doar câteva zile, preciză ea. Tata e în Calgary, cu afacerile. O să treacă pe aici miercuri să mă ia acasă. Speram că vei avea timp să-mi arăți împrejurimile fermei. După toate câte mi-ai povestit, mi-ar fi plăcut să am șansa de a vedea câte ceva împreună cu tine.

– Poate altă dată.

Ty era ușurat că Tara se învoise să pună punct trecutului lor și răspunse fără să se gândească.

Imediat ochii Tarei începură să sclipească jucăuș.

– Asta înseamnă că mă inviți să mai vin?

– Este una din regulile nescrise ale vestului! să nu întorci niciodată un musafir de la ușă, fiindcă s-ar putea să ai la rândul tău nevoie de ospitalitatea lui, cu altă ocazie.

Ty avea grijă să nu sugereze prin vorbele sale altceva decât politețe.

– Am poposit de multe ori în casa tatălui tău. Ești binevenită să te întorci în casa noastră.

Un călăreț singuratic se apropia de tabără, venind din direcția opusă locului unde se afla cireada. Ty îl observă numaidecât și se uită atent ca să-l identifice. Tara se întoarse și ea să vadă ce anume îi atrăgea atenția.

– S-a întâmplat ceva?

În ochii Tarei, călărețul semăna cu oricare alt cowboy.

– Nu. Nimic.

Dar Ty se întreba ce căuta Culley O'Rourke pe pământul Calderilor. Două luni, stătuse în preajma omului, zi și noapte îl ajutase la muncă și mâncase împreună cu el, dar nu-și făcuseră niciodată confidențe. Era clar că O'Rourke, chiar dacă tolera prezența unui Calder, nu-și uitase nimic din vechea repulsie. Locuia singur și doar arareori venea la Homestead pentru a o vizita pe Maggie, dar pleca de îndată ce apăreau Ty sau Chase. Se crease un fel de neutralitate de ambele părți.

13

Se considera o impolitețe să intri călare în tabără şi să ridici praful pe locul unde oamenii mâncau de obicei.

În loc să-şi lase calul la linia de pichet, unde se găseau ceilalți cai, O'Rourke şi-l legă separat, înfăşurând frâul de bara din spate a unui camion.

Apoi se apropie de rulotă; deşi aparent fără intenție, O'Rourke mergea căutând parcă să se țină tot timpul la umbra câte unui vehicol, ca pentru a-şi camufla înaintarea. Ty nu mai credea că acest amănunt s-ar fi datorat timidității unchiului său. Era mai degrabă manifestarea unei dorințe de a trece neobservat. Lui O'Rourke nu-i plăcea să fie privit.

– Hello, Culley, îl salută Ty.

– Ty...

Omul dădu din cap şi ochii lui o măsurară curioşi pe Tara. Viața în aer liber îl schimbase; pielea i se bronzase şi nuanța ei cafenie contrasta evident cu părul alb şi ochii lui negri, şovăitori. O'Rourke acorda multă preocupare înfățişării sale, se îmbrăca întotdeauna curat şi se rădea zilnic. După doi ani, Ty era convins că unchiul său, chiar dacă era puțin ciudat, era cu totul inofensiv.

– Ce te aduce încoace?

– M-am săturat să-mi gătesc singur şi mi-am amintit ce bune erau pe vremuri mesele lui Tucker.

Se uită din nou la Tara şi duse scurt mâna la pălărie.

– Doamnă...

Cu o oarecare reținere, Ty făcu prezentările pe care O'Rourke părea să le aştepte cu tot dinadinsul. Privirea lui continua s-o fixeze pe Tara, ceea ce îi dădù o stare de neastâmpăr lui Ty.

– Semeni grozav cu sora mea, zise Culley în sfârşit.

De la distanță, se gândi Ty, exista într-adevăr o vagă asemănare între Tara şi mama lui. Amândouă erau mici de statură şi brunete. Se întreba dacă nu cumva O'Rourke fusese indus în eroare de acest fapt şi venise în speranța de a găsi un aliat în tabără, pentru a afla mai apoi că se înşelase.

– Cred c-am să mă duc să-l întreb pe Tucker de masă.

O'Rourke se dădu înapoi şi dispăru pe după un camion.

– Pare neverosimil ca acest om să fie unchiul tău, murmură Tara.

– Într-un fel sau altul , nici el nu prea s-a împăcat cu ideea, răspunse Ty.

Când auzi paşi, nu fu surprins să-l descopere pe tatăl său venind spre ei.

– Ce caută O'Rourke aici?

– După spusele lui, a venit să guste din mâncarea lui Tucker.

De față cu Tara, Chase preferă să abandoneze subiectul.

– O să ne aşezăm curând la masă.

Se uită întrebător la Tara.

– Doreşti să rămâi, sau preferi să te întorci la Homestead pentru prânz?

– Aş prefera să rămân aici, dacă se poate şi nu încurc pe nimeni.

– Se poate, o asigură el, dar îi azvârli o privire curioasă lui Ty pentru a vedea părerea acestuia.

Ty nu avu nici o obiecție.

– Mă duc să-l înştiințez pe Tucker că avem o musafiră la masă.

Ceea ce era un alt mod de a spune că tatăl său mergea să-i anunțe pe bărbați să-şi controleze limbajul.

*

În fața jgheaburilor se formase deja o coadă, când Jessy răspunse la chemarea bucătarului care anunța masa. Hainele fetei erau țepene de noroi uscat şi când păşea, lăsa frânturi de noroi în urmă. Muşchii picioarelor o dureau din cauza efortului constant pe care-l presupunea deplasarea pe terenul saturat de apă.

Se opri o clipă şi încercă fără tragere de inimă să-şi curețe glodul de pe cizme cu un băț, dar renunță curând, convinsă că munca era inutilă. Merse să se aşeze la coadă.

– Avem nevoie de apă curată! strigă înfuriat un cowboy. Jumate din Montana s-a adunat aici!

– Aşa-i! îl susținu cineva din spate. Al dracului să fiu dacă n-avem o baie de nămol aici.

Apa murdară fu aruncată şi bucătarul rotofei se apropie gâfâind cu o găleată cu apă curată pe care o deşertă în bazin.

Tucker era rotund ca un cuptor de vară şi la fel de solid. Gâtul i se pierdea între umerii masivi şi capul lui chel era mic, ciudat de disproporționat față de restul corpului.

– Avem o doamnă cu noi, băieți, aşa că fiți atenți cum vorbiți, altfel vă bat cap în cap, îi avertiză Tucker.

– Ați auzit? Cică Jessy a noastră e o doamnă!

– Sărut' mâinile, madam.

Unul din cowboy îşi scoase pălăria în fața ei şi făcu o plecăciune exagerată, iar Jessy îi răspunse la rândul ei cu o reverență caraghioasă.

– Tucker nu vorbeşte de ea, necioplitule! declară Sid Ramsey dându-i un bobârnac peste pălărie. Doamna e iubițica aia cu ochi negri care stă colo, lângă Ty.

Jessy se întoarse în direcția arătată de Sid şi se zgâi asemeni celorlalți.

Auzi fluierăturile înăbuşite şi comentariile admirative şi pofticioase pe care bărbații şi le împărtăşeau, fiecare în parte, dornic să-şi creeze o imagine cât mai bărbătească în ochii celorlalți.

Aparitia fetei cu părul ca pana corbului avu însă un efect cu totul contrar asupra lui Jessy. Nu-i dezlegă limba. În schimb, tăcerea ei se adânci, din ce în ce mai mult. Se puteau citi multe în indiferența pe care i-o arăta Ty fetei care şedea alături de el; el nu părea să-i acorde fetei nici un dram din atenția arzătoare pe care toți bărbații din jurul lui Jessy ar fi fost atât de dispuşi să i-o ofere. Ty abia dacă se uita la ea. Expresia lui părea blocată, complet închisă. Jessy se gândi că nu putea exista decât un singur motiv pentru care Ty nu zâmbea şi nu vorbea degajat cu acea fată atât de încântătoare. Fusese jignit de ea, cândva, în trecut.

În vreme ce bărbaţii făceau tot felul de speculaţii privitoare la identitatea fetei, Jessy se întrebă ce căuta ea în tabără. Sub fruntea aceea frumoasă, exista de bună seamă o minte pătrunzătoare. Exista un motiv care o determina să vină, şi în nici un caz nu era vorba doar de o vizită prietenească.

Jessy se apropie de jgheab şi îşi afundă mâinile în apa cenuşie frecându-le cu o bucată grosolană de săpun Lava.

Când veni ora mesei, în loc să se răspândească prin tabără ca de obicei, majoritatea cowboy-lor se adunară în centru, în jurul fetei. Aproape fiecare din ei îi adresă un salut şi câtiva, încurajaţi de surâsul ei amabil, se apropiară de Ty în speranţa că-l vor îndupleca să facă prezentările. Ty era vag iritat de agitaţia creată de Tara în rândul bărbaţilor, deşi o văzuse iscând acelaşi gen de senzaţie cu multe alte ocazii. Tara avea un tip de frumuseţe care îl făcea pe un bărbat să uite de bunul simţ. Era enervat să-i vadă pe toţi acei bărbaţi foindu-se în jurul ei ca o turmă de proşti, fiindcă recunoştea slăbiciunea lor în el însuşi.

O prezentare nu putea fi evitată oricum, dar Ty aşteptă până ce ultimul om termină de spălat. Când toţi fură de faţă, deschise gura să vorbească. Nici nu era nevoie să le atragă atenţia asupra sa, fiindcă toţi păreau nerăbdători să-i audă cuvintele.

– Îl cunoaşteţi cu toţii, băieţi, pe E. J. Dyson. Aceasta este fiica lui, Tara Lee.

Ty omise orice referire la logodna întreruptă dintre ei doi. Oamenii aveau să facă oricum legătura. Îi aruncă o privire scurtă Tarei.

– N-am să te plictisesc cu numele acestei adunături de nepricopsiţi care-şi zic cowboy. Cu toţii sunt grozavi, dar printre ei sunt câţiva despre care aş vrea să te previn în mod special.

Dădu ocol cu privirea întregii asistenţe; cowboy-ii îşi plecaseră capetele, cuprinşi de nelinişte în aşteptarea remarcilor injurioase cu care se părea că Ty avea de gând să-i înfiereze dinaintea acestei zeiţe a frumuseţii. Se lăsă o tăcere de moarte.

– Tiny Yates, tipul cu privire vinovată de colo.

Ty îl arătă cu degetul.

– E însurat, dar mulţi din băieţi îl acuză că şi-ar confunda adesea propria nevastă cu nevestele lor.

Cunoscut de toată lumea pentru timiditatea sa, Tiny se făcu roşu ca macul.

– Iar Billy Bob Martin îşi bate câinele de fiecare dacă când se îmbată. Alcoolul îl face neom.

Cineva pufni în ceaşca de cafea la auzul acestei acuzaţii. Billy Bob se ferea de băutură ca de boală. Câteva beri băute una după alta, îl făceau să plângă ca un copil. Iar printre cowboy plânsul era privit ca un păcat mai mare chiar decât cumpătarea.

– Ramsey se dă drept cocoşul din ogradă. Începe să cânte de cum răsar zorii.

Nimeni nu mişca de teamă să nu atragă asupra sa atenţia lui Ty. O linişte penibilă se aşternuse grea în aer. Tara înţelese că nici una din vorbele lui Ty nu fusese adevărată, dar nu-şi putea imagina motivul purtării lui caustice.

Călăreţii nu zăboviră prea mult la masă. Mâneară repede şi se ridicară în tăcere ducându-şi vasele la ligheanul de spălat. Ty observă plecarea lor grăbită şi în sinea lui râse satisfăcut.

– De ce ai făcut asta? murmură Tara.

– Mi-a trebuit mult timp ca să-mi iau revanşa faţă de flăcăii ăştia, răspunse el şi sorbi din cafea.

– Să-ţi iei revanşa pentru ce?

Tara habar n-avea de suferinţele pe care fusese el silit să le îndure din partea oamenilor pe care îi batjocorise mai devreme.

– Nimic.

Ty îşi termină cafeaua.

– A fost doar o glumă între prieteni.

– O glumă!

Tara se gândi că Ty îi pusese într-o situaţie delicată pe camarazii lui, tratându-i cu o cruzime nemeritată. Nu mai cunoscuse până atunci această latură a caracterului lui şi nu ştia exact cum s-o considere.

– Prin părţile astea, oamenii înţeleg umorul într-un fel mai dur.

Ridică din umeri, dar nu încercă să-i explice că nici unul din acei bărbaţi nu-i purta pică pentru lucrurile pe care le spusese despre ei. Nu fusese o răzbunare personală şi ei îl înţeleseseră.

Oamenii începură să încalece unul câte unul. Ty îşi propti o mână pe genunchi şi se forţă să se ridice, în ciuda impulsului care îl îndemna să rămână în continuare alături de Tara.

– E timpul să trec la treabă.

– Ty!

Tara se ridică în picioare şi îl apucă discret de braţ pentru a-l reţine un minut în plus. Când el se întoarse s-o privească, ea se apropie. Ty trase în piept mireasma trupului ei; dulceaţa acestui parfum contrasta cu duhoarea răspândită de hainele lui.

– Atenţie, ai să te murdăreşti, o avertiză el şi o împinse deoparte înainte ca tentaţia să-l copleşească.

– Crezi că-mi pasă?

Ea râse, dar se dădu totuşi un pas înapoi.

– Te superi dacă rămân să asist la marcare în după amiaza aceasta?

– Fă cum vrei, Tara. Întotdeauna ai făcut cum ai vrut.

Ty vorbea tăios, conştient că avea să se gândească toată după amiaza la ea, fie că fata ar fi rămas sau ar fi plecat la Homestead.

– Atunci am să rămân.

Tara observase cu şiretenie emoţia pe care Ty se lupta din răsputeri să şi-o ascundă.

– În acest caz, îţi dau un sfat. Nu te apropia şi nu sta în bătaia vântului. E multă murdărie şi miroase îngrozitor.

Munca de după amiază abia începuse, când Sid Ramsey îşi prinse două degete în lasoul la capătul căruia se zbătea un viţel şi îşi rupse falangele. Un torent de vorbe neruşinate se abătu din gura cowboy-ului lovit de durere şi în acelaşi timp mânios pe greşeala stupidă pe care o făcuse.

Aplecat în şa, Ramsey îşi adăposti mâna la piept şi galopă spre rulotă.

Lipsit de un călăreţ, Art Trumbo îi ordonă lui Jessy să încalece şi să ocupe locul lui Sid.

Fata încălecă pe dată şi se repezi spre cireadă în căutarea unui viţel nemarcat. Un alt călăreţ apăru deodată lângă ea. Jessy se uită pieziş la Ty şi observă că atenţia acestuia era concentrată în direcţia rulotei. Jessy ştiu că nu pe Ramsey îl urmărea Ty cu privirea.

– E cea care te-a părăsit, nu-i aşa?

Jessy privea drept înainte în vreme ce pronunţa un adevăr pe care ceilalţi doar îl gândeau.

Ty strânse buzele şi nu răspunse.

– Îmi închipui că acum vrea să repare ce-a stricat. Ai de gând s-o primeşti înapoi?

Era foarte calmă şi foarte rece, dar el nu dădu vreun semn că ar fi auzit întrebarea ei.

– Eşti un prost, Ty Calder, zise ea şi dădu pinteni calului pornind înainte.

Ramsey ajunse la rulotă şi sări din şa.

– Hei, Tuck! urlă el la bucătar. Adu-ţi geanta magică. Scuzaţi, doamnă, îi zise Tarei, dând cu ochii de ea.

Martoră a acestei nenorociri, Tara veni după el împinsă de acea curioasă fascinaţie pe care o dovedesc fiinţele umane faţă de semenii lor în suferinţă – un sentiment de atracţie combinată cu repulsie. Stătu deoparte şi îl privi cum îşi trage cu grijă mănuşa de piele, gemând înăbuşit. Degetul arătător şi mijlociul erau amândouă decolorate şi începuseră să se umfle. Tara se dădu uşor înapoi şi se strâmbă. Când se uită la faţa omului, văzu că acesta se albise tot şi scrâşnea din dinţi ca să-şi înăbuşe durerea.

– Trebuie să mergi la spital să-ţi facă o radiografie, murmură ea.

– Radiografie? Pe dracu, ştiu deja că sunt rupte.

Cowboy-ul rânji ursuz, contrariat de sugestia ei.

– N-am nevoie de doctori pentru asta. Trebuie doar adunate la loc şi înfăşurate cu o pânză.

După ce o asigură în felul acesta de simplitatea operaţiunii, se întoarse spre bucătarul care apăruse între timp.

– Mai ai ceva din batoanele alea de îngheţată?

Îngrozită, Tara privi mâinile grăsune ale bucătarului fixând încheieturile rupte în câteva atele, ca într-un sandviş. Apoi Ramsey făcu un semn din cap. Tara auzi troznetul înfiorător de oase aşezate la loc; Ramsey gemu şi pe fruntea lui palidă apărură stropi de sudoare. Tara simţi că i se face rău. Se clătină puţin şi bucătarul o apucă de cot.

– Vă simţiţi bine?

Ochii lui mici o studiară cu atenţie.

– N-am nimic.

Tara îşi adună puterile şi întoarse cu hotărâre spatele, renunţând să mai privească. Primitivismul incidentului o răscolise profund. Ea fusese crescută în lumea convenţională unde pentru orice problemă medicală, oricât de minoră, se

apela la ajutorul profesional. I se părea incredibil că nişte oase rupte puteau fi îngrijite de altcineva decât de un doctor. Pentru o clipă se îndoi de motivul prezenţei sale într-un ţinut atât de necivilizat. Dar de îndată ce se uită la Ty, îşi regăsi încrederea. Chiar dacă fusese crescută într-un mediu în care se simţise veşnic protejată şi în siguranţă, faptul acesta nu-i altera curajul de a înfrunta o situaţie diferită.

Îndrăznise să vină la fermă doar cu un singur scop, acela de a-l convinge pe Ty s-o dorească din nou, deşi Tara era hotărâtă să-şi ascundă intenţiile sub masca unei atitudini degajate. Motivele care o făcuseră să se răzgândească în privinţa căsătoriei erau destul de nebuloase, dar Tara le considera lipsite de importanţă, aşa că evita să le analizeze pentru a afla adevărul. Decizia era luată. Întreaga ei atenţie era acum concentrată asupra rezultatului. Era hotărâtă să obţină ceea ce dorea chiar de ar fi fost să renunţe la orice altceva.

Un călăreţ suplu, cu păr lung, apăruse la dreapta lui Ty şi se îndrepta împreună cu acesta spre cireadă. Tara nu-şi dădu seama că avea de-a face cu o femeie decât în clipa când „călăreţul" întoarse capul, arătându-şi profilul cu linii clasice şi obrazul fin ca mierea. Pentru prima oară, Tara îşi puse problema unei posibile concurenţe locale.

*

Toată dimineaţa, echipele lucrară în condiţii de ploaie şi mocirlă; picioarele cailor se afundau pe jumătate în noroi la fiecare pas. După amiaza târziu, soarele şi vântul aspru de peste zi îşi desăvârşiră efectul şi terenul se uscă, devenind tare ca cimentul; se creară în schimb denivelări şi crevase în care se putea aluneca cu uşurinţă. Dificultăţile acestea necesitau mult efort din partea cailor, de aceea călăreţii îi schimbau mai des ca de obicei.

Ty era preocupat să scoată şaua de pe calul său, când auzi în spate tropot de copite. Întoarse capul şi-l zări pe tatăl său călare pe un armăsar de culoarea fierului, la numai câţiva paşi de el.

– Doreşti ceva? întrebă Ty continuând să desfacă una din curele.

– Tara o să stea aici doar câteva zile. Depinde de tine, dacă vrei să vii diseară acasă, ori preferi să rămâi cu echipa.

– O.K.

Tatăl său dădu pinteni calului şi porni în galop uşor.

Rămas singur, Ty stătu câteva clipe să se gândească la opţiunea pe care i-o oferise Chase – a fi cu Tara sau departe de ea. Lucrurile pe care i le spusese fetei puţin mai devreme erau adevărate. Încă o mai dorea, ca la început, dar inima încetase să-i sângereze. În plus, de data aceasta, ea era cea care îl căuta şi nu invers. Ty simţea o satisfacţie perversă din acest motiv. Jessy îl numise prost, dar cum putea un bărbat să dorească ceva atâta timp şi să refuze atunci când obiectul dorinţei în sfârşit i se oferea?...

*

Râsetele ei se auzeau până în sufragerie, amintindu-i lui Ty de un sunet cristalin de clopoţei. Se întrebă ce putuse să spună sora lui ca s-o facă pe Tara să râdă. Cu un efort, îşi retrase privirea dinspre uşa pe care ieşise fiica lui Dyson cu puţin timp înainte, ca să ducă farfuriile murdare la bucătărie.

În timpul cinei, conversaţia fusese vioaie şi animată; mama lui şi cu Tara comparaseră impresii despre ţările europene pe care fiecare din ele le vizitase şi o încântaseră pe micuţa Cathleen cu peripeţiile lor. *Cele trei reprezentante ale sexului* frumos se purtau între ele ca surorile. Când sosi momentul să se strângă masa, Tara se oferi cu toată naturaleţea să ajute, deşi Ty nu-şi mai amintea s-o fi văzut vreodată preocupată de treburi casnice. Îşi frecă gura cu mâna, într-un gest preocupat şi totodată *neliniştit*. Fumul albăstrui de ţigară plutea leneş prin faţa ochilor săi. Uitându-se întâmplător spre capătul mesei, Ty văzu că tatăl său îl privea.

– Nu lua decizii pripite, Ty.

Buzele tânărului se strânseră rigid.

– Cred c-am să ies puţin la aer.

Se ridică de la masă. Casa devenise prea strâmtă de când se afla Tara acolo şi pericolul unor decizii pripite era iminent. Ajuns pe veranda spaţioasă, Ty se opri să-şi aprindă o ţigară, apoi se rezemă de balustrada albă de marmură. Cerul întunecat vibra de stele; una tocmai cădea lăsând o dâră albicioasă în urmă. Deasupra capului său sclipea o lună plină, asemeni unei perle gigantice montate într-un set de diamante – stelele dimprejur.

Brună şi vie ca şi cerul înstelat, blândă şi învăluitoare ca o briză, Tara era un cântec de noapte, plină de mister şi frumuseţe. Ea era esenţa visului unui bărbat – feminină şi ademenitoare, dulce şi seducătoare ca un miez de noapte.

Trăgând un ultim fum din ţigară, Ty aruncă jos chiştocul şi privi mica steluţă stacojie ce înscria un arabesc pe cerul întunecat. Uşa din spatele său se deschise, dar Ty îşi oţeli voinţa şi rămase nemişcat fără să se întoarcă. Auzi câţiva paşi uşori apropiindu-se de el.

– Îmi dai voie să vin lângă tine?

Tara nu aşteptă nici un răspuns şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui; căldura trupului ei invadă simţurile lui Ty care deveni deodată conştient de rotunjimea sânului ei în contact cu carnea lui musculoasă.

– Dar ai venit deja, rostî el într-un târziu, cu voce aspră, şi îşi smulse privirea din ochii ei.

Tara îi studie şireată trăsăturile. Zări flacăra dorinţei adânc îngropată în ochii negri ai bărbatului. Chiar dacă vorbele lui erau reci, ardoarea era încă acolo. Observă ridurile fine care dădeau un iz de maturitate feţei lui tinere. Frumuseţea lui era acum pur masculină, robustă şi expresivă. Ceva îi spunea Tarei că în curând rezistenţa lui avea să cadă şi această certitudine o făcu să întoarcă la rândul ei privirea în direcţia în care se uita Ty. La mică distanţă se desfăşura un evantai de lumini degajat de multitudinea de clădiri ce îi adăposteau pe angajaţii fermei Triple C. Copacii de pe malul râului îşi întindeau ramurile închipuind o pânză de păianjen fantastică pe fondul străveziu al nopţii. De undeva dinspre grajduri se auzi un nechezat de cal.

– Parcă ar fi un orăşel, murmură Tara. Atâtea lumini, atâtea clădiri...

– Într-un fel asta şi este. Practic, trăim independent pe baza rezervelor proprii de apă, a staţiei electrice auxiliare, a sistemului de canalizare şi a celorlalte facilităţi. Avem două maşini de pompieri, un service privat, o şcoală elementară, un sector veterinar, o clinică de prim ajutor şi un magazin.

– Aş vrea să le văd pe toate.

Tara oftă şi se trase mai aproape de el.

– E mai răcoare în zona asta decât am crezut. Ce ar fi să-ţi pui braţul în jurul meu ca să mă încălzeşti?

– Ce ar fi să mergi înăuntru şi să-ţi iei o jachetă?

Dar Ty nu se împotrivi când ea îi luă brațul și și-l petrecu pe după umeri ghemuindu-se la adăpostul umărului lui.

– E mai bine, nu-i așa?

– Încetează, Tara.

– *Mă bucur că ai venit acasă în seara asta.*

Nu atât cuvintele cât felul în care le rostea ea era important – ca și cum ar fi fost deja casa lor și ea s-ar *fi* aflat *acolo să-l* aștepte în fiecare seară. Buzele ei pline înălțate spre el păreau să-l invite. Nevoia era prea puternică și obișnuința de a le *săruta prea* adânc întipărită în memoria lui Ty. Înainte ca gura lui să-i atingă buzele, Tara îi înconjură gâtul cu brațele și chipul ei se topi într-al *lui.*

Contactul fierbinte îl luă aproape pe neașteptate și Ty voi să se smulgă din îmbrățișare, dar brațele ei subțiri se încordară silindu-l să continue. Buzele ei le sorbeau pe ale lui mușcându-le încet până când Ty își simți sângele pulsându-i cu atâta *putere în creier, încât gândurile* îl părăsiră cu totul. Se simți deodată furios pe propria lui slăbiciune care îl transforma într-o jucărie în mâinile ei. Îi înșfăcă mâinile și se descotorosi *dintr-o* mișcare de strânsoarea brațelor ei. Dar furia nu-i reteză acea dorință care-l făcea să tremure.

– *Să nu te joci cu mine*, o fulgeră el.

– De ce trebuie să fii atât de dramatic?

Enervarea răzbătu în tonul *ei pentru o fracțiune de secundă*, apoi Tara își reluă tonul senzual.

– Nu-i lași unei fete nici un dram de mândrie.

Vocea ei cu accent tărăgănat era provocatoare și veselă.

– Am traversat aproape jumătate de continent ca să-ți spun că am greșit, *să încerc să repar eroarea de atunci.* Ce trebuie să fac ca să te *conving* să *mă* oprești aici?

– De ce? Ca să mă chinuiești din nou?

Fața lui Ty era contorsionată; un freamăt pusese stăpânire pe fiecare fibră a trupului lui.

– *Nu.*

Ea plecă fruntea și îl privi într-un fel promițător, totuși reținut.

– Știu, cuvintele nu sunt de ajuns. Dar *dă-mi* o *șansă să-ți* arăt adevăratul lor sens.

El o asculta, conștient că-i era peste putință să-și înfrângă dorința de-a o *avea în preajmă.*

– Îți dau o șansă, dar nu încerca să tragi și alte sfori.

Era hotărât să se lase greu.

Tara înțelese lucrul acesta. Pentru o clipă, întrevăzu o ocazie în viitor, când avea să fie nevoită să i se dea pe de-a-ntregul și să accepte toate condițiile lui. În loc să urască acel moment de abandon absolut, se simți copleșită de plăcerea anticipației. Fusese întotdeauna atât de prudentă cu emoțiile ei, încât gândul de a se lăsa o singură dată pradă lor o înfioră plăcut.

– Ne vom distra împreună. Ai să vezi.

Ochii ei întunecați sclipeau sugerând secrete știute numai de ea. Ty nu știa ce se petrecea în mintea Tarei, dar sclipirea ademenitoare și sigură din ochii ei îi aprinse tot sângele.

– Să mergem înăuntru, până nu răcești.

*

– Spune-mi, tăticule.

Brat la brat cu tatăl ei, Tara îl însoțea la avionul care îi aștepta. Ridică privirea surâzătoare spre E.J.

– Ți-ar plăcea dacă aș deveni doamna Calder?

Vizita acestuia la Triple C. fusese scurtă și nu le permisese celor doi să schimbe nici un cuvânt în intimitate.

Dyson se uită la ea mândru și amuzat.

– Ty s-a prins în plasă, nu-i așa?

– Nu complet, dar o să se prindă.

Tara inspectă împrejurimile cu un aer de stăpână. Dincolo de hangarul care adăpostea un avion și câteva elicoptere, se zărea multitudinea de acoperișuri din cartierul lucrătorilor și fațada impozantă de la Homestead; mai departe pământul se întindea vast, nesfârșit. Dyson observă cu un zâmbet reținut expresia ei posesivă.

– Deja te vezi în postura de castelană, nu-i așa?

– Într-o zi am să fiu.

Era convinsă de asta, absolut convinsă.

Râzând în sinea ei, i se adresă iar lui Dyson.

– Ai putea sta departe mai mult de o lună, nu-i așa? Găsești tu o scuză ca să-ți amâni întoarcerea.

– Aș putea, dar am câteva întâlniri importante pe care n-am de gând să le amân, nici măcar pentru tine.

– Aici? Cu cine?

– Cu câțiva dintre vecinii lui Calder. De fapt, mă întorc peste trei săptămâni, dar am să rămân în Miles City, apoi trec pe aici imediat ce termin.

– Dacă sunt vecini, de ce nu stai aici?

– Fiindcă nu-mi place să fac afaceri în casa altcuiva, zise el răspicat. Și, în plus, mă îndoiesc că lui Calder i-ar plăcea să audă ce planuri am. E mai bine să afle despre ce e vorba, după ce le-am aplicat deja. Ar putea *încerca să-i influențeze pe* vecinii săi să-mi refuze târgul, așa că-i mai bine să nu mă iau în coarne cu taurul principal.

– Ce intenționați tu și cu Stricklin?

Tatăl ei avea din nou aerul acela misterios care îi apărea pe chip de fiecare dată când punea la cale ceva măreț, o nouă lovitură.

– Nimic care să te intereseze pe tine.

Se opri lângă ușa deschisă a avionului și se aplecă spre Tara s-o sărute pe obraz. Apoi clipi glumeț dintr-un ochi.

– N-am să-ți spun să fii cuminte. În schimb, îți urez succes. L-ai făcut pe Ty să te aștepte destul lângă *mașină, acum fugi.*

O plezni ușor peste șezut cu afecțiune părintească și privi gânditor în urma ei timp de o secundă, apoi se urcă în avion. Planurile lor separate aveau în cele din urmă să se înlănțuie perfect.

Stricklin se afla deja în avion, instalat pe locul său, cu centura de siguranță legată. Dyson îl salută cu un semn scurt din cap și se așeză vizavi de el.

– Cred că tinerelul ăla are să pice în mrejele ei, Stricklin, zise el și aruncă o privire pe fereastră spre cuplul de lângă mașină.

– Ce zici de pereche?

– E ideală, răspunse cu convingere partenerul său.

14

Strângerea vitelor se încheie după o săptămână şi lui Ty i se repartizară munci în împrejurimile reşedinţei, în loc să fie trimis la vreuna din taberele de frontieră ale fermei ca de obicei. Cum Tara îşi exercita prerogativele de musafir, prelungindu-şi somnul în fiecare dimineaţă, cei doi *arareori* se întâlneau până după-amiază. Tara era liberă să-şi petreacă restul timpului după cum dorea. Maggie Calder o luase într-un tur al sectoarelor fermei; vizitaseră şcoala compusă dintr-o singură sală şi magazinul care furniza diverse articole de băcănie, îmbrăcăminte şi feronerie.

Tara găsi că toate acestea erau fascinante, dar ar fi preferat să le viziteze în compania lui Ty. Era iritată că aveau atât de puţin timp la dispoziţie să stea împreună. Uneori se întreba dacă lui Ty îi era dat să se şi odihnească, după toate muncile acelea care îl acaparau complet zi de zi.

Tara cobora cu paşi leneşi scara, plimbându-şi mâna pe balustradă; se întreba cum avea să-şi umple acea după-amiază de sâmbătă. Uşa de la intrare se deschise brusc şi se trânti cu putere în urma lui Cathleen. Tara se uită la fată cu un interes subit. Poate va reuşi s-o convingă pe Cathleen s-o ducă la locul unde lucra Ty.

– Bună, Cat, îi zise ea, folosind diminutivul obişnuit cu care era alintată fetiţa.

– Tara! Te căutam.

Cathleen îşi schimbă direcţia şi se opri la capătul treptelor; alergase şi respira întretăiat.

– Ty mi-a spus să te anunţ să te îmbraci cu nişte haine de călărie. O să fie aici într-o jumătate de oră cu caii.

Aşa, pur şi simplu! El pocnea din degete iar ea trebuia să vină alergând. Tara îşi simţi nervii ascuţiţi ca ţepii unui arici, şi făcu un efort să se stăpânească.

– Lordul comandă şi doamna se supune, murmură ea.

– Cum adică?

Cathleen se încruntă căutând să înţeleagă.

– Nimic, pisicuţo.

Se întoarse şi porni înapoi pe scară.

– O jumătate de oră nu înseamnă preţ mult timp. Trebuie să-i dau zor.

Mimând o grabă disperată, Tara îi trimise un surâs poznaş fetiţei din vârful buzelor şi merse să se schimbe. După mai bine de patruzeci de minute, ieşea din casă. Nervozitatea de pe faţa lui Ty păli, făcând loc unei admiraţii reţinute care o asigură pe Tara că minutele irosite în oglindă nu fuseseră zadarnice. De la jacheta cu franjuri, la jeans-ii scumpi şi cizmele italieneşti de cowboy, Tara era îmbrăcată în cel mai rafinat stil western, potrivit ultimelor noutăţi oferite de magazinele de lux din Texas.

– M-am gândit să facem o plimbare mai lungă în după-amiaza asta, zise Ty. Până acum ai văzut locurile doar din avion sau din maşină.

– Mi-ar face plăcere. E un lucru pe care am dorit mult să-l fac împreună cu tine.

Ty o susţinu să urce pe spinarea murgului neastâmpărat adus anume pentru ea, se asigură că scările erau fixate bine sub picioarele călăreţei, apoi încălecă şi el pe calul său. Împreună porniră mai întâi spre nord, apoi spre vest, într-un galop potolit; parcurseră astfel câteva mile. Lăsară în urmă clădirile şi se aventurară mai departe, în inima hotarului întins presărat de coline şi văi; deasupra lor, soarele era un disc de foc pe cerul gigantic, iar crestele munţilor îndepărtaţi se profilau ca nişte nori fumurii la orizont. Pe mile întregi peisajul rămânea acelaşi. Pustietatea lui era aproape opresivă şi Tara ajunse să se simtă ca un obiect minuscul pierdut în infinit.

În cele din urmă, Ty îşi struni calul la poalele unei coline turtite şi descălecă ajutând-o pe Tara să facă la fel. Îşi lăsară caii priponiţi de un trunchi de copac şi urcară pe platoul de unde se putea urmări panorama ţinutului. Stând în picioare alături de Ty, Tara se simţi copleşită de tăcere şi imensitate. Sufletul tot părea a-i fi secat asemeni unei fântâni pustii; cuprinsă de nelinişte, se apropie mai mult de Ty. El o privi scurt; apoi îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei, ca pentru a-i insufla curaj. Când tânărul începu să-i dea explicaţii despre limitele

domeniului Calder, indicând punctele îndepărtate de frontieră, Tara percepu mândria calmă din tonul lui şi o absorbi în propriile ei sentimente. De pe acest platou, încotro priveai cu ochii, totul aparţinea familiei Calder. Şi avea să-i aparţină şi ei.

– Există o anume măreţie în toate astea, nu crezi? zise ea când el termină de povestit; dar nu menţionă nimic despre melancolia pe care i-o evoca peisajul.

– Ţinutul acesta are capacitatea de a îngenunchea un om şi a-l face să-şi vadă propria măsură, încuviinţă Ty.

Ea nu dorea să audă o asemenea filozofie.

– Dar tu eşti un Calder, Ty! Tu poţi face şi poţi fi tot ceea ce doreşti. Cu puterea şi influenţa familiei tale, într-o zi ai putea deveni guvernator al acestui stat.

După ce avusese mult timp de luptat pentru a-şi dovedi capacitatea faţă de cei din jur, încrederea neprecupeţită a Tarei atinse o coardă sensibilă din fiinţa lui Ty. Totuşi, el zâmbi, amuzat de sugestia ei.

– Am spus ceva nostim? întrebă ea întrucâtva iritată de reacţia lui.

– Bunicul meu avea o filozofie despre politicieni. Tata mi-a explicat-o odată, zise el, continuând să surâdă în timp ce privea în depărtare. Sună cam aşa „De ce să fii tu însuţi guvernator, când poţi să cumperi unul?"

A fi forţa care manipulează din culise era un proiect atrăgător. Pulsul Tarei deveni mai rapid în vreme ce studia expresia inteligentă şi hotărâtă a trăsăturilor lui Ty, ambiţia nestrămutată care umbrea uşor fruntea tânărului.

– Te iroseşti jucându-te de a cowboy-ul, Ty, îi zise ea ferm. Cu educaţia şi studiile tale, ai putea face mult mai mult. Tatăl meu are o părere foarte bună despre tine. Pur şi simplu nu înţeleg de ce te afli aici, lucrând ca un muncitor obişnuit, când ai putea face lucruri mai importante şi care să merite osteneala.

– Învăţ treburile fermei pornind de la munca de jos, cum s-ar spune, zise Ty.

– De ce? Nu contează ca tu să cunoşti fiecare îndeletnicire, atâta timp cât poţi plăti oameni care s-o facă. Tatăl tău e un om minunat şi îl admir foarte mult, dar metodele lui sunt jalnic de demodate.

Tara îşi temperă imediat afirmaţia.

– Nu c-aş dori să-l critic. Dar vreau să te bucuri de succes şi să-ţi foloseşti calităţile aşa cum se cuvine.

– Mi-am luat un angajament faţă de tatăl meu. Poate că ţie îţi vine uşor să-ţi iei înapoi cuvântul fără nici un fel de scrupule, dar eu gândesc altfel, rosti el arţăgos şi voi să plece.

– Am stricat toată plimbarea, nu-i aşa? spuse Tara pe un ton de scuză. Îmi pare rău.

– E pentru prima oară când te aud spunând asta. Făcu o pauză, dorind să creadă spusele ei, totuşi, doar cu cinci minute în urmă, încercase să-şi impună propriile ei ambiţii asupra vieţii lui.

– Prima oară, nu-i aşa?

Tara începu să râdă.

– Am greşit atât faţă de tine încât mi se pare că va trebui să-ţi cerşesc toată viaţa iertare.

El îşi arcui o sprânceană.

– Ei, asta chiar ar putea fi o experienţă nouă.

– Există multe alte experienţe pe care nu le-am trăit împreună.

Tara se apropie de el şi îşi plecă blând capul cu un gest pe care fetele par a-l învăţa încă dinainte de a părăsi leagănul. De data aceasta, Ty o cuprinse în braţele lui şi o sărută pătimaş, respirând apoi din greu. Ea îşi plimbă o unghie pe conturul adumbrit al buzelor lui.

– Încă mă mai iubeşti, nu-i aşa, Ty?

Susurul vocii ei era de ajuns pentru a-l da gata pe Ty. O lăsă şi porni spre locul unde se aflau caii; ar fi vrut să rupă în frânturi vraja pe care ea o ţesuse din nou în jurul lui.

*

Chase îşi parcă maşina dinaintea localului lui Sally fără să observe la început rulota poposită la umbra clădirii. Apoi, cum botul maşinii era îndreptat în bătaia soarelui, privirea lui Chase fu atrasă de luciul strălucitor al carcasei metalice. Prezenţa autovehicolului stârni interesul lui Chase care îşi schimbă direcţia şi veni să cerceteze obiectul îndeaproape. Rulota era conectată printr-un cablu electric cu bucătăria restaurantului; un strat gros de praf acoperea pereţii metalici, sugerând că maşina parcursese de curând un drum lung. Înăuntru nu se zărea nimeni, dar ferestrele erau larg deschise, semn că rulota era

locuită totuşi de cineva. Chase inspectă numărul de înmatriculare şi se încruntă uimit când descoperi indicativul statului Texas.

Chase folosi intrarea de serviciu a restaurantului şi traversă bucătăria goală, mergând apoi spre café-bar. O găsi pe Sally aranjând solniţele pe mese; în jur nu se vedea nici un client.

– Bine-ai venit, Chase. Chipul ei blând se lumină de bucurie. Te-am văzut pe geam şi pe urmă m-am întrebat unde ai dispărut.

Continua să toarne sare dintr-o chesea de sticlă.

– Eu termin imediat. Toarnă-ţi singur cafea.

– Am văzut o rulotă parcată lângă intrare.

Chase luă o cană de pe raftul de plastic şi o umplu cu cafea.

– A cui e?

– A unuia, Bolton. De fapt, sunt trei inşi care locuiesc în ea, dar cred că Bolton e proprietarul. Au venit... sâmbătă, cred, şi mi-au cerut să parcheze rulota aici şi să o lege la instalaţia mea electrică. Mi-au oferit şaptezeci şi cinci de dolari pe lună, dar n-am putut să accept atât de mult. Aşa că le-am luat doar cincizeci.

– Ce ştii despre omul ăsta?

Chase se încruntase la vorbele ei.

– E din Texas.

Sally înălţă din umeri.

– Ştiu că lucrează pe undeva pe aici. Toţi trei poartă cizme negre ca inginerii. Seamănă cu oamenii ăia pe care îi angajasei tu într-o vreme la sonde – îmbrăcămintea lor, vreau să spun.

– Nu-mi place deloc să te ştiu cu trei străini în curte, mai cu seamă că dormi singură la etaj. Nu e prudent.

Ea râse de temerile lui.

– Care e diferenţa dacă se află la zece metri distanţă sau la o sută? Ar fi putut parca rulota oriunde. De ce să ocolesc prilejul de-a câştiga de pe urma şederii lor aici? În plus, îi am la masă în fiecare dimineaţă şi la prânz, ca să nu mai spun că în ultimele zile mi-au cerut şi pachet la plecare.

– Eşti prea încrezătoare, o contrazise Chase.

– E o afacere bună, răspunse calm Sally. Şi, oricum, în fiecare noapte înainte de-a merge la culcare, mă asigur că uşile şi ferestrele sunt bine zăvorâte. Iar dacă se îngroaşă gluma, am şi puşcă. Sally îl ironiza cu blândeţe.

– Cât or să stea aici?

– Toată vara, bănuiesc. Poate mai mult. Unul din ei se interesa de casele vacante din oraş. Voia să ştie cine e proprietarul şi dacă vreuna din ele e locuibilă. Am senzaţia că vor să se stabilească aici pentru o perioadă mai îndelungată.

Terminând de umplut ultima solniţă se duse la tejghea unde stătea Chase bându-şi cafeaua în picioare.

– Ar fi bine să vină cineva să locuiască în casele alea părăsite. Unele din ele n-au nevoie decât de câteva reparaţi minore.

– N-au zis pentru cine lucrează?

Chase persista în investigaţiile lui.

– Nu. Şi au plătit în avans pe două luni de acum înainte.

Sally zâmbi făcând haz de expresia lui serioasă, în sinea ei, încântată de grija pe care i-o arăta Chase. Instinctul protector al bărbaţilor era foarte puternic, făcându-i să dorească întotdeauna să alunge răul din preajma fiinţelor îndrăgite.

Sally îşi turnă o ceaşcă de cafea şi trecu în spatele tejghelei invitându-l pe Chase să facă acelaşi lucru.

– Martea nu prea am clienţi, remarcă ea schimbând subiectul. Ce se mai aude cu Ty şi prietena lui? A adus-o pe aici vinerea trecută. Toată lumea din oraş face speculaţii pe seama relaţiei lor.

– Am impresia c-o să se însoare cu ea.

– Nu prea pari fericit când o spui, observă Sally. E o fată superbă.

– Şi obişnuită cu un stil de viaţă total diferit, adăugă sec Chase.

– Asta nu contează neapărat. Am avut ocazia să văd femei năbădăioase care s-au îmblânzit şi au devenit soţii şi mame respectabile după ce s-au măritat.

– Dar sunt şi altele care rămân năbădăioase şi iresponsabile toată viaţa, îi aminti el.

– Maggie ce spune?

Chase dădu din umeri.

– Maggie e bucuroasă de companie. Toate discuţiile alea femeieşti despre serate şi excursii în străinătate i-au cam lipsit. Femeile de la fermă nu sunt capabile să vorbească decât despre viţei, copii sau bucătărie. Lucruri mai sofisticate nu cunosc. Chase îşi arcui buzele cu dispreţ.

– Maggie şi cu Tara se împacă bine.

– Foarte bine. Maggie va putea să-i dea multe sfaturi bune Tarei, dacă Ty şi cu ea se căsătoresc în final.

Sally prefera să vadă aspectul pozitiv al problemei.

– Să sperăm.

Se înnoptase demult când Chase ajunse la Homestead. Se duse direct în cabinetul lui şi, ridicând receptorul, formă un număr.

– Alo, Potter! Chase Calder.

– Bună seara, Chase, se auzi răspunsul laconic al şerifului. Cu ce pot să te ajut?

– Am un număr de maşină şi-aş vrea să-l verifici.

Îi dădu numărul.

– Un individ din Texas? O să dureze ceva timp, îl avertiză şeriful pe un ton scăzut. Care e problema? Ai necazuri cu vreun hoţ?

– Nu. E vorba despre o rulotă parcată lângă restaurantul lui Sally. Vreau să aflu a cui e, cu ce se ocupă proprietarul şi orice alte amănunte.

Făcu o pauză, apoi adăugă.

– Şi trimite nişte oameni să patruleze în zona aia după căderea nopţii. Sună-mă cum afli ceva.

– Aşa am să fac. Apropo... Eu nu mai particip la alegerile următoare. Am de gând să-mi dau undiţa jos din cui şi să mă duc la pescuit de păstrăvi. Am însă un băiat bun, îl cheamă Dobbins; e gata pregătit pentru slujbă. I-ar prinde bine dacă l-ai ajuta un pic.

– Am să-mi amintesc, Potter.

Chase puse receptorul în furcă şi se întoarse, auzind un zgomot slab. Maggie aştepta în prag.

– Vorbeai cu şeriful?

– Da, i-am cerut să verifice ceva.

Bărbatul avu o ezitare abia perceptibilă izvorâtă din reticenţa de-a comunica şi altcuiva despre descoperirea lui.

– Ce s-a întâmplat? Ai neplăceri?

Maggie nu se mulţumea cu jumătăţi de răspunsuri, şi nici cu frântura de conversaţie telefonică pe care o auzise întâmplător.

– Nu.

Chase se mişcă agale către ea.

– Vreau numai să mă asigur că nu voi avea.

Răspunsul lui era neobişnuit de evaziv şi Maggie nu putu afla pe moment decât un singur motiv pentru această atitudine.

– Spune-mi, Chase, insistă ea, e ceva în legătură cu Culley? A făcut ceva?

– N-are nimic de-a face cu Culley, o asigură el. Au venit nişte străini în oraş. Au parcat rulota lângă restaurantul lui Sally şi o folosesc ca pe un fel de bază de operaţiuni. Şeriful o să afle cine sunt ei şi ce caută aici. Asta e tot.

Sally! Maggie avu impresia că i se lăsase o piatră pe *inimă* şi căută în ochii soţului ei.

– Când ai aflat asta?

– Am *trecut acolo după amiază. Când mi-a spus despre* necunoscuţii ăia, m-am hotărât să verific.

Chase o măsură pe Maggie cu o undă de iritare.

– Trăieşte acolo singură deasupra cafenelei, adăugă el scurt.

– Sunt sigură că Sally Brogan poate să-şi poarte şi singură de grijă. N-are nevoie s-o protejezi tu.

Maggie fierbea de gelozie. Un bărbat protejează ceea ce consideră că-i aparţine. În câteva ocazii, Maggie se întrebase dacă jarul relaţiei lui vechi cu Sally se stinsese complet.

– Scuză-mă. Trebuie să pregătesc masa.

Plecă înainte de-a fi apucat să pronunţe cuvinte pe care să le regrete mai târziu.

*

Briza de noapte flutura perdelele de la fereastra dormitorului, apoi capta dâra leneşă de fum din ţigara lui Ty absorbind-o în noapte. Ţipătul sinistru al unei bufniţe ascunse în crengile dese ale copacilor de pe malul râului pătrunse în încăperea iluminată doar de pâlpâirea argintie a lunii din cadrul ferestrei. La acea oră târzie din noapte, atmosfera era cufundată în linişte şi nemişcare.

Incapabil să adoarmă, Ty stătea lungit pe pat, cu o pernă proptită sub umeri. Se lăsase furat de gânduri şi tristeţea îl copleşise, laolaltă cu un sentiment de nelinişte. În ultimele trei săptămâni, atitudinea lui faţă de Tara suferise o subtilă schimbare. Frumuseţea ei continua să îl captiveze; încă o mai dorea. Dar ceva lipsea totuşi. Uneori, Ty avea impresia c-o

vede cu mai multă claritate decât înainte, dar nu ştia exact ce să creadă.

Zgomotul clanţei îl făcu să tresară uimit; dar se relaxă imediat. Era probabil Cat, care se furişa în camera lui dornică de discuţie. Sora lui era ca o pasăre de noapte, curioasă şi veşnic trează; uneori stătea să citească până târziu. Vârsta îşi spunea cuvântul; la zece ani, era prea matură pentru jocuri copilăreşti şi prea tânără pentru distracţii de adult.

Uşa se deschise încet. O umbră se ivi în cameră aducând cu sine pentru câteva clipe o rază de lumină de pe coridor. Ty se alarmă de-a binelea când recunoscu halatul strălucitor de satin ivoriu al femeii care intrase în dormitor. Stinse ţigara fumată pe jumătate şi se săltă în capul oaselor. Păturile alunecară de pe trupul său dezvelindu-l pe jumătate.

– Tara, ce dracu' faci aici? o întrebă el cu o voce în care se ghicea deopotrivă uimirea şi revolta faţă de îndrăzneala ei.

– Nu pot să adorm.

Tara lunecă spre pat învăluită în mătasea străvezie care îi evidenţia la fiecare pas conturul mâinilor şi al coapselor.

– Nici tu nu poţi să adormi, nu-i aşa?

Ty se tulbură şi mai mult de tonul ostentativ cu care erau rostite aceste cuvinte.

– N-ar trebui să vii aici la ora asta, zise el.

Dar nu făcu nici o mişcare, o privi numai cum îşi saltă cu graţie poalele halatului pentru a îngenunchea pe pat. Salteaua se afundă uşor sub greutatea ei. Halatul foşni uşor relevând pentru o clipă imaginea provocatoare a unui picior gol; apoi materialul strălucitor o acoperi din nou. Tara întinse un braţ spre el.

– M-am tot gândit la noi doi şi a trebuit să vin să te văd, murmură ea.

– Dacă te-au auzit părinţii mei? protestă el fără convingere.

Senzualitatea graţioasă a trupului Tarei şi frumuseţea răpitoare a chipului ei erau ca un elixir pentru Ty, trezindu-i toate amintirile şi umplându-l de o dorinţă ameţitoare.

– Am avut grijă. Nu m-a auzit nimeni.

Tara se întinse aproape de el, pe pernele ce păstrau încă forma trupului lui. Pe buze avea o umbră de zâmbet şăgalnic, ademenitor.

– Linişteşte-te, Ty. O să stăm puţin împreună şi o să vorbim.

– Eşti nebună. Ty o privi încordat.

– Nu era de ajuns că dormim sub acelaşi acoperiş, acum să te am şi-n patul meu! Ce Dumnezeu, Tara, crezi că sunt de lemn?

Râsetul ei sună molatic şi cristalin.

– Sper că nu.

Ty se simţi scuturat de un fior.

– Ai să te dai jos imediat din patul ăsta, bolborosi el, amintindu-şi prea bine de câte ori îl chinuise Tara cu trupul ei, întotdeauna respingându-l, întotdeauna amăgindu-l.

Braţul lui înconjură mijlocul fetei cu intenţia de o împinge spre marginea patului, dar ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Ty nu-şi închipuise niciodată că ea avea atâta putere. Se prăbuşiră amândoi pe saltea. Sub apăsarea lui, corpul ei cu forme micuţe frigea ca un drug înroşit.

Ty încercă să se smulgă din strânsoarea femeii, dar braţele ei îl cuprinseră mai tare şi nu-i dădură voie să se ridice.

– Încă mă mai urăşti, Ty? Trebuie neapărat să mă arăt complet lipsită de ruşine şi obraznică.

Trupul lui se arcui deasupra ei, cu toţi muşchii încordaţi, rămase nemişcat încercând să citească adevărul pe chipul ei luminat de razele lunii.

– Ce vrei să spui, mai exact, Tara? întrebă el, temându-se că ar fi putut-o înţelege greşit.

– Mă doreşti, nu-i aşa? Buzele ei erau întredeschise şi ochii ei îi fixau cu insistenţă gura.

– Te doresc.

Toată foamea şi singurătatea anilor petrecuţi fără ea îl copleşiră deodată în timp ce o privea.

– Ceri să fii violată, o acuză brutal Ty.

Îi desprinse unul din braţe de pe gâtul său şi se lungi alături de ea pe pat, ţeapăn, dar, tremurând pe dinăuntru. Ea se rostogoli pe o parte, cu faţa spre el. Mâna ei subţire, albă, îi alunecă pe pieptul gol, răsfirându-i perii încreţiţi.

– Ty, iubitul meu prostuţ. Crezi c-ar trebui să te violez eu?

Buzele ei îi atinseră uşor umărul. Când se mişcă spre el, mâinile lui se ridicară s-o îndepărteze, dar se pierdură în faldurile halatului de mătase în vreme ce buzele ei îi muşcau buzele într-un sărut aprins, jucăuş. Ty îndură focul chinuitor care îl atâta refuzându-i satisfacţia până ce dorinţa crudă îl

doborî. Era şi el făcut din carne şi sânge. Răsucindu-şi trupul, o rostogoli pe spate şi o păroni pe pat smulgând satisfacţia de pe buzele ei care acum voiau să-l evite. Ea era toată un freamăt sub el, neliniştită şi nerăbdătoare. Mâinile ei îi mângâiau părul, cu degete neastâmpărate. Mici suspine de plăcere şi dorinţă îi zguduiau pieptul. Îşi simţi pielea lipită de pielea lui în clipa când marginile halatului de satin se desfăcură lăsându-i cale de acces spre goliciunea torsului ei. Mâinile lui începură să-i exploreze formele gingaşe, teritoriu pe care dorise atâta să-l cunoască. Acum i se dăruia în sfârşit, de bună voie. Febra care-l stăpânea nu-i dădu răgaz să judece şi să se întrebe asupra motivelor abandonului ei.

Respiraţia femeii deveni mai accelerată sub mângâierea palmelor lui. Pielea lui aspră de munci era ca şmirghelul, lăsând în urmă zone mai sensibilizate de cum le găsise. Era o senzaţie plăcută şi Tara se gândi că într-adevăr, cu Ty lucrurile stătuseră întotdeauna diferit. Nu mai simţea nevoia să-l îndepărteze. Inima şi mintea ei erau cu totul acaparate de el. Tensiunea creştea în fiinţa lui Ty şi mici broboane de transpiraţie începură să-i umezească pielea. Dorinţa fierbinte care îi pulsa în vene nu-l lăsa să se piardă în preliminarii. Urmă o secundă de luciditate în care Ty realiză circumstanţele momentului şi încercă să se retragă pentru a descoperi dacă acele vagi bănuieli pe care le avusese despre Tara erau adevărate. Dar ea îşi încolăci picioarele în jurul lui.

– Ty, te rog.

– Nu!

– Ty!

Dar nu exista nici o pecete a virginităţii pe care s-o rupă. Trupul ei cald şi lacom îl absorbi pe dată. După aceea, puterea instinctului veni să aducă uitarea şi să-i lege prin lanţuri pe care timpul n-avea să le frângă cu uşurinţă.

*

Respiraţia i se liniştise, aşa cum zăcea, pe jumătate sprijinită de pieptul lui; trupul ei suplu devenise parcă mai greu.

– A fost bine, nu-i aşa?

Vocea ei molatică era profundă şi visătoare.

– Da.

Mâna lui îi palpă absent coapsa rotundă. Privirea lui rămăsese ațintită spre jocul de umbre de pe tavan.

Degetele ei îi atinseră vena de pe gât.

– Nu mai ești încordat, observă ea. Te-ai obosit prea mult în ultima vreme gândindu-te și complicând un lucru atât de simplu. Acum încordarea și tensiunea au dispărut. Și a fost atât de ușor...

Trupul ei îl eliberase și-i dăruise tihnă. Ty înțelese că Tara se așteptase, plină de siguranță, ca gestul ei să-l scape de toate neplăcerile care-l frământau. Dar existau alte nevoi în el – nevoi pe care dragostea fizică nu le puteau satisface. Se foi lângă ea neliniștit.

– Ty, la ce te gândești? îl întrebă ea văzându-l că tace.

– La nimic, minți el.

– A fost ceea ce ai dorit, îi aminti ea.

– Da...

Acesta era jocul. O avusese, acum trebuia să plătească. Între ei doi se întâmplase un fapt ce nu putea fi ignorat și ale cărui consecințe nu puteau fi evitate. Când foamea îl va cuprinde, avea s-o dorească din nou, și el știa asta. Ca un câine, avea să se întoarcă acolo unde găsise hrană ultima oară.

Totuși, ea fusese aceea care venise la el și detaliul acesta ar fi trebuit să producă o modificare în contextul prejudecăților. Fusese în aceeași măsură dorința ei ca și a lui. Vina ar fi trebuit împărțită. Dar femeile nu gândesc niciodată așa, mai ales femeile ca Tara Lee Dyson.

Acesta nu fusese un act întâmplător. Tara se lăsase în voia conștiinței lui. Iar el se culcase cu Tara; acum trebuia să se însoare cu ea. Ty se lăsă convins de gândul acesta. Era ceea ce dorise tot timpul. Tara reprezenta recompensa, succesul... și acum toate acestea erau ale lui.

– Îmi închipui că-ți dorești cea mai grozavă și mai pompoasă nuntă pe care a văzut-o vreodată Texasul, zise el sec.

Ea scoase un râs scurt, gutural.

– Te cred, scumpule.

Se aplecă să-l sărute.

15

Jessy se chinuia în zadar să ajungă cu mâinile la spate ca să-şi încheie copcile rochiei. Un sentiment de frustrare se adăuga nervozităţii pe care Jessy o punea pe seama temperaturii ridicate din acea dimineaţă de august. Căldura se acumula treptat în dormitoarele de la etaj ale casei din buşteni.

Părăsi camera şi coborî scara, mergând la parter. Un ventilator în funcţiune crea o atmosferă de binecuvântată răcoare în camera unde se aflau cei doi fraţi ai ei, Ben şi Mike, amândoi la vârsta adolescenţei. Băieţii erau îmbrăcaţi în jeans-i noi, apretaţi şi cu cămăşi „western" cu nasturi din perle. Ben netezea cutele pălăriei de cowboy nou-nouţe pe care o ţinea pe genunchi. Auzind paşii ei pe trepte, ridică privirea, apoi îi dădu un cot fratelui său.

– Ia fii atent la Jessy!

Faţa lui pătrată se lăţi într-un rânjet.

– Jessy are picioare!

– Aşa le zice la chestiile alea două lungi şi albe?

Mike profita de una din puţinele ocazii când o vedea pe sora lui îmbrăcată în rochie, pentru a face haz pe seama ei.

– Arată mai bine decât chestiile alea două păroase pe care le numniţi voi picioare, răspunse Jessy.

– Să te ţii când or vedea-o băieţii pe Jessy, continuă Ben cu o scânteie răutăcioasă în ochi.

– Să te ţii când or vedea fetele scămoşeala aia de pe obrazul vostru pe care o numiţi barbă, nu se lăsă ea mai prejos, obişnuită să pareze insultele.

Ben îşi pipăi grijuliu bărbia.

– S-a mai răzleţit şi arată destul de bine, se apără el.

Dar barba lui tânără era moale şi decolorată, ceea ce o făcea să pară neregulată.

– Unde e mama?

Jessy aruncă o ocheadă spre bucătărie.

– Cred că încă se pregăteşte, răspunse Mike.

Dormitorul de la parter aparţinea părinţilor ei. Jessy merse într-acolo şi ciocăni la uşă.

– Eu sunt. Pot să intru.

Primind permisiunea, Jessy intră, închizând uşa în urma sa. Mama ei şedea în faţa unei vechi mese de toaletă, îmbrăcată doar într-un combinezon de bumbac garnisit cu dantelă. Firele cenuşii de pe tâmplele femeii făceau ca părul ei să pară mai deschis la culoare. Se aplecă dinaintea oglinzii ca să-şi aplice fardul şi zări imaginea lui Jessy.

– Nu pot să-mi închei rochia.

Jessy se apropie de toaletă.

– Îmi place cum îţi vine rochia asta.

Judy Niles se uită cu o expresie aprobatoare la fiica ei, apoi îşi întoarse atenţia spre oglindă.

– Sunt bucuroasă că te-ai decis să-ţi cumperi o rochie nouă, măcar acum.

– O petrecere în cinstea miresei lui Calder e o ocazie specială, zise Jessy cu o nuanţă tăioasă în glas.

– Mă întreb cum arată mireasa.

Judy folosea o batistă pentru a-şi şterge rujul.

– Nu i-aş cere unui bărbat să mi-o caracterizeze. Bărbaţii nu ştiu să vadă dincolo de o faţă drăguţă.

– Jessy, ce-ai cu ea?

Mama ei se întoarse, surprinsă de nota cinică din vocea lui Jessy.

– Nici măcar n-o cunosc. Oricum, nu contează.

Jessy oftă încercând să-şi controleze iritarea care-i stătea ca un ghimpe în inimă. Suferea. Nu voise să meargă la această petrecere s-o întâlnească pe femeia incredibil de frumoasă cu care se însura Ty. Toată viaţa însă i se spusese că trebuie să înfrunte lacrimile neplăcute şi mândria nu-i permitea să fugă nici de astă dată.

– N-ai să te distrezi niciodată la o petrecere dacă eşti în starea asta, declară mama ei şi se ridică în picioare. Era tot atât de înaltă ca Jessy. Punându-şi mâinile pe umerii fiicei ei, o împinse pe scaun.

– Stai jos, am să-ţi perii părul.

Pe vremuri, când Jessy era doar o copilă, mama ei obişnuia să-i perie părul în fiecare noapte, până când îl făcea mătăsos şi strălucitor, iar Jessy se simţea pentru scurtă vreme frumoasă ca o prinţesă din poveşti. Închise ochii şi lăsă mângâierile ritmice ale periei să-i aline sufletul chinuit. După câteva minute, mama ei începu să-i netezească şi să-i aranjeze şuviţele blonde în fel şi chip.

– Întotdeauna, când aveam o fetiţă mică, mă gândeam că într-o zi voi face lucrurile astea pentru ea, dar în schimb te-am avut pe tine, glumi mama ei. Ai ochi frumoşi. Ar trebui să foloseşti puţin fard de pleoape.

– Aş arăta ca o cioară vopsită, răspunse Jessy cu ochii închişi. Şi-n plus, mi-ám dat cu rimel.

– Lasă-mă să încerc puţin.

Jessy o auzi pe mama ei răscolind printre cutiile cu farduri.

– Acum, ţine-ţi ochii închişi.

– N-are rost, mamă.

Totuşi Jessy se supuse răbdătoare şi o lăsă pe mama ei să-i aplice pudra colorată pe obraji şi pe pleoape.

– Acum, uită-te.

O pereche de mâini orientă capul lui Jessy spre oglindă şi fata deschise ochii să vadă rezultatul.

– E o vorbă, murmură mama ei. „Urâtă în leagăn, frumoasă la masă".

Jessy se uită uimită la propria ei imagine. Soarele îi nuanţase părul făcându-l blond străveziu. Şuviţele grele, dese îi încadrau faţa şi îi curgeau ondulate pe umeri. Machiajul nu era foarte vizibil, dar îi scotea pometii în evidenţă şi îi făcea ochii să pară mai întunecaţi şi mai misterioşi. Cu cât se privea mai mult, cu atât se recunoştea mai puţin. Timp de câteva secunde, fu tentată – apoi întinse mâna după batistă să se şteargă.

– Jessy, arăţi minunat! protestă mama ei.

– Mamă, asta nu sunt eu, explică ea, serioasă şi răbdătoare. Eşti bună să-mi închei rochia?

Uşa dormitorului se deschise şi tatăl ei intră încruntat înăuntru.

– Vă mai gătiţi mult? Trebuie să fim devreme acolo, ca să aranjăm mesele.

– Doar să-mi pun rochia, răspunse mama ei.

*

Cei veniți mai devreme ca să dea o mână de ajutor la pregătirea locului de festivitate erau atât de numeroşi, încât nimeni nu observă lipsa lui Jessy, când aceasta se depărtă agale de ei. Ca de obicei, se îndreptă spre grajdurile de cai, umbrite şi întunecate, mirosind a fân şi a duhoare de animal. Înăuntru era linişte, doar din când în când se auzea sunetul vreunei copite lovite de pământ sau foşnetul unei cozi alungând o muscă.

Jessy păşi pe trotuarul de ciment măturat proaspăt, doar pe alocuri cu fire de paie. Sandalele ei cu tocuri joase nu făceau nici un zgomot în timp ce păşea pe lângă staule, oprindu-se ocazional ca să mângâie câte un bot catifelat şi curios întins către ea. Dintr-un staul îndepărtat se auzi deodată nechezatul unui cal agitat, urmat de îndemnul molcom al unui bărbat. Pe buzele fetei înflori un zâmbet bucuros; ghicise că vocea aparţinea bătrânului Abe Garvey. Trecuse mult timp de când Jessy vorbise ultima oară cu acesta. Lui Abe îi plăcea mult să povestească şi avea întotdeauna pregătită câte o istorioară din vremurile vechi pentru cine dorea să-l asculte.

Jessy se îndreptă spre staulul din capăt şi se aplecă peste poartă cu grijă, să nu-şi murdărească rochia.

– Bună ziua, se adresă ea siluetei întunecate ghemuite pe vine lângă picioarele calului roşcat.

Omul se ridică şi Jessy încremeni recunoscându-l pe Ty Calder.

Ty ridică scurt dintr-o sprânceană auzind că fusese confundat cu un bătrân cocârjat şi şchiop; apoi îşi văzu mai departe de treabă.

– Abe a plecat acasă să se schimbe pentru petrecere.

– Oh! Aveţi un cal nou?

Jessy cunoştea toţi caii de la fermă. Calul roşcat făcea parte din categoria celor pe care, de regulă, îi îndrăgea de la prima vedere.

– E o iapă. Cadoul meu de nuntă pentru Tara. Am ţesălat-o ca să i-o dăruiesc Tarei în după amiaza asta, explică el.

– Fiindcă veni vorba de mireasa ta, ea unde e?

– Sus în casă, îmi închipui.

Ty lovi uşor cu palma crupa iepei, apoi veni lângă Jessy.

Ochii ei îl studiau căutând semnele schimbărilor datorate căsătoriei. El şi cu mireasa lui plecaseră după căsătorie care avusese loc în Texas, într-o călătorie de nuntă ce durase trei săptămâni. Dar expresia lui Ty nu arăta destinsă şi ochii lui plictisiţi nu relevau nici un gând.

– Te-ai însurat atât de repede, că nici n-am avut timp să-ţi transmit felicitări, îi zise ea.

– Mulţumesc.

Privirea lui îi cerceta faţa ca şi cum ar fi dorit să afle acolo lucrul care îl deranja.

– Tu când ai de gând să-ţi găseşti un bărbat, Jessy?

– Ce te face să crezi c-aş avea nevoie de unul?

Întrebarea lui o rănise.

Ty râse răguşit, sec.

– Întotdeauna ai fost încrezută, încă de când erai puştoaică.

Puse un picior pe speteaza porţii şi ateriză de cealaltă parte, lângă Jessy. Iapa se sperie şi se dădu înapoi.

– Uşurel, fetiţo, o linişti Ty, apoi îi vorbi iar lui Jessy.

– Cred că-i timpul să merg să mă schimb pentru petrecere.

Purta o pereche de jeans-i vechi Levi's şi o cămaşă decolorată cu mânecile suflecate.

– Ne vedem mai târziu.

Ty porni spre ieşire, apoi se opri şi se întoarse spre ea.

– Porţi rochie! zise el. Mi s-a părut mie că văd ceva nou.

O măsură din cap până-n picioare, descoperind parcă pentru prima oară formele feminine ascunse până atunci sub haine bărbăteşti.

– Îţi stă bine.

– Ştiu.

Sprâncenele lui se împreunară şi pe frunte îi apăru o cută.

– Nu ştiu dacă am să te înţeleg vreodată, Jessy, murmură el.

– Acum ai o nevastă. Pe ea trebuie s-o înţelegi, îi aminti Jessy şi îl văzu retrăgându-se încet, apoi dispărând pe uşă.

*

– Unde e Tara? întrebă Ty de cum intră în casă.

– La etaj, îl informă Cathleen. Nu ştiu ce a mutat pe acolo, dar a făcut foarte mult zgomot.

Sărind câte două trepte deodată, Ty urcă scara şi se duse direct în dormitorul principal. Când intră, Tara stătea în picioare

în mijlocul camerei, cu un deget lipit de buze şi contempla un scaun. Era îmbrăcată cu un halat galben, transparent, din trusoul ei.

– Bună dimineaţa, iubitule, îl întâmpină ea pe un ton absent, abia aruncându-i o privire.

– Ce faci?

Ty traversă încăperea şi se apropie de ea cu un aer indulgent. Abia sculată din pat şi fără umbră de fard pe faţă, Tara rămânea cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse vreodată.

– Încerc să mă decid unde să pun acest scaun, răspunse ea, degajându-se de mâinile lui care încercau să-i cuprindă mijlocul.

– Nu, Ty. Încerc să rezolv problema asta.

– Ai aranjat mobila, observă el privind în jur. Ar fi trebuit să te pregăteşti pentru festivitate.

– Nu se supără nimeni dacă întârziem, răspunse ea fluturând din mână cu nepăsare.

În secunda următoare, se întoarse spre el şi-i apucă mâinile în palmele ei.

– Nici nu ştii ce bine mă simt!

Se uită împrejurul camerei spaţioase şi pieptul i se umflă de o bucurie triumfătoare.

– Acesta e colţişorul nostru şi numai al nostru. Abia aştept să-l aranjez!

– Va trebui să aştepţi, fiindcă acum va trebui să te pregăteşti de petrecere. Părinţii mei au fost foarte generoşi să ne dăruiască dormitorul principal şi camera de zi alăturată, încuviinţă el şi o trase mai aproape ca s-o sărute.

După o atingere fugară, Tara se retrase brusc.

– Miroşi a cai. Strâmbă din nas. Mai bine ai merge să-ţi faci un duş, înainte să-mi împrumuţi mirosul tău.

Afară se auzi zumzetul motorului unui avion. Tara se repezi la fereastră.

– Trebuie să fie tata cu Stricklin. Adu-mi aminte să-i cer să-mi trimită scrinul acela vechi. S-ar potrivi de minune aici în colţ.

*

Şeriful Potter găsi un loc la umbră unde briza venită dinspre râu să-l poată ajunge. De pe scaunul său, avea o viziune largă

asupra cortului, a meselor şi a majorităţii celor prezenţi. Fără să se ostenească, vedea mai fiecare mişcare. Se tolănise pe scaun cu picioarele întinse în acea atitudine degajată care-l caracterizase dintotdeauna şi care se accentuase odată cu vârsta. Avea pieptul îngust şi şoldurile late, iar părul rărit îi acoperea parţial fruntea cu şuviţe albe.

Deşi îl remarcă pe Chase Calder apropiindu-se, nu se ridică şi nici nu-şi modifică poziţia. Cu o scobitoare în gură îşi sugea dinţii, culegând ocazional câte o firimitură rătăcită dintr-o gaură sau dintr-alta. Aşteptă până ce Calder se opri lângă el, înainte de-a clătina din cap în semn de salut.

– Mă bucur c-ai venit, Potter.

Chase luă un scaun gol de sub copac şi se aşeză pe el.

– N-am vrut să pierd ocazia unei mese bune.

Şeriful continuă să se scobească în dinţi.

– Şi-am vrut să văd şi fata. La vremea mea, am cunoscut patru Calderi. Mă gândeam că poate am să apuc să-l văd şi pe-al cincilea.

– Nu m-ar mira, murmură râzând Chase.

Bătrânul avea o capacitate de a-şi conserva energia şi se ţinea încă bine, contrazicând previziunile multora.

– Am văzut o grămadă de lucruri la viaţa mea. Şi-am fost destul de isteţ ca să le uit în mare parte.

Şeriful tăcu timp de câteva secunde, apoi continuă:

– Ştii, individul ăla, Bolton, care şi-a parcat maşina lângă restaurantul lui Sally... Am reuşit să dau de urma companiei lui. Am aflat şi cine l-a angajat.

Primul raport sosise în urmă cu aproape două luni, dovedind că omul era de bună credinţă. Întrucât nu se semnalaseră neplăceri datorate prezenţei texanilor în zonă, Chase încetase să se mai preocupe de problemă; se vede însă că şeriful nu uitase.

Chase se uită la el cu vag interes.

– Cine?

– O altă întreprindere din Texas. O companie din Fort-Worth căreia îi zice Dy-Corp. Potter continua să privească mulţimea cu ochii unui om obişnuit să asiste pasiv la spectacolul lumii.

– E aceeaşi companie care a forat pe terenul tău, nu-i aşa? Socrul băiatului tău e proprietarul, dacă nu mă-nşel.

– Da.

Chase îl căuta cu privirea în mulțime pe texan. Nu-și amintea să-l fi auzit pe Dyson zicând c-ar vrea să mai foreze în zonă.

– Ți-aduci aminte de locul ăla al bătrânului Stockman? L-a preluat o companie din est care a arendat câteva păşuni. Dyson a încheiat un târg cu ei în iunie pentru toate drepturile de exploatare.

Şeriful îşi mută scobitoarea în colțul opus al gurii, ca şi cum ar fi obosit s-o țină doar pe o parte.

– Bolton pleacă şi vine în fiecare zi. Nu ştiu ce se petrece acolo. S-ar zice că e secret. Dar nu după petrol umblă.

– Apa ar fi mai valoroasă pentru el.

Urmă o pauză lungă.

– Îl văd pe O'Rourke colo, adulmecând pe lângă şopron, observă şeriful. Ciudat individ.

Chase se uită în direcția arătată de şerif şi descoperi silueta prelungă, osoasă a omului, sprijinită de stâlpul şopronului. O'Rourke era ca un coiot – curiozitatea îl făcea să se apropie îndeajuns pentru a vedea ce se petrece în jur, având grijă totuşi să mențină distanța necesară, între el şi ceilalți, pentru ca la o adică s-o poată lua la fugă.

– Călăreşte mult.

Arch Goodman îi raportase lui Chase despre frecvența vizitelor lui Culley. Până în prezent nu existaseră necazuri.

– Se pare că nu mai suportă să stea închis.

– E ca un animal care a fost ținut în cuşcă un timp şi pe urmă lăsat liber, zise Potter clătinând din cap cu înțelegere. Acum trebuie să se mişte.

– O'Rourke a fost dintotdeauna un singuratic. Nu s-a simțit niciodată în largul lui printre ceilalți, remarcă Chase.

– Acum, trebuie neapărat să fii cu ochii pe ăştia doi – Dyson şi Bulfert.

Şeriful scoase scobitoarea din gură şi se uită gânditor la cei doi bărbați care păreau a purta o discuție amabilă pierduți în mulțime.

– Da, domnule, Bulfert merită toți banii şi a fost cumpărat nu o dată. Pariez că ştie mai multe trucuri politice decât o curvă – şi îşi iroseşte banii tot aşa de repede.

Urmă o nouă pauză.

– Am auzit că se retrage la sfârşitul mandatului. Mă-ntreb când o să înceapă să numere banii cu care şi-a căptuşit buzunarele.

– Ce-i asta, e un avertisment?

Chase studie figura şerifului, încercând să citească printre rânduri.

– E doar o observaţie...

Şeriful abia reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Să observ oamenii reprezintă nouăzeci la sută din îndeletnicirea mea. Îi las pe tinerii proşti să-i urmărească pe cei ce aleargă cu o sută de mile pe oră şi să culeagă beţivii de pe străzi. Nu, eu doar privesc. De aia am stat şerif atâta timp. Am privit şi am învăţat. Eu ţi-am oferit o informaţie... dacă ţi-o prinde bine...

– Îţi mulţumesc.

– Partenerul ăsta a lui Dyson – cum îl cheamă?

Şeriful îl identifică pe omul din mulţime arătându-l cu un gest din bărbie.

– Individul ăla înalt, cu părul blond şi ochelari.

– Stricklin.

– Stricklin, repetă el cu un fel de satisfacţie. Are mâinile curate. Clătină scurt din cap.

– Niciodată n-am avut încredere în tipii cu mâini curate. M-am întrebat ce-i face să se spele atâta.

Cu un efort se ridică greoi din scaun.

– Cred că ar trebui să merg să transmit complimentele mele mirelui şi miresii şi pe urmă să mă întorc la slujbă.

– Ne mai vedem noi, Potter.

Chase rămase pe scaun privind în umbra bătrânului care se amestecase în mijlocul mulţimii. Multe din cele ce se rostiseră îi dădeau de gândit.

– Ty...

Tara se aplecă la urechea lui.

– Cine e fata aia înaltă, cu rochie înflorată? E o persoană importantă?

Nu exista decât o singură fată înaltă în jur.

– E Jessy Niles. Lucrează aici.

– Ce lucrează?

– Îngrijeşte vitele împreună cu bărbaţii.

Ty îi aruncă o privire amuzată soției lui și observă expresia de surpriză de pe chipul acesteia.

– E fata aia neîngrijittă pe care am văzut-o atunci?

Tara se încruntă, nevenindu-i să creadă că așa ceva era posibil.

– Întocmai.

Ty o studie pe femeia în devenire cu un ochi critic.

Întotdeauna îndrăzneață și sigură pe ea, Jessy avea ochi care puteau pătrunde până în inima unui bărbat. Era serioasă și tăcută, iar Ty nu era niciodată sigur de ce putea să zacă în dosul acelei expresii de duritate, dacă era vorba de indiferență sau de un sentiment mult mai ascuns. Existaseră momente de răbufnire, când Jessy își revelase o personalitate distinctă. Zâmbetul slab de pe fața lui începu să piară pe măsură ce o urmărea mai atent. În ciuda înălțimii ei, Jessy nu avea nimic din acele forme ascuțite care urâțesc o femeie. Când razele soarelui începură să joace în părul ei auriu, Ty observă aerul mândru cu care fata își ținea fruntea sus și tăria înăscută a trăsăturilor ei. Trupul ei era zvelt, cu un fel grațios de-a sălta, atunci când mergea. Era complet femeie, fapt pe care Ty îl recunoscu în sinea sa, ușor surprins. O văzuse prea mult timp îmbrăcată în haine bărbătești, dar acum suspecta că existau mai multe lucruri la ea care puteau scăpa la prima vedere atenției unui bărbat.

Descoperirea îl tulbură întrucâtva. Luându-și privirea de la ea, Ty se uită cu coada ochiului la Tara ca să vadă impresia acesteia și constată că soția lui îl urmărea cu un interes rece. Ty surâse repede pentru a-și ascunde interesul de o secundă acordat altei femei.

– Nu ți-ar plăcea să-ți vezi cadoul de nuntă?

Întrebarea lui elimină orice alt gând din mintea Tarei, care uită pe loc de Jessy Niles.

*

În afara grajdului, vântul șuiera spulberând zăpada de noiembrie dintr-un colț într-altul al curții.

Iapa închisă în boxa spațioasă mirosi fânul oferit din belșug de îngrijitor, apoi ciuli urechile, atentă la fiecare zgomot și mișcare. Continuă să-i privească pe bărbații îmbrăcați cu

paltoane, care o studiau. Mirosurile acestora erau încă noi pentru ea. Începu să mănânce din fân.

– Se acomodează, îşi dădu cu părerea Wyatt Yates, wrangler* -ul.

– Va trebui s-o ţinem înăuntru peste iarnă, spuse Ty. E obişnuită cu clima din Texas şi frigul de aici o să-i facă rău.

Iapa venea să se adauge unei herghelii de iepe de rasă pe care o alcătuia Ty. Ferma Triple C crescuse dintotdeauna un număr mic de cai, doar atât cât să acopere necesarul propriu, dar Ty îl convinsese pe tatăl său că activitatea se cerea extinsă şi calitatea animalelor îmbunătăţită.

La baza stocului, se aflaseră câteva din iepele provenite din stirpea lui Cougar. În ultimele două luni, Ty cumpărase alte trei iepe care se dovediseră foarte utile la muncă şi participaseră la modificarea componentei de rasă a herghelii. În continuare, Ty era în căutarea a doi armăsari pur-sânge. Până când avea să găsească ceea ce dorea, intenţiona să transporte iepele la o altă fermă, unde să le împerecheze cu un grup select de armăsari.

Ty trebuise să efectueze mai multe drumuri în acest scop, şi Tara îl însoţise de fiecare dată, transformând invariabil călătoria într-o combinaţie de afaceri şi plăcere. Ty trebuia să recunoască în sinea lui că îi plăcea s-o scoată pe Tara în lume, conştient că mai toţi bărbaţii îl invidiau fiindcă avea o soţie atât de frumoasă şi iubitoare.

Lăsând calul în grija lui Yates, Ty părăsi grajdul şi se îndreptă spre camionetă. Nu erau decât câteva sute de iarzi până la Homestead, care se zărea cu toate luminile aprinse în întunericul iernii, dar în acest ţinut nimeni nu mergea pe jos, atunci când putea merge cu maşina.

Ajuns în prag, Ty îşi scuturâ zăpada de pe cizme pe covoraşul din faţa uşii, apoi intră înăuntru. Casa părea tăcută şi pustie. Cat era plecată la internat, ceea ce făcea ca locuinţa să pară mai liniştită ca de obicei. Descheindu-şi nasturii jachetei groase din piele de oaie, Ty traversă biroul şi camera de zi, dar nu întâlni pe nimeni. Atât sufrageria, cât şi bucătăria erau de asemenea goale, deşi în bucătărie se simţea un miros de mâncare la cuptor.

Ty urcă la etaj şi merse în apartamentul pe care îl împărţea cu soţia sa. Cele două camere fuseseră încetul cu încetul

* *wrangler* – omul de la fermă care se ocupă de caii destinaţi călăriei (n. trad.).

transformate de Tara care scosese piesele greoaie de mobilier în favoarea altora mai uşoare. Patul cu tăblii fusese înlocuit cu o canapea de mărimi considerabile, drapată cu satin auriu. Perdele noi la ferestre, un covor nou – în mare totul era înlocuit sau transformat. Ty nu ştia niciodată la ce să se aştepte când intra înăuntru. O veioză aşezată într-un colţ împrăştia o lumină difuză în încăpere. Ochii lui obişnuiţi cu lumina puternică din hol avură nevoie de câteva secunde ca să se adapteze la noile condiţii de penumbră. Scoţându-şi pălăria, Ty observă flacăra pâlpâitoare a unei lumânări. Măsuţa rotundă – una din cele mai recente achiziţii din cameră – era acoperită cu o faţă de masă din damasc şi aşternută cu farfurii de porţelan şi pahare de cristal, pentru două persoane; o pereche de lumânări roşii în suporturi de argint ardeau cu flacără gălbuie în mijlocul mesei.

Tara veni din dormitor şi se opri o clipă văzându-l pe Ty. Privind-o, Ty tresări din nou tulburat de frumuseţea ei. În această seară, Tara purta o rochie de catifea stacojie; în urechi două picături de diamant sclipeau printre buclele de abonită ce luceau moi pe umerii femeii. Tara păşi fără zgomot spre el iar el îşi deschise braţele să-i cuprindă trupul mic şi frumos.

Dar ea îşi apăsă numai palmele pe pieptul lui şi-i dărui un sărut scurt.

– Eşti murdar. Ţi-am pregătit totul pentru duş.

Mâinile lui continuară să-i ţină umerii într-o îmbrăţişare degajată; în timp ce respira aroma părului ei, atenţia lui Ty se concentră spre decolteul adânc al rochiei.

– Ce-i asta?

Ty se referea la tot *aranjamentul* – lumânările, masa aşternută pentru două persoane, rochia de seară.

– În noaptea asta, toată casa e a noastră, aşa că m-am decis să fac ceva deosebit şi intim, în loc să stăm iar la masa aia veche şi mare din sufragerie.

– Ceva pentru noi, hmm?

Un licăr de dorinţă luci întunecat în ochii lui.

– Tatăl tău a telefonat pe la trei şi a spus c-o să întârzie şi să nu-l aşteptăm cu cina. Are să se oprească într-un loc numit „La Sally" să mănânce acolo, explică ea şi buzele ei roşii se ţuguiară provocator. Când i-am transmis mamei tale mesajul, a

sugerat că tu şi cu mine poate am prefera să cinăm împreună în seara asta.

– Ea unde s-a dus?

Cuprins de o tensiune bruscă, Ty dădu drumul umerilor fetei.

– Zicea că vrea să-i facă o surpriză tatălui tău şi să-l caute la local. A plecat acum un sfert de oră.

Tara observă scurta ezitare a lui Ty şi ridurile apărute brusc pe fruntea lui.

– E vreo problemă? îl întrebă ea.

Ty nu realiză imediat întrebarea ei. Dădu drumul umerilor Tarei şi întoarse capul; tot interesul lui faţă de după-amiaza intimă pregătită de Tara se spulberă în clipa când îşi dădu seama că mama lui ştiuse tot timpul de relaţia dintre tatăl lui şi Sally Brogan.

– Nu. Nici una.

Nu-i stătea în putere să intervină în vreun fel. Ty se depărtă câţiva paşi.

– Cred c-am să merg să fac un duş.

– Iar eu voi deschide o sticlă de vin roşu, ca să-i dau răgaz să respire.

Tara se apropie graţioasă de masă, fără a băga de seamă frământările care îl acaparaseră complet pe Ty. O pală de vânt zgudui ferestrele şi Tara strânse buzele auzind sunetul prelung, sinistru.

– Urăsc vântul ăsta.

Ty n-o auzi.

*

– Ce fel de maşină grea?

Chase se încruntă auzind descrierea lui Sally referitoare la echipamentul încărcat într-un semi-trailer mare al cărui şofer poposise la restaurantul ei, pentru a se interesa de drumul spre Stockman Ranch.

– Vrei să spui echipament de foraj?

– Nu.

Sally puse ceaşca de cafea pe masă. Viforul de afară adusese câţiva clienţi la cină, dar băutorii n-aveau să vină decât mult mai târziu.

– Semăna cu un echipament de construcţie, ceva în genul escavatoarelor. Probabil că vor să construiască ceva.

– Ar fi putut fi echipament pentru construit şosele, sugeră Chase gânditor şi se apucă să-şi taie friptura.

Lumina unor faruri de maşină străbătu prin fereastra restaurantului.

– Probabil că asta a fost, încuviinţă Sally. Cum e friptura? S-a făcut bine?

– Perfectă, ca de obicei, îi zâmbi el.

Expresia lui era caldă şi plină de afecţiune, când uşa se deschise lăsând să pătrundă înăuntru un val de curent rece. Chase înălţă alene privirea şi înlemni văzând-o pe Maggie care traversa încăperea apropiindu-se de masa lor; zâmbetul ei era mult prea vesel ca să fie adevărat. Chase îşi reveni repede.

– Maggie?! făcu el pe un ton întrebător, vizând enervarea.

– Te miră?

Maggie îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, aruncând în treacăt o privire femeii cu păr roşcat care şedea lângă el. Ochii ei verzi scânteiau provocându-l parcă să spună ceva, orice.

– Ştii bine că da, răspunse el liniştit.

– M-am hotărât să-ţi ţin companie la masă în seara asta şi să mai gust şi eu din mâncarea gătită de altcineva, aşa, ca divertisment, anunţă Maggie. În plus, le-am dat copiilor noştri ocazia să se bucure de o seară în doi.

Sally nu-şi pierdu aerul de seninătate, dar privirea ei călători incertă spre Chase câteva clipe.

– Cu ce te servesc, Maggie?

– Am să iau acelaşi fel cu Chase, doar că aş dori friptura în sânge, comandă Maggie, apoi când Sally se ridică, adăugă: Dar vino înapoi, să stai cu noi.

După ce o servi pe Maggie, Sally îşi umplu din nou ceaşca de cafea şi se aşeză la masă. Lui Chase nu-i trebui mult ca să-şi dea seama ce făcea Maggie. În felul ei subtil, Maggie demonstra că el este proprietatea ei şi o avertiza pe Sally să se ţină la distanţă de el. Se comporta ca o doamnă, dar toată amabilitatea era de suprafaţă. În sinea ei, Maggie fierbea.

Când veni timpul să plece, Chase încercă un sentiment de milă pentru duioasa Sally care devenise şi mai rezervată. Dar ea îşi cunoştea de mult timp şansele, şi în seara aceasta fusese scoasă din scenă încă din start.

Pe când ieşeau, doi cowboy de la Triple C tocmai soseau.

– Dă-mi cheile de la maşina ta, Maggie, ordonă Chase.

– De ce?

Maggie scoase cheile din geantă.

– Grady! îl strigă Chase pe unul din cei doi angajați și îi aruncă cheile.

– Nevastă-mea vine cu mine. Ai grijă de mașina ei să ajungă la fermă întreagă.

Maggie nu protestă.

– Da, domnule.

Cowboy-ul vârî cheile în buzunar și porni spre masa de biliard, unde îl aștepta tovarășul său.

Petrecându-și un braț pe după umerii soției lui, Chase o conduse afară din tavernă. Ajungând afară, Chase începu să râdă, mai întâi încet, apoi în hohote.

– Ce e atât de amuzant? pufni ea supărată.

– Tu, declară el.

– Mă bucur că mă găsești nostimă, zise ea fără urmă de bucurie în glas și se smulse de sub brațul lui, coborând iute scara și îndreptându-se spre camionetă.

Chase o ajunse din urmă și o sili să se întoarcă spre el. Privirea lui era calmă și destinsă, indiferentă la furtuna din ochii ei.

– Ai fost geloasă, nu-i așa? o întrebă el înțelegător.

– Nu știu ce vrei să spui, răspunse ea aprig și încercă să-și desfacă încheietura mâinii din strânsoarea lui, dar el o cuprinse mai mult atrăgând-o atât de aproape cât le-o permiteau paltoanele lor groase.

– N-aveai nici un motiv să fii, o informă Chase, simțindu-se deodată la adăpost de frigul din jur. Nici măcar atunci când ne-a mers cel mai prost. Oh, bine, recunosc că am avut câteva gânduri în ceea ce o privește pe Sally, dar nu te-am putut uita. Îți dădusem cuvântul meu, îți promisesem să te iubesc numai pe tine.

– Atunci, de ce...?

Maggie închise gura lăsând întrebarea neterminată deoarece nu voia să admită că fusese geloasă și nici să afle de ce soțul ei căutase atâta timp compania lui Sally.

Sângele începu să alerge cu vioiciune tinerească în venele lui Chase care se simți din nou îmbătat din nou de dragoste pentru ea. Ar fi vrut să cânte și să strige. Toate simțurile i se deschiseseră cucerite de emoția acestei întâmplări, de savoarea

fiecărui gest al femeii iubite. Această doamnă mândră şi credincioasă era genul lui de femeie, nici o alta nu l-ar fi putut satisface vreodată la fel.

– De ce am trecut pe la ea?

Chase intui întrebarea pe care Maggie evitase s-o pună; dintr-o dată gândurile lor păreau să coincidă iar, după atâtea rătăciri.

– Mi-a oferit mângâiere. Şi mă temeam să nu te pierd.

– Să mă pierzi?!

Maggie era uluită de temerea că ea ar fi putut înceta să-l mai iubească.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi explic.

Buzele lui se arcuiră cu tristeţe.

– Poate e vorba de stilul tău complicat. Nu ştiu. Dar începusem s-o văd în tine tot mai puţin pe Maggie a mea, şi tot mai mult pe Elizabeth cea cultivată, rece şi încăpăţânată. Apoi, când Ty a plecat la colegiu, am crezut că poate îţi doreai viaţa pe care o lăsaseşi în urmă. Că poate regretai... până când ai dat buzna în cafenea în seara asta, hotărâtă să te baţi ca să-ţi păstrezi bărbatul.

Expresia lui deveni încordată.

– Sunt bărbatul tău, nu-i aşa?

– Da.

Maggie era atât de fericită, că aproape o durea sufletul...

Când el o sărută pătimaş şi prelung, pasiunea lor renăscută se dezlănţui liberă. Ea îşi încolăci strâns braţele în jurul gâtului lui şi se înălţă pe vârfuri, părând să se agaţe de acel sentiment pe care fuseseră amândoi pe punctul de a-l pierde.

Îşi dezlipiră buzele, dar rămaseră îmbrăţişaţi, respirând întretăiat şi zâmbind, puţin luaţi prin surprindere de acest val de iubire renăscută. Mâinile lui îi mângâiară spatele; era întru câtva surprins de acest moment de apropiere deosebită.

– Maggie, iubirea mea – singura mea iubire – hai acasă, insistă el cu voce răguşită.

– Oh, Doamne, da, murmură ea râzând.

16

Valurile de căldură se ondulau deasupra şoselei şi deformau imaginea clădirilor din depărtate. Ty zări primele semne de circulaţie care anunţau apropierea oraşului şi încetini viteza camionetei; între timp observa schimbările petrecute în oraş în cei patru ani de când se căsătorise cu Tara.

Blue Moon nu mai avea aspectul unui oraş fantomă pe jumătate prăbuşit. Clădirile abandonate care stătuseră uitate atâtea decenii dispăruseră culcate la pământ de buldozere. În locul lor, apăruseră case nobile, iar grădinile, altădată năpădite de buruieni fuseseră tunse şi transformate în locuri de joacă pentru copii.

Trei vehicole erau deja parcate lângă pompele de gaz la sosirea lui Ty. Unul din acestea purta insigna Dy-Corp. Coal, filială a lui Dy-Corp Ltd. Blue Moon devenise un oraş muncitoresc, populat în mare majoritate de operatorii de maşini grele şi de familiile acestora. Străinii erau priviţi cu curiozitate şi Ty avu la rândul său parte de interesul orăşenilor de îndată ce coborî din camionetă.

Patru ani produseseră anumite schimbări în persoana lui. Muşchii pieptului şi ai umerilor săi se accentuaseră. Devenise un bărbat înalt, impunător. Ochii lui se adânciseră în orbite şi lăsau să se întrevadă mai puţin din gândurile şi sentimentele care îl animau. O mustaţă neagră adăuga un plus de virilitate figurii lui aspre. Cu paşii săi largi care nu păreau niciodată grăbiţi, Ty ieşi din camionetă şi intră în magazin.

Sectorul alimentar fusese extins pentru a cuprinde mai multe articole, ceea ce făcuse ca poşta să rămână înghesuită într-un colţ din spate. Câteva neveste de muncitori veniseră după cumpărături şi se căzneau să-şi astâmpere copiii.

Apropiindu-se de fereastra cu gratii de la oficiul poştal, Ty auzi voci şi le recunoscu ca aparţinând unor vechi locuitori ai oraşului Blue Moon.

– Calder n-o să fie prea fericit când o să audă asta, declară o voce de bărbat şi Ty îşi încetini paşii.

– Lasă-l să se supere, răspunse al doilea om. Poate să se agite şi să spună cât vrea că protejează terenul şi nu vrea să strice natura. Asta sună bine când ţi-o poţi permite. Dar el nu vorbeşte niciodată de avantajele pe care le-au adus exploatările miniere.

– Aşa e. Anna şi cu mine tocmai hotărâsem că trebuie să închidem magazinul.

Omul care vorbea era Lew Michels, proprietarul magazinului de alimente şi obiecte din metal de peste stradă.

– Nu reuşeam să mai scoatem un ban până la venirea familiilor astea de muncitori în oraş. Acum avem o şansă să ne vindem marfa şi să punem deoparte ceva gologani pentru zile negre.

– Oraşul ăsta murea. Toţi tinerii plecau din lipsă de locuri de muncă. Acum e de lucru şi oraşul a întinerit. Oamenilor li s-a dat o şansă să trăiască. Calder n-a făcut niciodată altceva decât să ne arunce din când în când câte un os. Eu zic că Dy-Corp este cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în oraşul ăsta. Iar Calder şi pământul lui n-au decât să se ducă dracului.

– Asta înseamnă progres, zise Michels. Calder trebuie să accepte. Cu noile regulamente privind exploatarea minieră, nu va avea încotro. Însuşi preşedintele a spus-o: este de interes naţional să ne dezvoltăm propriile resurse. Şi avem destul cărbune în Montana ca să încălzim toată America.

Când Ty îşi făcu apariţia lângă fereastra cu gratii, discuţia încetă brusc.

– Cred că aveţi un pachet pentru soţia mea, zise el.

– Sigur că da.

Emmet Fedderson se ridică în picioare, cu un aer stingher.

I se înmână un pachet de carton. Ty îl ridică sub braţ şi ieşi din clădire; conversaţia pe care tocmai o auzise îi răsuna în minte. Ştiuse că sentimentele erau diferite în problema exploatărilor miniere, dar nu conştientizase nici o clipă că oamenii deja se împărţiseră în partide. Poate pentru că el, Ty nu împărtăşea părerea tatălui său în această privinţă. Cu cât tatăl său îmbătrânea mai mult, cu atât devenea mai reticent la schimbări.

Revenind în camion, Ty se întrebă ce veste putea fi aceea care avea să-l supere pe tatăl său. Dacă Fedderson apreciase bine, atunci dineul din seara aceea avea să fie de-a dreptul penibil. Dyson venise la Triple C ca s-o vadă pe Tara şi să supravegheze operaţiunile de exploatare. Serile din urmă fuseseră destul de tensionate.

Câteva secunde mai târziu, intrând în sufrageria de la Homestead, Ty îl auzi pe tatăl său strigând în telefon:

– La naiba, află-mi despre ce-i vorba!

După care, receptorul fu trântit în furcă.

Cu un anumit grad de resemnare, Ty porni spre cabinetul de lucru care avea uşile larg deschise. Încetase să se întrebe ce se întâmplase – în curând avea să afle. Dar mama lui intrase acolo mai înainte, şi Ty o auzi întrebând.

– Ce s-a întâmplat, Chase?

Maggie îşi muşca buzele de îngrijorare. Pumnul lui Chase se sprijinea de marginea biroului; bărbatul îşi ţinea capul plecat şi privirea întoarsă.

– Nu pot să cred, murmură el. Toată munca, toţi banii şi eforturile pe care le-am făcut ca să împiedic exploatările de suprafaţă în Montana şi să apăr ţinutul nostru de distrugere! Şi care e rezultatul! Departamentul Interior de la Washington ordonă ca statul Montana să se conformeze reglementărilor federale.

Chase Calder făcuse inutil lobby pentru acceptarea clauzei de anulare a exploatărilor de suprafaţă în legislaţia Montanei. Era o înfrângere amară.

– Dyson se află în spatele chestiunii acesteia, anunţă sumbru Chase. Şi aş pune rămăşag că l-a cumpărat pe Bulfert.

Suspiciunea că fusese trădat îl înfuria pe Chase mai mult decât ordinul guvernamental potrivnic planurilor lui. Cu Dyson, confruntarea nu fusese niciodată personală. Fiecare aplicase diverse presiuni pentru a-i pune bete în roate celuilalt, dar la nivel de afaceri. Faptul că pierduse în faţa lui Dyson, nu-l afecta pe Chase într-o măsură prea mare; dar îi venea greu să accepte posibilitatea unui joc dublu din partea senatorului. Chase Clader credea în vechile principii conform cărora cel plătit trebuie să ţină partea celui care îl plăteşte.

Telefonul sună şi tatăl său îl înşfăcă, nervos. Acum că aflase ultimele noutăţi, Ty nu consideră că mai avea vreun rost să

rămână în cabinet. Ieşi, îndreptându-se spre apartamentul său de la etaj.

– Ce faci aici?

Ty fu surprins s-o găsească pe Tara înăuntru. În ultima vreme, soţia lui se plânsese că locul era prea strâmt şi îşi petrecuse puţin timp acolo.

– Unde să mă duc în altă parte? răspunse ea iritată, şi se ridică de pe şezlongul acoperit cu o husă de damasc.

Ty preferă să ignore remarca.

– Ţi-am adus pachetul.

– Pune-l unde vrei, zise Tara dezinteresată. Sunt cizmele alea pe care le-am comandat.

– Poate ar trebui să le încerci, sugeră ei.

– Nu acum.

Tara se duse la fereastră.

– Mi-ar plăcea dacă tatăl tău ar construi o piscină sau un teren de tenis. Mai mult ca sigur că-şi poate permite. Cel puţin, atunci ar exista şi-o posibilitatte de recreere.

– Asta e o fermă în care se lucrează, Tara, nu un parc de distracţii, răspunse Ty pe un ton greoi, dar răbdător. Dacă vrei să înoţi, Cat e probabil la râu acum. De ce nu mergi cu ea?

– Nu-mi place să înot în râu.

Cândva îi plăcuse, dar asta se întâmplase la începutul căsniciei lor. De când Ty îşi completase stocul de cai şi încetase să călătorească, Tara începuse treptat să se plictisească de monotonia vieţii la fermă.

Se răsuci brusc spre el.

– Hai să facem ceva în după amiaza asta, Ty îl rugă ea cu o nuanţă de disperare în zâmbet.

– Mă pregăteam să merg să caut câteva locuri pentru aşezarea nutreţului. Ce-ar fi să vii cu mine? o invită el surâzând moale; lăsă pachetul pe podea şi traversă camera spre ea.

– Pe vremuri veneai cu mine oriunde aş fi mers. Cred că n-ai mai călărit de mai bine de o lună.

Tara se întoarse spre fereastră şi îndepărtă puţin perdeaua ca să se uite afară. Trupul ei suplu, nemişcat părea încordat.

– De cum părăseşti clădirile astea, nu mai vezi nimic în jur, decât teren pustiu. Oricât ai călători nu mergi nicăieri şi nu ajungi nicăieri.

Tara era serioasă, lucru care i se întâmpla arareori.

– Te-ai uitat vreodată la ținutul ăsta, Ty? Vreau să spun dacă te-ai uitat și l-ai simțit.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el contrariat.

– Eu m-am uitat, continuă ea răspunzându-și singură la întrebare. Mă face să mă simt mică, să mă simt ca un nimic. Iar eu sunt *cineva,* zise ea cu agresivitate.

– Bineînțeles că ești *cineva.*

Ty era vag amuzat de efuziunile ei dramatice, deși înțelegea că Tara vorbea serios.

– Te-am invitat să vii cu mine fiindcă am crezut că ți-ar plăcea o ieșire. Dacă n-ai chef să mergi, nu-i nimic.

– Ty...

Perdeaua căzu și Tara pivotă cu fața spre el. Se apropie de el și își lipi palmele de pieptul lui, pe sub cămașă.

– Rămâi aici după amiaza asta. Poți să cauți locurile alea oricând altădată. Rămâi cu mine astăzi.

– Tara, nu pot.

Vocea lui suna plictisită. Cunoștea trucul – era de ajuns să-i dea ocazia, că ea ar fi inventat scuze ca să-l țină lângă ea tot timpul.

– Am de lucru. Nu pot să stau să te distrez pe tine.

– Și eu ce ar trebui să fac? îl înfruntă ea.

– Mama nu se plânge de lipsă de ocupație.

– Mama ta are o casă de îngrijit și prieteni pe care poate să-i viziteze.

Tara îl împinse deoparte și își încrucișă brațele agitată.

– Tot ce am eu sunt astea două camere și un bărbat care e plecat tot timpul. Nu înțeleg de ce nu ne putem construi casa noastră, ca să am și eu prietenii mei – să dau petreceri și dineuri...

– Tara, am mai discutat subiectul ăsta.

Ty începea să-și piardă răbdarea.

– Știu. Mai întâi vrei să-ți construiești adăposturile acelea grozave pentru nutreț. Pe urmă poate ai să te îngrijești să-i construiești și nevestei tale o casă în care să se simtă stăpână.

Zâmbetul ei ascundea o furie rău prevestitoare.

– Uite, tu ești singura care insistă să aibă o casă nouă, îi aminti Ty pe un ton tăios. Nu ți-e de ajuns să te muți într-una din casele goale din cartier.

– Nu zău, Ty. Cum i-ar sta unui Calder să locuiască într-un apartament obişnuit, ca oricare din muncitorii lui? Îl înfruntă Tara enervată de o sugestie atât de stupidă. E prea puțin pentru tine.

– Vrei să spui că e prea puțin pentru tine.

– Exact! Şi asta vreau să spun! Eu sunt *cineva* şi n-am de gând să trăiesc ca un nimeni!

Stătea rigidă dinaintea lui, cu capul azvârlit spre spate într-o atitudine mândră. Ty o văzu astfel timp de o clipă – hotărâtă să-şi apere drepturile şi poziția socială. Totul dură câteva secunde, apoi ea se smulse din loc şi veni să i se ghemuiască la piept, strângându-l cu putere.

– Ty, n-am vrut să ne certăm din cauza asta. Pot să locuiesc în casa tatălui tău, dar m-am plictisit să te văd pe tine trăind în umbra lui. Ştiu cât eşti de inteligent şi de capabil, dar nu ți se dă nici o şansă să te afirmi.

– Tara, nu e adevărat.

Ty o ținu în brațe.

– Programul pentru ameliorarea rasei de cai, înființarea adăposturilor de nutreț – toate acestea au fost ideile mele. Tata m-a însărcinat să le duc la capăt. Sunt responsabilitățile mele.

– Aşa o fi.

Tara cedă anevoie, cu un zâmbet forțat pe buze.

– Dragule, îl mângâie ea pe obraz, guvernatorul dă un dineu în seara asta. Tata a primit o invitație şi pleacă la Helena mai târziu. Hai să mergem cu el.

– Nu pot să plec cât ai bate din palme, Tara, îi spuse el cu o grimasă de enervare sub mustață.

– Sigur că poți – măcar de data asta, îl îmbie ea cu cel mai provocator zâmbet. N-am mai fost nicăieri de secole.

– Dacă ai fi spus mai devreme, aş fi putut aranja într-un fel lucrurile să mergem. Dar în după-amiaza asta nu e posibil.

Tonul lui suna cu o undă de finalitate care descuraja orice insistență sau tentativă de persuasiune feminină din partea ei. Îşi folosise de prea multe ori trupul şi frumusețea asupra lui, pentru ca Ty s-o lase şi de astă-dată să-i altereze decizia. Şi totuşi, înțelegea că pentru ea acea petrecere era un eveniment nespus de important. Protestele ei de mai înainte, când îşi reclamase plictiseala, îi dădeau un sentiment de vinovăție şi în cele din urmă îl siliră la o altă hotărâre.

– Poți să te ducî la dineu cu tatăl tău, mormăi el, conştient că n-avea dreptul să-i refuze distracția după care tânjea atât.

– Adevărat?

Ty văzu ochii femeii înviorându-se de bucurie.

– Da.

El încercă să surâdă, un surâs amar. Într-un fel, ştia că acesta era numai începutul unui şir de plimbări pe care ea urma să le facă fără el; întâiul motiv din seria celor pentru care avea să-l părăsească mai târziu, ca să se întoarcă înapoi în sfera ei socială activă şi dominată de aşa-zişii oameni importanți.

– Ştiu ce rochie îmi pun, începu să plănuiască Tara. Unde e Stricklin? Trebuie să-l anunț că vin cu ei.

– Nu l-am mai văzut de azi-dimineață, de la micul dejun.

Ar fi trebuit să ghicească faptul că Stricklin mergea şi el la dineu. Dyson nu se ducea nicăieri fără cea de a doua pereche de urechi ale sale.

– Poate să fie în camera lui; probabil lucrează la rapoartele tatei.

Tara se îndreptă spre uşă, trimițându-i din zbor un sărut lui Ty.

– Ne vedem mâine, Ty dragă.

Ty ieşi cu paşi împovărați din cameră.

*

Zumzetul unui avion sparse liniştea după-amiezii. Ty îşi struni calul şi se uită în sus, după avionul cu două motoare, al lui Dyson care zbura spre vest cu Tara la bord. Îşi simți muşchii încordați şi nervii pe muchie de cuțit. Terminase de inspectat zona nordică a fermei. Părea locul cel mai indicat pentru aplicarea planului său, întrucât acolo exista o rezervă suficientă de apă, un canal natural de scurgere şi îl despărțea doar o mică distanță de tabăra administrată de Arch Goodman şi de una din şoselele principale.

Avionul se micşorase rămânând doar un punct în zare. Ty îl pierdu curând din vedere, orbit de soarele strălucitor de amiază. Poposi alte câteva secunde pe calul său, apoi porni către tabăra nordică unde îşi lăsase camionul.

Pe când cobora de-a lungul pantei, observă un călăreț ducând de căpăstru un cal lovit la picior. Era Jessy Niles, silită acum să meargă pe jos. Ty se apropie călare de ea. Cizmele de

cowboy nu erau adaptate distanțelor lungi. Auzind zgomot de copite, Jessy se întoarse și stătu pe loc, trăgându-și borul pălăriei pe ochi, pentru a-l putea identifica pe călăreț pe fondul orbitor de lumină.

– Ai necazuri?

Privirea lui amuzată cercetă fața plină de praf a femeii.

– A pierdut o potcoavă în urmă cu vreo șase mile, răspunse ea cu părere de rău. Știam eu c-o să apară cineva abia când am să ajung aproape de casă.

Ty râse încet și își scoase piciorul din scărița stângă.

– Urcă, îi zise el lui Jessy.

Jessy îi dădu frâul calului ei, apoi încălecă la spatele lui. În preajma lui Ty, se simțise întotdeauna puțin stingheră. Aceeași senzație o încerca și acum, când își petrecu brațele în jurul torsului lui pentru a-și păstra o poziție confortabilă în șa. Sub aerul ei indiferent, însă, era încordată ca un arc.

– Gata?

Ty înfășură frâul calului de cornul din spate al șeii.

– Gata!

Jessy își retrase mâinile de pe talia lui, apoi și le sprijini pe coapse, balansându-se ușor în ritmul lent al trapului. Umerii lui erau largi și mușchiuloși. Ty mirosea a cai și a fum de tutun. După un minut, Jessy realiză că părăsiseră drumul principal.

– Unde mergi?

– În tabără.

Ty întoarse capul; profilul său era ars de soare și ridat în colțul ochilor.

– De ce?

– Dacă ai să cotești spre nord, am să-ți arăt o scurtătură care să te scoată în spatele taberei, îi zise Jessy care cunoștea locurile ca-n palmă. Am o colibă acolo, în pădure.

– Coliba Stantonilor? întrebă Ty silindu-și calul să cotească în direcția nordică.

– Da.

– Credeam că locuiești în continuare cu ai tăi, remarcă el alene.

– M-am mutat toamna trecută. De obicei, locuiam la familia Goodman în timpul iernii, fiindcă atunci când e ger, e greu să ajungi dintr-un capăt într-altul al fermei. Bătrânul Abe Garvey locuia în coliba Stantonilor. Când el a murit anul trecut în

septembrie, m-am hotărât să mă mut aici permanent ca să fiu mai aproape, explică ea pe un ton firesc.

– Acum eşti complet independentă.

Era o remarcă prin care Ty voia să sugereze că ea fusese dintotdeauna independentă prin natura ei, dar că acum sfărâmase şi ultima verigă ce o ţinuse legată de casa părintească.

– Bătrânii mei au rămas singuri, acum când Ben şi cu Mike au plecat să lucreze în altă parte a fermei. Înainte se plângeau că e prea mult zgomot în casă. Acum zic că e prea linişte, spuse ea zâmbind slab, legănată de trupul calului. Le spun întruna că ar trebui să se bucure că au o fată de douăzeci şi patru de ani capabilă să se întreţină singură.

– Ai să rămâi fată bătrână, Jessy, îi zise el zâmbind.

– Uite coliba!

Ea întinse braţul peste umărul lui şi îi arătă două acoperişuri joase ce se zăreau printre crengile plopilor canadieni de pe malul râului.

Era o colibă de dimensiuni reduse, construită din buşteni. De cum ajunseră dinaintea ei, Jessy se lăsă să lunece de pe spinarea calului; Ty deslegă frâul calului ei, apoi descălecă la rândul său.

– Dacă nu te grăbeşti, aş putea face o cafea, se oferi Jessy dorind să-i răsplătească amabilitatea de-a o fi salvat pe ultima jumătate de milă.

Ty ezită o clipă. N-avea nici un motiv să se grăbească să ajungă la Homestead.

– De acord, se învoi el. Mă ocup eu de cal.

Ty scoase şaua de pe cal, apoi îl lăsă liber în ţarc. Jessy intră în colibă înaintea lui şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Existau doar trei camere, simple şi ordonate. Pereţii erau acoperiţi cu vopsea albă şi perdelele de la geamuri fluturau în bătaia vântului care foşnea prin frunzişul de afară. Înăuntru aerul era confortabil şi plăcut.

Scoţându-şi pintenii, Ty se aşeză pe unul din scaunele de lemn de lângă masă şi îşi apropie un al doilea scaun pe care să-şi întindă picioarele. Se sprijini de spetează şi rămase să asculte zgomotele care veneau din bucătărie – apa curgând la robinet, paşii lui Jessy, uşile de la dulapuri închizându-se şi deschizându-se.

Tensiunea începea să-l părăsească treptat. Un sentiment de liniște și calm începu să i se strecoare odihnitor în suflet. Scoase o țigară din pachetul pe care îl ținea în buzunarul cămășii și o aprinse inhalând adânc fumul și eliminându-l ușor pe nări.

După zece minute, Jessy intră în cameră aducând două cești cu cafea fierbinte și observă imediat poziția lui relaxată și comodă.

– E bine să-ți ții picioarele tolănite-n sus după o zi de muncă nu-i așa?

Lăsă cestile pe masă și își apropie la rândul ei două scaune, urmând exemplul lui Ty.

– Mai cu seamă după ce ai mers cu ele nu glumă, adăugă ea.

Își scoase pălăria lăsând-o să cadă pe masă și își trecu degetele prin părul de culoarea spicului copt.

– Așa e.

În colțul gurii lui apăru un zâmbet.

Își băură cafelele fără să vorbească, fără să simtă nevoia de-a vorbi. El o privea aproape absent. O cunoștea de atâta vreme, totuși știa puține lucruri despre ea. Buzele ei erau prelungi și frumos conturate. Ty le urmări în vreme ce femeia sorbea cafeaua.

Jessy vorbea arareori despre ea însăși și niciodată nu-și divulgase secretele. De aceea era dificil s-o cunoști, înțelese Ty. Părea foarte îndrăzneață și avea un stil direct de a spune lucrurilor pe nume; totuși, uneori când îl privea cu ochii ei pătrunzători, Ty avea senzația că citește în străfundul lor un semn tăcut de întrebare. I se părea că Jessy așteaptă ceva, că sub învelișul acela neclintit și tainic se zbăteau emoții profunde pe care ea fie că nu putea, fie că nu voia să le arate.

– Faci cafea bună, Jessy.

Ty puse ceașca goală pe masă și își coborî anevoie picioarele pe podea.

– Mai am la bucătărie.

– Nu, mulțumesc.

Ty scutură capul și se îndreptă spre ușă; n-ar fi dorit să plece, dar nici nu găsea vreun motiv să mai rămână. Așa că încercă să zăbovească în ușă; Jessy veni după el, cu mișcări la

fel de încete şi cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate ale jeans-ilor.

– Eşti o fată pe cinste, Jessy.

Ty o privi, găsind ceva atrăgător şi puternic în trăsăturile ei.

– Nu-mi vine să cred că n-ai primit nici o propunere până acum.

– Oh, am primit nişte propuneri, dar nu de căsătorie.

– Bănuiesc că i-ai pocnit peste nas.

Ty zâmbi alene.

– De fapt, am ţintit ceva mai jos, răspunse Jessy, cu un licăr maliţios în ochi.

Răspunsul ei atrase un hohot vesel de râs din partea lui Ty care îşi petrecu un braţ pe după umerii ei în vreme ce ieşeau pe uşă.

– Nu mai e nimeni pe lume ca tine, Jessy.

– Următoarea întrebare ar fi: asta e bine, sau rău? zise ea privindu-l lung.

Ty sesiză din nou acea aşteptare care părea să zacă în ochii ei. I se păru că întrezăreşte şi o chemare. Deveni deodată conştient de braţul pe care-l ţinea în jurul umerilor ei şi de pieptul săltat al femeii. Jessy îl tulbura, dar asta se întâmplase dintotdeauna.

– Cred c-ar fi mai bine să plec.

Îşi retrase braţul şi coborî treptele prispei; trupul îi devenise parcă mai uşor.

– Pe curând, zise ea.

17

Adăposturile de nutreț se construiau în zona nordică a fermei. Înălțaseră deja silozurile pentru semințe și echipamentul de hrănire mecanizată fusese instalat în mare parte. Se construiseră, de asemenea garduri care să separe țarcul de vite în sectoare. Motorul escavatorului umplea de zgomot atmosfera amiezii, silindu-i pe oameni să ridice vocea ca să se înțeleagă între ei. În jur, era mare forfotă; camioane cu cherestea, lucrători ocupați să fixeze pilonii în pământ și să construiască gardurile.

În picioare lângă vehicolele parcate, Chase urmărea fiecare operațiune. Își ținea mâinile înfundate în buzunarele jachetei și fruntea sus, cu o mină satisfăcută. Ty se afla printre acei lucrători, supraveghind operațiunea pe care o proiectase și o organizase.

– Ce părere ai?

Maggie se afla lângă el.

– Cred că nu există un moment anume în timp, când un băiat devine bărbat. Cu unii, lucrul ăsta nu se întâmplă niciodată.

Făcu o pauză.

– Știi, unui tată îi vine greu să admită când sosește acest moment pentru fiul său. Te-ai obișnuit să aranjezi totul pentru el cu gândul că e de datoria ta să porți greul, fiindcă el nu-i în stare să se descurce.

Se opri, cu un zâmbet trist pe buze.

– Ty nu mai e doar un băiat, Maggie. Și lucrul ăsta n-are de a face cu vârsta sau cu fizicul.

– Da, încuviință ea simțind o ușoară apăsare în suflet la auzul cuvintelor lui. Se așteptase ca el să comenteze felul în care se desfășura această nouă operațiune. Dar Ty reprezenta opera lui Chase – tatăl își învățase fiul, îl instruise și îi insuflase toate valorile pe care el le considera importante.

Chase o apucă pe după umeri şi o trase mai aproape, zicându-i pe un ton aprins...

– Întotdeauna am dorit ca el să facă lucrurile în felul meu, dar Ty nu poate asta. Are să fie în schimb chiar mai bun decât am fost eu.

– Chase...

Maggie ar fi vrut să-i răspundă dar nu găsea cuvinte capabile să-şi exprime emoţia. Era mândră de bărbatul ei şi simţea o dragoste adâncă şi totală pentru omul acesta brav care îi era soţ.

– Ştii ce vor zice oamenii de-acum înainte când or să mă vadă pe stradă?

Se uită în jos cu un zâmbet uşor.

– Uite-l şi pe bătrânul lui Ty Calder.

– Nu, tu ai să fii întotdeauna Chase Calder, insistă ea, dar în sinea ei ştia că el avea dreptate.

Avea să vină şi timpul acela curând.

Când îşi îndreptă din nou atenţia spre locul de activitate, îl văzu pe Ty venind către ei, cu paşii lui degajaţi şi flexibili. Se opri o singură dată ca să privească spre un sector anume al ţarcului, apoi îşi văzu de drum, Chase dădu drumul umerilor soţiei sale şi se răsuci pe loc ca să-şi întâmpine fiul; pentru întia oară de la bărbat la bărbat.

– Merge bine, observă Chase.

– Da. Cheresteaua aia a ajuns în sfârşit.

Maggie asculta fără să acorde prea multă atenţie discuţiei lor. Remarcile lui Chase o făceau să observe lucruri pe care mai înainte le scăpase din vedere. Ty era mai bronzat, mai simplu şi mustaţa pentru care îl tachinase de nenumărate ori se încadra perfect în trăsăturile feţei lui. Comparându-l cu Chase, Maggie observă că Ty părea mai puternic, cu muşchii mai proeminenţi şi era cu câţiva centimetri mai înalt ca tatăl său.

Când ochii lui rătăciră spre ea, Maggie băgă de seamă aerul lui de relaxare şi calm.

– A telefonat cumva Tara să spună la ce oră soseşte avionul?

Maggie şovăi.

– Da, a telefonat... să spună că va sta în Dallas vreo câteva zile, să facă nişte cumpărături. Spunea că vrea să-şi împrospăteze garderoba.

Ty dădu din cap şi întoarse privirea; pe chip i se aşternu o umbră vagă de nemulţumire. Totul dură foarte puţin, şi în clipa când se uită din nou în ochii mamei lui, grimasa dispăruse ascunsă cu grijă sub un zâmbet fad.

– Probabil că voi lucra până târziu la noapte, aşa că să nu mă aşteptaţi la masă. Am să-mi pregătesc ceva când ajung, zise el şi porni din nou spre grupul de muncitori.

– E prea sigură de el, murmură Chase, uitându-se în urma lui cu ochii îngustaţi de îngrijorare. Altfel n-ar lipsi atât de mult de acasă.

– Mie mi se pare că sunt destul de fericiţi împreună, răspunse Maggie.

Păşiră braţ la braţ spre camionetă.

– E o fată lacomă, observă Chase cu un ton morocănos şi deschise portiera lăsând-o pe Maggie să urce înăuntru.

– Pare să nu-i pese de ceea ce are, întotdeauna vrea mai mult.

– Îl iubeşte, zise Maggie.

– Cred că da, în felul ei, încuviinţă el şi o ajută să urce, închizând apoi portiera.

Ultimul lucrător plecase demult, dar Ty se afla încă pe şantier, rânduind bucăţile de cherestea şi pregătind locul pentru următoarea zi de muncă. Simţea nevoia să se obosească, să transpire şi să-şi smulgă fibrele trupului din starea de lâncezeală în care ameninţa să-l arunce nefericirea sa.

În cele din urmă, fiindcă se lăsase întunericul, fu nevoit să se oprească; se sprijini de porţiunea de gard terminată şi îşi aprinse o ţigară. Percepu deodată o mişcare în umbrele purpurii din stânga sa – o siluetă furişându-se. Ty întoarse brusc capul într-acolo, cu nervii încordaţi, apoi se linişti treptat când recunoscu forma suplă şi gârbovită a lui Culley O'Rourke.

– Lucrezi până târziu, observă Culley, uitându-se în jur cu ochii lui apoşi; în lumina amurgului părul lui cenuşiu părea alb.

– Am terminat adineauri, zise Ty, trăgând din ţigară.

– Nevastă-ta e plecată din nou.

Afirmaţia părea să implice că Ty nu era îndeajuns de bărbat ca s-o facă să stea acasă.

– Vizitează nişte prieteni din Texas.

Era explicaţia prin care justifica de obicei absenţa Tarei de la fermă, deşi nici el însuşi nu se lăsa convins cu uşurinţă. Ea,

nevasta lui, ar fi trebuit să se afle lângă el! Deşi înţelegea nevoia de distracţii a Tarei, nu-i venea uşor să o accepte.

– Îmi închipui c-ai să treci din nou pe la Jessy în drum spre casă diseară, zise Culley.

Ty înalţă capul şi scrută faţa omului încercând să-şi dea seama ce se ascundea îndărătul acelor vorbe. De când începuse construirea adăposturilor, se oprise la coliba lui Jessy de câteva ori pentru o cafea şi puţină companie. De fiecare dată, se întâmplase când Tara era plecată, dar numai printr-o coincidenţă.

– Poate...

Strivi ţigara sub talpă şi privi în jur.

– Ai venit călare.

Nu se vedea nici un cal prin apropiere.

– Mda.

O'Rourke însă nu găsi de cuviinţă să-i divulge locul unde îşi priponise calul.

– Călăreşti mult, Culley. De ce?

Ty îl privi cu atenţie, încercând să înţeleagă ce se petrecea în capul omului.

Prea mulţi psihiatri îl torturaseră cu întrebările lor voind să afle despre mecanismele minţii lui. Lui Culley nu-i mai plăcea să dea explicaţii despre acţiunile sale şi nici să-şi dezvăluie gândurile. Acum îşi avea intimitatea lui şi-o păzea cu străşnicie.

– Îmi place, răspunse el într-un târziu şi se retrase în penumbră. Se face seară. Mai bine aş lua-o din loc, cât mai vede calul poteca.

– Ai grijă, Culley.

Omul devenise deja o umbră întunecată mişcându-se fără zgomot în ceaţa albăstruie a serii. Ty aşteptă cu urechile ciulite până ce auzi tropotul înfundat de copite pierind în depărtare. Apoi porni agale către camioneta singuratică din marginea şantierului şi se urcă la volan.

Şoseaua cea nouă îl purtă spre coliba lui Jessy; curând zări printre crengile copacilor ferestrele luminate ce străluceau îmbietor. Ty fu cât pe ce să treacă pe lângă colibă, apoi, în ultima secundă se răzgândi şi opri. Farurile camionetei sale scoaseră la iveală un alt vehicol parcat în apropiere. Era însă prea târziu. Cei dinăuntru îl văzuseră probabil şi plecarea lui grăbită i-ar fi mirat.

Înainte de a intra în colibă, Ty inspectă interiorul prin ferăstruica uşii. Tânărul cowboy care şedea la masă cu Jessy era un angajat nou. Triple C nu angaja prea adesea străini, cu excepţia perioadelor aglomerate, aşa că Ty îl recunoscu imediat pe pretinsul Romeo roşcovan şi cu pălăria dată pe spate care se apleca peste masă pentru a o studia avid pe Jessy. Era un om pe care îl angajase cu două luni în urmă; se numea Dick Ballard.

– Ballard.

Ty îl salută cu o înclinare din cap; omul nu arăta câtuşi de puţin încântat să-l vadă intrând. Ty îşi îndreptă imediat atenţia spre Jessy pe care o măsură cu o privire lungă, cercetătoare.

– Mi-am zis să trec să văd dacă mai ai din cafeaua aia. Aş putea bea o ceaşcă înainte să plec acasă.

– Serveşte-te.

Jessy îi arătă cu un semn bucătăria.

Ty îşi turnă cafea într-o ceaşcă apoi reveni în încăperea principală şi se aşeză la masă. Îşi aprinse o ţigară şi o fumă ca şi cum ţigara, împreună cu cafeaua, ar fi fost singurele lucruri importante, în vreme ce asculta conversaţia dintre cei doi. Ballard purta toată conversaţia vorbind mai mult despre sine. Ty deveni iritat din pricina lui Jessy, întrebându-se cum de suporta ea pălăvrăgeala cowboy-ului. Cu cât îl auzea mai mult, cu atâta omul i se părea mai nesuferit.

Nervozitatea de care încercase să scape mai întâi muncind până la epuizare, apoi relaxându-se cu o ceaşcă de cafea, era ca un ghimpe care îl împinse pe Ty să spulbere toate intenţiile lui Ballard – oricare ar fi fost ele – pentru tot restul după-amiezii. Terminându-şi ţigara, îşi aprinse alta, umplând scrumiera cu chiştocuri, fără a da vreun semn că ar dori să plece. Al treilea drum la bucătărie, după o nouă ceaşcă de cafea, îi dădu în sfârşit de gândit cowboy-ului.

– Cred c-ar fi mai bine s-o iau din loc, Jessy. Mâine mă scol cu noaptea în cap, declară Ballard încercând s-o impresioneze cu programul lui prelungit de muncă. Picioarele scaunului scârţâiră pe podea, semn că omul se ridicase de la masă.

– Vă salut, domnule Calder.

– Noapte bună.

Ty veni din bucătărie şi îşi reluă locul pe scaunul său, în timp ce Jessy merse să-l conducă pe Ballard.

Neliniştit şi nervos, se ridică din nou. Auzea murmurul scăzut al vocilor celor doi, dar nu înţelegea ce spuneau. Cafeaua devenise foarte neagră şi foarte amară. Ty dădu pe gât jumătate din ea, iar restul îl amestecă cu zaţul de pe fund. Dispoziţia sa era la fel de neagră şi de amară precum cafeaua.

Jessy intră înapoi în casă în timp ce afară se auzea motorul unui camion pus în funcţiune. Ty îi aruncă o privire scurtă femeii şi sorbi din nou din ceaşcă. Nu putea citi nimic în expresia feţei ei, ceea ce îl enervă şi mai mult.

Lumina juca în părul ei, aprinzându-i şuviţele blond roşcate.

– N-am vrut să-ţi gonesc musafirul, minţi el.

– Nu-i nimic.

Jessy se apropie calmă de masă şi culese cele două ceşti goale.

– Oricum i-aş fi cerut să plece curând.

Ty ezită, apoi veni după ea în bucătărie cu ceaşca în mână.

– Coliba asta e departe de orice aşezare. Ar fi destul de greu pentru cineva din tabără să te audă dacă ai avea nevoie de ajutor. Poate ar trebui să faci schimb cu careva.

– Îmi place să stau singură.

Jessy curăţă ceştile şi le lăsă în chiuvetă.

– Sunt majoră. Pot să-mi port singură de grijă.

Afirmaţia aceasta îndrăzneaţă avu darul să-l stârnească mai mult.

– Eşti întotdeauna al naibii de sigură că te poţi descurca în orice situaţie, zise el aspru, golindu-şi ceaşca în chiuvetă şi punând-o lângă celelalte.

– Dar ce-ai fi făcut, dacă n-aş fi fost aici şi Ballard ar fi refuzat să plece atunci când i-ai fi cerut-o?

– Aş fi scăpat de el într-un fel sau altul.

Jessy ridică din umeri indiferentă la întrebarea lui ipotetică.

– Crezi?

Buzele lui se strânseră cu nervozitate în faţa acestei siguranţe calme.

– Da.

Ty o înşfăcă de braţe şi o strivi cu brutalitate de pieptul său.

– Cum? scrâşni el din dinţi. Arată-mi cum.

Gestul lui o luă prin surprindre. Înainte de a putea reacţiona, se pomeni lipită strâns de el, cu braţele pironite pe pieptul lui.

Degetele lui o apucară de păr, de la rădăcină. În numai câteva secunde, Ty practic o imobilizase supunând-o bunului său plac. Iar impulsurile sale crude îl îndemnau să se poarte fără milă.

Gura lui îi desfăcu forțat buzele, mușcându-le până la sânge. Își revărsa toată furia îndelung înăbușită asupra ei, folosind-o brutal și plăcându-i rezistența pe care femeia încerca să i-o opună. Într-un război al puterii, el era incontestabil învingătorul. Oricât s-ar fi ferit, ea nu putea evita apăsarea dură a șalelor lui.

Apoi simți trupul ei cedând treptat, relaxându-se cu reținere în brațele lui. Ty își slăbi strânsoarea și descoperi moliciunea caldă și plină a buzelor ei. Venise în coliba ei în căutarea unei subtile alinări. Dar în trupul ei prelung, de femeie, și în umezeala buzelor ei descoperea altceva. Ty simți o foame aprigă de tot ceea ce-i putea oferi trupul ei. Existaseră multe alte ocazii când frustrarea cauzată de Tara îl orientase spre alte femei. În mintea sa, nu făcea nici o diferență acum între acele femei și Jessy. Interesul său luă o turnură pasională.

În acel scurt interval de slăbiciune, Jessy își adună toată puterea și se smulse cu violență din brațele lui. Respirând din greu, se dădu înapoi și-l privi bănuitoare. El făcu un pas spre ea.

– Din cauza ei, nu-i așa?

Vocea ei era răgușită și mânioasă, și vibra de emoție rănită.

– Ești supărat pe ea fiindcă nu-i aici! Și te răzbuni pe mine!

Cuvintele ei îl șfichiuiră ca un bici. Îl opriră pe loc, îl uluiră. Jessy se trase câțiva pași și își încleștă palmele de marginea tejghelei. Obrajii îi ardeau ca focul și ochii ei speriați o făceau să semene cu o pisică fugărită.

– Sunt Jessy Niles, nu nevasta ta!

Tremura.

– Să nu mai faci niciodată greșeala de-a mă folosi în locul ei, altfel jur c-am să te ucid!

Chipul lui deveni inexpresiv.

– Știu cine ești, Jessy.

Ea întoarse capul și își plecă fruntea pentru prima oară.

– Mai bine ai pleca, Ty.

El ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a-i urma sfatul, apoi părăsi bucătăria îndreptându-se direct spre ușă.

Auzind zgomotul camionetei, Jessy aproape că leşină de uşurare: nu fiindcă s-ar fi temut de el, ci mai degrabă de ea însăşi.

*

Era una din acele minunate zile de vară indiană când căldura toridă te face să uiţi de vântul rece şi aspru de iarnă ce pândeşte la cotitura drumului.

Ty traversa curtea fermei, urmat de tatăl său. Din direcţia grajdurilor, se auzi vocea Tarei strigându-l să aştepte. Întorcându-se, o văzu pe Tara alături de sora lui, grăbindu-se să ajungă la ei.

– Eşti chiar omul pe care doream să-l văd, zise Tara, înconjurându-i gâtul cu braţele.

– Mă bucur să aud asta.

Ty zâmbi şi îşi îndreptă paşii spre casa cu pilaştri de pe colină. Tatăl său şi Cathleen mergeau la distanţă de vreun metru înaintea lor.

– Hai să luăm masa în oraş diseară, zise ea.

– Şi unde ai dori să mergem? o tachină el. În călătoriile tale prelungite din ultima vreme, ai mai descoperit vreun alt restaurant în zonă în afară de cel al lui Sally?

– Mergem la Sally. Nu-mi pasă.

Tara ridică din umeri, arătându-se de data aceasta neobişnuit de indulgentă.

– E sâmbătă seara şi n-am chef să stăm acasă.

– Vă duceţi la Sally astă-seară?

Cat se întoarse spre ei, după ce în prealabil trăsese cu urechea la conversaţia lor.

– Vă rog luaţi-mă şi pe mine, ceru ea, cu ochii ei mari, verzi, plini de nerăbdare.

– Cat, n-ar trebui să te inviţi singură, o certă blând tatăl ei.

– Dar vreau să merg, protestă ea.

– Am impresia că e cineva acolo pe care doreşti cu tot dinadinsul să-l vezi, ghici Tara cu un zâmbet şiret. Nu poate fi flăcăul ăla, Taylor, ce zici?

– Tara!

Cat o avertiză aproape în şoaptă, fulgerând-o cu o privire mânioasă; cu coada ochiului se uită la tatăl ei să vadă dacă acesta auzise ceva.

– Taylor? se încruntă Ty. Vrei să spui Repp Taylor?

– Exact, încuviință Tara. Lui Cathleen i-a căzut cu tronc băiatul.

– Bine, dar flăcăul ăla are douăzeci de ani!

Chase Calder se încruntă la fiica lui care abia împlinise cincisprezece.

– N-o ascultați pe Tara!

Cat o împunse cu privirea pe cumnata ei cerându-i să tacă, apoi își plecă supărată fruntea.

– Tara nu ştie ce vorbeşte. Repp Taylor e mult prea mare pentru mine.

– Aşa sper şi eu, răspunse tatăl ei.

– Pot să merg cu ei diseară?

Cat i se adresă de data aceasta tatălui ei.

– Alte fete de vârsta mea au prieteni, dar eu nu mă duc niciodată nicăieri.

– E-n regulă, tata Calder, vorbi Tara. Cat poate să meargă cu noi, nu-i aşa, Ty?

– Nu-mi amintesc să fi spus că mergem nici noi, răspunse el.

– Ba da, ai spus-o, fiindcă n-ai spus că nu mergem, declară ea pe un ton uşuratic.

– Să nu te apuci să contrazici o asemenea logică, Ty, îl sfătui tatăl său. N-ai să învingi niciodată.

Tara râse. În asemenea ocazii Ty credea din nou că totul avea să se rezolve în căsnicia lor, în ciuda separărilor frecvente când Tara nu mai putea îndura izolarea de la fermă şi pleca timp de câteva zile pentru a se întoarce la ceea ce ea numea în derâdere „civilizație".

Când rămaseră singuri în camera lui, Ty o interogă.

– Ce-i povestea asta despre Repp Taylor?

Îmbrăcă o cămaşă albă, curată şi îşi încheie nasturii.

Tânărul cowboy promitea să devină un muncitor destoinic şi foarte priceput.

– E simplu. Cat îl place.

Tara se întoarse cu spatele.

– Încheie-mi fermoarul.

Ty îi ciupi uşor umărul alb înainte de a-i îndeplini cererea şi o simți înfiorându-se.

– M-am gândit că ar fi drăguț să-i ajutăm puțin pe tinerii îndrăgostiți.

– Fiindcă văd că ştii atâtea, Repp ce zice de toate astea?

– Repp e adorabil cu sentimentul lui de vinovăţie pentru faptul că ea e atât de tânără şi, pe deasupra, fata stăpânului.

*

Prima persoană pe care o văzu Ty când intră în restaurant, fu Jessy, aşezată la masă alături de Dick Ballard. Tânăra femeie se uită spre intrare şi îşi încrucişă privirea cu a lui pentru o clipă, apoi răspunse unei remarci a lui Ballard. Ty se afla la un pas în urma Tarei şi a lui Cathleen, îndreptându-se spre o masă liberă. Abia se aşezaseră, când Cat tăşni în picioare.

– Poţi să-mi dai nişte fise pentru tonomat?

Întinse cu încredere o mână spre Ty.

Fratele ei vârî mâna în buzunar şi scoase câteva monezi. Fata le luă şi dispăru într-o clipită. Tara se uită cu subînţeles la soţul ei şi zise:

– Ghici cine e la masa de biliard?

Repp Taylor se afla acolo, înalt şi suplu, cu părul negru ca tăciunele şi ochii de aceeaşi culoare. Zâmbind, tânărul o salută pe Cat, apoi se aplecă din nou asupra mesei pregătit să lovească o nouă bilă.

Dar Ty nu împărtăşea interesul Tarei în legătură cu această idilă, deşi ea continuă să-l ţină la curent cu detaliile evoluţiei discrete a relaţiei dintre cei doi tineri, în tot cursul serii. Mintea lui era preocupată de alte lucruri, în special de imaginea lui Jessy şi a privirii ei pătrunzătoare, în care se ghiceau parcă mereu semnele unei aşteptări. N-o mai văzuse de la acea dată când poposise în coliba ei. Încă nu era sigur ce anume îl îndemnase s-o sărute atunci, dacă o făcuse din furie împotriva Tarei sau din pricina vreunui alt sentiment. În multe privinţe, Jessy era o fiinţă sensibilă, în ciuda aerelor ei de duritate. Acum Ty ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru întâmplarea aceea.

– Eşti foarte tăcut astă-seară, îl acuză Tara în timp ce se legăna în ritmul muzicii, abia putându-se mişca în înghesuiala de pe ring.

– Ce?

Ty se uită absent la ea şi abia apoi realiză cuvintele femeii.

– Scuză-mă, eram cu mintea în altă parte.

– Nu-i prea plăcut pentru mine să aflu că în timp ce dansăm împreună, mintea ta rătăceşte la mii de mile distanţă, îl certă ea fără convingere. Ai văzut cine-i aici?

– Vrei să spui, Jessy?

Cu atâţia nou-veniţi în oraş, puţini din clienţi îi erau cunoscuţi.

– Jessy Niles? E aici?

Tara se încruntă şi se uită repede în jur, înainte de a o localiza pe fata care dansa cu cowboy-ul blond.

– Fac o pereche drăguţă, nu-i aşa?

Nu aşteptă răspunsul lui.

– Nu mă refeream la ea. Vorbeam de unchiul tău. Stă acolo, în spatele uşii.

O cută apăru între sprâncenele lui Ty în clipa când îl descoperi pe Culley O'Rourke rezemat de perete lângă uşă, printre spectatorii care urmăreau jocul de biliard. Faţa lui era pe jumătate ascunsă în umbră, numai părul alb-cenuşiu apărea pus în evidenţă de lumina unui bec aprins deasupra mesei de biliard.

– Nu mă aşteptam să-l văd aici în seara asta. Dar îmi închipui că lupii trebuie să coboare uneori de pe coline.

Cântecul încetă. Pentru moment, se treziră blocaţi în mijlocul perechilor care se pregăteau să părăsească ringul. Începuse o altă melodie cu un tempo rapid, în vreme ce Ty o conducea pe Tara spre locul lor.

Apoi Ty auzi o voce masculină zicând:

– Vino, păpuşico. Hai să dansezi cu mine dansul ăsta.

Sora lui fu aceea care răspunse tăios.

– Nu!

Tonul încăpăţânat şi categoric al vocii ei fu un avertisment pentru Ty care se răsuci să vadă ce se întâmpla. Temperament năbădăios, sora lui nu părea să se teamă că era pe punctul de a stârni un scandal. Un blond cu statura vânjoasă o apucase de mână şi încerca s-o convingă să iasă pe ringul de dans cu el. Băiatul îşi luase o poză de bărbat inzistibil.

– Nu vreau să dansez cu tine! se burzului Cat care nu reacţiona bine la forţă.

Băiatul însă râdea. Ty presimţi necazul, dar se afla departe.

– Repp!

Cat îl chemă cu voce neliniştită pe cavalerul ei în armură strălucitoare să vină s-o salveze.

– Ce se întâmplă, Ty?

Tara se agăţă de braţul lui, văzându-l că vrea să-şi croiască drum prin mulţime spre sora lui.

– Stai aici, spuse el şi-i îndepărtă mâna de pe braţul său.

La ora aceea, Repp Taylor intrase deja în acţiune. Mulţimea se dăduse înapoi făcând cerc în jurul celor trei şi Ty se strecură cu dificultate spre ei. Nu auzi cuvintele rostite, dar văzu un pumn înălţându-se în aer şi auzi ţipătul lui Cat.

Făcându-şi loc cu umerii prin mulţime, Ty se repezi să-i despartă pe rivali. Nasul lui Repp era deja roşu de sânge şi tânărul se străduia să-l trântească la pământ pe blondul cel vânjos. Când Ty încercă să se bage între ei, unul din spectatorii de pe margine sări în învălmăşeală oferindu-se să-l susţină pe flăcăul cel blond.

Tara ajunse lângă Cathleen şi îşi puse un braţ pe după umerii ei. Îl privi şocată pe omul care ieşise din mulţime şi se îndrepta direct spre Ty. Pumnii fulgerară atât de repede, încât Tara nici nu putu discerne cine anume lovise pe cine.

Cu un Calder intrat în luptă, mai mulţi cowboy de la Triple C veniseră să i se alăture. Din păcate, numărul lor nu depăşea o jumătate de duzină, fiind cu mult în inferioritate faţă de localnici. Toată lumea însă părea încântată de divertisment.

Însă în vreme ce pumnii cădeau cu nemiluita şi trupurile se tăvăleau pe jos, Tara o ţinea strâns pe Cathleen, amândouă ghemuite între perete şi tonomat. Ty se afla în mijlocul încăierării; arcada îi sângera, îşi încleştase dinţii sub mustaţa neagră, şi în ochi avea o privire ucigaşă.

Tara auzea doar gâfâituri, zgomot de picioare târşite şi sunetul înfundat al loviturilor. Era o violenţă barbară care îi făcea rău, totuşi nu-şi putea lua privirea de la spectacol.

– Să-i oprească cineva! ţipă ea, dar nimeni n-o auzi în vacarmul din jur, secondat de muzica asurzitoare de la tonomat.

Plămânii lui Ty se dilatau în căutarea unui strop de aer şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu mai participase la o astfel de luptă spontană din vremea studenţiei. Ameţise şi urechile îi vâjâiau. Încasă o lovitură din partea unui oponent anonim; apoi o a doua îi lovi umărul. Îi era greu să vadă cu un singur ochi, dar îşi arcui instinctiv braţul şi îşi repezi pumnul în falca omului din

stânga sa, rostogolindu-l la pământ. Ty se clătină ușor, cu ochii în patru pentru a vedea de unde avea să vină următoarea lovitură. Își scutură capul și clipi căutând să-și alunge ceața de pe ochi. În spatele său, auzi deodată zgomotul unei sticle sparte. Se întoarse. Gâtul tăios al sticlei se afla în mâna omului pe care îl doborâse mai devreme.

Ty se dădu un pas înapoi și își desfăcu brațele. Bătaia luase o întorsătură urâtă, pierzându-și caracterul de joacă. Câțiva dintre participanții dornici de distracție se retraseră pe margine. Ty își simți gura uscată și își umezi buzele.

– Ty!

O voce puternică îl strigă acoperind pentru o clipă acordurile muzicale.

– Prinde!

Luându-și privirea de la fața asudată a omului, Ty văzu forma cafenie a unei sticle de bere zburând prin aer către el. O prinse cu un gest iute și apucă s-o zărească pe Jessy în rândul dintâi al privitorilor.

Atacul se abătu brusc asupra lui și Ty sări într-o parte cu o secundă înainte ca arma colțuroasă să-l poată atinge. Cel mai apropiat obiect era tonomatul și Ty sfărâmă sticla de colțul metalic apoi se întoarse egal înarmat să-și înfrunte dușmanul. Auzi vag țipătul unei femei, dar în acel moment era mult prea preocupat să-și alunge oboseala din brațe și să-și recapete răsuflarea, pentru a-i da vreo importanță.

– Faceți loc! Rupeți rândurile!

O voce aspră și autoritară împrăștia ordine.

– Faceți loc!

Oamenii în uniformă pătrunseră în mulțime și îl imobilizară pe adversarul lui Ty. Văzându-i, Ty coborî încet brațul; degetele lui nervoase își slăbiră strânsoarea și dădură drumul sticlei care căzu pe dușumea.

Privirea sa încețoșată nu reușea să identifice chipul vreunuia dintre polițiști. Îl auzi ca prin vis pe unul murmurându-i numele.

– E Calder.

Clătinându-se încet, căută un lucru de care să se sprijine înainte ca genunchii să-i cedeze. Zgomotul îi suna încă în urechi. Trupul îi amorțise pentru moment, amortizându-i durerea. Crezu că percepe o formă micuță aplecată spre el. Încercă s-o împingă la o parte.

– Oh, Ty, Dumnezeule, eşti rănit!

Era vocea înlăcrimată a Tarei care penetră în cele din urmă ceaţa care-l înconjura.

– Ia uite la faţa ta!

Iritat, Ty îndepărtă mâna aceea moale şi catifelată şi îşi atinse obrazul.

– N-am nimic, zise el cu voce arţăgoasă.

– Cum n-ai nimic! Numai uită-te la tine! insistă ea.

Ty se uită buimac la cămaşa sa ruptă, pătată de sânge; nu ştia dacă era sângele său sau al altcuiva. Simţea încă nevoia unui suport fizic. Deodată, o voce interveni preluând problema:

– Vino. Hai să-l scoatem aici.

Un braţ puternic îi înconjură mijlocul şi un cap de culoarea caramelei i se vârî sub braţ.

– Jessy?

Ty clipi încercând să vadă prin perdeaua fumurie care îi acoperea ochiul stâng.

– Eu sunt, zise ea.

Ty slobozi un râset obosit, acru.

– Întotdeauna apari acolo unde trebuie, murmură el fără să-şi dea seama de greutatea afirmaţiei.

Timp de o clipă Tara se simţi prea şocată de faţa lui lovită şi însângerată pentru a reacţiona atunci când Jessy veni să-l ducă afară. Revenindu-şi, începe, porni iute pe urmele lor, iritată de modul în care i se uzurpase poziţia.

În jur atmosfera era confuză. Poliţiştii încercau să-i separe pe participanţi de privitorii nevinovaţi; unul din poliţişti voi să le taie calea, dar Jessy îl informă scurt că Ty se va duce la etaj, în apartamentul proprietarei localului, în caz că era nevoie de o declaraţie din partea lui. Fata avea un fel personal de a-i face pe bărbaţi să dea înapoi. Dacă n-ar fi fost durerea care pusese stăpânire pe muşchii lui, Ty ar fi făcut o glumă referitor la uşurinţa cu care Jessy se descotorosise de poliţist.

O zări în treacăt pe Sally Brogan conducându-i spre scara privată din dosul clădirii, dar întreaga lui preocupare era să-şi menţină picioarele în mişcare.

Se aprinse o lumină şi fu condus spre un scaun pe care Ty se trânti greoi. După primele lovituri, încetase să mai simtă durerea. Acum trupul lui începea să reacţioneze la tratamentul violent pe care îl suferise. Se sprijini de spetează şi îşi lăsă

capul să-i cadă pe spate. Brațele îi atârnau de-a lungul picioarelor; simți o umezeală lipicioasă pe față și ridică obosit mâna ca să și-o șteargă apoi se uită epuizat la sângele coagulat din palmă cu un sentiment de recunoaștere. Cineva așeză un obiect pe masă, lângă el. Ty închise ochii din nou, dorind să se odihnească.

– Mă duc la parter, zise Sally. Dacă ai nevoie de ceva, servește-te.

Se închise o ușă. Apoi o cârpă umedă îi atinse fața, fără a-i aduce vreo alinare. Încercă să-și ferească fruntea.

– Ty, îmi pare rău.

Tara stătea aplecată deasupra lui.

– Știu că te doare îngrozitor. N-ar fi trebuit să te amesteci în lupta aia. Cum ai putut să sari așa la bătaie?

Tonul ei iritat alungă întrucâtva negura din jurul lui.

– Nu te dai deoparte ca să lași pe altcineva să lupte pentru tine.

Totul se pornise din pricina surorii lui. Încercă să-i ia cârpa din mână și să facă singur treaba, dar brațele nu-l mai ajutau, lipsite de vlagă.

– Dacă nu știi ce să faci, auzi vocea lui Jessy din partea opusă, dă-te la o parte și lasă-mă pe mine să-l curăț.

– E bărbatul meu.

– În felul în care o faci, o să sângereze de moarte.

Jessy veni lângă el și luând cu un gest voluntar cârpa din mâna Tarei, i-o apăsă cu putere pe frunte deasupra ochiului. O durere ascuțită îi străbătu capul. Ty tresări și trase aer în piept printre dinți.

Un val de transpirație îi inundă pielea. Jessy îi luă mâna și-l făcu să țină cârpa apăsată pe tăietură.

Ty deschise un ochi și se uită la Tara care stătea deoparte și asista cu un aer îndurerat la operațiune.

– Unde e Cathleen? o întrebă Ty.

– Nu știu.

Tara scutură vag capul.

– Jos, cred.

– Du-te, caut-o și adu-o aici.

Tara șovăi un moment apoi, de voie, de nevoie, ieși să facă ceea ce i se ceruse.

– Cauza tuturor relelor, murmură Ty, după plecarea Tarei. Ar trebui să-i trag câteva curele pe spinare.

Jessy luase o altă cârpă să-i şteargă excesul de sânge de pe faţă; apoi ridică mâna şi cercetă tăietura.

– E bine că nevastă-ta nu-i aici. Tăietura asta trebuie cusută.

Îl făcu să apese din nou cârpa pe rană şi deschise trusa de prim ajutor de pe masă. Ty o privi şi lucrurile începură să se clarifice în mintea lui.

– Tu mi-ai aruncat stiela aia, nu-i aşa? zise el.

– Da.

Jessy se întoarse cu un ac sterilizat în mână.

– Stai nemişcat. O să doară.

Era de la sine înţeles. Ty se simţi invadat de o sudoare rece. Nu scoase nici un sunet, cu excepţia respiraţiei gâfâite care îşi făcea loc cu greu printre dinţii lui strânşi. Jessy lucra repede şi eficient, făcând uz de capacitatea sa de a-şi bloca mental orice emoţie. Din fericire, era o tăietură scurtă, aşa că termină înainte ca durerea să devină insuportabilă pentru el. Urmări expresia lui degajându-se treptat în timp ce-i aplica un bandaj pe rana proaspăt cusută. Apoi scoase pachetul de ţigări din buzunarul lui şi aprinse o ţigară pe care i-o aşeză între buze.

– Mulţumesc.

El o privi recunoscător şi trase din ţigară, apoi o scoase din gură şi suflă primul fum în aer.

– Mai ai vreo câteva zgârieturi pe faţă, zise ea, şi scoase o sticluţă din trusa medicală. Am să-ţi torn nişte antiseptic.

Fumul de ţigară îi înţepa buza rănită, dar Ty continuă să fumeze, totuşi. Studia faţa lui Jessy aşa cum o vedea aplecată spre a lui, concentrată asupra activităţii. Faţa ei, ochii ei, nasul ei, gura ei, nu sugerau nimic, totuşi Ty pricepu că în dosul lor se petrecea mai mult decât voia ea să arate. Atingerea mâinii ei era blândă şi plăcută. Ceva din prezenţa ei îi furniza lui Ty un sentiment de încredere.

– La ce te gândeşti, Jessy? dori să ştie Ty, cu ochii îngustaţi de curiozitate. Niciodată nu ştiu ce se întâmplă în mintea ta.

Avea un fel de a se ascunde tipic bărbaţilor.

Ochii ei întâlniră privirea lui pentru o fracţiune de secundă; apoi Jessy îşi întoarse atenţia spre zgârietura prelungă de pe obrazul lui.

– Mă gândeam că aş putea folosi o ţigară chiar acum, minţi ea pe jumătate.

Ty îşi aminti de alte lucruri, de scuzele pe care nu apucase să i le adreseze.

– Jess, plănuiam să vin la tine acasă, cu pălăria în mână, şi să-ţi spun...

Dar Jessy îl întrerupse terminându-şi treaba şi îndreptându-se brusc spre masă.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, Ty. Nici o scuză. Nimic.

Vorbea de asemenea cu sinceritatea brutală a unui bărbat.

– Toată lumea la fermă ştie că situaţia între tine şi nevastă-ta nu e aşa cum ar trebui, de când cu plecările ei dese de acasă. Nu te poţi ascunde de ei. Dar pe ea o ai în sânge. La fel cum ea îl avea pe el în sânge.

– Când e plecată, dacă te simţi singur şi doreşti o companie – e-n regulă. Dacă vrei să vii la mine pentru o ceaşcă de cafea şi o discuţie, n-am nimic împotrivă. N-am să-ţi închid uşa în nas, dacă pe mine vei vrea să mă vezi. Trusa medicală se închise cu un clinchet scurt.

În mintea lui, totul deveni neted şi lin, toate frământările dispărură ca prin farmec. Ty o apucă de mână şi o trase spre el pe după scaun, studiind ochii aceia mari, căprui care păreau să-l absoarbă în privirea lor.

– Am să vin pentru o cafea şi pentru compania ta, zise el.

Ea zâmbi strâmb şi degetele ei îi strânseră scurt mâna.

– Unul din noi face o prostie, Ty Calder, declară ea cu o umbră de umor.

– Dar am să aştept.

Uşa se deschise. Ty se uită agasat spre intrare.

Din prag, Tara îl privea la rândul ei cu o intensitate ascuţită.

Ty simţi mâna lui Jessy retrăgându-se din strânsoarea lui caldă şi îl încercă un ciudat sentiment de vinovăţie, deşi era conştient că nu făcuse nimic rău. Lucrul acesta îl irită.

Un bărbat cu figura dură, îmbrăcat în uniformă o urmă pe Tara în încăpere. Avea o burtă care îi dădea un aer ţanţoş, plin de importanţă. Obrazul ras îi era umbrit de buclele negre.

– Nu ne-am mai întâlnit, Calder, zise el pe un ton brutal ce părea să conţină din start o provocare. Sunt şeriful Blackmore, recent ales de cinstiţii cetăţeni ai acestui oraş.

Ty înțelese că omul lui Potter pierduse alegerile, în ciuda suportului dat de Triple C. Noul grup de rezidenți din comunitatea minieră aleseseră singuri şi îl aduseseră la putere pe omul acesta provenit din rândul lor.

– Regret că trebuie să ne întâlnim în asemenea circumstanțe, şerifule.

Ty încercă să adopte o atitudine politicoasă. Comportamentul omului nu-i inspira nici o simpatie.

– Poate că-i mai bine aşa, răspunse agresiv şeriful. Tu şi cu oamenii tăi ați făcut până acum ce ați vrut. Acum eu sunt legea aici şi n-ai să mai pui şaua pe nimeni, în viitor. Cauți bucluc, dai de bucluc. În seara asta bătaia a început din pricina unuia din oamenii tăi.

– Sally ştie că am să plătesc toate pagubele. Şi amenzile vor fi achitate.

Ty nu încercă să nege faptul că instigarea pornise din partea familiei lui, dar nu intenționa să implice numele lui Cathleen în scandal, atâta timp cât putea să evite acest lucru.

– Nu ştiu dacă banii or să te scoată din bucluc, Calder, zise şeriful, sugerând o pedeapsă mai serioasă.

– Scuză-mă, şerifule, întrerupse Jessy conversația. Ai făcut cunoştință cu doamna Calder?

– Ne-am întâlnit jos, răspunse acesta nerăbdător.

– Mă gândeam că poate n-ai cunoscut-o pe fiica domnului Dyson, continuă Jessy.

Un zâmbet rece înflori pe buzele ei frumos răsfrânte.

Şeriful se întoarse brusc spre Tara şi o expresie uluită se întipări pe fața lui câteva secunde, înainte de a-şi relua aerul grav.

– Respectele mele tatălui dumneavoastră, doamnă.

Duse mâna la pălărie, apoi se întoarse cu o privire severă spre Ty.

– Amenzile vi se vor aduce la cunoştință.

După ce şeriful dispăru pe uşă, Jessy îi explică simplu lui Ty.

– *Blue Moon e acum oraşul lui Dyson. El a construit noile* conducte de apă, a cumpărat sistemul de stingere a incendiilor şi a pavat străzile.

Ty începu să înțeleagă sensul spuselor ei. Tatăl lui făcuse tot posibilul să reducă exploatările miniere din zonă, amenințând slujbele oamenilor. Dyson era în schimb cel care îi

plătea şi le oferise condiţii decente de viaţă. Şeriful l-ar fi judecat la sânge pentru fiecare neregulă, dacă numele de fată al Tarei n-ar fi fost Dyson. Ty îi aruncă o privire soţiei lui. Ea însăşi rămăsese pe gânduri în faţa gravităţii evenimentelor care limitase într-atât prestigiul numelui Calder.

– Unde e Cathleen? întrebă el cu un început de plictiseală în voce.

– E jos, se agită Repp Taylor în jurul lui.

Înainte ca Ty să apuce a întreba de ce n-o adusese pe Cat cu ea, Tara se grăbi să adauge.

– Nu-i nimic. Unchiul ei e cu ea.

O'Rourke! Furat de împrejurări, Ty uitase de prezenţa omului în local.

– La naiba, ţi-am zis s-o aduci pe Cathleen aici, se înfurie el.

– Mă duc s-o aduc eu, Ty.

Jessy porni spre uşă schimbând o privire lungă cu Tara înainte de a ieşi din cameră.

– Îşi asumă o grămadă de responsabilităţi, observă Tara cu o undă de cinism.

– Jessy face asta de când avea zece ani.

18

Telefonul din încăperea cu pereți pluşați începu să sune discret. E.J. Dyson îi făcu semn partenerului său să ia receptorul, fără a catadicsi să-şi ridice privirea din hârtiile de pe birou. Stricklin apucă receptorul, dădu un răspuns afirmativ, apoi îl puse la loc.

– Bulfert e afară. Vine încoace, anunță el.

– Bun.

Dyson închise dosarul pe care îl citea şi se tolăni pe scaunul său rotativ.

– Pregăteşte țigările pentru el.

Stricklin deschise un sertar şi scoase un pachet de țigări de import pe care îl aşeză pe birou.

Uşile cabinetului directorial de la Dy-Corp se deschiseră şi o blondă statuară se dădu la o parte lăsându-l să intre pe politician; excesul de greutate îngroşase considerabil talia acestuia reprezentând un prim indiciu al autoindulgenței care îl caracteriza. Își tampona fața roşcovană cu o batistă scumpă de mătase. Dyson se ridică de la birou şi veni să-l salute şi să-i strângă mâna dolofană.

– Bun venit în Texas, senatorule.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

– Probabil că n-ar trebui să te mai numesc „senator" acum că te-ai retras din slujbă, dar mi-a intrat în obişnuință. Sper că nu te superi – senatorule?

– Nu, deloc. Chiar deloc, răspunse Bulfert cu tonul său tipic de jovialitate agresivă.

– Serveşte o țigară.

Dyson îi arătă pachetul cu țigările favorite.

– Să-ți ofer ceva de băut? Ce ai zice de un bourbon cu un strop din minunata noastră apă texană?

– Prea devreme pentru mine.

Bulfert respinse oferta cu un gest neglijent din mână.

– Dar am să iau o țigară.

Stricklin îi întinse pachetul.

– Mulțumesc, Stricklin.

Îi zâmbi bărbatului bronzat, al cărui păr devenise mai deschis la culoare în urma expunerii prelungite la soare; ochii aceia albaștri ca oțelul îi dădeau întotdeauna o senzație de stinghereală.

– Stai jos, senatorule, îl invită Dyson şi îşi reluă locul la birou.

– Am avut ocazia să cercetăm acest... dosar confidențial pe care ni l-ai lăsat şi concluziile noastre coincid cu ale tale.

Dyson folosea în bătaie de joc frazele convenționale, accentuând prin aceasta un adevăr pe care îl cunoscuseră toți trei de la bun început.

– S-ar zice că titlul asupra celor zece mii de acri pe care Calder se presupune că i-a cumpărat de la guvern a fost obținut prin metode frauduloase. Se pare că acest individ decedat de curând – Dyson răsfoi în raport căutând numele omului – domnul Osgood n-a avut autorizație de vânzare. Înregistrările sale bancare semnalează o depunere substanțială în numerar survenită în aceeaşi perioadă când a avut loc tranzacția. Şi o sumă similară a fost retrasă din contul bancar al lui Calder cu câteva săptămâni mai înainte. Un caz evident de mituire a unui funcționar guvernamental.

– Un lucru îngrozitor – violarea încrederii publice, încuviință senatorul cu un zâmbet şiret. Foarte bine documentat, de altfel.

– Guvernul va avea fără îndoială motive să declare vânzarea nulă şi neavenită.

– Exact aşa zic şi eu, răspunse senatorul cu țigara între dinți.

– După cum am promis, dosarul nu va ieşi din această cameră. Iar acum, că tu te-ai retras din post, nu văd de ce n-aş aranja în aşa fel ca informația să ajungă la urechile vreunui înalt funcționar capabil să ia măsurile necesare. Cu discreție, desigur.

– Desigur, încuviință Bulfert clătinând din cap; fălcile căzute îi tremurară uşor. Cu relațiile tale sunt convins că nu vei întâmpina nici o dificultate în a obține drepturile de exploatare asupra acelei porțiuni de teren.

– Aşa sper şi eu.

Dyson zâmbi, preferând să nu se hazardeze în afirmații.

Politicianul adoptă deodată o mină gravă.

– Ești conștient că proprietatea e ca o oază înconjurată din toate părțile de pământurile lui Calder.

– Sunt sigur că guvernatorul are autoritatea să ceară și să obțină o înlesnire a accesului în zonă.

– Da.

Bulfert arăta un interes deosebit scrumului fin ce se acumula în vârful țigării sale.

– Îl cunosc pe Calder. O să se bată prin toate mijloacele. Procese, tribunale, ordine. Litigiul s-ar putea întinde pe o perioadă îndelungată de timp. Calder va lupta fără odihnă pentru fiecare palmă de teren.

– Îmi închipui că așa va face.

Dyson căuta să pară calm.

– Oare?

Bulfert îl studie pe texan întrebându-se dacă acesta știa într-adevăr cu ce fel de om își măsura puterile.

– La nevoie, va lupta cu cele mai murdare mijloace.

– Are reputația asta. Dar e o problemă care nu te privește, senatorule.

Dyson zâmbi.

– Am uitat să te întreb, îți place noul birou? Ți se pare confortabil?

– Foarte frumos. Absolut confortabil.

Își scutură țigara pe buza scrumierei.

– Bine. Sigur, dispui de o secretară personală și de un cont pentru cheltuieli. Compania nu îți pretinde să lucrezi conform unui program, întrucât se știe că activitatea de consulting este neregulată. Dar știu că Advance Tech Ltd. este satisfăcută să te aibă pe lista personalului ei.

Amândoi știau că era vorba de un post fictiv într-o companie subsidiară a lui Dy-Corp., cu salariu și beneficii complete și nici o îndatorire în schimb.

– Bănuiesc că va trece un timp până să te acomodezi cu clima din Texas.

– Temperaturile calde îmi plac. Montana ajunsese să fie prea rece pentru oasele mele bătrâne.

Şi senatorul ştia că atmosfera avea să devină curând chiar mai rece în ceea ce îl privea, de îndată ce Calder avea să afle de trădarea lui.

Urmară alte câteva amabilităţi, apoi Bulfert îşi luă rămas bun de la cei doi bărbaţi. După plecarea lui, Dyson rămase gânditor cu privirea aţintită asupra uşilor închise.

– Calder o să se bată, îi zise el în cele din urmă lui Stricklin. Aş fi dorit să pot face ceva ca s-o pot proteja pe Tara de conflictul ăsta. Nu vreau în nici un caz s-o fac nefericită.

Un oftat adânc îi scăpă din piept şi Dyson se ridică de la birou şi făcu câţiva paşi; era agitat şi simţea nevoia să se mişte, dar încercă să se stăpânească.

– Dacă bătrânul Calder e atât de căpătânos cum zicea Bulfert, atunci disputa asta mai mult ca sigur c-o s-o afecteze pe Tara.

Cu mintea sa ca un computer, Stricklin putea selecta informaţiile primite, le analiza şi furniza răspunsuri precise – dar numai pe baza unui *input* complet. Pentru un om care o venera pe Tara ca pe o relicvă sacră, faptul că aceasta ar fi putut să sufere sau să fie nefericită era de neconceput.

– Trebuie să existe vreo modalitate de a ajunge la înţelegerea lui Calder.

Se duse la bar şi îşi turnă o tărie.

– Nici una, anunţă sumbru Dyson. Omul e înţepenit în opiniile lui.

Se opri dinaintea ferestrei largi şi îşi încrucişă mâinile la spate. Câteva clipe prelungite rămase tăcut.

– Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi trebuit să tratez cu Ty. El e inteligent şi rezonabil... cu o gândire progresistă. E de ajuns să te uiţi la schimbările pe care le-a efectuat la fermă ca să-ţi dai seama de asta. Pe el mi-ar fi uşor să-l conving de viabilitatea planurilor noastre. Din păcate – Dyson trase adânc aer în piept şi îl exhală cu zgomot –Calder e şeful, nu fiul lui.

Stricklin puse câteva cuburi de gheaţă în lichior şi rămase pe gânduri digerând informaţia. Dyson se opri din nou în mijlocul camerei; scuturâ din cap.

– E un concurs ciudat de împrejurări, Stricklin.

Se apropie de partenerul său şi-l privi cu seriozitate.

– Toate minele acelea din est scot din pământ tone de cărbune cu procent ridicat de sulf şi grad înalt de poluare la

'ardere. Toate asociațiile ecologice din est țipă după cărbune superior.

Dyson clătină din nou din cap.

– Şi Calder stă călare pe un morman nesfârşit de cărbune de cea mai bună calitate. N-am să înțeleg niciodată de ce-l lasă Dumnezeu să trăiască pe meleagurile astea.

Oftând, reveni la birou.

– Există o grămadă de zone în Montana care nu se află sub controlul lui Calder, îi reaminti Stricklin.

– Dacă aş fi dorit numai cărbunele, l-aş lăsa în pace. Nenorocita aia de apă a lui îmi trebuie, răspunse Dyson.

O fabrică de prelucrare a cărbunelui are mare nevoie de apă, iar Calder deține cea mai bogată sursă din zonă. Poți scoate cărbunele din mină, apoi îl prelucrezi pe loc. E ideal.

Încă nedecis, lovi cu degetele dosarul de pe masă.

– Ce crezi că ar trebui să fac, Stricklin? Să-l dau pe mâinile prietenului nostru de la Washington? Chiar dacă faptul ăsta va genera neplăceri familiale? Sau pur şi simplu ar trebui să caut un alt joc şi un alt loc unde să arunc zarurile?

– Vrei cărbunele lui; vrei apa lui. Dosarul ăsta o să ți le dea, zise omul. Ai toate şansele de reuşită. Acționează!

– Oh, Stricklin!

Dyson râse încet, scuturând iar capul.

– Mă uimeşte felul în care vezi tu întotdeauna lucrurile: fie albe, fie negre. Poftim!

Îi întinse dosarul.

– Ştii cum să-l foloseşti.

*

Focul troznea în şemineul simplu de cărămidă dar nu răspândea în jur atâta căldură cât soba de lemne din colțul camerei. Afară din colibă, vântul şuiera printre ramurile scheletice ale copacilor şi le clătina cu zgomot sec, înghețat. Jessy şedea cu picioarele încrucişate pe covorul din fața şemineului, cu o ceaşcă goală în mână. Afară se lăsase întunericul, dar ea nu se ostenise să aprindă lumina; preferase să rămână ghemuită la căldură, cu gândurile absorbite de veştile pe care i le adusese Ty.

Trupul lui prelung era tolănit pe fotoliul cu perne moi din fața şemineului; flăcările roşiatice luceau pe chipul lui. Îşi freca

absent mustața între degetul mare şi arătător, iar expresia întunecată din ochii lui sugera că Ty nu era deloc atât de relaxat cum voia să pară.

– Chiar dacă guvernul o să declare vânzarea nulă, cu siguranță că există vreo posibilitate prin care tatăl tău să-şi mențină posesiunea asupra terenului, murmură Jessy cu o nuanță hotărâtă în tonul ei simplu.

Ty îşi luă mâna de la sprânceană şi oftă adânc, apoi îşi sprijini palma pe genunchi şi rămase pe gânduri, cu capul aplecat şi privirea pierdută.

– Se întâlneşte cu avocații lui în Miles City peste câteva zile pentru a decide ce acțiune pe termen lung să urmeze. Probabil că va reuşi să obțină un drept temporar asupra păşunii.

O grimasă sumbră îi apăru în colțul gurii.

– Tot timpul a crezut că deține titlul de proprietate şi acum trebuie să afle că s-a înşelat.

Ty se uită la ea şi buzele i se crispară trist.

– Senatorul a tras nişte sfori pentru el, dar se pare că tata şi-a deschis punga pentru cine nu trebuia.

– Dar atunci nici senatorului nu-i va fi moale.

– A avut timp să-şi piardă urma.

Ty întinse mâna spre cutia cu vreascuri de lângă sobă şi, luând un băț îl rupse în bucăți pe care le aruncă apoi una câte una în foc.

– Fiindcă s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, guvernul pare a fi dornic să treacă cu vederea felul în care s-a obținut titlul. Dar dacă tata o să lupte pentru dreptul lui – ceea ce nu mă îndoiesc că va face – am senzația că situația se va înrăutăți.

Urmă o lungă tăcere. Jessy se uită la el. Înțelegea stoicismul acela întipărit în trăsăturile lui, marcând tensiunea din interior. Simți deodată un impuls irezistibil. Întinse o mână şi apucă mâinile lui împreunate ca şi cum ar fi dorit să preia o parte din povara durerii lui asupra ei. Dorința aceasta se citea în ochii ei şi Ty încremeni uimit; era un lucru pe care nu-i văzuse niciodată pe fața Tarei.

– Poate ar trebui să-i telefonezi soției tale şi să vorbeşti cu ea, sugeră Jessy aproape uimită. Ai putea s-o găseşti la locuința lui Dyson, în Fort Worth.

– Nu.

Ty respinse absent ideea. Apăsarea caldă a mâinii ei îi părăsi şi el deveni conştient de absenţa ei. Flăcările începuseră să pâlpâie.

– Am să mai pun nişte lemne, zise el şi se ridică în picioare, întinzându-se uşor pentru a-şi relaxa muşchii.

– Să torn cafeaua, spuse Jessy ridicându-se la rândul ei cu umerii căzuţi şi capul aplecat.

Focul ardea vesel când Jessy reveni cu două ceşti de cafea proaspătă degajând o căldură plăcută în încăpere. Ty stătea în picioare lângă şemineu, cu un umăr rezemat de policioară. Jessy îi întinse una din ceşti şi rămase în picioare urmărind pălălaia galben-roşiatică din vatră.

– Focul te face să uiţi de frigul de afară, remarcă alene Ty sorbind din cafeaua fierbinte.

– Aşa e.

Auzind râsetul lui înfundat, Jessy îl privi mirată.

– Mi-am adus aminte de o poveste veche de iarnă pe care mi-a spus-o Nate Moor, zise el zâmbind.

Bătrânul cowboy murise cu o săptămână înainte de Crăciun, mergând pe urmele lui Abe Garvey şi-ale altor veterani de la Triple C care se petrecuseră încet din lumea celor vii în ultimii ani. Legea destinului cerea ca bătrânii să facă loc tinerilor. Ty se gândea mai degrabă cu duioşie decât cu mâhnire la toţi aceştia şi la tot ce învăţase de la ei.

– Ce poveste? întrebă Jessy cu interes.

– După cum zicea el, un cowboy tinerel ieşise să verifice vitele pe o temperatură de sub douăzeci de grade.

Vântul începuse să spulbere zăpada şi cowboy-ul nostru abia mai distingea drumul. Când, în cele din urmă ajunse în tabără, era îngheţat în şa. Trebuiră să folosească dalta şi ciocanul ca să-l desprindă de pe cal; când au reuşit să-l dea jos, l-au dus în baracă şi l-au aşezat în faţa focului. Potrivit spuselor lui Nate, când cowboy-ul şi-a revenit în sfârşit, picioarele îi rămăseseră îndoite ca un iadeş. De fiecare dată când ieşea afară, câinii se repezeau la picioarele lui şi încercau să i le smulgă. Până la urmă a trebuit să se lase păgubaş şi să meargă la o altă fermă unde nu existau câini... Ar trebui să zâmbeşti mai des aşa, Jessy.

Ty studie chipul ei luminat deodată; zâmbetul alterase acea alură severă cu care Jessy obişnuia să-i ţină la distanţă pe bărbaţi.

Chiar după ce zâmbetul se pierdu, buzele ei pline continuară să rămână unite blând într-un surâs.

– Nate nu deschidea niciodată gura ca orice om pentru conversaţii obişnuite. El ori avea ceva de povestit, ori găsea vreun subiect despre care să filozofeze.

Cafeaua era prea fierbinte. Jessy lăsă ceaşca pe policioară şi întinse mâinile spre flăcările din şemineu.

Ty analiza tăcut înfăţişarea tinerei femei, puloverul verde tricotat, şoldurile ei înguste şi picioarele lungi îmbrăcate în blue-jeans uzaţi.

– Tu ce doreşti de la viaţă, Jessy?

Fiecare om avea ambiţii şi dorinţe; voia să ştie ce simţea ea.

Jessy deveni gânditoare la auzul întrebării lui. Îşi retrase mâinile şi le vârî în buzunarele jeans-ilor; apoi privirea ei cutreieră absentă spre limbile jucăuşe ale flăcărilor.

– Nimeni nu primeşte foarte mult în lumea asta, Ty – nu cu adevărat. Uneori, poate se întâmplă ceva şi, timp de o oră, o săptămână, îţi pare că tot restul vieţii va fi la fel, o dulce lunecare pe un pământ lipsit de urcuşuri anevoioase şi coborâşuri. Dar ele vor fi acolo, totuşi. Doar că, o vreme, nu poţi să le vezi. Pe urmă urmează momentele grele, când ai partea ta de lacrimi. Le depăşeşti şi pe acelea datorită amintirilor frumoase.

Întoarse capul şi-l privi cu ochi senini şi plini de forţă, în tăcerea lor.

– Ce altceva mi-aş mai putea dori în afară de ce am acum? Un loc al meu, un foc care să mă încălzească în noaptea rece şi un om cu care să vorbesc. Ce e mai bun decât asta?

Cuvintele ei atât de simple şi directe îl mişcară până în adâncul sufletului, revelându-i parcă pentru o clipă esenţa vieţii.

Mişcându-se încet, Ty aşeză ceaşca de cafea pe policioară, lângă cealaltă ceaşcă, fără a-şi lua privirea de pe chipul ei.

O frumuseţe interioară şi o feminitate desăvârşită străluceau dincolo de trăsăturile acelea bine conturate şi aspre.

– Jessy, murmură el cu voce blândă, mângâietoare şi îşi lipi palma cu un gest gingaş de ceafa ei.

Urmară câteva secunde de liniște și așteptare;Ty o privea cuprins din nou de acel sentiment inefabil care îl împingea spre ea. Jessy aștepta, înțelegând că reușise să pătrundă în profunzimea sentimentelor lui. Apăsarea mâinii lui spori ușor și gura lui se apropie de fața femeii în timp ce ochii lui continuau să-i studieze trăsăturile. Jessy nu se lăsa indusă în eroare de gândul că îi trezise dragostea. Era singur și Tara era departe de el. Ty avea un simț al onoarei și o moralitate dezvoltată, dar, la urma urmelor, era bărbat. Iar ea era lângă el, ascultându-l și participând la necazurile lui. Apropierea aceasta stârnise în el impulsuri pe care altminteri și le-ar fi ținut sub control.

Poate că ar fi trebuit să-l oprească. Jessy știa că Ty era pe punctul de a o săruta, de a o săruta pe ea, Jessy Niles. Dar mai știa că, în ceea ce o privea, n-avea să se aleagă decât cu acest moment.

Curând Tara avea să revină și ea, Jessy, avea să rămână din nou singură. Supunându-se unui imbold de dulce și firească provocare, înconjură mijlocul bărbatului cu brațele și înălță capul în întâmpinarea buzelor lui.

Un val prelung de căldură puse stăpânire pe ei. Jessy se lăsă moale în brațele lui, simțindu-și bătăile inimii accelerându-se și sângele pulsându-i cu putere în vene. Era un sărut profund și bărbătesc, totuși tandru, care transmitea simțurilor ei aroma trupului lui laolaltă cu mirosul de fum din încăpere. Nici unul din ei nu manifestase vreo ezitare – acea tendință de a testa terenul pentru a vedea dacă era îndeajuns de rezistent ca să susțină ceea ce se construia pe el. Era întâlnirea a două forțe egal de puternice care în căutarea lor febrilă, atingeau zone de simțire mai intime decât hotarele dorinței sexuale.

Totul era prea nou, invadându-le ființele mult prea încet ca vreunul din ei să recunoască forța cărora li se supunea. Se despărțiră tot atât de încet cum se apropiaseră, fiecare cercetând reacția din ochii celuilalt. Jessy se întoarse din nou spre foc; își simțea sufletul pătruns de o siguranță caldă, calmă, minunată. Nici unul nu rosti vreun cuvânt, ca și cum nimic nu se întâmplase între ei. Ty întinse mâna după ceașca sa de cafea și se rezemă din nou de policioară, contemplând jarul roșiatic. Lovindu-și ceașca, Jessy se așeză cu picioarele sub ea pe fotoliul moale pe care șezuse Ty. Își îndreptă la rândul ei privirea spre foc, și se pierdu în șirul gândurilor.

După un timp, Ty se smulse din visare şi, clătinând ceaşca, bău restul de cafea. Când privirea lui leneşă alunecă spre Jessy, descoperi ochii ei măsurându-l tăcuţi.

– Mai doreşti cafea? îl întrebă ea.

– Nu.

El scutură capul, apoi o studie atent, cu un aer de uşoară curiozitate.

– Cum se face că mi-ai sugerat să-i telefonez Tarei ca să vorbesc cu ea?

– Mi se pare logic să doreşti să discuţi cu soţia ta cele întâmplate, zise Jessy privindu-şi scurt ceaşca, apoi uitându-se din nou la el.

– Dacă aş fi vrut să vorbesc cu ea, n-aş fi venit aici.

Ty vorbea iritat, cuprins deodată de nelinişte şi agitaţie. Momentul de relaxare se spărsese. Ceva păru să intervină şi să împrăştie tihna adunată în sufletul lui Jessy.

Ochii lui se înneguraseră deodată. Singurătatea colibei începu să o apese din nou, amplificată de vântul rece care pătrundea prin pereţii subţiri de lemn şi şuiera pe sub uşă. Clipa de bucurie se topise în neant. Jessy ştiu că apropierea dintre ei dispăruse încă o dată. Toată nesiguranţa pe care altădată şi-o alunga din minte reveni acum. Îl privi, deja familiarizată cu comportamentul şi tăcerile lui şi cu sensul acestora. Gândurile lui păreau să-l împovăreze, întunecându-i trăsăturile.

– Jessy, începu Ty pe un ton mult prea serios şi greoi.

– Nu mi-am dat seama ce întuneric s-a făcut aici, îl întrerupse Jessy pe un ton firesc, în sinea ei tremura înfiorată de ce ar putea să audă.

Ridicându-se de pe scaun se apropie de veioză şi o aprinse. Când se întoarse, faţa ei arăta detaşare calmă. Nu dorea să audă nici o scuză din partea lui, nici o afirmaţie de regret, nici o explicaţie falsă referitoare la sentimentele lui pentru ea.

N-ar fi reuşit decât s-o rănească. N-avea nevoie de înţelegerea sau compasiunea lui, de nimic care ar fi putut să-l oblige faţă de ea. El o iubea pe Tara, oricare ar fi fost problemele lor. Acel sărut pe care îl împărtiseră împreună i-ar fi putut crea mustrări de conştiinţă, silindu-l să inventeze o justificare. Iar ea nu voia să audă nimic din partea lui; orice cuvânt ar fi făcut-o să sufere.

Din celălalt capăt al camerei iluminate acum, Ty o măsura încercând parcă să înțeleagă ceva. Jessy făcu un pas spre el și rosti pe un ton de împăcare.

– Ty... ți-am spus cândva că ești liber să vii aici, zise ea încet. Ești întotdeauna liber să și pleci.

Ty îi privi ochii și nu întâlni nici urmă din sentimentul acela adânc care răbufnise în mod atât de ciudat și de neașteptat între ei mai devreme. Calmul ochilor ei blânzi părea să ataşeze puțină importanță faptului petrecut mai devreme. Totuși, bărbatul se simți ușurat că i se lăsa o ieșire. Nu dorise sărutul acela, cum nu-l dorise nici pe celălalt, deși circumstanțele erau complet diferite.

Ridicând din umeri, Ty păru să-și recapete cumpătul și porni spre cuierul de lângă uşă unde își lăsase pălăria și haina.

– Cred că e timpul să plec acasă la mine, zise el și își îmbrăcă haina. Aranjându-și pălăria pe creştet, în aruncă o privire femeii.

– Mulțumesc pentru cafea, Jessy.

– Cu plăcere, oricând.

După ce uşa se închise astupând vuietul vântului de afară, Jessy repetă încet, doar pentru sine.

– Oricând...

19

Viziunea Tarei aşa cum o purta în mintea sa Ty, atunci când erau despărţiţi nu era niciodată atât de vibrantă şi tulburătoare ca prezenţa concretă a femeii păşind spre el după o îndelungată absenţă. Frumuseţea ei brună şi strălucitoare, învăluită în mantoul de hermină care o apăra de frigul Montanei îl făcu pe loc să uite nopţile de singurătate şi de patimă îndurată în tăcere. Ty era nerăbdător să-i vadă plecând mai repede pe tatăl ei şi pe Stricklin, dornic s-o aibă numai pentru el şi conştient totodată că acel moment trebuia amânat până când aveau să rămână singuri. Braţul lui înconjura talia subţire a femeii; când se întoarse să-i salute pe însoţitorii ei, parfumul ei îl înfioră. Era prea preocupat de constrângerile impuse propriilor lui sentimente, pentru a observa atitudinea ei rezervată.

– Bună ziua, E.J.

Ty strânse mâna socrului său.

– Să fiu sincer, m-am mirat când Tara mi-a telefonat aseară ca să-mi spună că vii cu ea. Avusesem impresia că nu ţi-ai planificat nici o călătorie spre nord până în aprilie.

– Aşa e. Nu-mi planificasem, recunoscu volubil Dyson. Totuşi doream să discut ceva cu tatăl tău. Aş fi putut-o face şi la telefon, dar fiindcă Tara se întorcea, m-am gândit c-aş putea face un drum ca să-i vorbesc personal.

Tonul lui sugera o problemă lipsită de importanţă, dar pentru Ty era clar că Dyson nu bătuse drumul degeaba. Era însă prea captivat de prezenţa Tarei pentru a se lansa în supoziţii.

– Mă bucur să te văd, Ty, îl salută Stricklin cu mai multă căldură ca de obicei.

Bagajele lor fură descărcate şi avionul cu două motoare al lui Dyson fu adăpostit în hangar. În jurul platoului de aterizare, peisajul era mohorât, compus din pajişti cenuşii şi îngheţate strivite parcă de un cer masiv. Albastrul acela rece şi implacabil

avu ca de obicei un efect imediat asupra Tarei, făcând-o să se simtă mai mică de statură. Vântul aspru de martie părea să sufle către ea din toate părțile. Era bucuroasă să simtă brațul protector al lui Ty în jurul ei. Nu se putea împăca deloc cu aceste elemente sălbatice care nu ascultau de voia nimănui, şi nici cu sentimentul de inexplicabilă teamă pe care îl stârneau în inima ei.

– Trebuie neapărat să stăm de vorbă aici? E înfiorător de frig.

Totul i se părea înfiorător în acest ținut atunci când era departe de Homestead. Acolo, cel puțin, căldura, luxul şi somptuozitatea clădirii era o dovadă că cineva conducea.

– Am uitat că te-ai dezobişnuit după şederea în Texas.

Ty zâmbi călduros fără să-şi dea seama că Tara, deşi învățase să accepte multe lucruri, era departe de a se fi obişnuit cu ele. O atrase spre el cu un gest protector şi o conduse spre maşină, al cărei motor în funcțiune asigura o căldură suficientă în interior.

Maggie Calder le ieşi înainte musafirilor, scutindu-l pe Ty de a face pe gazda pentru Dyson şi partenerul acestuia. În schimb îl ajută pe cowboy să care bagajele Tarei în apartamentul lor de la etaj. Ea nu vorbi mai deloc, dar tăcerea ei era un lucru frecvent, atunci când era de față şi afla o a treia persoană, şi mai cu seamă dacă această persoană era un angajat.

Ty observă tăcerea soției sale şi nu voi să forțeze o discuție; o întrebă numai unde dorea să i se ducă bagajele.

– Oriunde, răspunse ea cu indiferență şi scoțându-şi mantoul lung de hermină îl aşeză fără grabă în şifonierul din dormitor.

Ty îi făcu un semn cowboy-ului să le lase în sufragerie. De îndată ce acesta plecă, Ty intră în dormitor. Tara stătea dinaintea oglinzii; îşi scoase căciula de hermină şi acum îşi pieptăna părul lung şi mătăsos. El veni în spatele ei şi cuprinzându-i umerii, îşi îngropă fața în părul ei frumos.

– Mă bucur că eşti acasă, îi zise el cu patimă înăbuşită în glas.

– Eu nu!

Răspunsul ei tăios îl ului. Când Tara se întoarse cu fața spre el, Ty îşi slăbi îmbrățişarea. Femeia observă mânia din ochii lui şi trăsăturile i se înmuiară; îşi lipi gingaş palmele de pieptul lui. Pe chipul ei se aşternu un aer de seriozitate sinceră.

– Ty, ce ai de gând să faci în legătură cu cele întâmplate? îl întrebă ea.

– Nu ştiu la ce te referi, zise el brusc. Pasiunea era încă în el, dar nu dorea să şi-o dezvăluie pe de-a-ntregul faţă de Tara, acum.

– La problema asta cu tatăl tău, răspunse ea cu nervozitate. De ce nu mi-ai spus dinainte? Aş dori să nu-mi ascunzi astfel de lucruri. Pentru mine e foarte neplăcut să aflu despre ele de la alte persoane. Asta mă pune într-o situaţie penibilă şi nu-mi place.

Deşi exista o oarecare consolare în faptul că Tara îi cerea să-i împărtăşească problemele lui, totuşi reproşul ei atinse o coardă sensibilă din sufletul lui Ty.

– E vina mea că treburile astea se întâmplă când eşti tu plecată? Poate dacă ai sta mai mult pe acasă, ai afla la timp.

– De ce să-mi petrec aici fiecare zi din viaţă pe când tu îţi petreci vremea în cine ştie ce colţ pustiu al fermei ăsteia, îl fulgeră Tara mânioasă. Ca să-ţi fiu la dispoziţie când vrei tu?

– Da!

Furia puse stăpânire pe el, mânată de dorinţa care îi ascuţea nervii. O apucă de umeri şi o strânse brutal în braţe, înăbuşindu-i protestul cu un sărut apăsat. Pentru o clipă, pasiunea lui o cuceri şi Tara răspunse impulsivităţii lui sărutându-l la rândul ei. Dar temperamentul ei arzător n-o lăsă să cedeze.

Braţele ei îl cuprinseră cu hotărâre, silindu-l să rămână la distanţă.

– Ty, trebuie să decidem ce-i de făcut, insistă ea căutând să-şi potolească răsuflarea întretăiată. Cred că nu-ţi dai seama de importanţa situaţiei – cu ce problemă gravă ne confruntăm!

– Ai devenit deodată grozav de preocupată de interesele fermei, nu-i aşa?

Multe chestiuni planau fierbinţi şi ameninţătoare între ei, şi nu în ultimul rând, bănuiala că ambiţiile şi voinţa de fier a Tarei ar fi putut prevala asupra sentimentelor din inima ei.

– E şi casa mea, în aceeaşi măsură în care e a ta! strigă ea, apoi adăugă pe un ton îmblânzit:

– Ty, să nu ne certăm pentru un motiv atât de stupid ca acesta. Trebuie să-l convingem într-un fel pe tatăl tău înainte să apuce să ruineze totul.

– Cum poate să ruineze totul, când el luptă pentru a-şi recăpăta titlul de proprietar pentru un teren pe care l-a considerat al său? întrebă Ty, apoi se miră. Dar tatăl tău de ce a venit?

– A fost ideea lui Stricklin, nu a mea.

Dezaprobarea ei era evidentă.

– După părerea mea, el ar fi trebuit să stea deoparte şi să evite a-şi păta numele cu chestiunea asta.

– Să-şi păteze numele?!

Ty consideră exprimarea ei cât se poate de nepotrivită, dar n-avu prilejul să insiste asupra acestui punct, că uşa apartamentului se deschise.

– Tara!

Cathleen dădu buzna în cameră, considerând neesenţial obiceiul de a ciocăni la uşă mai întâi.

– Am venit să văd ce ai cumpărat de data asta. Cum a fost plimbarea? Pariez că era cald şi frumos acolo. Monstrule, te-ai bronzat! o acuză ea pe un ton de prietenească invidie când ajunse în sfârşit în dormitor.

Cat împlinea în curând şaisprezece ani. Sub înfăţişarea ei încă fragedă, se ascundeau dorinţele sale de femeie.

– Cat, ce ar fi să-ţi iei tălpăşiţa? ordonă Ty. Aş vrea să rămân singur cu nevasta mea. Poţi să afli despre plimbare mai târziu.

– Am planuri pentru mai târziu, răspunse sora lui fără să se lase intimidată de proasta primire. Şi trebuie mâine dimineaţă să plec la şcoală.

Ochii ei verzi începură să sclipească de şiretenie.

– În plus, e prea devreme pentru treaba la care te gândeşti. Va trebui să aştepţi până vine ora de culcare,... ca să rămâi singur... cu nevasta ta.

– Cat are dreptate, încuviinţă Tara. O să avem mai mult timp după cină.

Îi zâmbi lui Ty şi se depărtă de el.

– Toate pachetele sunt în camera cealaltă. Două sunt pentru tine.

Redus la tăcere, Ty fu forţat să accepte decizia femeilor şi să amâne discuţia până după cină. Părăsi îngândurat camera, lăsându-le singur pe cele două femei care sporoviau încântate, aplecate deasupra pachetelor.

*

În decursul cinei, conversaţia se abătu diplomatic de la problemele conflictuale, gravitând în jurul unor subiecte inofensive. Deoarece Dyson îşi începuse operaţiunile de exploatare minieră, relaţia dintre el şi Chase devenise destul de încordată. Chase

încă păstra anumite rezerve legate de rolul pe care l-ar fi putut juca Dyson în recentul scandal al titlului de proprietar. Avea suspiciuni, dar din lipsă de dovezi, le păstra în secret. De fiecare dată când se uita la mâinile imaculate cu unghii îngrijite ale lui Stricklin, Chase își amintea de remarca lui Potter.

– În timp ce femeile strâng masa, ce-ar fi să ne servim cafeaua în cabinet, sugeră Dyson.

Chase ezită, lucru care nu-i scăpă lui Dyson.

– Aș dori să am o discuție între patru ochi cu tine, Chase, dacă nu te superi.

– Desigur.

Ty își împături șervetul și îl așeză pe masă.

– Dacă nu aveți nevoie de mine, m-aș duce să văd o iapă care stă să nască.

Nu dorea să fie prins la mijloc între tatăl său și Tara. Îl lăsa pe Chase să decidă dacă era sau nu necesar să participe și el la o discuție care se anunța destul de încinsă.

Chase dezbătu ideea câteva clipe, apoi își dădu seama că discuția s-ar fi putut referi la fiul său.

– E primul mânz de la armăsarul cel nou, nu-i așa? Mai bine ai merge să vezi iapa acum. Tara o să se supere pe mine dacă îți răpesc toată după-amiaza.

Ușile de la cabinetul de lucru se închiseră și Ty părăsi Homestead îndreptându-se în direcția grajdurilor. Cum îl cunoștea foarte bine pe tatăl său, Ty se îndoia că acesta avea să primească vreun sfat de la Dyson. Era clar că Dyson, grijuliu ca întotdeauna, venise să-și apere fiica.

*

– Dorești brandy în cafea, E.J.? îl întrebă Chase, în timp ce deșuruba dopul sticlei de brandy, turnându-și apoi câteva picături în ceașcă.

– Nu, mulțumesc.

Dyson se așeză confortabil pe un fotoliu în fața șemineului, iar Stricklin își cără ceașca de cafea lângă scaunul opus. Rămânea doar sofaua din mijloc. Cu o reținere pe care nu și-o putu explica, Chase rămase în picioare deoparte, refuzând să se așeze într-o poziție care l-ar fi situat între cei doi bărbați. S-ar fi simțit expus.

– Despre ce voiai să vorbim?

Se dispensă de amabilitățile de rigoare, trecând direct la subiect.

– Mi-au ajuns la urechi nişte informații privitoare la confiscarea unui teren pe care l-ai cumpărat acum câțiva ani de la guvern, răspunse fără şovăire Dyson.

– Veştile circulă repede, murmură Chase.

– Nu trebuie să te mire, insistă calm Dyson. Rulez afaceri în zona asta. E normal ca o astfel de întâmplare să-mi ajungă la urechi.

– Probabil.

Chase acceptă posibilitatea ca Dyson să fi aflat de curând despre invalidarea vânzării, deşi nu putea exclude încă ipoteza că Dyson avea mult mai multe cunoştințe, în acest sens.

– Am avut unele divergențe în ultima vreme, Chase, dar nu trebuie să uităm că familiile noastre sunt înrudite. E un fapt pe care nu-l putem ignora.

– Sunt complet conştient că fiica ta e soția fiiului meu.

Era unicul motiv care îl împiedica pe Chase să-i aducă la cunoştință în mod direct lui Dyson bănuielile sale. I se părea incredibil că Dyson ar fi fost într-atât de mârşav încât să pericliteze fericirea fiicei lui.

– Mai întâi de toate, sunt om de afaceri, Chase. Doar într-o măsură foarte redusă pot permite considerațiilor familiare să mă împiedice să fac ceea ce consider important pentru afacerile mele. De aceea mă aflu aici.

Dyson făcu o pauză studiindu-l pe Chase câteva secunde.

– În mod normal, n-aş face asta. Aş duce afacerea mai departe şi l-aş lăsa pe oponentul sau concurentul meu să afle evenimentul abia după consumarea lui. Dar, întrucât ar putea exista repercusiuni asupra Tarei, de astă dată am ales să te anunț dinainte despre intențiile mele.

– Şi care sunt intențiile tale? întrebă Chase pe un ton de uşoară provocare.

– Guvernul deține acum titlul asupra â zece mii de acri. Mă interesează drepturile de exploatare minieră, şi a resurselor de apă pentru o întreprindere de prelucrare a cărbunelui. În prezent, Tara nu ştie nimic despre toate astea. Îmi dau seama că faci eforturi pentru a anula decizia şi că doreşti să-ți recapeți terenul. Dacă guvernul îşi păstrează posesiunea, am dorit să-mi cunoşti planurile.

Urmă o altă privire lungă, pătrunzătoare, înainte ca Dyson să continue.

– E o decizie de afaceri, Calder. Ştiu că va fi dificil, dar aş dori să menţin o coexistenţă paşnică, de dragul copiilor noştri.

– Ai dreptate, încuviinţă Chase simţind o încordare intensă, care se răsucea înăuntrul său asemeni unui arc. Nu va fi uşor. Am să încerc să menţin pacea întrucâtva, dar te avertizez, ai să plăteşti al dracului de scump pentru fiecare palmă din terenul meu.

– Pur şi simplu, vom trăi şi vom vedea, zise Dyson cu o privire resemnată spre Stricklin. Omul era pur şi simplu nebun.

*

După ce îşi termină treaba în grajd, Ty se întoarse acasă. Cathleen îl informă clipind glumeţ dintr-un ochi că Tara urcase în dormitor. Ty aruncă o privire spre cabinetul de lucru, dar uşile erau larg deschise. Era evident că discuţia se încheiase, aşa că prezenţa lui nu mai era necesară. Urcă la etaj.

– În sfârşit, declară Tara când Ty intră în camera de zi. Cum îi merge iepei tale? întrebă ea cu o undă de sarcasm în voce.

– Bine.

Nu se osteni să-i spună că, după părerea lui, naşterea n-avea să aibă loc în seara aceea.

– Există oameni angajaţi să aibă grijă de caii ăia. Nu văd de ce ar trebui s-o faci tu – în special acum, se arată ea nemulţumită.

– Acum! repetă Ty cu fals amuzament. Mi-ar plăcea să cred că zici asta fiindcă e prima ta seară acasă, şi-mi doreşti compania, dar nu e ăsta motivul, nu-i aşa?

– E o parte din motiv.

Tara traversă camera şi veni lângă el; mâinile ei îl atinseră trezindu-i din nou acel puls neostoit, învăluindu-l în parfumul ei amăgitor de femeie.

– Trebuie să faci ceva în legătură cu tatăl tău.

– Cu tatăl meu?

– Da. Trebuie să-l convingi să lase chestiunea asta baltă.

– S-o lase baltă? Ce tot vorbeşti? Terenul l-a plătit, a fost cumpărat în bune condiţii. De ce trebuie să-l cedeze degeaba? se încruntă Ty.

– Sunt doar zece mii de acri. Comparativ cu un milion, cât are deja, nici n-o să le simtă lipsa, declară Tara. În plus poate

folosi în continuare păşunea, aşa că e ca şi cum el ar fi proprietarul.

– Nu e acelaşi lucru, fiindcă acum nu mai are drept de control.

Ochii lui se îngustară bănuitori.

– De ce te deranjează ideea că tata luptă pentru pământul lui, Tara?

– Cred că habar n-ai ce zic oamenii, îl acuză Tara, străpungându-l cu ochii ei negri. Folosesc cuvinte precum „corupţie" şi „mită", atunci când vorbesc de el.

– Întâmplarea e veche. Nu se poate dovedi nimic.

– Nici nu-i nevoie să se dovedească. E deajuns că se vorbeşte. Nu ştii ce nocivă poate fi bârfa pentru reputaţia cuiva?

Era înfuriată la gândul de-a fi târâtă jos de pe piedestalul ei.

– O să ne cauzeze mult rău, Ty.

– Nu te deranjează că probabil a mituit pe cineva, nu-i aşa? reflectă Ty. Te supără că a fost prins.

– Nu-ţi pasă că numele Calder va fi compromis?

– Asta e problema ta, Tara? o provocă el. Cumva prietenii tăi importanţi au început să te tachineze?

– O spui de parcă n-ai crede că sunt importanţi.

Tara era inteligentă; pe de altă parte nu-i venea să creadă că el putea fi atât de orb încât să nu sesizeze adevăratul scop al tentativei ei.

– Nu cred că-ţi dai seama cât de importanţi pot fi aceşti prieteni pentru contractele tale viitoare. Nu faci nici un efort ca să cultivi nişte relaţii. Eu mă îngrijesc ca, atunci când vom prelua ferma, să avem în jur o reţea de oameni influenţi gata să ne ajute.

– Abia aştepţi ziua când tatăl meu o să fie nevoit să-mi cedeze mie puterea, nu-i aşa?

Mândria şi voinţa neclintită erau două calităţi pe care Ty le admirase dintotdeauna la soţia lui; în seara aceasta însă resimţi egoismul afirmaţiilor ei ca pe o lovitură în moalele capului.

– Cu cât se va întâmpla mai repede, cu atât va fi mai bine pentru noi toţi...

Tara nu voi să nege.

– Nu vreau să distrugă toată munca pe care am depus-o ca să fac cunoscut numele de Calder dincolo de hotarele statului ăstuia.

– Dacă nu lupți pentru ce-i al tău, numele tău nu înseamnă nimic în statul ăsta.

– Ai împrumutat optica tatălui tău, îl condamnă Tara. Ce contează ce zic oamenii de pe-aici? Ei sunt lipsiți de importanță. Cu banii pe care-i cheltuiește ca să ducă războiul ăsta ridicol, tatăl tău ar putea cumpăra o altă fermă. Triplă C ar putea deveni nucleul unui grup de ferme răspândite în toată țara, conduse de administratori competenți. Ideea este: trebuie să-ți dezvolți capacitatea, Ty, și nu construind adăposturi pentru nutreț. Nu te mai mulțumi cu puțin!!

Tonul ei era insistent, aproape mânios.

– Nu fi ca tatăl tău, Ty. Tu trebuie să ai o vedere progresivă și modernă ca a mea.

– Asta ți-ar rezolva toate problemele, nu-i așa?

Un mușchi începu să i se zbată convulsiv de-a lungul obrazului.

– Poate ar trebui să-mi schimb și numele în Dyson, ce zici, ca nu cumva să fiu pătat de murdăria care va înghiți numele Calderilor?

– N-am sugerat așa ceva! De ce încerci să-mi răstălmăcești vorbele? se supără Tara. În lumea asta, fiecare trebuie să-și poarte de grijă. Acțiunile tatălui tău ne vor afecta, Ty. Ne vor face rău. Asta e tot ce spun!

– Îmi ceri să acționez împotriva tatălui meu. Dincolo de toate apelurile la logică și frazele lustruite, ideea de bază aceasta era.

– Îți cer să te gândești la noi.

Bărbia ei se înălță voluntară spre el și trăsăturile ei feminine se ascuțiră, pregătite să reziste până la capăt confruntării.

– Gândește-te tu la noi, zise el pe un ton greoi și porni cu pași mari spre ușă. Doar ai venit acasă.

Urmă o secundă în care Tarei nu-i venea să creadă că el voia să plece. Dar umerii lui pătrați sugerau o hotărâre categorică.

– Unde pleci? întrebă ea strângând pumnii.

Ty se opri lângă ușă și o deschise brusc, apoi se uită la Tara cu o privire răscolitoare.

– Afară, zise el simplu.

Ușa se trânti cu putere. Tara se uită lung în urma lui, apoi se întoarse cu spatele la ieșire. În ultima vreme, Ty începuse s-o asculte; totul avea să se rezolve.

*

Ty sări într-un camion şi porni pe drum, indiferent la curentul rece care pătrundea în cabină prin geamul deschis. Nu avea nici o ţintă, tot ce dorea era să scape de presiunea care îi tortura mintea. Rău sau bine, totul părea a fi o problemă de judecată personală. Tara credea că ea avea dreptate. Tatăl lui credea că el are dreptate. Încotro să-şi îndrepte el, Ty, încrederea? Spre trecut sau spre viitor? Nu-şi dădea seama cât timp trecuse, nici încotro mergea. La un moment dat, însă realiză că maşina se oprise. Dinaintea sa farurile luminau coliba de buşteni în care locuia Jessy. Tensiunea se făcea încă simţită în fiecare fibră a fiinţei lui. Opri motorul şi se apropie de colibă.

Înăuntru era complet întuneric. Îi trebuiră câteva minute ca să găsească întrerupătorul pe perete.

– Jessy! strigă el, dar nu-i răspunse nimeni.

Dormitorul era gol şi în chiuvetă se vedeau vasele de la micul dejun. Se uită la ceasul de la mână – ea ar fi trebuit să fie acasă de mult. Probabil că acum urma să sosească dintr-o clipă într-alta, îşi zise el şi îşi pregăti o cafea.

Coliba nu era aceeaşi când ea nu se afla acolo; simpla ei prezenţă impunea o atmosferă armonioasă. Ty aprinse focul în soba de lemne, încercând să încălzească puţin aerul.

Se învârti de colo-colo prin camerele goale. Era chiar mai rău decât să fie singur în apartamentul gol pe care îl împărţea cu Tara.

– La naiba. Unde e? se întreba el în zadar.

*

Farurile maşinii lui Jessy puseră în evidenţă camioneta parcată lângă colibă. O dâră de fum se înălţa din coş, plutind alb-albăstruie printre ramurile întunecate ale copacilor. Lumina din fereastră aşternea dreptunghiuri palide pe iarba îngheţată.

Jessy nu se simţea tocmai dispusă pentru o vizită, după activitatea aglomerată de peste zi şi vizita la casa părintească, unde sărbătorise aniversarea mamei ei. În plus, ştia că Tara era acasă. Coborî fără chef şi urcă treptele de la intrare. De cum deschise uşa, o întâmpină vocea lui Ty.

– Unde naiba ai fost? Îţi dai seama că e trecut de zece? Te aştept aici de aproape două ore, fără să ştiu unde eşti, dacă nu cumva ţi s-a întâmplat vreun rău. Eram pe punctul să-mi ies din minţi!

Izbucnirea aceasta de grijă şi interes agresiv o lăsă cu gura căscată pe Jessy. Tonul lui conţinea o notă posesivă pe care Ty n-o mai folosise niciodată faţă de ea. Şi privirea posomorâtă cu care o luă în primire făcea întreaga situaţie să pară şi mai absurdă.

– A fost ziua mamei mele, îngăimă Jessy cu voce pierdută.

Un oftat de uşurare scăpă din pieptul lui Ty şi braţele lui o apucară şi-o atraseră spre el. Jessy era şocată, totuşi lucidă, conştientă de braţele lui puternice şi de patima nestăpânită care îl adusese în casa ei. Înţelese cât de adânc pătrunsese în sentimentele lui, vocea şi îmbrăţişarea lui înfocată i-o spuneau.

– A fost o aşteptare lungă, Jessy, murmură el.

Sărutul lui era flămând, pornit dintr-o nevoie îndelung ocolită şi ea i-l întoarse fără rezerve. Trupurile lor înlănţuite fremătau căutându-se, regăsindu-se, contopite într-o îmbrăţişare tot mai strânsă.

Ty respira din greu cu obrazul lipit de părul ei, iar braţele lui o învăluiau posesive.

– Jessy. Jessy...

Murmurul lui conţinea o întrebare, o dorinţă pe care trupul lui vânjos o exprimase deja.

– Ştiu...

Jessy avea impresia că pluteşte. Inima îi bătea cu putere şi simţea o durere lăuntrică, aproape violentă, dublată totuşi de un calm desăvârşit.

– Mă iei în braţe? şopti ea.

O clipă, sesiză o anume nesiguranţă la el şi se gândi că onoarea avea să-l facă să renunţe. Apoi braţele lui îşi slăbiră strânsoarea, o cuprinseră pe după coapse şi o ridicară. Bărbatul rămase aşa câteva secunde, ţinând-o în braţe şi privind faţa ei strălucitoare. O undă de curiozitate lucra în ochii lui pătimaşi.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai fi aşa de romantică, Jessy, spuse el cu voce tremurătoare şi răguşită.

– De ce? întrebă ea blând şi îi mângâie obrazul proaspăt ras, atingându-i firele brune de mustaţă. Fiindcă pot să călăresc ca un bărbat şi să fac muncă de bărbat, te-ai gândit că nu am sentimente de femeie? De ce nu mi-ar plăcea şi mie florile şi bomboanele?

– Nu ştiu.

O purtă până în dormitorul întunecat şi o aşează pe pat. Se priviră o vreme tăcuți, într-o atitudine de aşteptare încordată asemănătoare ritualului dintre un cal şi o iapă. Jocul din copite şi alintul cu coama încetaseră; acum instinctul le impunea tăcere, vestind începutul celui mai sacru şi mai neprețuit act din natură.

Fața ei era înălțată spre el cu acel semnal vechi de secole prin care o femeie se cere sărutată. Ty citi dorința ei şi încercă un vag sentiment de iritare. Semnalul era mereu acelaşi, fie că venea din partea Tarei, a lui Jessy sau a oricărei alte femei. Totuşi, Jessy nu semăna cu nimeni altcineva, şi Ty ar fi vrut ca reacțiile ei să fie diferite.

Numai că aşa ceva nu se putea, fiindcă aceasta era legea firii. Ea era femeie şi el era bărbat. Indiferent ce nivel de comunicare ar fi folosit, fizic sau verbal, erau sortiți să rămână prizonieri în şabloanele lor. În mintea şi în inimile lor înmagazinau, imagini minunate, dar actele însele nu variau niciodată. Încet, în mintea lui se înfiltră gândul că, de fapt, n-avea nici o importanță.

O dezbrăcă de paltonul gros şi îl aruncă pe suportul întunecat al unui scaun din colțul încăperii. Când se întoarse spre ea, Jessy îşi descheia nasturii bluzei. Degetele lui se îndreptară automat spre nasturii cămăşii. Ochii ei îl urmăreau pe măsură ce hainele alunecau de pe trupul lui musculos, cu forme tari, masculine. Urmă un moment stânjenitor când Ty veni în pat lângă ea, aşteptând-o să termine de dezbrăcat. Privirea lui rătăci asupra siluetei ei nude, palide şi subțiri ca trunchiul unei sălcii înalte.

Ea simți privirea lui atingându-i sânii mici. Nici ca înfățişare şi nici ca formă nu se puteau compara cu ai Tarei.

La rândul ei, Jessy avu un moment de ezitare; apoi mâna lui se întinse spre ea.

Nu mai trebuia să se arate puternică, nu mai era nevoie să-şi ascundă sentimentele – dragostea... Existau în ea resurse de pasiune încă nefolosite, îndelung înăbuşite. Trebuia să le elibereze, altfel simțea că se va usca pe dinăuntru şi va muri. Se îndreptă spre el, să se culce cu el şi să trăiască din nou.

20

După ce aprinse două țigări din pachetul de pe noptieră, Jessy se rostogoli înapoi pe pernă şi îi dădu una lui Ty; simțea sub cearceaf căldura coapsei lui lipite de a ei. Simțea încă o delicioasă senzație de furnicături în degetele de la picioare. Un zâmbet uşor îi curbă colțurile gurii.

Ty se sprijini de pernă şi o studie în tăcere, aşa cum stătea întinsă, cu părul ei de culoarea caramelei răsfirat pe aşternutul alb.

– Arăți foarte mulțumită, murmură el.

– De ce nu? Şi tu eşti destul de satisfăcut că m-ai avut, răspunse ea ironizând aerul de suficiență afişat întrucâtva pe chipul lui.

În ochii lui nu citi nici un semn că Ty şi-ar fi amintit de acea primă întâmplare care îi unise. Îl cercetase de atâtea ori, aşteptând să-l zărească. Acum era bucuroasă că el nu-şi amintea nimic. Avusese prea mult de suferit, într-un fel sau altul. Jessy nu intenționa să-i povestească despre acea noapte când fusese a lui pentru prima oară. N-ar fi servit la nimic, l-ar fi făcut doar să se simtă vinovat şi să-şi regrete greşeala, lucru pe care Jessy nu-l dorea câtuşi de puțin.

Expresia lui deveni gânditoare şi riduri sumbre veniră să-i adâncească trăsăturile şi să-i adumbrească privirea.

– Jessy, uneori eu...

– Nu spune asta, Ty, îl opri ea ferm şi sigur. De dragul nostru, al amândurora, nu spune un lucru în care nu crezi cu adevărat. Am păşit pe acest drum cu ochii deschişi, conştientă că vei pleca înainte să se lumineze de ziuă. Chiar acum, te gândeşti că nu vrei să pleci, dar ai s-o faci.

– Cum se face că ştii ce gândesc?

Ty o privi îndeaproape, încercând să întrevadă puterea acestei femei care părea să intre în pielea lui cu atâta uşurință.

O clipă, Jessy îl privi direct lăsându-l să vadă în adâncul ochilor ei iubireă nețărmurită pe care i-o purta.

– Poate fiindcă am dorit să știu.

În tonul ei se ghicea o provocare.

Ty făcuse de multe ori dragoste cu femei pe care nu le iubea, fără să-l încerce vreo remuşcare după aceea. De astă dată, însă, se simți copleşit de un val fierbinte de tandrețe care îl răscoli până în străfundul sufletului; în felul lui, acest nou sentiment era tot atât de sălbatic şi acaparator precum fiorul pe care i-l transmitea apropierea Tarei.

Privirea aceea aproape c-o făcu pe Jessy să spere. Înainte de a se lăsa însă pradă unui vis care ar fi putut s-o rănească mai târziu, se smulse din aşternut şi se ridică în picioare. Întinse mâna după bluza care zăcea pe podea şi o îmbrăcă repede. Nu era un gest izvorât din pudoare – hainele reprezentau un înveliş protector care îi împiedicau pe alții să vadă prea mult.

Se apropie de masă şi strivi țigara pe jumătate fumată în scrumieră. Ty se ridică într-un cot, urmărind jocul feselor ei înguste şi tari. Când se întoarse spre el, privirea lui se înălță, traversând decolteul triunghiular al bluzei uşor deformat de micile umflături ale sânilor şi se opri asupra expresiei ei închistate.

– Jessy, aş dori să-ți explic ceva.

– Nu vreau să aud nici o explicație, Ty, zise ea scuturând capul; apoi înălță bărbia. Nu sunt atât de tolerantă şi înțelegătoare cum crezi tu. Nu sunt eu de vină pentru problemele pe care le ai cu nevasta ta şi nici nu vreau să ştiu care sunt acestea. Nu pot să mă prefac că ea nu există, dar nici nu sunt obligată să te ascult vorbindu-mi despre ea. Sunt mai femeie decât ea, cu toate volanele şi farmecele ei – şi ştiu asta. Aşa că ți-aş spune despre ea chestii pe care nu ți-ar plăcea să le auzi.

Indiferent de ce ar fi simțit el acum, Tara era o femeie care îi stăpânea toate emoțiile. În parte-datorită frumuseții ei, dar restul din cauza visului lui Ty. Jessy înțelegea prea bine lucrul acesta. Ty făcuse din Tara imaginea dorințelor lui. Bărbații visau despre lucrurile pe care le doreau la o femeie. Chiar dacă Ty începuse să vadă că Tara nu era ceea ce crezuse el, totuşi nu era dispus să-şi abandoneze visul.

În semiîntunericul camerei, Ty observă din nou acea sclipire de hotărâre pe care o zărise cu atâtea alte ocazii, curajul

nestrămutat de a înfrunta o situație oricât de neplăcută. Își lăsă țigara să ardă în scrumiera de pe noptieră și se dădu jos din pat, apoi făcu câțiva pași spre ea. Jessy îi întoarse pe jumătate spatele, evitându-i ochii.

– Mai bine te-ai îmbrăca, îl sfătui ea cu voce calmă. E târziu și o să se întrebe unde ești.

– La naiba cu Tara acum!

Ty folosi numele pe care Jessy îl ocolise cu bună știință, recunoscând totuși în mod inconștient că avea să se întoarcă la soția lui.

– Ce ai să faci tu, Jessy? Ai să te descurci?

Jessy îl privi și simți o nevoie irezistibilă de-a zâmbi. Aproape că prevedea ce ar fi răspuns Ty dacă i-ar fi spus că n-avea să se descurce. Bărbații, atât de pragmatici în rezolvarea problemelor lor de viață, deveneau totalmente nepricepuți atunci când era vorba de femei – le promiteau întotdeauna să le facă viața ușoară și chiar credeau că așa ceva le stătea în putință.

În ciuda fanteziilor ei romantice, Jessy avea o perspicacitate de femeie matură care îi permitea să întrevadă singurătatea și durerea anilor ce aveau să vină, precum și bucuria unor momente asemănătoare celui care se încheia acum.

– Sunt puternică, Ty. Am să mă descurc, îl asigură ea.

Făcuse un târg cu ea însăși și era pregătită să plătească. Suferințele de a doua zi n-o speriau.

El ar fi dorit să afle ceva sub înfățișarea aceea statornică și neclintită pe care o afișa Jessy. Întrucâtva, se simțea ușurat fiindcă ea nu avea nevoie de el, era independentă. Pe de altă parte, îi venea dificil să accepte egalitatea dintre ei în termeni pe care să-i poată considera bărbățești.

Totuși, Jessy nu se juca acum cu el, nu îl amăgea. Ty își aminti că o singură dată Tara fusese sinceră și directă în legătură cu pretențiile și dorințele ei, și atunci el se însurase cu ea. Revelația aceasta îl tulbură neplăcut. Nu mai era nimic de spus. Se răsuci și porni încet spre pat unde își lăsase hainele. Nu exista nici o cale s-o înțeleagă pe Jessy. Să înțeleagă femeile. Dar știa că mai devreme sau mai târziu avea să se întoarcă în căutarea acelui sentiment de tihnă pe care i-l dăruia ea, un sentiment capabil să aprindă o lumină vie în inima lui. Nu rosti însă nici un cuvânt. Nu era nevoie.

*

Se auzi un sunet slab pe hol. Tara încetă să mai răsfoiască nervoasă paginile revistei şi îşi încordă auzul, aşteptând vreun zgomot care să-i anunţe întoarcerea lui Ty.

Puteau fi paşii cuiva sau troznetul mobilei vechi de lemn. Ridicându-se, lăsă revista pe fotoliul de lângă pat şi îşi îmbrăcă halatul greu de satin garnisit cu blană. Cu paşi moi, se apropie de uşă şi o deschise, îndreptându-şi în prealabil ţinuta cu un aer de mândrie jignită.

Dar era Cat, care se strecura pe furiş către scară, înfăşurată într-un palton gros şi cu părul ascuns sub o căciulă albă de lână.

Văzând-o pe Tara în prag, fata duse un deget la buze; ochii ei verzi o rugau pe cumnata ei să n-o dea de gol.

– Mă aşteaptă Repp, şopti Cat. Nu-i spune tatei, te rog. După incidentul pe care îl cauzase, lui Cathleen i se interzisese orice contact cu admiratorul ei, drept pedeapsă. Tara nu fu surprinsă să descopere că fata sfida ordinul şi se întâlnea într-ascuns cu cowboy-ul ei. De altfel, lucrul acesta nici n-o privea pe ea şi Tara se mulţumi să închidă uşa. Frângându-şi mâinile cu nerăbdare, se apropie de fereastră. Imensitatea întunecată a nopţii ameninţa s-o înghită, şi Tara se întoarse înapoi la lumină.

Ajungând în capătul scării, Cat înlemni. În cabinet se zărea o lumină. Inima ei începu să-i palpite, dar fata îşi adună curajul şi păşi în vârful picioarelor prin dreptul uşii deschise, în treacăt aruncă o privire neliniştită înăuntru. Îl văzu pe Stricklin, îmbrăcat într-un pulover stacojiu cu guler înalt, stând în picioare, cu spatele spre uşă şi faţa către raftul bibliotecii, aparent cufundat în studierea titlurilor de pe volume.

Cat întredeschise uşa de la intrare şi se strecură prin deschizătură. Cea mai dificilă parte a evadării era să iasă afară fără s-o vadă nimeni. Uşa se închise înapoi cu un clinchet slab. Cat clipi cu teamă şi aşteptă câteva secunde înainte de a respira uşurată, convinsă că n-o auzise nimeni.

Mişcându-se cu grijă, traversă veranda şi sări peste balustrada joasă, dispărând în întunericul din grădină. Apoi se furişă în grabă peste pajiştea acoperită de gheaţă, în spatele clădirii, îndreptându-se spre platoul de aterizare; acolo, la

adăpostul hangarului, îşi fixaseră locul de întâlnire, departe de privirile iscoditoare şi vizitele vreunui nepoftit.

Ghemuit într-un cotlon, Culley O'Rourke îşi ascundea ţigara în căuşul palmei, pentru ca mucul aprins, scânteind roşiatic în întuneric, să nu-l dea de gol. Una câte una, luminile de la Homestead se stingeau, până când rămase un singur bec arzând la etaj. În urmă cu un minut, fusese pe punctul de a-şi părăsi locul de veghe luându-şi şi calul din locul unde îl ascunsese. Apoi, o lumină apăruse pe neaşteptate jos, în cabinetul de lucru. O'Rourke rămase nemişcat să vadă dacă semnele vagi de activitate aveau să continue. Întreaga sa atenţie fiind concentrată asupra locuinţei aproape că nici nu băgă de seamă mogâldeaţa întunecată care se strecura afară. Culley aşteptă liniştit până ce aceasta depăşi ascunzişul lui, recunoscu din zbor faţa albă, ovală a lui Cathleen, şi se luă în tăcere după ea.

Cat ajunse în sfârşit la hambar. Răsufla din greu şi faţa îi amorţise din cauza vântului rece. Avioanele se înşiruiau tăcute înăuntru, ca nişte siluete fantomatice în umbra nopţii. Cat păşi iute printre ele şi se îndreptă spre ghereta din dosul clădirii. Deschise uşa şi intră înăuntru; ochii ei scrutară întunericul şi Cat se opri nelămurită în prag.

– Repp? şopti ea şi auzi imediat un zgomot în dreapta.

Cat se răsuci într-acolo şi zări o formă care se desprindea din umbră.

– Aproape ajunsesem la concluzia că n-ai să te mai arăţi.

Tânărul părea a-şi fi pierdut răbdarea.

– Ştiu. M-am temut că ai plecat. Îţi jur că nimeni din casa asta nu se mai duce la culcare la o oră decentă.

Nervozitatea se ghicea şi în tonul fetei. I se zărea numai faţa, albă ca de ceară, în întunericul din gheretă; nu îndrăzneau totuşi să aprindă o lumină.

– Tara era încă trează, îl aştepta pe Ty să vină acasă când am plecat. Şi Stricklin îşi făcea de lucru în cabinetul de lucru. Câteodată mă întreb dacă individul ăsta e om – am senzaţia că e un robot care n-are nevoie să mănânce şi să doarmă ca restul oamenilor.

– Eşti sigură că nu te-a văzut nimeni? o întrebă Repp, apoi murmură pe un ton de iritare sumbră. Cred c-am înnebunit dacă te las să-mi dai întâlniri de felul ăsta.

Realizând în cele din urmă că el nu intenționa să străbată spațiul dintre ei doi, Cat făcu paşii necesari şi îşi încolăci fără jenă brațele în jurul gulerului alb, întors, al jachetei lui. Simți apăsarea mâinilor lui pe şolduri, o atingere reținută care nici n-o atrăgea, nici n-o îndepărta.

– Nu-mi pasă cum ne întâlnim, atâta timp cât ne putem vedea.

Era o declarație dramatică, dar adevărată. Ar fi riscat orice, ar fi înfruntat chiar şi mânia tatălui ei, pentru a fi cu Repp.

– Nu ştii ce vorbeşti, mormăi el pe un ton înăbuşit, în vreme ce o dorință punea stăpânire tot mai mult pe controlul lui. Eşti prea tânără, Cat.

– Mama mea avea aceeaşi vârstă când l-a născut pe Ty, îi aduse la cunoştință Cat această informație chinuitoare.

– Ar trebui să primeşti o bătaie zdravănă fiindcă tentezi un bărbat cu asemenea vorbe, o acuză el brutal; era mai tulburat decât ar fi vrut să recunoască, iar ea o ştia.

– Cauți necazul cu lumânarea, este? Într-o zi ai să-i spui asta unuia mai rău ca mine şi el are să te asculte.

– Dar n-am spus-o nimănui până acum. Tu eşti singurul bărbat căruia i-am spus vreodată, insistă ea şi se aplecă spre el. E destul de rău că părinții mei mă tratează de parcă-aş fi un copil. Sunt femeie, Repp. Şi te iubesc!

Această declarație aprinsă şi prezența ei erau deja prea mult. Toate precauțiile lui se spulberară în fața noilor impulsuri şi buzele lui se lipiră înfometate de gura fetei. Contactul fierbinte goni curând frigul din oasele ei. Răspunsul impetuos al buzelor ei trezi patima tânărului care, strângând în brațe trupul fetei, îl folosi brutal, ca de la bărbat la femeie, uitând de lipsa ei de experiență. Ea se dădu înapoi, încordată, apoi reveni cu o grabă izvorâtă din propriile ei sentimente. Dar în câteva secunde, avusese timp să-şi recapete cumpătul.

– Nu, Cat...

Degetele lui se înfipseră în mânecile paltonului ei.

– E de ajuns.

– De ce, Repp? De ce trebuie să fie de ajuns?

– Nu poți să ai tot ce-ți doreşti, îi spuse el.

Umerii ei se pleoştiră şi fata se apropie de el, culcându-şi capul pe pieptul lui. După o vreme, brațele lui o înconjurară şi tânărul îşi lipi buzele de creştetul ei acoperit de căciulița albă.

– Nu vreau totul, Repp. Te vreau doar pe tine, zise ea simplu, fără nici o elaborare dramatică. Câteodată m-apucă disperarea. Doi ani de aşteptare înseamnă prea mult.

I se părea o agonie.

– Or să treacă repede, minţi el.

Afară, lângă peretele hangarului se auzi deodată un zgomot şi Repp încremeni.

– Ai auzit asta?

– Ce?

Ea îşi săltă capul de pe perna confortabilă şi intimă a umărului lui.

– E cineva afară, murmură el şi îi dădu drumul din braţe. Mă duc să verific.

– Nu e nimeni, protestă Cat. Probabil că ai auzit vântul răscolind ţigla.

El ignora explicaţiile fetei şi lunecă în tăcere afară din gheretă.

– Aşteaptă aici, şopti.

– Nu. Vin cu tine, insistă ea.

Vorbea mai tare decât intenţiona şi sunetul vocii ei răzbătea prin uşa întredeschisă.

– Şşt, o avertiză el.

Cat îl apucă de mână şi împreună se furişară afară din gheretă, în hangarul întunecos. Ţipătul singuratic al unui coiot izbucni în noapte dinspre coline. Puzderia de stele arunca o lumină palidă peste siluetele argintii ale aparatelor de zbor. Repp îşi croi drum printre umbre, privind în jur şi ascultând.

Un nou zgomot slab se făcu auzit. Părea să vină de la unul din avioanele fermei, cel cu care zbura de obicei tatăl lui Cat. Se apropiară de avion.

– Aici.

Cat arătă uşa de acces spre compartimentul motorului. Era deschisă.

– Probabil că n-a fost fixată cum trebuie şi a deschis-o vântul.

– Aşa cred.

Băiatul se duse să închidă uşa şi să se asigure că balamalele erau fixate bine. Când se întoarse, privi în jur, nu tocmai satisfăcut; instinctul îl avertiza că cineva se aflase în

hangar sau poate că mai era încă acolo. Începu să-şi facă griji pentru Cat.

– E târziu, aproape de miezul nopţii. Mai bine te-ai întoarce. Am să te conduc o bucată de drum.

– Dar...

– Nu mă contrazice, Cat.

Vocea lui era fermă, dar Repp n-ar fi putut să spună de ce simţea nevoia aceea grabnică de a o scoate în siguranţă pe Cat de acolo.

Ceva din tonul lui o făcu pe fată să cedeze fără alte comentarii. Mâna lui o apucă de cot, orientând-o spre ieşirea din hangar apoi, dincolo de fâşia de pajişte, spre parapetul pe care se înălţa reşedinţa Homestead.

După ce se despărţi de fată, Repp porni, dintr-un impuls inexplicabil, înapoi spre hangar. Parcursese jumătate din drum, când vântul aduse până la urechile sale un sunet de copite. O clipă, pe vârful unei coline apăru forma unui călăreţ, profilată pe pânza înstelată a cerului. O'Rourke. El era, negreşit. În baracă circulau tot soiul de bârfe pe seama plimbărilor lui rătăcitoare împrejurul fermei. Chiar dacă era unchiul lui Cat, Repp avea un sentiment straniu atunci când îl vedea. Cel puţin, însă, suspiciunile sale erau satisfăcute. Repp se întoarse şi porni spre baracă.

Ty tocmai îşi întorcea maşina în parcarea de la capătul scării când zări o umbră furişându-se pe lângă zid; recunoscu imediat căciula albă, tricotată. Nu-i trebui mult să ghicească unde fusese sora lui şi cu cine. Coborî din maşină şi se apropie de trepte.

– N-are rost să te ascunzi, Cat. Ştiu că eşti acolo, zise el încet şi auzi un foşnet grăbit, apoi fata ieşi la lumină.

– Te furişezi ca să te întâlneşti din nou cu Repp? Până la urmă, tata o să afle.

– Tata e prea învechit şi sever, zise ea cu o sclipire arţăgoasă în ochii verzi.

– Ai să afli cât e de sever când va afla că urzeşti pe la spatele lui, o avertiză Ty, dar în acel moment nu se simţea dispus să o certe, aşa că abandonă subiectul.

Mintea lui era preocupată de alte lucruri. Deschise uşa şi o lăsă pe Cat să păşească înainte, apoi intră şi el.

– Să pare că a lăsat cineva lumina aprinsă în cabinet.

Ty traversă foaierul.

– Cred că e Stricklin înăuntru, zise Cat, care îl urmă curioasă.

O carte deschisă zăcea cu fața în jos pe brațul fotoliului pe care şedea Stricklin; partenerul lui Dyson îşi curăța meticulos unghiile cu un briceag. Înălță privirea dând semne de interes în clipa când Ty apăru în prag.

– Ty, acum ai venit? Bună seara.

Apoi ochii lui albaştri, lipsiți de expresie, priviră peste umărul lui Ty.

– Cathleen a fost cu tine? N-am ştiut.

– Da. Avem o iapă de rasă care trebuie să nască, zise el sec, conştient că asigura un alibi reciproc. Sper că nu te-am deranjat.

– Nu, deloc, îl asigură Stricklin.

– Noapte bună.

Ty închise uşa în urma sa şi porni spre scară, cu Cat după el.

– Omul ăsta e ciudat, murmură ea.

– De ce?

Ty era obişnuit cu atitudinea detaşată a lui Stricklin.

– Cine a mai pomenit să-ți cureți unghiile cu un cuțit murdar? se miră ea ridicând din umeri.

Ajuns la etaj, observă bordura îngustă de lumină ce venea de sub uşa dormitorului. Îşi simți nervii încordați.

Sângele începu să-i pulseze mai repede alungând ultimele vestigii de tandrețe pe care le mai purta în el. Nu auzi şoapta lui Cat care-i ura noapte bună; puse mâna pe clanță şi deschise uşa.

Camera de zi era goală, luminată doar de o veioză singuratică, aşezată într-un colț. Ty traversă încăperea şi merse direct în dormitor. Tara şedea în fața unei oglinzi şi îşi întindea o cremă de noapte pe pielea fină a obrazului. Ochii ei, reci şi trufaşi, îi întâlniră pe ai lui pentru o fracțiune de secundă, în oglindă.

Mătasea transparentă a combinezonului îi expunea umerii albi şi se mula atrăgător pe sânii ei rotunzi şi plini, uşor adumbrită în dreptul sfârcurilor brune. Sexualitatea ei feminină era aproape vulgară. Îl irita s-o vadă atât de sigură de întoarcerea lui. Dar întotdeauna părea să se întâmple aşa – fierbințeala trupului ei îl atrăgea golindu-l de orice alt sentiment.

Calmul Tarei aproape că-l convinsese că femeia nu aşteptase venirea lui ca să se culce. Ty crezu asta până în clipa când culese halatul de satin de pe pat pentru a se putea aşeza să-şi tragă cizmele. Halatul era cald încă, semn că abia fusese dezbrăcat cu câteva minute în urmă. Tara nu dorise să lase impresia că îl aşteptase pe el – era încă unul din jocurile ei.

– Mă bucur că ai venit acasă înainte să mă culc, Ty, zise ea înşurubând capacul cutiei de cremă. Se ridică de pe scăunel şi veni către el, graţioasă şi felină.

Voiam să ştii că îmi pare rău pentru ceea ce ţi-am spus mai devreme. Eram supărată şi-am vorbit fără să mă gândesc.

Ty abia îi aruncă o privire în vreme ce ea îşi recita cu grijă discursul învăţat pe dinafară şi, probabil, repetat de nenumărate ori în oglindă. Îşi scoase cizmele şi le aşeză pe podea, la piciorul patului. Incapabilă să îndure mult timp tăcerea lui, Tara râse exasperată.

– Mi-am cerut scuze. Nu poţi cel puţin să spui ceva?

– Ce ţi-ar plăcea să spun?

Ty se ridică în picioare şi îşi scoase cămaşa din pantaloni, apoi începu s-o descheie.

– Şi mie îmi pare rău de multe lucruri, dar asta nu schimbă situaţia.

– Nu pot suferi să ne certăm, Ty.

Ea se apropie de el şi începu să-i descheie cămaşa, cu aerul acela de timiditate şi blândeţe pe care ştia să-l mânuiască atât de bine.

– Hai să ne sărutăm şi să ne împăcăm, îl îmbie ea.

Arşiţa sărutului ei aprinse un ungher al memoriei lui Ty; întotdeauna se întâmpla aşa – era de ajuns s-o aibă aproape de el pentru a cădea din nou pradă dorinţei mistuitoare de-a poseda această imagine de vis. Exista ceva, o anume orbire, în patima lui. Şi exista ceva ciudat în simplul fapt de a iubi o persoană atâta timp, fără încetare. Mâinile lui se mişcară din proprie iniţiativă cuprinzându-i umerii albi, catifelaţi şi mângâindu-i cu un gest absent. Când se aplecă s-o sărute, simţi un început de răspuns; ea se dădu înapoi şi se desprinse din îmbrăţişarea lui.

Ty ezită, dar în cele din urmă nu insistă. Poate Tara simţise gustul lui Jessy pe buzele lui. Din experienţă, ştia că femeile aveau capacitatea de-a intui asemenea lucruri. Oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

În sinea ei, Tara clocotea de mânie. Nu înțelegea instinctul care o avertizase că Ty venea din brațele unei alte femei, dar era convinsă că nu se înșela. Era ceva în legătură cu felul în care o săruta – ca și cum ar fi făcut o comparație. Se putea gândi doar la o singură rivală – cățeaua de Jessy Niles.

– Ty!

Tara își înfrână mânia și adoptă un ton dulceag.

– Ce?

Vocea lui suna greoaie.

– Eu...

Tara se răsuci spre el și îl privi lung. Se liniști văzând că încă reușea să-l mai miște.

– Eu te iubesc. Problemele astea cu tatăl tău... Știu că într-un fel se vor rezolva.

– N-am să lupt împotriva lui, o anunță el sec.

– Nu.

Înțelese că nimic nu l-ar fi putut convinge în acest sens. De altfel, după o judecată mai aprofundată, Tara ajunsese la concluzia că era chiar mai bine așa. Un conflict între tată și fiu ar fi putut crea necazuri pe viitor. Chase Calder era îndeajuns de încăpățânat pentru a-și lăsa micul imperiu moștenire fiicei lui, lipsindu-l pe Ty de ceea ce i se cuvenea.

– Nu-ți pot cere să faci asta, așa cum nici tu nu mi-ai putea cere să lupt împotriva tatălui meu. Dar nu e nevoie să te implici în conflict – nu într-un mod public.

– Presupun că nu.

Era deja un compromis. Ty se simți deodată bătrân, obosit și pătruns de griji.

21

În cele două săptămâni de la plecarea lui Dyson, vremea se înrăutățise. Totul părea a se fi năpustit asupra ținutului lor, de la ploi mărunte și chinuitoare, la furtuni năpraznice și zăpezi spulberate de vânturi aprige de iarnă.

Dar nimeni n-avea timp să caute adăpost și să aștepte îmbunătățirea vremii pentru a-și duce sarcinile la îndeplinire – era vremea fătatului și a activităților neîntrerupte ce implicau în vârtejul lor oameni și animale deopotrivă.

După două săptămâni, în care trebuia să lucreze câte optsprezece ore pe zi, Ty arăta frânt de oboseală, slăbit și cu nervii toci ți. Privea cu un sentiment absurd de invidie ochii închiși ai mânzului care moțăia în culcușul de paie, cu trupul fragil învelit într-o pătură. Nările lui umede scoteau un fornăit greoi la fiecare răsuflare. Venise prematur pe lume, cu o săptămână înainte de termen, când iapa alunecase pe gheață și căzuse, fracturându-și ambele picioare din față. Scoseseră mânzul, apoi o împușcaseră pe mamă.

Întrucât se născuse totuși aproape de termen și la fermă aveau lapte de iapă din belșug, exista o șansă ca micuțul animal să fie salvat. Apoi intervenise o pneumonie care îi anulase în mare parte capacitatea de supraviețuire; acum starea mânzului se deteriora în mod rapid.

În timp ce Ty îl supraveghea, fornăitul încetă brusc. Trecu aproape un minut înainte ca simțurile amorțite ale bărbatului să perceapă că animalul murise. Își plecă bărbia pe piept și înjură mut și amar. Pierderea atât a mânzului, cât și-a iepei elimina virtual orice șansă ca operațiunea de reproducere a rasei superioare să înregistreze un prim profit în anul acela.

Ty auzi un foșnet de paie în spatele său și întoarse capul. Orele lungi de muncă și nesomn îi adânciseră ochii în orbite.

– Ce face mânzul?

Tatăl său se apropie de staul.

– L-am pierdut.

Ty ieşi din staul şi veni lângă tatăl său. Nici unul nu făcu vreun comentariu. Îi aşteptau prea multe treburi importante pentru a-şi irosi vremea discutând despre moartea unui singur mânz.

– Doreşti ceva? întrebă Ty.

Tatăl său ieşea arareori din casă, coordonând majoritatea operaţiunilor de la pupitrul său şi prin intermediul instrucţiunilor date lui Ty, în timp ce el însuşi se ocupa de problema titlului de proprietate.

– Plec la Helena în după-amiaza asta. După atâtea amânări din cauza vremii nefavorabile, întâlnirea cu funcţionarii de la Washington a fost în sfârşit planificată pentru mâine dimineaţă, zise el, apoi adăugă:

– Mama ta vine cu mine. Probabil c-o să ne întoarcem la sfârşitul săptămânii, dacă ne permite vremea.

– OK.

Aceasta înseamnă că Tara avea să fie singură în casă. Urma să fie nevoit să-şi petreacă mai mult timp acasă sau, cel puţin, pauza de prânz. N-avea nici un rost s-o sfătuiască să le viziteze pe celelalte neveste de fermieri; Tara o făcuse de câteva ori, în situaţii disperate, dar de fiecare dată se întorsese mai nemulţumită decât plecase.

– Unde te duci acum?

Ty se opri, apoi făcu un efort pentru a da răspunsul.

– Mă duc dincolo de tabără, în Juliana, să verific cum merge treaba pe acolo, înainte de-a merge în tabăra nordică.

– S-o vezi pe Jessy Niles?

Ty îşi îndreptă rigid spinarea. Îl privi dur şi direct pe tatăl său.

– Arch a avut probleme cu un generator. Am trimis o echipă pentru reparaţii şi vreau să mă conving că totul e în regulă.

– Şi pe urmă să treci pe la Jessy Niles să-ţi bei cafeaua în drum spre casă? Nu aşa obişnuieşti?

Din nou tonul acela calm, degajat, rostind adevăruri grele.

– Întrucât Jessy lucrează în tura de zi şi va fi de serviciu când voi pleca eu de aici, cred că mai degrabă n-am să trec pe la colibă, zise Ty ocolind un răspuns direct.

– Eşti foarte familiarizat cu orele ei de muncă, nu-i aşa? îl provocă tatăl lui măsurând rece fiecare reacţie a lui Ty. N-am încercat niciodată să intervin în viaţa ta sentimentală.

Nervii sensibilizaţi ai lui Ty cedară.

– Atunci n-o face nici acum! fraza explodă surd, anunţând o furie abia stăpânită.

– Vorbele despre tine şi Jessy s-au extins mult din moment ce-au ajuns la urechile mele, spuse tatăl său. Nu iese fum fără un pic de foc undeva. Tu ţi-ai aşternut patul, Ty. Acum eşti bărbat însurat. I-ai făcut nişte promisiuni nevestei tale şi va trebui să ţi le păstrezi. Nu-mi pasă cât din toate astea e foc şi cât e fum. Dar ţine-te la distanţă de Jessy Niles. N-am să tolerez să-ţi înşeli nevasta.

– Dumnezeule, de data asta picătura a umplut paharul! Mânia se declanşă în el la auzul acelui ordin aşa-zis onorabil. „Nu face ce *fac* eu – fă ce *spun* eu" nu-i aşa?

– Mai bine ţi-ai explica vorbele, îl avertiză tatăl său.

– Foarte bine, am să explic, promise Ty cu o răbufnire tăioasă. În doar două cuvinte – Sally Brogan. Sau nu-ţi mai aduci aminte cât timp ţi-ai petrecut cu ea, înşelându-ţi propria nevastă?

Dosul mâinii înmănuşate a tatălui său îl lovi din plin peste obraz şi Ty se clătină, împletincindu-se câţiva paşi înapoi şi căzând în cele din urmă cu spinarea proptită de tăblia staulului. Îl fulgeră cu privirea pe tatăl său în vreme ce-şi pipăia falca. Mânia şi resentimentele alergau fierbinţi în sângele său, îndemnându-l să sară la luptă; cei doi bărbaţi se prăbuşiră pe podea, zvârcolindu-se ca doi giganţi prinşi într-o înfruntare mortală, unul în floarea vârstei, celălalt cu părul albit de confruntările vieţii. Dintr-un alt compartiment al grajdului, se auziră strigăte urmate de zgomotul unor paşi grăbiţi. O pereche de braţe îl înşfăcară pe Ty şi-l traseră deoparte. Vederea lui înceţoşată începu să înregistreze alte forme – lucrătorii de la grajduri care săriseră iute să-i despartă şi să pună capăt luptei.

Treptat, mintea începu să i se limpezească şi se iviră remuşcările. Ty încetă să se zbată şi trase adânc aer în piept. Era lovit la buză şi sângera uşor. Se şterse cu mâneca şi îşi linse cerul gurii, privindu-i intens pe tatăl său. Bătrânul Calder se scutură din strânsoarea celor care-l ţineau cu o mişcare

nervoasă din umeri. La rândul său, respira din greu şi îl străpungea cu privirea pe fiul său. Apoi se uită în jur la lucrători.

– Lăsaţi-ne singuri! ordonă el cu voce aspră, contorsionată.

Urmară câteva zgomote de picioare târşite şi bărbaţii ieşiră încet unul câte unul, schimbând priviri tăcute între ei. Trecură câteva minute de la plecarea ultimului lucrător şi nici unul dintre cei doi bărbaţi nu încerca să rupă tăcerea apăsătoare care se aşternuse între ei.

– Sally Brogan e doar o prietenă, zise într-un sfârşit Chase Calder. Un deget înmănuşat se aţinti spre Ty cu intenţia de-a fixa bine ideea în mintea acestuia. Să nu îndrăzneşti să mai sugerezi vreodată că i-aş fi necredincios mamei tale. Sally mi-a arătat prietenie atunci când am avut nevoie. Nimic mai mult.

– Credeam...

Dar nu mai conta ce crezuse el, aşa că Ty nu-şi termină fraza. Întinzând mâna după pălăria pe care o pierduse în focul încăierării, o culese şi o scuturâ de paie. Apoi şi-o îndesă pe frunte şi îşi lăsă uşor capul pe spate pentru a întâlni iar privirea tatălui său.

– Îmi închipui că m-am înşelat, recunoscu el morocănos.

– Te-ai înşelat al dracului.

Cuvintele lui păstrau încă o anume forţă, dar expresia lui severă făcu loc unui licăr slab de blândeţe părintească.

– Te descurci binişor la bătaie.

Complimentul păru să spargă într-o oarecare măsură tensiunea dintre tată şi fiu. Ty începu să zâmbească, dar rana de la buză îl făcu să clipească de durere.

– Nici tu nu te descurci prea rău, pentru un om bătrân.

Îşi duse un deget la gură şi-l apăsă pe umflătură, încercând să-şi dea seama de gravitatea loviturii.

Urmă o pauză scurtă, apoi vocea lui Chase reluă subiectul întrerupt.

– În legătură cu Jessy...

– Nu mă-ntreba.

Ty scuturâ capul. În prezent, ea era o ancoră pentru el, calmă şi certă – era prietena de care avea nevoie.

– Nu eşti cinstit cu ea, zise tatăl său. Tu nu-ţi poţi permite decât o singură amantă, Ty – ferma asta. Ea îţi va asigura atâta satisfacţie şi bătăi de cap cât vei putea îndura.

Ieşiră împreună din grajd, păşind alături cu paşi lungi, măsuraţi. Muncitorii se uitară în urma lor şi clătinară din cap, mulţumiţi că incidentul se aplanase şi armonia se instaurase iar între creierul şi inima fermei Triple C.

Ajungând afară, cei doi se despărţiră.

– Anunţ-o pe Tara că vin deseară la cină, zise Ty şi ridică o mână.

– Călătorie plăcută.

*

Avionul cu fuzelaj strălucitor şi un singur motor se lansă într-o curbă, îndreptându-se apoi în direcţia vestică, pe fondul cenuşiu al unui cer înnorat. Bâzâitul motorului pătrunse prin pereţii şi ferestrele casei renovate. Culley îl auzi şi se opri cu furculiţa şi cuţitul în mână deasupra farfuriei. Simţurile lui ascuţite recunoscură sunetul motorului. Lăsând carnea pe jumătate tăiată, merse la uşa din dos şi păşi în prag. Se uită în sus pe cerul de culoarea fierului topit. În cele din urmă, descoperi avionul, devenit un punct în depărtare. Era avionul lui Calder, într-adevăr. Pe chipul omului se aşternu o anume indiferenţă. Se întoarse şi intră înapoi în casă. Abia în momentul când îşi aşeză farfuria pe faţa de masă albă şi apretată, un gând începu să-l sâcâie. O'Rourke îl măcină cu stoicism în moara minţii sale, în timp ce-şi consuma liniştit cina, apoi strânse şi spălă vasele, ieşi din casă şi puse şaua pe calul închis în ţarc.

*

Reparaţia generatorului defect era pe terminate.

Ty îi lăsă pe cei doi mecanici să-şi sfârşească treaba şi intră în şopron ca să-l informeze pe Arch Goodman că totul era în regulă. Cel puţin aceasta era scuza pe care şi-o găsise pentru a face un drum într-acolo.

Goodman lucra alături de alţi cowboys asistând la naşterea unui mânz.

– Serveşte-te cu nişte cafea din termos, îl invită omul pe Ty. Simte-te ca acasă.

Într-un colţ adăpostit al grajdului se afla o masă cu câteva căni şi un termos mare cu cafea. În drum, Ty o văzu cu coada ochiului pe Jessy, în picioare, cu spatele sprijinit de perete, şi simţi un fior plăcut pe şira spinării.

Trupul ei prelung şi suplu părea oarecum rotunjit din pricina celor două straturi de haine care o acopereau pe sub jacheta groasă de iarnă. Pe cap avea un fular de lână aurie şi o pălărie murdară, de culoarea cafelei. Jessy îl văzu la rândul ei şi chipul ei obosit se destinse într-un zâmbet călduros. Ty îşi impuse să-şi înăbuşe dorinţa de-a merge direct spre ea; se apropie de masă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

– Ar trebui să stai pe-un scaun, îi zise el peste buza ceştii pe care o duse la gură.

– Nu, zise ea continuând să zâmbească. Nu m-aş mai putea ridica.

Din cauza vremii şi-a aglomerării de munci din acea perioadă a anului, Ty n-o mai văzuse decât de două ori de la ultima ocazie când fuseseră împreună şi de fiecare dată se întâmplase la grajduri.

Ty îşi simţi deodată sufletul uşurat. Exista ceva în fiinţa ei care îl lumina parcă pe dinăuntru, alungându-i poverile şi furnizându-i în schimb o încredere caldă, solidă. Era cu totul altceva decât ceea ce simţea pentru Tara.

Ty nu realiză cât de intens o privea decât în clipa când femeia coborî privirea.

– Cred că sunt murdară şi miros îngrozitor, nu-i aşa? spuse ea pe un ton de candidă autocritică şi înălţă ochii spre el. Nu trebuie să zâmbeşti aşa şi să mă faci să mă simt mai jalnică decât sunt, protestă.

– Acum ştiu că eşti femeie, zise Ty şi se trase mai aproape cu o sclipire amuzată în ochi. Deşi eşti moartă de oboseală, tot îţi mai faci griji despre înfăţişarea ta.

– Cred că nici nu contează. M-ai văzut arătând chiar mai rău.

Expresia ei sugera ca de obicei acea nuanţă de veghe răbdătoare – şi o aşteptare care-l atrăgea asemeni unui magnet.

– Mie mi se pare că arăţi bine, zise el simplu şi descoperi că era adevărat.

Fularul care înconjura ovalul feţii lui Jessy îi descoperea cu claritate toate trăsăturile şi Ty le analiză în tăcere. Câteva riduri mărunte datorate expunerii la soare îi apăruseră în colţurile ochilor căprui migdalaţi, iar pometii rotunzi ai obrajilor ei se reliefau plăcut de-o parte şi de cealaltă a feţii. Buzele ei pline

alipite într-un zâmbet cald, generos. Privirea lui lunecă în jos, spre piepții îngroșați ai jachetei. Un surâs strâmb se ivi în colțul gurii bărbatului.

– Cum se face că de fiecare dată când mă uit la buzele tale, automat privirea îmi coboară spre sânii tăi? se minună el cu voce tare pe un ton de familiaritate intimă.

– Nu te-am prins niciodată uitându-te, zise ea mirată.

– Toți bărbații se uită. Doar c-o fac într-ascuns, murmură Ty cu o mângâiere leneșă în ton. Sunt atât de micuți – micuți și sensibili.

Când el își sprijini o mână înmănușată pe scândura aspră de lângă capul ei, respirația ei se acceleră. El începu să se aplece tot mai aproape și privirea lui îi cercetă mai aprinsă buzele. Femeia rămase nemișcată, cuprinsă de o vrajă pe care se temea s-o rupă.

Cineva strigă cu o voce care răsună foarte aproape. Se auziră pași și tropot de cizme forfotind în jurul unui țarc. În acea clipă, Ty deveni conștient de locul unde se aflau și se retrase, ducând ceașca la gură și sorbind repede din cafea. Un nor trecu pe fața ei și pleoapele îi deveniră parcă mai grele.

– Acum e începutul, nu-i așa? zise ea și nu așteptă ca el s-o întrebe ce voia să spună. Observase privirea lui precaută zvârlită peste umăr.

– Teama că ne-ar putea vedea cineva împreună. Cine să ne urmărească? Când vei veni la mine, probabil că vei simți nevoia să parchezi mașina în dosul colibei, unde să n-o poată zări nimeni. Iar eu am să încep să trag obloanele. Pe urmă, vom tresări la fiecare zgomot.

Buzele lui strânse cu încăpățânare îi dădeau dreptate, ca dintotdeauna.

– Îți pare rău, Jessy?

Ea stătu un moment să se gândească, înainte de-a clătina din cap cu un gest de negație amară.

– Nu. Poate greșesc. Dar niciodată n-am avut ce am acum. Nu mă plâng, Ty.

Dar pe el îl chinuia regretul și remușcarea. Jessy vedea asta. Privirea lui îngustată rătăcea în direcția grajdurilor, unde se foiau lucrătorii. Jessy se uită și ea într-acolo și pe buze îi înflori un zâmbet. De când Ty venise lângă ea, nici unul din

bărbaţi nu-şi mai permisese să-şi părăsească postul pentru o cafea sau o ţigară.

– Toţi ştiu, Ty, zise ea. Ei află întotdeauna tot ce se întâmplă în ferma asta, nu te poţi ascunde... nu pentru mult timp.

– Ţi-a zis vreunul ceva?

– Nu; şi nici n-o vor face, răspunse Jessy şi chipul ei deveni calm, tolerant. Ar trebui să ştii că nu aşa se petrec lucrurile aici. Nu, ei vor sta deoparte şi mă vor lăsa să-mi urmez singură calea. Ei nu se grăbesc să judece atât de repede cum ai putea crede. Sunt dispuşi să aştepte şi să vadă.

– Şi tu... de aceea mă priveşti aşa? Aştepţi să vezi ce se întâmplă?

– Ştiu că mai devreme sau mai târziu vei lua o decizie – dacă eşti bărbatul pe care l-am crezut.

O parte din ea aproape că intuia care avea să fie acea decizie. Tara îl ţinea strâns; iar un Calder era menit să trăiască cu greşelile sale, fără să şi le mărturisească. Aceste două detalii puse împreună – şi cauza ei părea dinainte pierdută. Apoi, existau anumite persoane la fermă care puneau sub semnul întrebării însăşi tăria de caracter a lui Ty.

El fusese educat în mod diferit, într-o lume diferită. Unii erau de părerea că Ty se dezbărase prea repede de tradiţie – că accepta cu prea mare uşurinţă schimbările. Felul în care îşi lăsa nevasta să călătorească singură era un exemplu de mariaj modern, care îi făcuse pe mulţi să ridice ironic din sprâncene.

Dar majoritatea acestora scăpau din vedere două calităţi pe care Jessy le remarcase de la început: agresivitatea şi hotărârea lui nestrămutată de-a învinge. Erau două trăsături care îl coordonau în activităţile lui mai mult decât păreau să observe oamenii şi pe care Ty le ascundea sub o mască de răbdare. Totuşi Jessy mai avea încă de aflat dacă aceste caracteristici puternice aveau să umbrească mintea lui Ty, consideraţia faţă de alţi oameni şi obligaţiile lui morale.

– E timpul să mă întorc la treabă.

Jessy se dezlipi de perete şi vărsă restul de cafea din ceaşcă într-un cocoloş de hârtie pe care îl azvârli apoi în coşul de gunoi.

– Jessy, o strigă el în şoaptă şi ea făcu un pas spre el.

– Da.

Se opri.

Urmă un moment prelung, de căutare, a cărui intensitate vibră în jurul ei. Într-un târziu, Ty clătină din cap.

– Nimic, spuse el şi-o lăsă să plece.

Ar fi dorit s-o ţină lângă el, dar tatăl său avusese dreptate, nu era cinstit.

De îndată ce Jessy se depărtă, Arch Goodman veni spre Ty ca şi cum plecarea ei i-ar fi oferit dreptul la replică. Nu se rosti însă nici o referire la interesul lui Ty faţă de tânăra femeie. Ty rămăsese pe gânduri; în minte, cuvintele lui Jessy îi răsunau apăsătoare. Aşteptă să vadă. La naiba, nici el nu era convins că exista ceva de văzut pe viitor.

*

Radioul fusese pus pe frigiderul din bucătărie, cu volumul ridicat la maximum pentru a acoperi tăcerea din casă. Tara fredona melodia în timp ce freca paté-ul dintr-o farfurie adâncă. N-avea prea des ocazia să stea în bucătărie. Să gătească pentru două persoane nu reprezenta o încercare prea dificilă, dar Tara se consola cu gândul că avea să vină şi ziua când o să primească oaspeţi importanţi la masă – oameni influenţi care să înlesnească prin prestigiul şi relaţiile lor dezvoltarea carierei lui Ty dincolo de hotarele fermei lui.

Întorcându-se pentru a pune paté-ul la frigider, Tara tresări descoperindu-l pe omul care stătea în picioare în pragul bucătăriei. Se cutremură la gândul că el se afla poate de mult timp acolo, urmărindu-i în tăcere mişcările. Un firicel de spaimă i se strecură în vene, deşi îl recunoscu din start pe omul slăbănog, cu ochi negri şi părul cenuşiu ca metalul.

Homestead era situată pe o colină, departe de orice alte clădiri şi ar fi fost imposibil pentru cineva să-i audă ţipetele, în special cu radioul dat atât de tare. Tara întinse repede mâna şi micşoră volumul.

– De când eşti aici? Ce vrei? întrebă ea pe un ton tăios menit să-i mascheze neliniştea.

O'Rourke i se păruse întotdeauna un om atât de tăcut şi ciudat... Nu-l considerase periculos, dar nici nu mai fusese singură cu el până atunci. Apăruse într-un fel atât de straniu, pe neaşteptate şi fără zgomot, încât Tara simţi un fior de gheaţă în inimă.

– Unde e Maggie?

Tara răsuflă uşurată în sinea ei aflând că O'Rourke era în căutarea surorii lui.

– A plecat la Helena, cu Chase. Cred că nu se întorc până vineri.

Omul făcu un pas spre ea şi o fixă cu o uitătură întunecată.

Ceva din expresia lui sugera parcă o ameninţare.

– Au plecat cu avionul?

– Da.

Tara se trase înapoi, încercând să-şi ascundă spaima.

Cu o mişcare bruscă a capului, omul se uită în sus ca şi cum ar fi vrut să străpungă tavanul şi acoperişul casei şi să contemple cerul. O coardă păru să vibreze brusc în el; expresia lui deveni aceea a unui animal alertat care îşi cumpăneşte următoarea mişcare.

– Ar fi mai bine să pleci, îi ordonă Tara.

Nu i se întâmplase vreodată să se simtă atât de neputincioasă în faţa unui bărbat. O'Rourke era însă cu totul diferit. El nu părea impresionat de puterea ei, ceea ce o deruta complet pe Tara.

– Unde e Cat? E la şcoală?

– Da. Ty o să vină curând acasă, în orice caz, zise ea repede, agăţându-se de numele soţului ei ca de un suport protector. Motivul acestei nevoi era încă incert. Ce-ar fi să-l aştepţi în sufragerie?

– Nu.

Privirea lui îi îngheţă sângele în vene. Tara o resimţi ca pe-o condamnare.

Îi fu peste putinţă s-o suporte mult timp şi se dădu iar înapoi, ţinându-şi răsuflarea.

– Îmi pare rău că n-am timp să-ţi ţin companie, zise ea.

O pală de aer rece îi izbi obrajii; Tara se răsuci la timp ca să-l vadă pe O'Rourke dispărând pe uşa din dos. Tensiunea aprigă care îi ţinuse în frâu cumpătul plezni deodată.

– Să nu mai calci în casa asta fără să baţi la uşă! strigă ea.

Uşa se închise şi Tara se repezi s-o încuie, fără să-i pese că gestul şi cuvintele ei contraziceau tradiţia de la Triple C.

Când Ty se văzu nevoit să bată la uşă pentru a intra în propria locuinţă, Tara trebui să-i ofere o explicaţie; între timp reuşise să-şi convertească spaima într-un fel de furie şi îi relată soţului ei incidentul cu O'Rourke din după-amiaza aceea.

– Nu pot să-l sufăr, afirmă ea categoric. Şi n-am să-l las să intre aici şi să iasă după cum poftește, atunci când sunt singură.

– Am să discut cu el, încercă Ty s-o liniștească. Dar n-a vrut să-ți facă vreun rău. A venit doar ca s-o vadă pe mama mea.

– Nu-mi pasă. Nu vreau să-l am în preajmă.

Tara îşi freca agitată brațele, amintindu-şi de fiorul straniu pe care i-l insuflase prezența omului.

Părea vulnerabilă, parcă ar fi avut nevoie de protecție. Ty veni în spatele ei şi îi înconjură mijlocul cu brațele. Ea se răsuci şi îşi afundă fruntea în umărul lui. El simți din nou acea senzație de amețeală şi uimire, în fața frumuseții ei rafinate şi-a aerului ei dulce, neajutorat. Gura lui coborî încet, atrasă de buzele ei roşii.

*

A doua zi de dimineață, Ty urcă scara balansând pe braț o tavă cu un pahar de suc de fructe şi o ceaşcă de cafea. Tara încă mai dormea când el intră în dormitor. Ty aşeză tava pe noptieră, apoi se aplecă spre soția lui şi o sărută ca să se trezească. Ea îi încolăci alene gâtul şi se întinse ca un pisoi somnoros, apoi gânguri.

– Nu poate fi dimineață deja.

Îl sărută pe buza de jos, evitând să-i atingă mustața. Vino înapoi în pat.

– Nu pot, răspunse el cu părere de rău. Mi-ai cerut să te trezesc înainte să plec de acasă în dimineața asta.

O clipă, Tara realiză motivul pentru care îi ceruse aşa ceva. Apoi îşi aminti de O'Rourke şi de dorința ei de-a nu rămâne adormită, cu uşa descuiată, în casă, după plecarea lui Ty.

– Ți-am adus nişte cafea şi suc.

Ty se desprinse din îmbrățişare şi ea nu-l reținu.

– Minunat...

Tara împinse pernele din jurul ei şi sări din pat.

– Ai să te descurci?

– Da. Cred...

Tara şovăi. Gândul de a sta singură în casă toată ziua i se păru insuportabil. Opțiunile erau totuşi limitate.

– Cred c-am să iau maşina azi şi-am să fac o plimbare – poate în Miles City. Înțeleg că există o mică expoziție acolo, cu lucrările artiştilor locali. Am să mă întorc acasă înainte să se întunece, oricum.

– Atunci, probabil că n-am să vin la prânz, zise Ty. Avem un grup de viței bolnavi în South Branch; e o epidemie care se propagă cu repeziciune. Mai mult ca sigur că am să fiu acolo toată ziua.

Ty porni spre ușă, conștient că zăbovise deja mai mult decât trebuia.

– Nu încuia ușile, o admonestă el.

*

Veterinarul avea un aer jovial și un chip blând care părea să spună că nimic nu era lipsit de importanță pe lume.

– Infecția în sine nu e serioasă, îi zise el lui Ty cu voce obosită, marcată de frustrare.

– Dar slăbește constituția viteilor și îi face sensibili la pneumonie. Așa că ducem o luptă pe două fronturi.

Apoi adăugă cu o sclipire de îngrijorare în ochi.

– Nevasta lui Niles m-a avertizat c-ar fi mai bine să găsesc vreun medicament miraculos ca să-i vindec, fiindcă în bucătăria ei nu mai e loc pentru încă un vițel bolnav.

Ty râse încet, deși era tot atât de alarmat de situație ca și veterinarul.

– E ca Jessy. Ar fi în stare să ia întreaga cireadă în casă, dacă ar ști că asta o să-i facă bine.

– Nevestele fermierilor sunt la fel de nebune ca fermierii înșiși. Omul clătină din cap, apoi îi atrase atenția lui Ty asupra vehicolului care intra în curte.

– Mă întreb ce vrea.

O rază de soare se reflectă în insigna metalică de pe haina omului de la volan.

– Îi place să știe lumea că e șerif. Leneș cum era, Potter nu-și băga niciodată nasul în treburile altora, așa cum face Blackmore.

– Își închipuie probabil că e datoria lui de șerif, murmură Ty și făcu un pas spre ofițerul care se apropia de ei.

– Te-ai abătut mult din drum, nu-i așa, Blackmore? îl întrebă Ty pe un ton nepăsător. Ce vânt te-aduce? Ai ieșit la plimbare sau ai vreun interes profesional?

– Din păcate, e vorba de-o obligație de serviciu, zise șeriful.

Tonul lui era neobișnuit de solemn, lipsit de acea notă corozivă care îl caracteriza în general.

– Dacă îl cauți pe tatăl meu, nu-i aici. A plecat în Helena pentru câteva zile, îl informă Ty.

Urmă o pauză lungă, în care şeriful păru să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

– Avionul n-a ajuns la Helena, zise şeriful cu voce bruscă, seacă.

Atmosfera din jurul lui Ty deveni deodată ireală.

– S-a prăbuşit în pustiu, la vreo şaptezeci de mile de aici. Un păstor care se afla pe acolo l-a văzut şi a chemat ajutoare.

– Cum puteți fi siguri că era avionul lui? întrebă Ty mânat de un sentiment de neîncredere în vreme ce-l privea neclintit pe şerif. Apoi un al doilea gând îi fulgeră prin minte.

– N-ai spus nimic despre supraviețuitori.

– Tatăl tău a fost dus la spital în Helena. De la autorități am înțeles că starea lui e gravă.

– Şi mama? întrebă Ty.

– Ea a decedat pe loc.

Şeriful plecă fruntea, nemaiputând suporta privirea lui Ty.

– Îmi pare rău.

Lângă el, veterinarul murmură uluit:

– Doamne Dumnezeule!

Ty îşi oțeli curajul împotriva sentimentului care îi cerea să respingă tot ceea ce i se spunea.

O gheară crudă părea să-i sfâşie măruntaiele, dar Ty nu voia să cedeze, nu încă.

– Sora mea... va trebui să o anunțăm.

Mintea lui încerca să se detaşeze de orice sentiment.

– Am să trec pe la şcoală în drum spre Helena. Va dori să vină cu mine. Soția mea e plecată după cumpărături în Miles City, cred. Poți să-i dai de urmă şi s-o trimiți acasă imediat?

– Aşa am să fac, încuviință şeriful.

– Bill...

Ty se uită la veterinar şi îi spuse cu voce răguşită:

– Anunță-l pe Stumpy să-mi țină locul până vin.

– Nici o grijă, Ty.

Era un răspuns liniştit, respectuos şi supus.

Ty îi părăsi fără alte cuvinte pe cei doi bărbați şi se îndreptă spre camionetă; simțea o slăbiciune în genunchi şi în picioare. Avea mult de mers până la Homestead şi încă şi mai mult până în Helena. Până atunci, trebuia să-şi țină în frâu sentimentele.

22

Tot timpul cât stătu lângă telefon, Ty se uită la scaunul gol de piele din spatele biroului. În ciuda lucrurilor pe care i le transmitea vocea impersonală din receptor, îi venea greu să creadă că tatăl său se afla într-o sală de operație, zbătându-se între viață și moarte. Încăperea părea impregnată de prezența lui.

Vocea își încheie raportul. Ty mulțumi absent și puse receptorul în furcă. Liniștea casei începu să i se strecoare cu-ncetul în suflet. Se cutremură și întinse mâna după o țigară, apoi observă că nu-și dezbrăcase încă paltonul și mănușile. Cu un gest de agitație reținută, își scoase mănușile și-și desfăcu nasturii paltonului.

Își privi mâinile tremurătoare în timp ce aprindea țigara, apoi trase adânc fumul în plămâni. Activitatea păru să-i împrăștie întrucâtva acea forță care-l menținuse în picioare până atunci; Ty se sprijini de marginea biroului, își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr ca și cum ar fi încercat să-și alunge din minte vestea care-l sfâșia. Îl durea fiecare suflare. Se pomeni cu urechea ciulită după sunete – orice sunet care să-l convingă că exista viață în casă, nu doar ecouri goale. Liniștea părea să-l anunțe, mai mult decât o făcuseră cuvintele șerifului, că n-avea să mai audă niciodată vocea mamei lui. Ușa de la intrare se deschise și Ty făcu un efort să se scuture de tristețea care-i moleșise trupul.

– Ty?

Jessy se opri în prag. Timp de-o secundă, stătu acolo privindu-l. Ty părea retras în sine ca într-o platoșă imposibil de străpuns. Apoi Jessy observă disperarea din ochii lui și traversă încet camera, venind către el.

– Ai mai primit știri despre tatăl tău?

– Am vorbit adineauri cu cineva la spital.

Țigara avea un gust înțepător. Ty o stinse în scrumiera de pe birou.

– Acum e la chirurgie. Are mai multe oase rupte, posibile leziuni spinale, un plămân strivit şi o comoţie.

Vocea lui suna golită de emoţii, dar Jessy nu se lăsă înşelată de aparenţe.

– Ai să vrei să-ţi faci un duş şi să te schimbi înainte de a pleca? zise ea. Nu poţi să mergi la şcoală în halul ăsta. Ai speria-o şi mai mult pe sora ta.

– Nu-mi stă în putinţă să uşurez vestea.

– Nu, într-adevăr, încuviinţă Jessy. Poate până pleci se întoarce soţia ta ca s-o iei cu tine. O femeie va şti să-i aline durerea lui Cat.

– Tu de unde ai aflat? Cum de-ai ajuns aici atât de repede?

Ochii lui o măsurară uimiţi.

– Telefoanele s-au pus în funcţiune imediat ce-ai plecat de la South Branch. Am venit cât am putut de repede.

N-avea rost să-i spună că îşi făcuse totuşi timp să treacă pe acasă şi să-şi schimbe hainele, ştiind că el era singur. Poate că nu era potrivit ceea ce făcea acum, dar lui Jessy nu-i păsa.

Mâna lui se întinse să-i atingă faţa, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că prezenţa ei era reală. În următoarea secundă, Jessy se pomeni strânsă în braţe, cu trupul strivit de pieptul lui. Simţea tensiunea îngrozitoare care-l stăpânea şi se lipi mai mult de el, încercând să absoarbă o parte din ea. Faţa lui era îngropată în părul ei.

– Nu-mi vine să cred, Jessy.

Gura lui îi atinse părul, vorbea cu voce răguşită, îndurerată.

– Ştiu, şopti ea şi îl strânse mai mult, plângând în locul lui, fiindcă el refuza să-şi arate lacrimile. Deveni conştientă de tremurul care zguduia umerii bărbatului.

Mirosul părului ei era dulce şi puternic, pătrunzându-l până în adâncul sufletului. În vreme ce totul în jurul lui părea a fi îmbrăcat haina morţii, Jessy, era viaţa. Ty îşi spori strânsoarea şi îşi lăsă capul în jos pentru a sorbi din cupa ei plină. O sărută brutal, incapabil să-şi astâmpere setea sau să dea de capătul izvorului care curgea spre el. Toată durerea, nevoia şi vitalitatea vieţii erau palpitante în această îmbrăţişare aprigă.

Gustă umezeala lacrimilor ei şi se dădu înapoi, respirând întretăiat. Ea îşi coborî fruntea şi îşi şterse obrajii înainte ca el să apuce să le vadă mai clar. El se aplecă spre ea, încercând să descopere lacrimile şi slăbiciunea din ochii ei, dar ea se trase într-o parte scuturând scurt capul.

– Mai bine ai merge să te schimbi, zise ea simplu.

După o clipă de ezitare, Ty părăsi biroul. Telefonul sună şi Jessy se duse să răspundă. Urmară alte câteva telefoane din partea cunoscuților interesați să afle situația. Jessy le spuse tot ce ştia. După ultimul telefon, Jessy intră în sufragerie, dorind să afle ce-l reținea pe Ty. La repeziciunea cu care circulau veştile, exista riscul ca să o anunțe cineva de la şcoală pe Cat înainte de sosirea fratelui ei. Uşa de la intrare se deschise şi Jessy se întoarse brusc să vadă cine venise. Un cowboy înalt şi suplu îşi scoase pălăria.

– Repp, ce cauți aici? întrebă ea.

– Cat ştie?

Ochii băiatului erau plini de îngrijorare.

– Nu. Ty se duce la şcoală ca s-o aducă. O să-i spună el, explică Jessy.

– Crezi că... Crezi că ar fi bine să merg şi eu acolo?

– Da. Am sentimentul că ea va avea nevoie de tine.

– Mulțumesc. Repp răsuci pălăria în mână, apoi şi-o aşeză pe cap.

– Am să aştept afară.

Când Repp Taylor deschise uşa, Tara tocmai urca treptele de la intrare. Îi aruncă o privire surprinsă cowboy-ului, apoi, dând cu ochii de Jessy, chipul ei se întunecă. Repp ținu uşa deschisă pentru ea, apoi plecă.

Tăcerea se aşternu între cele două femei, timp de câteva secunde în care se studiară una pe cealaltă. O tensiune apăsătoare încingea atmosfera, o tensiune pe care timpul n-avea s-o şteargă niciodată. Înfățişarea vibrantă a Tarei şi aerul ei dominant îi confereau o superioritate împotriva căreia Jessy rămânea tăcută şi rezervată, deşi atentă la fiecare schimbare de expresie de pe chipul femeii.

– Ce faci aici? întrebă Tara cu ostilitate abia ascunsă.

Privirea ei fulgeră peste umărul lui Jessy spre capătul scării.

– M-a oprit un polițist care spunea că-i vorba de-o problemă de familie, continuă ea. A pățit Ty ceva?

– Nu el, răspunse Jessy. A fost un accident de avion. Maggie a murit şi Chase e rănit grav.

– Ce îngrozitor!

O clipă, şocul stârnit de aflarea tragediei înlătură orice alt gând din mintea Tarei.

– Aşa e. Ty e sus acum, se schimbă ca să meargă s-o ia pe Cat de la şcoală şi împreună să se ducă la spital în Helena.

– Îmi închipui că l-ai consolat, zise ea pe un ton tăios.

Jessy nu se osteni să-i răspundă.

– Mă scuzaţi, eu mă retrag. Acum, că aţi venit dumneavoastră, nu mai e nevoie de mine.

– Nu cred că a fost vreodată nevoie de tine, răspunse Tara înălţând trufaşă bărbia.

– Ba da, a fost.

Tara se crispă la auzul acestor cuvinte.

– Pari foarte sigură de ce spui.

– Sunt sigură, zise Jessy pe un ton direct. Nu-ţi place să afli asta, nu-i aşa?

Tara îşi păstră aerul rigid în vreme ce-o studia cu răceală pe rivala ei.

– Dar sper că nu-ţi imaginezi că eşti prima femeie pe care Ty a folosit-o pentru consolare. Desigur, celelalte au fost îndeajuns de isteţe ca să înţeleagă că nu era nimic serios la mijloc.

– De ce îl laşi singur? întrebă Jessy dându-şi pe faţă primele semne de nervozitate. Nu-ţi dai seama că eu nu m-aş fi aflat aici dacă tu ai fi fost acasă? I-ai intrat în sânge, recunosc. Poate că eşti fericită să afli lucrul ăsta. Dar n-am nici cel mai mic respect pentru tine. Îţi place să rămâi tu însăţi şi să trăieşti după cum ai chef. Dar în felul acesta îl răneşti pe Ty. Vrei să ai totul – şi pe el. Ei bine, n-ai să poţi.

– Nici tu, răspunse Tara.

– Spre deosebire de tine, eu îmi dau seama de asta.

Jessy îşi recăpătă calmul.

– Dacă întreabă Ty de mine, continuă ea autoritară, spune-i că sunt la Ruth Haskell. Chase e ca şi fiul ei. Ruth o să fie foarte afectată.

Terminându-şi fraza, o lăsă pe Tara să spumege în tăcere şi ieşi afară.

*

Ajungând la spital, Ty se îndreptă direct spre reanimare. Tara îl urmă cu un braţ pe după umerii lui Cathleen; fata avea ochii roşii şi umflaţi de plâns. Tensiunea îi stăpânea pe toţi trei în clipa când i se adresară asistentei medicale de la intrare.

– Sunt Ty Calder. Tatăl meu...

Înainte ca Ty să-şi termine întrebarea, un bărbat în halat alb după toate aparenţele un doctor, se apropie de el.

– Vă aşteptam, zise omul. Sunt doctorul Haslind. Am vorbit la telefon mai devreme.

Vocea de la telefon păruse că aparţine unui bărbat mult mai în vârstă, dar Haslind n-avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani. În ciuda aerului de seriozitate profesională, care îl făcea să pară înalt şi sever, doctorul avea o privire obosită, sugerând ore de muncă încordată, fără odihnă.

– Tata? întrebă Cat cu vocea ascuţită, tremurătoare. Ce face?

– E bine, pe cât i-o permit circumstanţele.

Tonul lipsit de emoţie al doctorului făcea ca fraza să pară opacă.

– Ce şanse are?

– Tatăl tău trăieşte.

Era singurul răspuns, deocamdată. În faţa chipului deconcertat al lui Cathleen, doctorul se mulţumi să adauge.

– Vor fi necesare câteva intervenţii chirurgicale, însă va trebui să aşteptăm până ce organismul lui va fi capabil să le suporte.

– Mai devreme aţi spus ceva despre posibile leziuni spinale. Eventualitatea ca tatăl său să rămână invalid i se părea lui Ty greu de acceptat.

– Da, încuviinţă doctorul. Există unele indicii de paralizie, dar în acest stadiu nu putem aprecia încă gravitatea şi gradul lor de întindere. Pur şi simplu e prea devreme.

– Vreau să-l văd, ceru Ty.

– Desigur, răspunse doctorul. Dar nu puteţi rămâne mai mult de două minute.

Ty ezită.

– Ştie despre mama?

Doctorul tăcu stânjenit, apoi răspunse.

– Nu. M-am gândit că i-ar face rău să afle, azi-dimineaţă când l-au adus.

– Domnule doctor, se auzi vocea unei asistente.

Doctorul se scuză şi se depărtă câţiva paşi, destul de aproape însă pentu ca Ty să audă cuvintele femeii.

– Mi-aţi cerut să vă anunţ când îşi recapătă domnul Calder cunoştinţa. Îşi revine chiar acum din anestezie.

– Bine.

Un zgomot de sticlă spartă sfâşie deodată tăcerea din salonul special. O secundă, toate privirile se întoarseră şocate spre uşa salonului. Apoi asistenta şi doctorul se grăbiră într-acolo, urmaţi la un pas de Ty.

Primele semne de dezordine se înfăţişară ochilor lor de îndată ce deschiseră uşa. O soră încerca să-l liniştească pe pacientul care se zbătea în pat, împiedicându-l totodată să-şi smulgă tuburile şi legăturile care-i fixau corpul. Lângă pat, un suport de perfuzie intravenoasă fusese răsturnat şi sticluţele cu soluţie erau împrăştiate pe podea. Capul pacientului era înfăşurat în bandaje, la fel şi membrele, gâtul şi pieptul; de la mijloc în jos, era acoperit cu un cearşaf. O mulţime de tăieturi şi vânătăi îi făceau faţa aproape de nerecunoscut; omul îşi legăna capul într-o parte şi într-alta într-un protest plin de frustrare lipsindu-l pe Ty de posibilitatea de a-i vedea clar trăsăturile. Un braţ era liber, iar altul imobilizat în chingi, dar judecând după paguba creată, un singur braţ fusese de ajuns.

În ultimul moment, omul îşi smulse din nou braţul pe care sora se chinuia să i-l prindă în chingă.

– Nevasta mea! De ce nu-mi spuneţi unde e?

Vocea lui era răguşită şi slabă, aproape o şoaptă. Într-un târziu, Ty înţelese că omul acela zdrobit era tatăl său.

Doctorul se grăbi s-o ajute pe soră în eforturile acesteia de a-l linişti pe pacient.

– Calder, trebuie să stai nemişcat, ordonă el ferm. Noi toţi ne-am străduit să te readucem la viaţă. Ai să strici tot ce-am realizat.

Ty se apropie stupefiat de pat, încercând să-l asemuiască pe omul lungit dinaintea sa cu Chase Calder, aşa cum îl vedea dintotdeauna în imaginaţie – omul pe care îl idolatrizase şi al cărui respect încercase mereu să-l câştige. Atât de viguros, de puternic – şi acum, deodată, atât de neputincios.

– Trebuie să ştiu dacă Maggie e bine.

Era aproape o rugăminte, de pe buzele unui om care nu ştiuse să roage niciodată. Nimeni nu-l asculta. Erau prea ocupaţi să aşeze totul în ordine, să-i introducă iar acele în vene şi să restabilească echipamentul de monitoring.

– Să ne concentrăm asupra însănătoşirii tale, răspunse doctorul pe un ton aproape absent, în timp ce-i arăta cu un gest nerăbdător asistentei unul din tuburile deconectate. Privirea lui scăpără iritată în direcţia lui Ty.

– Cred că ar fi mai bine să plecați.

– Nu!

Era un răspuns categoric şi doctorul preferă să nu-l contrazică. Ty se apropie de omul din pat.

– Tată? *Sunt eu, Ty, spuse el cu voce plată, golită de* emoție. Trebuie să faci ce-ți zic ei.

Ochii căprui îndreptați spre el erau ochii tatălui său: duri şi pătrunzători, în ciuda faptului că de astă dată erau înceţoşaţi de durere.

– Nu vor să-mi spună. Mama ta... trăieşte?

Disperarea tremura în vocea lui pierdută.

Urmă un moment prelung în care Ty nu fu în stare să răspundă nimic; emoția îl sufoca. În cele din urmă, întoarse privirea şi zise greoi:

– Cred că ştii deja răspunsul, tată.

– Da...

Cuvântul scăpă încet de pe buzele omului, atât de încet încât Ty abia îl auzi. O pânză umedă apăru în ochii căprui ai tatălui său înainte ca acesta să coboare pleoapele pentru a-şi ascunde lacrimile.

– Domnule Calder – rosti una din asistente, îndepărtându-l cu un gest politicos pe Ty – o să vă fixăm tubul ăsta în gât. O să fie foarte incomod, dar va fi mai uşor dacă nu vă împotriviți.

Tatăl său nu opuse nici o rezistență şi îi lăsă resemnat să-şi facă datoria.

– Ar fi mai bine să plecați, îi zise a doua asistentă lui Ty. Nu mai aveți nimic de făcut aici. Luați-vă familia şi mergeți undeva să vă odihniți. Doar să ne lăsați vorbă unde vă găsim, în caz că intervine vreo schimbare în starea lui. Era un sfat rezonabil, deşi avea să întâmpine dificultăți în a o convinge pe sora lui de lucrul acesta.

Cat dorea să rămână la spital pentru a fi aproape de tatăl ei. În cele din urmă, Ty acceptă, atunci când Tara se oferi să rămână şi ea.

În ceea ce-l privea, însă, nu-şi putea permite luxul unui asemenea gest. Prea multe alte lucruri necesitau timpul şi atenția lui. Îl vizitase întâi pe supraviețuitor. Acum era momentul să se ocupe de mama lui moartă şi să efectueze modificările necesare pentru continuarea operațiunilor fermei. Aveau deja o locuință: Dyson ținea un apartament în Helena pentru şederile

sale ocazionale şi Tara avea de asemenea o cheie a acestui apartament. I-o dădu lui Ty.

– Nu-l înţeleg, murmură Cat cu reproş, privindu-l cum ieşea cu paşi mari din salon. Cum poate să plece, când tatăl nostru e aici pe moarte?

Personal, Tara era mulţumită de felul în care Ty se pricepea să-şi controleze emoţiile. Îşi aminti de pretenţia lui Jessy cum că el ar fi avut nevoie de ea şi-i veni să râdă.

– Cred că uiţi câte responsabilităţi au căzut acum pe umerii lui. Trebuie să preia toate sarcinile fermei şi, în acelaşi timp, să-şi îndeplinească rolul de cap al familiei.

Era în sfârşit realizarea visului ei şi Tara se simţea puţin vinovată fiindcă găsea motive de bucurie în această tragedie.

– Ty are multe aranjamente de făcut.

– Vrei să spui... pentru mama, nu-i aşa? zise Cat cu voce plăpândă, chinuită; apoi agitaţia o cuprinse deodată.

– Nu e drept! protestă ea într-un strigăt îndurerat. N-avea dreptul să moară! Aşa... fără nici un cuvânt! Cum a putut să ne facă asta?

Nici o logică nu putea combate această revoltă amară împotriva destinului. Suferinţa se revărsa în furie şi Tara o lăsă pe Cat să continue până ce lacrimile veniră să înăbuşe vorbele fetei. Apoi o îmbrăţişă şi Cathleen plânse cu sughiţuri pe umărul ei.

În drum spre apartament, Ty se opri la morgă, unde se afla depus trupul mamei lui, şi aranjă ca acesta să fie trimis acasă pentru a fi înmormântat în cimitirul familiei. După aceea, urma o listă lungă de telefoane. Începu prin a identifica hotelul unde locuia Phil Silverton, avocatul familiei Calder.

– Cum îi e tatălui tău, Ty? întrebă omul la telefon. De la spital nu mi-au dat prea multe informaţii.

– Nu e bine deloc, mărturisi Ty încă luptându-se în sinea sa cu acest adevăr. Am vorbit puţin cu el, dar – doctorul ezită să facă aprecieri în legătură cu şansele lui.

– Ce-ai dori să fac în legătură cu această întâlnire cu Hines de la Departamentul de Interne? Cum e şi firesc, când a aflat de accident, a amânat totul. Ştiu, totuşi, că e încă în oraş.

– Am să mă întâlnesc cu el, zise Ty. Vezi dacă poţi planifica ceva pentru mâine dimineaţă.

– În regulă.

Avocatul făcu o pauză.

– N-am auzit încă nici o explicație oficială despre motivul prăbușirii avionului. Un martor ocular a afirmat că totul s-a datorat unei probleme de motor. Tatăl tău ți-a spus ceva în legătură cu asta?

– Nu. N-am întrebat.

Nici nu avusese timp să se gândească la cauza accidentului. Era prea ocupat cu urmările acestuia.

– Ty... Nu-mi face nici o plăcere să abordez subiectul ăsta, dar... se cer luate niște decizii. Din ceea ce mi-ai spus, înțeleg că tatăl tău, chiar în situația că supraviețuiește, se va afla pentru mult timp în imposibilitatea de-a conduce. Tu trebuie să obții o împuternicire pentru a-ți exercita dreptul de șef al companiei. Există două alternative. Dacă doctorul poate să certifice că tatăl tău e conștient de acțiunile sale, atunci poți prelua controlul companiei pe baza unui document semnat de tatăl tău. A doua alternativă este să apelăm la hotărârea judecătorească. Prima posibilitate e cea mai bună.

– Am să discut cu doctorul Haslind mâine dimineață.

Ty înțelegea necesitatea acestor inițiative. Știa că, în fapt, devenise deja conducătorul companiei, dar gândul unei legalizări îl speria prin finalitatea lui.

– Am să întocmesc documentul diseară.

Încheind convorbirea cu avocatul, Ty îi telefonă lui Dyson în Fort Worth. Dincolo de conflictele de afaceri, Dyson era tatăl Tarei și, ca urmare, un membru al familiei, de aceea era îndreptățit să afle despre accident. Ty îi dădu toate detaliile pe care le știa, fără a încerca să ascundă gravitatea situației.

– Dacă pot să fac ceva pentru tine între timp, telefonează-mi, te rog, zise Dyson și lăsă receptorul în furcă; veștile îl întristaseră.

– Ce s-a întâmplat?

Stricklin își scoase ochelarii cu ramă de aur și se sprijini de speteaza scaunului, studiind fața solemnă a partenerului său.

– Avionul lui Calder s-a prăbușit ieri. Dyson se ridică de la birou și se îndreptă spre bar, ca să-și toarne ceva de băut. Nevastă-sa a *murit*.

– Și Calder?

– El e într-o stare critică.

Stricklin întinse mâna după telefon.

– Iau legătura cu pilotul nostru să-i spun că plecăm acolo.

– Da, foarte bine, încuviință absent Dyson.

*

Ty îi telefonă lui Stumpy Niles şi îl informă despre situaţie, apoi sună la domiciliul familiei Haskell. Răspunse Jessy şi el îi repetă frazele pe care le rostise de atâtea ori încât aproape că îşi pierduseră înţelesul.

– Ce face Ruth? o întrebă el apoi, cu voce grea.

– Nu ştiu, oftă Jessy. Cere întruna ca Vern s-o ducă la spital ca să-l îngrijească pe tatăl tău; insistă că aşa i-ar fi cerut Webb să facă. Vorbeşte despre bunicul tău ca şi cum ar fi încă viu. Şi-a amintit de toate bolile pe care le-a avut Chase când era copil şi cum a stat lângă patul lui să-l îngrijească. Jessy făcu o pauză. Doctorul i-a dat un sedativ şi să sperăm c-o să se liniştească.

Ty îşi frecă fruntea, încercând să-şi alunge negura din minte.

– A fost cineva la O'Rourke să-l înştiinţeze despre accident? Ar fi trebuit s-o fac eu înainte să plec, dar...

Un oftat prelung îi scăpă din piept şi Ty îşi lăsă fraza neterminată. În miezul îndatoririlor uitase de unchiul său.

– Nu, nu cred. Mă duc eu la el, se oferi Jessy.

– Mulţumesc.

Sunetul vocii ei avea un efect ciudat, reconfortant. Părea a fi unicul lucru stabil în toată învălmăşeala care îl înconjurase.

Puţine stele sclipeau în noaptea de cerneală, când Jessy intră în curtea de la Shamrock Ranch. Casa era întunecată şi la ferestre nu se zărea nici o lumină. Farurile nu evidenţiară nici o mişcare în curte; lampadarul înalt care ardea de obicei era stins.

Jessy coborî din cabina înăbuşitoare a camionetei şi păşi în răcoarea nopţii. Îşi încovoie umerii pătrunsă brusc de un val de frig şi scrută clădirile din jur, ţarcul şi şopronul. La ora aceea, se îndoia că O'Rourke ieşise călare. Când se întoarse cu faţa spre casă, o voce tâşni spre ea din întuneric.

– Mă cauţi pe mine?

Jessy se răsuci spre colţul din care venise vocea şi reuşi vag să distingă o formă nemişcată, neagră, pe un fond tot atât de negru. Nici un sunet nu trăda prezenţa omului, iar el nu-şi scoase la iveală silueta în lumina palidă a stelelor.

– Da, pe tine.

Jessy făcu un pas în direcţia vocii, apoi se opri. Pentru motive ştiute doar de el, O'Rourke nu dorea să fie văzut clar, altfel s-ar fi apropiat singur de ea. Aşa că Jessy nu insistă.

– Imi pare rău, dar am nişte veşti proaste.

Nici un sunet n-o îndemnă să continue. Omul aştepta în tăcere.

– A fost un accident de avion.

Era neplăcut să trebuiască să discute cu o persoană pe care n-o vedea.

– Sora ta... a murit.

Omul se mişcă şi pentru o clipă razele lunii proiectară o pată de păr argintiu pe fondul întunecat; lui Jessy i se păru că aude un oftat înăbuşit – după care tăcerea se aşternu din nou.

– O aduc acasă mâine, zise ea cu voce muiată de compasiune. Era un punct despre care nu putea vorbi cu răceală. Ty mi-a cerut să te anunţ că funeraliile au loc poimâine. Ar fi venit chiar el să ţi-o spună, dar e la spital. Tatăl lui e grav rănit şi doctorii nu sunt siguri c-o să scape.

– O să scape, nici o grijă, răspunse omul cu vocea ca de plumb. Calderii ăştia au mai multe vieţi, ca pisicile.

Afirmaţia conţinea o nuanţă de amară resemnare.

– Îmi pare rău de sora ta, Culley. Ştiu că ţineai mult la ea.

Lui Jessy îi venea greu să-l părăsească. Se încruntă uşor, încercând să penetreze întunericul, ca să-şi dea seama cât îl afectaseră pe om veştile.

– Vrei să mai stau puţin? Pot să-ţi fac o cafea?

O'Rourke tăcu îndelung.

– Prefer să rămân singur, zise el în final.

Jessy înţelese că n-avea altceva de făcut decât să urce înapoi la volanul camionetei. Pe când se depărta, observă forma nemişcată a unui om care stătea în picioare, cu mâinile afundate în buzunarele paltonului şi pălăria trasă pe frunte.

O vreme, Culley nu-şi modifică poziţia. Sunetul camionetei dispăruse în noapte şi tăcerea îl înconjura din toate părţile. Înălţă faţa spre cer şi ochii lui negri luciră plini de lacrimi. Un geamăt îi ieşi din gâtlej; apoi geamătul i se transformă într-un plânset scâncit.

– Maggieee! îi strigă el numele.

Remuşcarea se pogorî grea pe umerii lui, silindu-l să cadă în genunchi.

23

Grupul celor ce asistaseră la înmormântare se rărise până ce, în final, lângă mormânt rămaseră doar membrii familiei. Numele Calder apărea pe toate pietrele de mormânt, inclusiv pe cea mai recentă, care purta inscripția: Mary Elizabeth Calder, Iubita mea Maggie.

Ty resimțea acut lipsa tatălui său, cel mai afectat dintre toți de moartea lui Maggie.

O mână subțire, înmănușată, se strecură pe sub brațul lui. Ty se uită la soția sa – o apariție dramatică, în blana ei neagră ca abanosul și cu căciula stil turban pe cap. Frigul înroșise obrajii Tarei, adăugând parcă mai multă vitalitate figurii ei.

– E timpul să mergem acasă. Cathleen e deja în mașină, ne așteaptă, îl îndemnă ea cu voce blândă.

– Da, încuviință el și își puse pălăria Stetson neagră pe cap, trăgând-o pe frunte.

Porniră împreună pe poteca înghețată, spre mașină.

– Mă întrebam dacă va veni aici, fiindcă la biserică n-a fost, murmură Tara.

Ty îl localiză pe Culley O'Rourke, obiectul acestei remarci; omul traversa micul cimitir cu scopul de-a ajunge la camioneta parcată într-un loc retras. Costumul negru cu care era îmbrăcat îl făcea să apară mai slab – o umbră sinistră și singuratică.

– Unchiule Culley!

Cat îl văzuse și ea dar strigătul ei trecu neobservat. Coborî din mașină și porni de-a lungul potecii, printre morminte, pe urmele lui.

– Unchiule Culley, așteaptă!

Omul își încetini pașii și în cele din urmă se întoarse spre ea. Fata se opri; aerul rece îi tăiase respirația. Se uită la fața împietrită a lui O'Rourke: în străfundul ochilor lui goi ardea o

lumină mocnită, singurul indiciu despre tristețea profundă care îl stăpânea. Cat se înduioşă.

– Vrei să vii acasă cu noi?

Avea sentimentul straniu că-i vorbeşte unui copil, în ciuda înfăţişării bătrânicioase a omului.

– Câţiva oameni care i-au fost foarte apropiaţi mamei vor poposi la Homestead pentru o cafea. Ar trebui să vii şi tu.

– Nu.

O'Rourke clătină încet din cap şi privirea lui rătăci peste umerii fetei.

– Nu sunt bine venit acolo.

Cat se arătă mirată.

– Ba da, eşti, insistă ea. Ai să fii întotdeauna bine venit, la fel ca atunci cânt trăia mama.

– Nimic nu mai e la fel.

– Te rog, vino. Ştiu că ţi-e dor de ea.

Vocea ei se frânse într-un suspin.

– Şi mie mi-e dor.

Cu delicateţe, de parcă ar fi mângâiat o petală gingaşă, O'Rourke îi atinse obrazul. În ochii lui se ghicea o tristă adoraţie.

– Ce mult îi semeni...

În tot cursul serviciului memorial şi al ceremoniei funebre, Cat se silise să-şi reţină lacrimile, încercând să-şi camufleze disperarea sub un înveliş de sobrietate matură. Dar la şaisprezece ani, nu era încă atât de matură cum ar fi dorit. Gestul acela tandru, din partea unui om atât de însingurat ca unchiul ei, îi declanşă toată durerea. Fără să-i pese că va părea copilăroasă, îşi azvârli braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişă strâns, îngropându-şi faţa în gulerul călduros al paltonului lui, în aşteptarea unei perechi de braţe care s-o mângâie şi să-i aline suferinţa.

Culley o ţinu aproape de el. Durerea pe care o încerca era atât de mare, încât îl durea fiecare suflare. Totuşi, exista o bucurie în felul în care fata îi arăta că are nevoie de el – dragostea ei umplea un gol. Iar ea era o parte din Maggie. Un zâmbet slab se ivi în colţul gurii lui, în timp ce, în sinea sa, O'Rourke îi mulţumea lui Maggie fiindcă îi dăruise această bucurie.

Observă însă cuplul care stătea lângă maşină şi îi privea. Ca întotdeauna, omul era conştient de tot ce se petrecea în jurul lui. Cu un gest blând, dar ferm, o desprinse pe Cathleen de el şi îi şterse lacrimile.

– Am să fiu întotdeauna pe-aproape, dacă vei avea nevoie de mine, îi promise el. Acum e mai bine să pleci. Te aşeaptă fratele tău.

Ea se răsuci un pas, apoi îl privi.

– Nu vrei să vii?

– Nu. Nu mă simt în largul meu printre oameni, răspunse el blând şi îi făcu semn să se grăbească.

– Am să te vizitez – curând, promise Cathleen şi porni spre maşină, uitându-se din când în când înapoi peste umăr ca să-l vadă stând acolo – era atât de singur.

– Ar trebui să vorbeşti cu ea, Ty, murmură Tara pe un ton de dezaprobare faţă de scena emoţională dintre unchi şi nepoată.

– În locul tău, nu mi-aş bate capul cu asta.

Ty deschise portiera şi o ajută pe Tara să urce în maşină.

– Pur şi simplu, şi-au manifestat reciproc durerea.

Cat le explică de îndată ce ajunse la maşină:

– L-am invitat acasă, dar n-a vrut să vină.

– E probabil totuna, Cat, zise Ty şi se instală la volan.

La Homestead, Ty opri maşina şi coborî, dar nu le însoţi pe Tara şi pe Cathleen înăuntru. Tara se opri din drum şi îl întrebă suspicioasă:

– Nu vii cu noi?

– Nu. Mă duc s-o văd pe Ruth Haskell câteva minute, explică Ty. Doctorul nu i-a permis să vină la înmormântare astăzi şi m-am gândit că sunt dator s-o vizitez.

În aparenţă, părea un gest amabil, dar Tara îşi aminti că Jessy Niles plecase s-o vadă pe bătrână şi să-i aducă la cunoştinţă vestea despre accident. Nu exista nici o dovadă că Jessy mersese acolo după înmormântare, dar în minte i se infiltră gândul supărător că Ty se ducea la locuinţa lui Ruth Haskell ca s-o întâlnească pe Jessy.

Se îndreptă spre intrare, lăsând-o pe Cat înainte; apoi, în prag, se opri şi privi în urma maşinii care se depărta ducându-l pe Ty.

– Tara Lee, s-a întâmplat ceva?

Stricklin apăru în prag şi privirea lui albastră căută în zare obiectul atenţiei ei.

– Nu, răspunse ea şi îşi îndreptă graţioasă statura. Nu, deloc.

Păşi înăuntru şi îşi scoase cu un gest vioi mănuşile.

– Tata unde e? întrebă ea calmă, apoi îl văzu pe Dyson discutând cu doi bărbaţi în camera de zi.

Îşi înălţă trufaşă fruntea şi surâse – era în sfârşit stăpână la Calder Homestead.

*

– Te salut, Vern.

Ty dădu mâna cu omul cu chip morocănos care îl pofti înăuntru.

– Ce mai faci?

Îşi scoase pălăria şi îşi desfăcu nasturii paltonului de culoarea cărbunelui.

– Aşa şi-aşa.

Bătrânul se sprijini greoi în baston, apoi se lăsă încet să cadă într-un balansoar.

– Nu c-aş avea nevoie de mila cuiva, declară el acru. Vrei s-o vezi pe Ruth.

Îi arătă uşa cu vârful bastonului, apoi ochii lui căpătară o expresie şireată.

– Fata aia, Niles, e cu ea – poate c-ai ştiut sau poate că n-ai ştiut.

– Mulţumesc.

Ty lăsă ultima remarcă să treacă fără comentarii şi porni spre uşă. Nu venise cu gândul c-o va întâlni pe Jessy, dar simţise un fior plăcut atunci când Vern îl informase despre prezenţa ei în casă. Bătu încet la uşă şi vocea lui Jessy îl invită înăuntru. Ty intră şi închise cu grijă uşa în urma sa – văzu luminiţa strălucitoare care se aprinsese în ochii căprui ai lui Jessy la venirea lui şi se bucură. Părul ei lung era încolăcit într-un coc gălbui, lucios, pe creştetul capului, ceea ce adăuga un plus de demnitate trăsăturilor ei bine conturate. Rochia ei de doliu era simplă, din lână albastră, într-o nuanţă ca a cerului pe-nserat.

Ty se apropie de patul în care zăcea Ruth Haskell, mai uscăţivă ca niciodată, cu spatele sprijinit pe două perne moi. O

cămaşă demodată din molton, garnisită cu dantelă, îi acoperea umerii firavi.

– Bine te-am găsit, Nanna Ruth, spuse el, folosind formula cu care o alinta de obicei Cathleen; se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Ce mai faci?

– Sunt bine, insistă ea şi Ty îşi aminti că n-o auzise niciodată plângându-se. Aş fi vrut atâta să vin astăzi...

Mâinile ei tremurătoare le apucară pe ale sale, iar ochii ei veşnic înlăcrimaţi îi căutară privirea.

– Jessy mi-a povestit că a fost o înmormântare frumoasă. Atâţia oameni au venit. Aş vrea numai...

Vocea ei plăpândă se pierdu, apoi găsi un alt subiect.

– Îmi pare atât de rău de Chase...

– Am vorbit la spital de dimineaţă. Mi-au spus că e mult mai bine.

„Încă se ţinea bine", fusese fraza cu care i se răspunsese, dar Ty căutase o formulare mai optimistă pentru urechile lui Ruth.

– E ca un fiu pentru mine. Ce mai băieţi am avut, declară ea zâmbind unei amintiri dragi. Chase şi cu Buck al meu. Buck ar trebui să fie aici. El îl făcea întotdeauna pe Chase să râdă. Câteodată era atât de neastâmpărat – şi poveştile cu care venea!

Ruth plescăi uşor din limbă cu afecţiune maternă, apoi se întristă brusc şi se uită neliniştită la Ty.

– N-a vrut niciodată să facă vreun rău.

– Ştiu, o asigură Ty, deşi îşi avea părerea sa în această privinţă.

– Cred că ar trebui să iei din medicamentele pe care ţi le-a prescris doctorul, Ruth, sugeră Jessy, şi să vezi dacă nu eşti în stare să te odihneşti puţin.

– Poate că da, se învoi şovăielnic Ruth care părea să aştepte în permanenţă să i se spună ce să facă.

– Poftim aici.

Jessy îi întinse două pastile apoi îi turnă apă în pahar, din ulciorul de pe noptieră. După ce Ruth îşi luă medicamentele, Jessy îi aranjă pernele şi o ajută să se întindă, apoi trase storurile la fereastră.

– Am să trec să te mai văd, îi spuse Ty bătrânei şi porni spre uşă.

Jessy veni după el şi se opri în prag.

– Nu mergi? o întrebă el în şoaptă.

– Mai stau până adoarme. Ai aflat ceva despre accident? Cum, de ce s-a întâmplat?

– Nu se ştie nimic sigur. Raporturile iniţiale au indicat o fisură la conducta de ulei, dar încă încearcă să stabilească dacă ruptura s-a produs înainte sau după prăbuşire.

Tatăl său nu fusese capabil să ofere autorităţilor decât foarte puţine detalii în acest sens.

– Trebuie să plec, zise el cu oarecare părere de rău. Avem musafiri şi n-o pot lăsa doar pe Tara să se ocupe de ei.

– Câteodată mă gândesc că n-ar supăra-o, murmură cu cinism Jessy.

Ty se simţi furnicat de-o vagă iritare la auzul acestei critici.

– N-o cunoşti îndeajuns de bine ca s-o judeci.

– Tot o mai aperi, observă ea.

– E nevasta mea.

– Ştiu, şopti Jessy printre dinţi, apoi îi întoarse spatele şi se duse lângă patul lui Ruth.

Ty se frământă indecis între mânie şi regret, apoi apăsă pe clanţă şi ieşi. Expresia lui posomorâtă fu remarcată imediat de Vern Haskell, care zâmbi în barbă. Calderii îl trataseră întotdeauna ca pe-un străin, deşi se însurase cu Ruth, membră a unei vechi familii de la fermă. Când fiul lor o luase razna, Vern ştiuse că toată lumea atribuise vina sângelui venetic Haskell şi nu prea-bunului sânge Stanton, care curgea în venele băiatului. Îl încânta să fie martor la nereuşita unui Calder – şi era evident că scurta discuţie cu Jessy Niles nu luase întorsătura plănuită de băiatul lui Chase Calder.

*

Trecuse o lună de la înmormântare. Ty îşi petrecuse fiecare zi împărţindu-se între vizitele la spital şi îndatoririle fermei. În plus, trebuise să se întâlnească cu avocatul şi să continue demersurile pentru recâştigarea titlului de proprietate asupra celor zece mii de acri de teren. O grămadă de rapoarte şi dosare fuseseră lăsate deoparte, ceea ce generase în cele din urmă o aglomerare de obligaţii care aşteptau să fie rezolvate.

Neputându-şi permite să amâne la infinit treburile administrative, Ty se închisese în cele din urmă în cabinetul de lucru pentru o inventariere amănunţită a acestora. La început aruncă o privire pe registrul de balanţe şi fişa adiacentă de profituri şi pierderi. Când mintea sa percepu în sfârşit cifrele, Ty simţi un semnal de alarmă. Îngrijorarea sa spori în clipa când verifică înregistrările celor şase luni anterioare şi constată diferenţa.

– Ty!

Uşa cabinetului se deschise şi Tara îşi furişă capul înăuntru apoi bătu la uşă.

O banderolă de mătase albastră strălucea în părul ei negru şi în jurul frunţii.

– Pot să te întrerup un minut?

– Sigur.

Ty respiră adânc şi se sprijini de speteaza scaunului, aproape bucuros de vizita care îl smulsese din vârtejul calculelor.

Ea intră în cabinet; părea să ascundă ceva la spate.

– Ce e?

– Îţi aminteşti de fotografia aia veche pe care mi-ai arătat-o demult?

Tara i-o întinse.

– Omul din mijloc e străbunicul tău, nu-i aşa?

– Da. Chase Benteen Calder. Tatăl meu a fost botezat după numele lui.

Ty se uită la bărbatul înalt, îmbrăcat într-un costum larg, din fotografie, pe care tatăl său i-l desemnase ca strămoş.

– Ce-i cu ea?

– Femeia de lângă el – spuneai că e o doamnă englezoaică? continuă Tara.

– Da.

Ty se încruntă uşor, făcând apel la memoria sa.

– Duncan ori Dunhill, aşa ceva. Pe vremea aceea era natural pentru un fermier să fie finanţat de un bancher sau orice alt bogătaş. Privirea lui uimită, dar interesată, conţinea o undă de amuzament. De ce?

– Împachetam nişte lucruri de-ale mamei tale şi m-am dus în pod să văd dacă le pot face loc în vreunul din cuferele alea mari. Când am căutat într-un cufăr, am dat peste asta. Tara îi

puse sub nas o a doua fotografie, de astă dată înfățișând o femeie tânără. Marginile fotografiei erau arse, ca şi cum ar fi fost scoasă din foc.

– Ți se pare familiară?

La început, Ty nu înțelese sensul vorbelor ei. Apoi observă asemănarea dintre cele două femei din fotografii.

– Greu de spus, dar seamănă.

– E vorba de aceeaşi persoană, pot să pariez, spuse Tara. Apoi o lumină sclipi în ochii ei.

– Ştii cine e?

– Lady Dunhill sau Duncan, nu-ştiu-cum.

Tara clătină capul.

– Potrivit celor scrise pe dosul acestei fotografii, spuse ea, indicând fotografia care o reprezenta pe femeia mai tânără, este Madelaine Calder, mama lui Benteen Calder.

– Mi s-a spus că a fugit când Benteen era copil.

Ty se încruntă, îndoindu-se de descoperirea Tarei.

– A fugit şi, în mod evident, s-a măritat cu un nobil englez, apoi s-a întors. Imaginează-ți, Ty, declară ea entuziasmată. Eşti descendentul familiei regale britanice! Mă rog, nu chiar aşa. Tara ridică din umeri sugerând faptul că lipsa de sânge albastru era un amănunt lipsit de importanță.

– Dar puțin scandal nu strică niciodată, în special atunci când implică lorzi şi doamne de la curte. Abia aştept să le povestesc soților Franklin când vor veni să ne viziteze în week-end-ul ăsta. Povestea o să se răspândească iute ca focul. Toată lumea importantă o să vorbească de tine.

– Familia Franklin?

Privirea lui năucită atrase o grimasă exasperată din partea Tarei.

– Ty, ți-am spus săptămâna trecută la cină că i-am invitat pe soții Franklin în week-end.

„Aşa o fi fost", se învoi el. De obicei, după-amiezele era prea obosit şi preocupat ca s-o asculte.

– Scuză-mă, am uitat. Dar cred că ştii – duminică mă duc la spital.

– Sigur că măcar o dată poți amâna vizita, se împotrivi ea.

– Nu pot. Începe strângerea vitelor de primăvară, o anunță el. Amintirea acestui fapt aproape că-l îndemna să se întoarcă la rapoartele lunare împrăştiate pe birou.

– Îmi închipui că asta înseamnă că nu te vom vedea deloc în week-end, spuse ea cu nervozitate pe un ton din care lipsea accentul tărăgănat, plin de senzualitate. Lyle Franklin ți-ar putea fi de mare ajutor. Ar fi bine să numeşti un supraveghetor. Având în vedere numărul de oameni pe care-i plăteşti, unul dintre ei ar trebui să fie calificat s-o facă. Iar dacă nici unul nu e, atunci ar fi timpul să angajezi pe cineva capabil de o asemenea sarcină.

– E sarcina mea şi am s-o duc pân'la capăt, o informă răbdător Ty, şi coborî iar privirea pe fişele cu cifre. Se pare că am destule probleme ca să nu mai trebuiască să mă cert şi cu tine.

– Probleme? Ce vrei să spui? se miră Tara, observând imediat nota de tulburare din vocea lui. Expresia ei deveni serioasă şi atentă.

– Se pare că am lucrat în continuă pierdere în ultimele câteva luni. Ty adună rapoartele în teanc. Şi cred că e momentul să aflu de când se întâmplă asta şi dacă situația e atât de dificilă cum pare.

– Nu pot să spun că mă surprinde, având în vedere felul cum conduce tatăl tău ferma, zise ea, căutând să se păstreze în limitele unei critici politicoase. Plăteşte oameni care sunt prea bătrâni ca să mai muncească. E un gest foarte nobil, atunci când ți-l poți permite, dar ar fi mai ieftin dacă ar clădi o pensiune pentru ei. Majoritatea vulpoilor ăstora bătrâni de pe-aici ar fi trebuit să se retragă din activitate cu mulți ani în urmă.

– Lucrează şi ei ce pot.

Ty se ridică de pe scaun.

– Unde te duci?

– Să-l văd pe Bob Crane. El a pregătit rapoartele, aşa că-mi va fi mai uşor să aflu răspunsul discutând cu el.

După două ore petrecute în compania contabilului, Ty descoperi că existaseră mulți factori care contribuiseră la prezenta situație.

– După cum vezi, îi spuse Crane, dacă n-am fi obținut suficiente venituri din puțurile de la Broken Butte, problemele s-ar fi manifestat încă de acum cinci ani. Chiar şi în condiții

normale, am fi întâmpinat dificultăți – însă cele două investiții de amploare – adăposturile de nutreț și lotul de cai de rasă, cu toate facilitățile legate de creșterea lor... pur și simplu, inițiativa de extindere a survenit într-un moment nepotrivit.

– Văd, confirmă sumbru Ty, conștient că ambele programe îi aparțineau lui.

– Sigur, în ultimul an am înregistrat costuri legale anormal de ridicate, ca urmare a disputei cu guvernul, privind titlul de proprietate. Și problema încă nu s-a rezolvat, îi aminti contabilul. În plus, rapoartele nu prevăd cheltuielile zilnice de spitalizare pentru tatăl tău. Am auzit – Crane se uită șovăielnic la Ty – că, punând cap la cap toate operațiile și terapia de care va avea nevoie, spitalizarea ar putea să dureze un an. Ceea ce înseamnă că va costa o mică avere.

– Tatăl meu trebuie să fi văzut ce se întâmplă, insistă Ty încruntat.

– Da. Dar spera într-o răsturnare a prețurilor pe piața de vite – lucru care nu s-a materializat.

– Nu par a exista prea multe opțiuni, observă Ty. Putem fie să reducem cheltuielile, fie să creăm un filon de venituri prin vânzarea anumitor bunuri de care ne putem lipsi.

– Asta e și părerea mea, încuviință Crane. Îmi pare rău, Ty. Ți-aș fi atras atenția, dar am crezut că verifici rapoartele cu regularitate.

– Le-am verificat, dar întotdeauna separat. Nu mi-am dat seama că s-a produs un declin.

Colțurile gurii lui erau coborâte într-o grimasă care-i strâmba gura. Răsuci rapoartele în mână și le bătu absent cu palma în timp ce se ridica de pe scaun.

– Mulțumesc, Bob.

Când ajunse la Homestead, intră înăuntru cu pașii îngreunați de problemele neașteptate. Trebuiau luate niște decizii hotărâtoare și corecte. Merse direct în cabinet și azvârli rapoartele pe birou. Apoi se apropie de bar și își turnă un pahar de whisky. Rămase nemișcat lângă șemineul larg de piatră pe a cărui policioară se afla expusă perechea de coarne Longhorns; Tara îl strigă, dar el nu-i răspunse.

– Ty, nu mă auzi? Putem servi cina imediat după ce te speli și te schimbi.

Femeia apăruse în prag şi cerceta uimită privirea pierdută a soţului ei.

– Veşti proaste? ghici ea şi traversă încăperea îndreptându-se spre el.

– Nu prea bune, recunoscu el şi luând vătraiul, încercă să stârnească jarul din vatră.

– Spune-mi şi mie ce se întâmplă, îi ceru Tara cu un aer vanitos, amintindu-şi că era fiica lui Dyson.

– Trebuie să mă gândesc puţin înainte, răspunse el.

Duse paharul la buze şi dădu scurt peste cap jumătate din lichidul tare.

– Poţi să gândeşti cu voce tare, îl îndemnă ea în timp ce căuta să-şi mascheze interesul sub un gest indiferent din umeri. Poate aş putea să te ajut. Ştiu şi eu câte ceva despre afaceri – tata a avut grijă de asta.

– Mai ştii şi altceva decât interesul pentru diamante şi „Dior"? o tachină Ty referitor la rochia elegantă de seară pe care o purta Tara şi la diamantele din urechile ei.

– Da, posed şi o minte, în plus.

Tara zâmbi lent, provocator, cu acea combinaţie de farmec şi şiretenie de care ştia să se folosească atât de bine.

– Nu mă îndoiesc că există sectoare de afaceri despre care ai oarecare cunoştinţe, dar nu înţelegi cum este condusă ferma asta.

Lipsa lui de consideraţie faţă de capacitatea ei o întărâtă pe Tara.

– Înţeleg că este condusă prost, altfel n-ai fi descoperit atâtea probleme, răspunse ea. N-a fost coordonată ca o afacere. Ci mai degrabă ca o societate de binefacere în care totul contează, numai profitul este lăsat pe ultimul plan.

– Triple C este o fermă de producţie care nu se bazează pe obţinerea unui profit rapid.

Ty începea să-şi piardă răbdarea.

– Cum ai putea obţine profit când se utilizează metode vechi de douăzeci de ani, dacă nu mai mult? îl contrazise Tara, fără a renunţa însă la tonul rezonabil. Nu mai vezi Longhorns păscând pe pajişti, nu-i aşa? continuă ea arătând cu un gest coarnele răsucite pe policioara şemineului. E timpul să te scuturi de ideile

astea demodate şi să declanşezi modernizarea. Ferma trebuie condusă mai eficient.

– Spui asta de parcă ar fi simplu ca bună ziua.

Un muşchi se contractă pe obrazul lui Ty.

– Mă confrunt cu o situaţie în care trebuie fie să reduc costurile, sau să descopăr o nouă sursă de venituri. Genul de program pe care-l sugerezi tu ar fi al naibii de scump şi dificil de implementat. Şi nu pot nici să mă bazez pe rezervele de petrol sau de gaze, cum ar face-o unii din prietenii tăi texani, fiindcă şi acestea sunt epuizate.

– Dar tu ai cărbune, Ty, îi zise ea încet, privindu-l intens cu o nerăbdare crescândă. Tone de cărbune. De ajuns ca să te facă atât de bogat, încât nici să nu-ţi pese dacă ferma asta mai câştigă vreun ban. Ai putea deveni regele cărbunelui şi-al vitelor pe întreaga ţară.

– Nu.

Era un răspuns dur, aproape mânios.

– Ştii foarte bine care e părerea tatălui meu despre mineritul de suprafaţă.

– Nu contează părerea lui. El nu mai are de spus nici un cuvânt acum. Tu eşti şeful, îi aminti Tara pe acelaşi ton de calm intens. Tu deţii acum controlul absolut.

– Pentru moment. În realitate documentele semnate de tatăl său se refereau la o perioadă de timp nelimitată.

– Fii realist, Ty, insistă ea. Tatăl tău va rămâne în spital cel puţin un an. Şi după aceea, ştii tot atât de bine ca şi mine că nu-i va mai sta în putere să reia acest stress pe care-l presupune rolul de conducător. Aşa că ferma e a ta de-acum înainte. Eşti singurul în măsură să decidă cum trebuie condusă ferma pe viitor.

– Îi va veni destul de greu când va afla că am întrerupt procesul pentru recăpătarea titlului de proprietate.

Ty îşi aţinti privirea pe fundul paharului de whisky; expresia lui deveni mai încordată.

– Va trebui s-o fac, cel puţin pentru moment, fiindcă nu ne mai putem permite cheltuielile de judecată. Dar să spintec pământul Calderilor în căutare de cărbune – asta-i altceva.

– Să spinteci pământul! Parcă ai vorbi de un păcat, îl mustră Tara. Nu-i vorba decât de iarbă şi glod care pot fi puse la loc.

Doar ai studiat despre reabilitarea terenului, la colegiu, Ty! Nu face ca tatăl tău, să condamni ideea, fără a o judeca în prealabil. Discută cu tatăl meu; dă-i voie să-ți explice mecanismul. Știu că ar putea să te ajute, dacă l-ai lăsa.

– Să mă mai gândesc, răspunse el apăsat, dorind să pună capăt conversației fără a se hazarda în promisiuni.

– Tatăl meu vine încoace peste câteva săptămâni. Pot să-i telefonez și să-l anunț c-ai vrea să-i vorbești. Știu c-ar putea aranja să poposească la noi câteva zile, afirmă ea cu încredere.

– La naiba, Tara! Am zis c-am să mă mai gândesc! izbucni el exasperat. Nu mă presa!

Ty se smulse de lângă șemineu și lăsă paharul de whisky pe prima masă pe care o întâlni în cale.

– Unde pleci?

– Într-un loc unde să pot reflecta în liniște. Își înșfăcă pălăria și și-o trase pe frunte. Furia Tarei se prefăcu în gheață.

– Unde anume? La Jessy, poate? sugeră ea sarcastic.

Remarca îl făcu să înțepenească pe loc; expresia lui se închise deodată sub o mască de indiferență grosolană.

– Nu m-am gândit până n-ai spus-o tu. S-ar putea să fie chiar locul unde mă duc.

Răspunsul totalmente neașteptat reaprinse mânia Tarei.

– Atunci du-te la ea! Du-te la dracu! strigă ea.

Mândria rănită o făcea să-l respingă înainte ca el s-o poată părăsi. Când Ty ieși cu pași mari din încăpere, simți impulsul de a-l urma câțiva pași.

– Ești un prost, Ty Calder! îi declară cu voce tremurătoare. Pot să-ți dau mai mult decât poate ea! Ea n-o să fie niciodată în stare să te ajute așa cum pot eu!

Ușa se trânti cu violență. Tara stătu pe loc, cu pieptul agitat de neputință și furie. Din sufragerie se auzi un zgomot slab. Tara se răsuci pe loc, încercând să-și țină în frâu emoțiile. Era tânăra nevastă de cowboy care gătea și se ocupa de treburile casnice; femeia apăruse timidă în pragul sufrageriei.

– Mă scuzați, spuse ea. Venisem să vă întreb despre cină.

Tara se simți copleșită de umilință, realizând că femeia auzise aproape toată discuția dintre ea și Ty. Gândul la bârfa care avea să se iște i se păru insuportabil. Oricum, nici una din

femei n-o plăcea. Aveau să râdă pe seama ei doar de ciudă, fiindcă ea era cineva, iar ele nu însemnau nimic.

– Ieşi afară! strigă ea încleştând rigid pumnii. Ieşi afară din casa mea!

Aproape că-i dădură lacrimile.

– Pe mine n-o să mă spioneze nimeni! Acum ieşi!

Reuşi să-şi menţină cumpătul până când femeia dispăru din faţa ochilor ei. Apoi se frânse încet, sprijinindu-se de fotoliu. Lacrimi tăcute începură să-i zguduie trupul.

– Te urăsc, se adresă ea printre suspine liniştii dezaprobatoare care se aşternuse în jur. – Urăsc totul. Urăsc locul ăsta şi urăsc ţinutul ăsta.

Telefonul sună, forţând-o să-şi înghită suspinele amare. Tara făcu un efort şi, reluându-şi aerul demn, îşi şterse lacrimile şi se îndreptă spre telefon.

– Homestead. Doamna Calder la telefon, spuse ea răspicat, cu o voce perfect controlată.

24

Poalele halatului de culoarea ciocolatei învăluiră gleznele lui Jessy, în clipa când tânăra femeie ieşi proaspătă de sub duş şi păşi pe linoleum, lăsând dâre umede în urmă. Îşi petrecu un prosop în jurul frunţii şi îşi şterse cu mişcări viguroase cosiţele lungi, blonde. Intrând în bucătărie, percepu imediat prezenţa cuiva. Ştiu că era Ty, încă înainte de a-l vedea. Era ceva în aer care dăduse de ştire instinctului ei. Bărbatul stătea nemişcat lângă uşa din dos şi îşi răsucea pălăria în mână. Părul lui negru, des şi dezordonat păstra urmele degetelor care-l răvăşiseră şi ochii lui adânci o priveau gânditori.

– Cafeaua e caldă. Jessy lăsă prosopul deoparte. – Serveşte-te.

Urmă o scurtă ezitare; apoi el îşi atârnă pălăria în cuiul de lângă uşă şi îşi descheie nasturii paltonului. O energie abia stăpânită părea să zacă în fiecare din gesturile lui; îşi luă o ceaşcă de pe raftul dulapului şi o umplu cu cafeaua din oală; apoi, întorcându-se, se rezemă de tejghea, sorbind cu înghiţituri mici din cafea, fără a o slăbi din ochi pe Jessy.

– Tocmai voiam să pregătesc cina, spuse ea îndreptându-se spre frigider, conştientă că privirea lui o urmărea.

Cu prosopul ud în jurul gâtului, deschise frigiderul.

– Tu ai mâncat?

Scoase un pachet de carne de vită şi o cratiţă cu cartofi fierţi.

– Nu. Ty se mişcă uşor, lăsând-o să aşeze alimentele pe tejghea, lângă el.

– Ce-ai zice de un hamburger şi nişte cartofi americani?

– Nu, mulţumesc.

Cu un gest brusc, Ty lăsă din mână ceaşca de cafea.

– Jessy, o chemă cu voce profundă, insistentă.

Ea înalță privirea și brațul lui îi înconjură mijlocul cu o patimă care treptat înfierbântă sângele femeii. Gura lui îi căută insistentă buzele; mustața lui aspră îi zgâria pielea. Simți mâinile lui înfingându-i-se în carne – muşcătura brațelor lui o lipi deodată de un piept lat, musculos, ca de un zid.

Mânia o străbătu pe Jessy asemeni unui pumnal cu două tăişuri. Se răsuci în îmbrățișarea lui şi se trase un pas înapoi, răsuflând din greu în timp ce-l străpungea cu privirea.

– Te-ai certat cu ea, nu-i aşa? îl acuză ea pe Ty. De aceea te afli aici.

– Sunt aici. Nu contează de ce, răspunse el brutal.

– Pe dracu, nu contează! strigă ea.

Strângându-şi halatul în jurul trupului zvelt se îndreptă spre uşa din spate şi o deschise fără să țină cont de aerul rece care năvăli brusc înăuntru.

– Ieşi!

Ty traversă încăperea şi cu o lovitură de braț trânti uşa.

– La dracu' dacă ies! zise el privind-o dur, apoi adăugă pe un ton mai potolit.

– Nici tu nu vrei să plec.

– Pe dracu' nu vreau! strigă ea cu aceeaşi tărie.

– E un chin, zise Ty printre dinți, apucând-o din nou în brațe, în ciuda împotrivirilor ei rezistente. E un chin să doresc şi să n-am dreptul să doresc. E un chin să fiu cu tine şi să ştiu că n-am dreptul ăsta.

De astă dată, gura lui se abătu asupra buzelor ei cu o insistență flămândă, persuasivă. Nehotărâtă, Jessy îl dorea şi nu-l dorea – îl apropia şi-l respingea. Într-un sfârşit, se supuse sărutului.

În mintea lui Ty, corzile autocontrolului începură pe-ncetul să pleznească. O nevoie oarbă şi nedreaptă, golită de conştiință, îl îndemna s-o târască pe Jessy în afara limitelor pe care ea încerca să le impună. Ca şi cum ar fi înțeles ce se întâmpla, Jessy se smulse iar din îmbrățişarea lui. Întoarse capul şi îşi apăsă palmele pe pieptul lui. Apoi înălță iar privirea spre el, oferindu-i privelişte gâtului ei alb, şi a celor doi sâni mici care se iteau pe jumătate din corsajul degajat al halatului.

– Câteodată te urăsc, Ty Calder, zise ea cu voce gâtuită.

Ochii îi scânteiară pe jumătate furioşi, pe jumătate înlăcrimaţi. Apoi veni spre el cu aceeaşi agresivitate aprigă pe care i-o arătase el; Ty o săltă în braţe şi-o purtă spre primul spaţiu liber pe care îl întâlni – covorul mare aşternut în faţa şemineului. Îşi scoase hainele şi cizmele şi le lăsă grămadă pe podea; întinsă pe halatul cafeniu, Jessy îl aşteptă să se dezbrace.

Trupul ei devenise auriu în lumina jucăuşă a focului, care îi *umbrea fiecare curbură şi rotunjime. Părul încă umed îi* dezgolea faţa, scoţându-i în relief trăsăturile îndrăzneţe. Când el veni lângă ea, braţele ei lungi se întinseră să-l cuprindă.

Fierbinţeala îi împresura dinăuntru şi din afară; gura lui îi părăsi buzele şi coborî să guste savoarea fiecăruia din sfârcurile tari ale sânilor ei. Ea se zvârcoli sub greutatea lui, atrăgându-l mai aproape. Era o anume armonie în împreunarea lor, ceva firesc şi bun în actul care îi unea. – şi Ty se simţi răscolit de o senzaţie dulce şi curată, ca aerul de după ploaie. O privi, aşa cum se afla deasupra lui, ţinându-l strâns de mâini, mişcându-şi graţios trupul, ca o salcie.

Înfăţişarea ei purta pecetea pământului care o crescuse – mândră şi de neînfrânt.

Într-o secundă de luciditate, Ty ştiu că forţa trupului şi-a spiritului lui Jessy erau două lucruri care lipseau Tarei. Asupra lui Jessy putea oricând să-şi reverse toată duritatea, fiindcă ea ştia să-i răspundă la fel, dacă nu chiar mai dur. Tara ar fi fost înspăimântată de atâta emoţie. Ea nu-şi putea dărui toată dragostea în felul acesta... în felul acesta!

Braţele lui o culcară din nou pe covor şi freamătul dorinţelor lui o făcu să geamă. Senzaţiile fierbinţi îi scufundară într-un vârtej ameţitor în care mintea înceta să mai funcţioneze şi trupurile înfăptuiau singura comunicare necesară.

*

După ce îşi strecură braţele în mânecile halatului, Jessy îşi legă cordonul. Îşi săltă părul aproape uscat de la ceafă şi îl scoase peste halat. Ty intră în cameră, îmbrăcat cu o pereche de blue-jeans Levi's şi cu torsul gol. Se aşeză pe covor lângă ea şi îi întinse peria de păr.

– Ai transpirat, observă ea şi, cu prosopul, îi şterse broboanele de sudoare de pe umeri.

– Din cauza focului, murmură Ty cu sclipire leneşă în ochi.

– Care din focuri? îl întrebă ea în glumă şi se apucă să-şi perie părul.

Mâna lui se apropie căutând s-o convingă să se întindă iar pe spate. Ea se aplecă şi-şi sprijini ceafa de braţul lui puternic. Ochii lui pe jumătate închişi îi studiau obrazul şi buzele înroşite de apăsarea aspră a mustăţii lui.

– Mă mai urăşti?

Zâmbetul firav rămase pe buzele ei, dar în ochi îi apăru o expresie serioasă.

– Uneori.

Continuă să-şi plimbe peria prin păr.

– Cred că am avut întruna momente în care te-am urât, din clipa când te-am cunoscut.

– Ca de pildă?

– Atunci când m-ai sărutat în bătaie de joc... şi de alte câteva ori.

Dar Jessy preferă să nu extindă subiectul.

– Atunci când m-am însurat cu Tara, îmi închipui, spuse el sumbru.

– Şi atunci...

Jessy se ridică şi puse peria deoparte. Ty se lăsă într-o rână spre hainele lui şi scoase un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii. Totul păruse să fie infinit de plăcut şi de confortabil între ei. Acum vechea supărare revenise, şi, o dată cu ea, gândurile urâte şi neliniştea. Chibritul nu voia să se aprindă şi Ty înjură încet printre dinţi. Apoi, cu ţigara într-o mână şi chibritul în cealaltă, se întoarse spre ea.

– Am încercat să mă ţin la distanţă. Ştii asta, Jessy.

– Am bănuit, spuse ea fără să-l privească.

– Nu e cinstit faţă de tine, zise el iar.

– Cred că am dreptul să decid ce e cinstit şi ce nu în viaţa mea.

– Poate că sunt conştient de faptul că meriţi mai mult de atât.

– Bătrânul Nate Moore obişnuia să spună că nu-i bine niciodată să spui fraze grele, importante, pe stomacul gol.

Jessy se ridică în picioare.

– Eşti sigur că nu te-ai răzgândit în privinţa cinei?

Dorea să-i dea de înţeles că n-avea nici un chef să discute lucrurile acelea. Ty oftă, admirând mohorât în sinea lui curajul femeii. Nici o clipă Jessy nu-i ceruse să facă promisiuni mincinoase sau să o încurajeze fără rost.

– Nu, mulţumesc.

Ea porni spre bucătărie, dar chiar atunci telefonul începu să sune. Jessy îşi strânse mai mult halatul în jurul şoldurilor şi-al picioarelor ei lungi, frumoase.

– Bună, tată, spuse ea recunoscând vocea de la capătul firului. Ce s-a întâmplat?

– Tocmai mi-a telefonat doamna Calder, sună vocea cu o nuanţă de iritare. Îl căuta pe Ty şi nu s-a ferit să sugereze că s-ar putea să ştiu unde se află. E acolo?

– Ty? repetă ea şi capul lui Ty apăru uimit în cadrul uşii.

– Da, Ty, răspunse tatăl ei care părea gata să-şi sară din ţâţâni. Dacă-i acolo, spune-i să meargă acasă imediat.

– Ce este? S-a întâmplat ceva?

Întrebarea ei îl făcu pe Ty să traverseze camera şi să preia telefonul.

– Ce e, Stumpy? întrebă el şi spusele omului de la telefon îl făcură să se încrunte. Acoperi receptorul ca să-i şoptească lui Jessy.

– E-n legătură cu sora mea. Lipseşte de la şcoală.

Apoi adăugă la telefon.

– Vin imediat.

Puse receptorul în furcă.

– Cum adică „lipseşte"? A fost răpită sau pur şi simplu a fugit? întrebă Jessy.

– Nu ştiu.

Ty sărea într-un picior, încercând să-şi încalţe cizmele.

– Tara nu i-a dat detalii. La naiba, asta-mi mai trebuia! Dacă a fugit, am să-i sucesc gâtul de şcoliriţă răzgâiată.

*

– Deci domnul Niles a reuşit să-ţi dea de urmă.

Tara spunea în sinea ei în ciipa când îl văzu intrând pe uşă. Era îmbrăcată într-un neglijeu negru, transparent şi

un halat asortat, cu volane în jurul gâtului şi în jos, spre poale.

– Dacă îmi mai faci asta o dată, te părăsesc, îl ameninţă ea cu voce tremurătoare.

– Ce-i cu prostia asta despre Cat? întrebă Ty. Ce i s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Au telefonat de la şcoală să ne anunţe că lipseşte. Nu se ştie de cât timp, răspunse Tara pe un ton furios.

– A fugit, sau ce altceva?

Pentru moment Ty era mai preocupat de dispariţia fetei, decât de mânia nevestei sale.

– Aşa s-ar zice, dar nu sunt siguri. Au zis că vreo câteva colege i-au acoperit lipsa azi dimineaţă, explică la fel de tăios Tara.

– Dumnezeule, lipseşte de atâta timp?

Cutele de pe fruntea lui Ty se adânciră. Bărbatul puse mâna pe telefon şi formă un număr.

– Cu cine vorbesc? întrebă el când auzi vocea de la celălalt capăt al firului. Jobe, vreau să-l trimiţi val-vârtej pe Repp Taylor încoace, *acum!* Şi, dacă nu e în baracă, vreau să vii chiar tu aici cât se poate de repede!

– Doar nu te gândeşti... începu Tara.

– Mă aştept la orice din partea ei, o întrerupse Ty şi trânti receptorul, apoi îl luă iar şi formă un nou set de cifre.

– Suni la poliţie?

– Nu. Se poate să se fi dus la spital să-l vadă pe tata.

Aşteptă nerăbdător să i se răspundă. Operatoarea îi făcu legătura cu asistenta de gardă; după o primă întrebare, urmară pe nerăsuflate alte câteva întrebări. Satisfăcut, în cele din urmă, Ty lăsă receptorul în furcă.

– Cat a fost acolo în după-amiaza aceasta, o informă el absent pe Tara, în vreme ce gândurile lui luară un alt curs.

– A plecat la puţină vreme după schimbarea turei. Asistenta mi-a spus că, din câte şi-a dat seama, nu o însoţea nimeni şi nici n-a lăsat vorbă că se întoarce.

Sunetul înfundat al unor cizme tropăind pe podeaua de lemn a verandei ajunse până la urechile lor. Tresărind, Ty măsură cu o privire critică toaleta Tarei.

– Du-te şi schimbă-te cu ceva mai decent. Nu vreau să apari îmbrăcată aşa în faţa oamenilor mei, îi spuse el sever.

– Credeam că nici n-ai observat cum sunt îmbrăcată. Şi ea, care se pregătise astfel anume pentru el, într-o încercare pizmaşă de a-l face să vadă ce pierdea atunci când pleca de acasă...

– Asta era intenţia, nu-i aşa? o tachină el fără umor.

Tara îi întoarse spatele, umilită de eşec, şi porni să urce scara.

– Când vii jos, pune de-o cafea. O să fie o noapte lungă, strigă Ty în urma ei.

Ordinul o înfurie şi mai mult. Ty o trata de parcă ar fi fost o servitoare. Poate că alte neveste de fermieri se lăsau conduse de bărbaţii lor, ca nişte mici sclave, dar ea era altfel. Ea avea talente care putea fi mai valoroase pentru el decât oricare din mărunţişurile pe care i le-ar fi oferit femeile din jurul lui şi era conştientă de asta. N-avea de gând să se lase coborâtă la condiţia de a-i face lui cafea, ca o femeie de rând. Ajungând în apartament, rămase acolo.

După ce observase în tăcere furia soţiei lui, Ty se duse la uşa de la intrare şi o deschise, poftindu-i înăuntru pe cei doi cowboy. Repp Taylor păşi în cameră, cu un aer uluit urmat de Jobe Garvey care azvârlea priviri uimite în jur, curios să afle scopul acestei convocări din miez de noapte.

– Jobe mi-a spus că vrei să mă vezi, rosti Repp arătându-l cu un gest pe cowboy-ul mai vârstnic care îl însoţea.

– Am venit şi eu, în caz că ai nevoie de mine, adăugă Jobe.

Ty nu stătu să piardă vremea cu explicaţii; se întoarse cu o privire străpungătoare spre Repp Taylor.

– Unde e Cathleen?

– Cat? tresări acesta şi mirarea se ivi pe chipul lui cu trăsături prelungi. Nu e la şcoală?

Reacţia tânărului părea sinceră. Ty azvârli o întrebare către Garvey, şeful echipei în care lucra Repp.

– Unde a fost Taylor astăzi?

– Cu noi, ceilalţi, la verificările din remuda, răspunse omul, cu o cută între sprâncenele stufoase.

– Ce s-a întâmplat cu Cat? întrebă Repp.

– De la şcoală am fost informaţi că lipseşte, zise Ty, continuând să cerceteze bănuitor faţa lui Repp. Se pare că a fugit şi m-am gândit că... poate ştii ceva în legătură cu asta.

– Pe toţi dra...

Repp întoarse capul, înăbuşindu-şi cu vizibil efort înjurătura. Apoi îşi plecă încet fruntea, ca şi cum ar fi fost învins de evenimente.

– N-am ştiut nimic. De când s-a întâmplat accidentul, Cat spunea întruna c-o să fugă de la şcoală, dar jur că n-am crezut niciodată că vorbea serios.

– De ce să fugă? A dat vreun motiv?

Tânărul ridică vag din umeri.

– Vrea să stea la fermă şi spunea c-ar vrea un profesor particular; în caz că nu vei fi de acord să renunţe complet la studii. Pierderea mamei ei şi restul... cred că se teme să nu i se întâmple ceva tatălui ei – sau ţie. Vrea să fie acasă, în caz de nevoie.

– Idioată mică, murmură printre dinţi Ty, conştient că explicaţia reprezenta ultima informaţie pe care i-o putea da Repp. A fost la spital. Nu ştiu unde este acum sau unde voia să ajungă după ce a plecat.

O îngrijorare profundă răzbătea din vorbele lui.

– Ce ştii despre prietenele ei? Cunoşti vreuna?

– Am făcut cunoştinţă cu câteva, spuse Repp.

– Vreau să le telefonezi pe rând la toate. Vezi dacă poţi afla ceva. Ţie îţi va spune mai mult decât mi-ar spune mie sau autorităţilor.

La urma urmelor, Repp era prietenul lui Cathleen.

– Da, domnule.

Repp se duse să vorbească la telefonul din camera de zi.

– Vezi dacă poţi afla câţi bani avea la ea, îi mai strigă Ty. Şi dacă plănuia să meargă cu autobuzul sau să facă autostopul. Apoi i se adresă şefului de echipă.

– Vreau un om postat la fiecare poartă, în caz că se îndreaptă spre Triple C. Între timp, am să anunţ poliţia să înceapă cercetările.

*

Luna plină pâlpâia rece pe cerul de păcură al nopţii. Câteva stele sclipeau ici-colo reliefând ca prin ceaţă crestele ascuţite ale

colinelor, la orizont. Cu atenția ciulită spre umbrele negre și petele întunecate ce păreau să joace constant în jurul ei, Cathleen înainta pe poteca abruptă, împiedicându-se de bolovanii pe care întunericul o împiedica să-i vadă.

De o mie de ori se rugase să zărească o lumină. Și tot de o mie de ori regretase în sinea ei că părăsise șoseaua. Cu cât înainta mai mult, cu atât devenea mai convinsă că alesese o cărare greșită. Ar fi trebuit să-l roage pe camionagiul care o adusese până acolo s-o aștepte să verifice drumul, dar fusese atât de sigură... Dacă se rătăcea pe aici, era ca și pierdută.

Un zgomot brusc de aripi o făcu să tresară – era o pasăre de noapte care trecuse razant pe deasupra capului ei și se ascunsese într-un pin din apropiere.

Cat se opri să răsufle adânc, în aerul rece al nopții. Epuizată fizic și cu sufletul la gură, regreta deja acțiunile impulsive care o aduseseră la acest punct. În momentul când luase decizia, asemenea măsuri drastice îi apăruseră absolut necesare. Acum curajul începea să-i slăbească. Se auzi un foșnet în tufișurile țepoase de pe marginea potecii. Cat porni mai departe. Picioarele o dureau de parcă ar fi parcurs mile întregi și își scrântise gleznele de atâtea ori, că abia mai mergea. Trebuia să existe ceva la capătul acestei poteci, se gândi ea, așa că era mai bine să meargă înainte decât să se întoarcă.

După încă o milă, care dură cât două, i se păru că zărește două obiecte întunecate, conturate discret pe fundalul negru al nopții. Semănau cu niște clădiri, și Cat grăbi pașii. Nu se vedea nici o lumină. De la distanță, fata nu putea ghici dacă locuința era abandonată sau doar cufundată în somn.

Din țarc, se auzi nechezatul suspicios al unui cal și Cat respiră ușurată – casa nu era părăsită. Apropiindu-se mai mult, locul i se păru familiar, în ciuda întunericului. Cuprinsă de un nou avânt de energie, Cat parcurse în fugă ultimii treizeci de iarzi care o despărțeau de casă.

– Cine-i acolo? răsună o voce dintr-un ungher umbrit al verandei.

– Unchiule Culley? Sunt eu, Cat, strigă ea alergând spre el. Aproape crezusem că m-am rătăcit.

Scândurile scârțâiră sub picioarele ei; apoi, o formă întunecată se mișcă din umbră și păși spre ea. Chipul omului apăru în sfârșit în lumina confuză a razelor de lună.

– Cathleen. Ce faci aici?

Omul o apucă de umeri și-o întoarse cu fața la lumină.

– Ești rănită?

– Nu, doar obosită. Am mers pe jos tot drumul, de la șosea.

Durerea și oboseala nu mai contau acum. Cat renunță să se mai plângă și rosti pe nerăsuflate.

– La înmormântare ai spus că, dacă voi avea vreodată nevoie de ajutor, pot conta pe tine. Ai vorbit serios?

– Da, am vorbit serios.

Timp de câteva secunde, Culley strânse la piept, protector și aprig, imaginea vie a surorii lui. Apoi se trase deoparte, ca și cum contactul fizic l-ar fi trezit la realitate.

– Spui c-ai mers pe jos tot drumul? Trebuie să fii obosită și pe jumătate înghețată. Hai în casă, să-ți fac o cafea fierbinte.

– Mulțumesc.

Cat se întristă, intimidată că el nu se interesa despre necazul ei. Apoi, întrucât apelase deja la ajutorul lui, i se păru cinstit să-l informeze oricum.

– Am fugit de la școală, mărturisi ea în timp ce urcau cele câteva trepte de la intrarea în casa cea mică. Enumerate, motivele păreau puerile, dar pentru ea erau foarte importante. Știu că fratele meu va fi furios când va afla... dar încă nu vreau să-l întâlnesc. Poate să se înfurie cât are chef. Cully deschise ușa și răsuci întrerupătorul, înainte de-a o lăsa pe Cat să intre înăuntru. Voi avea grijă să nu-ți poată impune nimic împotriva voinței tale.

– Am vrut să merg acasă, dar nu pot. O să insiste să mă întorc la școală și nu cred că mai suport așa ceva. M-am gândit că... poate... aș putea rămâne aici cu tine, până găsesc o soluție.

Fața lui radia de duioșie.

– Casa mea e și a ta. Ești binevenită și poți să rămâi cât pofțești. O invită să se așeze la masă, apoi insistă să-i toarne cafea, fericit să-i poată face pe plac.

– Ești sigur că nu vrei să-ți pregătesc nimic de mâncare?

– Nu, am mâncat la spital.

Căldura din sobă o pătrundea încet şi plăcut, alungându-i frigul din oase. Neliniştea care o stăpânise mai înainte la gândul confruntării cu fratele ei se topise îndeajuns pentru a o face să reconsidere oferta.

– Ai ceva dulce... ciocolată, o prăjitură, ceva?

Se îndoia totuşi că un burlac bătrân ca unchiul ei s-ar fi ostenit să gătească prăjituri.

– Nu. Dezamăgirea îşi făcu loc în privirea lui. Dar am nişte biscuiţi.

Se duse la dulap şi veni cu o cutie conţinând aproape o duzină de biscuiţi crocanţi.

– Poftim.

O cercetă neliniştit să vadă dacă alternativa era pe placul ei. La acea oră, Cat se mulţumea cu orice. Luă un biscuit şi îl înmuie în cafea, sugându-l apoi cu plăcere; când termină, trecu la al doilea.

– Sunt buni. Mulţumesc, îl asigură ea şi Culley zâmbi uşurat.

Cat continuă să mănânce şi să vorbească; îi povesti despre decizia ei de-a fugi de la şcoală, despre vizita la spital şi călătoria pe care o făcuse până să ajungă la el. Când întinse mâna să mai ia un biscuit, observă că rămăseseră numai doi.

– Poftim. Împinse cutia spre el. Ia-i până n-apuc eu să-i termin.

– Dă-i înainte, o invită el. Am să-ţi mai aduc.

După o scurtă ezitare, fata ridică din umeri şi luă ultimii doi biscuiţi, muindu-i în cafea.

– Nimeni nu înţelege ce simt, oftă ea.

– Dacă vrei să ştii, aveam chiar vârsta ta când a murit mama, spuse unchiul ei. Nimic n-a mai mers cum trebuia după aceea.

– Nu înţeleg de ce s-a prăbuşit avionul.

Sentimentele de revoltă şi frustrare îndelung ţinute în frâu începeau să răzbească la suprafaţă, acum, când oboseala o făcea vulnerabilă.

– De ce s-a rupt conducta aia? De ce a trebuit să moară? Vreau să-l aud pe tata zicând că aşa a vrut Dumnezeu. Vreau adevărat. Nu poate fi adevărat. De ce ar fi vrut El aşa ceva? Nu-i drept!

Bărbia începu să-i tremure în timp ce se lupta din răsputeri să-şi reţină lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji.

– Nu, nu e drept, încuviinţă unchiul ei şi se ridică de la masă, neştiind cum să răspundă lacrimilor ei. Dar eu voi avea grijă să repar asta. Am plănuit totul, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Am să mă ocup eu.

– Să te ocupi... de ce? Cat se încruntă uimită şi înălţă fruntea. Nu înţeleg.

El însă scutură capul refuzând să dea explicaţii.

– După o zi ca asta, probabil că eşti foarte obosită. Am să pun nişte cearşafuri pe pat, şi-ai să te culci.

– Dar...

– Eu nu prea dorm, oricum, adăugă el, înainte ca ea să poată protesta. Când mă apucă somnul, am să mă întind pe sofa.

– Atunci lasă-mă pe mine să fac patul.

– Tu stai aici şi termină-ţi cafeaua şi biscuiţii, insistă unchiul ei.

25

Şeriful se sprijini de speteaza scaunului său rotativ şi îşi propti burta rotundă de marginea biroului.

– Uite, am să-ţi explic din nou, domnule Calder, ziše el, dând de înţeles că se afla la capătul răbdării.

– Acum, legea zice că nu poţi pune în urmărire o persoană decât după ce s-au scurs douăzeci şi patru de ore de la momentul dispariţiei. Şi la şcoală v-au spus că sora dumneavoastră nu se afla în camera ei seara trecută. E ora cinci, ceea ce înseamnă doar paisprezece ore. Trebuie să mai aşteptaţi, încă zece ore, ca să vă înregistrăm declaraţia. Potrivit legii, până atunci nu e nimic de făcut.

– Atunci, la naiba, fă ceva ilegal! strigă Ty, ridicându-se în picioare şi sprijinindu-şi pumnii pe birou. Vreau s-o găsiţi! Şi n-am de gând să aştept zece ore înainte ca voi să vă sinchisiţi s-o căutaţi. Am să pornesc cercetările în particular, dacă e nevoie!

– Trebuie să înţelegeţi poziţia legii, răspunse calm şeriful. Adolescenţii fug tot timpul de acasă. După ce-şi petrec o noapte singuri, de obicei telefonează plângând acasă ca să-şi ceară iertare. Duceţi-vă acasă şi aşteptaţi să vă sune, îi sfătui el pe Ty pe un ton formal. Dacă nu telefonează în zece ore, vă întoarceţi şi mă căutaţi.

– Dacă i se întâmplă ceva, mă întorc şi te trimit drept la dracu'!

Obosit de nesomn şi enervat de lipsa de cooperare din partea autorităţilor, Ty ieşi din biroul şerifului înainte ca mânia să-l silească la vreun gest necugetat. Se depărtă cu paşi mari de sediul recent renovat pe baza taxelor plătite de minerii de la Dy-Corp. Blue Moon se dezvolta cu rapiditate – se construiseră noi străzi, precum şi câteva blocuri, la vreo

cincizeci de iarzi de şoseaua principală. Ty se urcă în camioneta sa şi o puse în mişcare, căutând să iasă de pe aleea murdară. Un câine sări după el, lătrând şi muşcând nervos roţile; se astâmpără satisfăcut doar când camioneta părăsi în goană împrejurimile.

Când se încadră pe şoseaua cu două benzi, Ty încetini viteza. Era clar că autorităţile n-aveau de gând să-l susţină cu eficienţă în tentativa de-a o găsi pe Cat. Trebuia să organizeze el însuşi ceva.

Ajungând în dreptul restaurantului lui Sally, coti brusc şi parcă maşina la intrare. Se frecă obosit la ochi, apoi coborî şi intră în local. Locul era plin de clienţi care-şi serveau micul dejun.

Nu cunoştea pe nimeni, dar îşi auzi numele în timp ce-şi croia drum printre mese. Se opri lângă tejghea, fără să se aşeze pe scaun.

– Hello, Ty.

Sally Brogan părea uşor surprinsă să-l vadă.

– Ce face tatăl tău? Am fost să-l văd săptămâna trecută şi mi s-a părut că-i merge mult mai bine.

Fără să-l întrebe, Sally turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o puse dinainte.

– E mai bine, într-adevăr. Sora mea n-a trecut cumva pe aici? Aseară, de pildă?

– Cathleen? Nu. De ce?

Observă expresia lui încercănată şi îngrijorarea se ivi în ochii ei.

– A dispărut...a fugit de la şcoală.

Ty luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte.

– Pot să dau un telefon? Vreau să întreb la fermă dacă n-au primit vreo veste de la ea.

– Sigur.

Sally îl orientă cu un gest spre bucătărie.

– Am să întreb pe la mese să văd dacă n-a întâlnit-o cineva.

– Mulţumesc.

Când intră în bucătărie, Dee Dee Rains, bucătăreasa, îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– N-ai mai trecut de mult pe la noi. Cu ce te servesc? Nişte ouă cu şuncă?

– Nimic, mulțumesc, o refuză Ty, îndreptându-se spre telefonul de pe perete.

– Am făcut gogoşi azi-dimineață.

Dee Dee își şterse mâinile pe şorțul alb şi împachetă într-un şervețel două gogoşi pudrate cu zahăr.

– Unchiul tău a trecut pe aici mai devreme şi a luat o pungă întreagă să le ducă acasă. N-a vrut să mănânce nimic. Ciudată creatură, Culley ăsta.

Mirosul gogoşilor calde îi reaminti lui Ty că nu mâncase mai nimic în ziua aceea. Îi mulțumi cu un zâmbet femeii. La celălalt capăt al firului, cineva ridică în sfârşit receptorul.

– Alo, vreau să vorbesc cu Stumpy, zise el, împingându-şi cu un deget pălăria spre ceafă.

– Tu eşti Ty? se auzi vocea lui Jessy.

– Da, eu. Vreo veste de la Cat?

Ty se sprijini obosit de perete.

– Nimic, spuse ea. Tu ai aflat ceva?

– Nu. Dă-mi-l pe tatăl tău.

– Imediat.

Se auzi un murmur de voci, apoi Stumpy Niles vorbi în receptor.

– Am discutat cu şeriful, spuse Ty. Ajutorul lui face cât o picătură de apă în deşert. Aşa că trebuie să ne descurcăm singuri.

– Aş fi putut să ți-o spun dinainte, zise sec Stumpy. Nu e înțelept să te aştepți ca altul să te ajute mai mult decât te poți ajuta singur.

– Ştiu – nu cere ca altul să-ți rezolve problemele, repetă Ty zicala pe care o auzise de nenumărate ori. Va trebui să pornim în căutarea lui Cathleen. Vreau să-i organizezi pe băieți şi să-i trimiți să cerceteze fiecare coltişor de aici şi până în Helena. Să întrebe de ea în fiecare stație de autobuz. Eu am să fiu la Homestead pe la nouă. Contactați-mă acolo, de îndată ce aflați ceva. Clar?

– Îi trimit la drum în mai puțin de douăzeci de minute, promise Stumpy, bucuros că în sfârşit se declanşa o acțiune.

Înainte de a ieşi din bucătărie, Ty îi mulțumi încă o dată lui Dee Dee pentru gogoşi. Sally îi transmise că nimeni din restaurant n-o văzuse pe Cat, dar că oamenii promiseseră să se intereseze de ea. Ty lăsă câteva monede pe tejghea, apoi se

urcă la volanul camionetei; muşcă din gogoaşa pe care o ţinea în mână şi cu cealaltă mână răsuci cheia de contact. Gogoaşa era atât de fragedă că i se topi aproape instantaneu în gură; se încadrase din nou pe şoseaua principală, când auzi un sunet de claxon în urmă.

– Hei, domnule! îi strigă un şofer pe fereastra maşinii. Ţi s-a dezumflat un cauciuc la spate.

Ty îi mulţumi cu o fluturare de mână şi opri maşina, nevoind să rişte o pană în drum spre casă.

Emmett Fedderson apăru în pragul prăvăliei.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Ty.

– Trebuie să umflu o roată din spate, zise Ty şi coborî de la volan, molfăind cu poftă cea de-a doua gogoaşă.

– Plocon de la Dee Dee? îl întrebă Emmett cu un gest spre gogoaşă.

– Mda.

Ty se ghemui jos şi desfăcu capacul de pe supapă.

– S-ar zice că toată familia ta s-a pus pe mâncat dulciuri în dimineaţa asta, observă omul întinzându-i pompa.

Ty prinse din zbor remarca şi intră imediat în alertă.

– Ce vrei să spui? Te-a vizitat sora mea azi-dimineaţă?

– Sora ta... nu. Unchiul tău, O'Rourke.

Omul clătină încet capul, amuzat de amintire.

– Nebunul ăla de Culley aştepta în faţa uşii azi dimineaţă, când am deschis prăvălia. A cumpărat două pachete de biscuiţi, o prăjitură cu ciocolată şi o pungă de zahăr. Nu l-am văzut cumpărând atâtea dulciuri într-un an de zile.

– Prăjitură cu ciocolată...

Cuvintele îi scăpară aproape inconştient lui Ty. Era prăjitura favorită a lui Cat. O revăzu deodată pe sora lui la înmormântare, îmbrăţişându-l pe O'Rourke... împărtăşindu-şi durerea, zisese el atunci.

– N-ai de gând să umfli cauciucul ăla? îl îndemnă Fedderson.

– Da... da, răspunse el absent şi fixă cu mişcări automate furtunul în supapă. Era incredibil. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit s-o caute pe Cat la Shamrock Ranch. Terminând de umflat roata, se ridică în picioare.

– Fă-mi o favoare, îi zise el lui Fedderson. Sună la Triple C. şi vorbeşte cu Stumpy Niles. Spune-i să nu mai trimită oamenii. Spune-i că sunt în drum spre O'Rourke şi să nu întreprindă nimic până nu iau legătura cu el.

– Sigur, răspunse Emmett.

Rugămintea îi stârnise curiozitatea.

– Ce se petrece?

Ty n-avea timp să-i răspundă. Era grăbit să ajungă la ferma lui O'Rourke, să se convingă dacă bănuiala sa era îndreptăţită. Avea de mers o oră şi mai bine până acolo.

*

După ce băgă prăjitura la cuptor, Cat se apropie de tejghea, luă cratiţa cu ciocolată şi o duse pe masa din bucătărie; în treacăt, şterse cu degetul crema adunată pe buza cratiţei, apoi îl duse la gură.

– Asta e partea cea mai grozavă, îi zise ea lui Culley, lingându-şi buzele, şi îi oferi cratiţa. Vrei?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet indulgent şi omul clătină capul într-un refuz tăcut.

– Mănâncă tu.

Zâmbise în ultimele ore mai mult decât îşi amintea să fi zâmbit în toată viaţa lui. Plăcerea şi mulţumirea îi umpleau inima. O luminiţă se aprinsese în ochii lui negri. La cincizeci de ani, viaţa părea încă o dată demnă de trăit.

Terminând de lins cratiţa, Cat o puse în chiuvetă, lângă vasele pentru spălat.

– De ani de zile nu mi-am mai băgat nasul într-o bucătărie, declară ea. E foarte distractiv.

– Mama ta obişnuia să gătească mult, îşi aminti el. Lucra ziua întreagă la fermă, ca un bărbat, apoi venea acasă şi gătea pentru noi toţi şi curăţa totul.

Dar Culley nu voia să se lase furat de trecut.

– Mai ai câteva gogoşi aici.

– Nu mai pot mânca nimic, refuză Cat. Cred că am înghiţit deja o duzină. În plus, trebuie să mai păstrez puţin loc şi pentru prăjitură. Cred că am nevoie de oarecare gimnastică. Fata izbucni în râs.

– După plimbarea de seara trecută, credeam că n-o să mai spun asta niciodată.

– Mai târziu, aş putea înşeua doi cai să facem o ieşire în jurul fermei. E o zonă frumoasă, dar nu-i bună pentru crescut vite... e prea puţină apă şi iarbă.

– Mi-ar plăcea, dar... Cat se uită la fusta ei simplă de şcolăriţă – n-am nimic altceva de îmbrăcat în afară de hainele de pe mine. Aveam de gând să le cer celor de la internat să-mi trimită bagajele acasă. Mă tem că nu pot călări aşa cum sunt îmbrăcată.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit. Culley se încruntă. Când am fost în oraş, aş fi putut să-ţi cumpăr nişte haine.

Cat se uită la el cu o expresie de afecţiune.

– Ai fi făcut asta pentru mine, nu-i aşa?

El răsuci ceaşca de cafea în mână; felul în care îl privea fata îl încânta şi în acelaşi timp îi dădea un sentiment de stinghereală, amintindu-i de propria lui situaţie.

– Nebun, ha? Nebunul de Culley, bătrânul...

Auzi protestul ei şi înălţă capul, apoi alungă ideea cu un gest indiferent din umăr.

– Ştiu că aşa îmi zic ei.

Şi mai ştia că ei n-ar fi luat niciodată în seamă cuvântul unui O'Rourke. Culley Nebunul – ei n-ar fi crezut nici una din vorbele lui, nici dacă ar fi jurat pe un morman întreg de Biblii.

– Nu-i adevărat!

El observă străfulgerarea de indignare cu care fata îi respingea comentariile.

– Nu-ţi bate tu căpşorul cu asta, îi spuse el surâzându-i fericit.

Culley trăise prea mult timp în acest loc pentru a nu recunoaşte de la bun început fiecare zgomot familiar sau străin. Simţurile lui ascuţite percepură pe dată sunetul nefiresc, încă slab şi la oarecare distanţă de casă. Se ridică în picioare şi merse la fereastră. Mişcarea lui agitată puse brusc capăt discuţiei.

– Ce e?

– Vine cineva.

Se uita spre porțiunea de alee lipsită de copaci, de unde avea să se ivească vehiculul. Cat veni lângă el.

– E fratele meu, ghici ea înainte de-a apuca să-l vadă pe șofer. Știu sigur.

Culley se întoarse spre ea și o privi cu atenție.

– Vrei să-l vezi?

Observă indecizia ei și groaza care părea s-o domine.

– Intră în dormitor și închide ușa. Discut eu cu el. Nu-i nevoie să mergi acasă, dacă nu vrei.

– Eu...

Cat nu-și termină fraza; își mușcă buzele cu nervozitate. După o altă secundă de ezitare, se grăbi să se ascundă în dormitor.

Camionul ieși de pe alee și intră în curte. Culley așteptă până auzi zgomotul cheii în ușa dormitorului, apoi ieși pe verandă. Înainte de a ieși din casă, șovăi o clipă, apoi desprinse pușca din cuiul de lângă ușă. La vârsta sa, nu-și mai putea măsura puterile cu un armăsar tânăr ca Ty Calder. Și, dacă acesta avea să devină insistent, Culley se gândi că nu-i strica să aibă la îndemână un mijloc de intimidare. Obișnuit să se miște fără zgomot, închise ușa de la intrare în urma sa, apoi coborî treptele și se opri lângă un stâlp; își sprijini pușca de stâlp, în așa fel încât să nu fie observată de adversarul său, iar lui să-i fie ușor s-o înșface la nevoie; apoi se puse pe așteptat.

Ty sări din cabină și se apropie hotărât de O'Rourke.

– Ce te aduce aici într-o dimineață caldă de primăvară ca asta? îl întrebă cu prefăcută amabilitate O'Rourke.

Ty se opri în fața lui.

– Am venit s-o iau pe Cathleen, spuse el direct.

– Cathleen!

O'Rourke încercă să mimeze mirarea, dar nu se pricepea deloc să joace teatru.

– Știu că e aici, așa că nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, îl înfruntă Ty.

Urmă un moment de tăcere.

Culley încerca în sinea lui să aleagă cel mai bun mod de-a acționa în noua situație; nu înțelegea totuși cum de era Calder atât de sigur.

– Bine. E aici, recunoscu el în final. A apărut azi-noapte... obosită şi moartă de frig – şi mi-a cerut să rămână la mine. Zicea că nu vrea să se întoarcă acasă, fiindcă ştie că eşti supărat şi c-ai s-o trimiţi înapoi la şcoală. I-am spus că e binevenită să rămână atât cât doreşte – şi n-am mințit.

Explicația avu darul să mărească enervarea lui Ty față de fapta surorii lui.

– A stat destul!

Ty făcu un pas, cu intenția de-a merge în casă după Cathleen.

Cu un gest neaşteptat de rapid pentru un om de vârsta lui, O'Rourke luă puşca din dosul stâlpului şi-o duse la mijloc.

– Nu cred, zise el scurt.

Ty înlemni şi privirea lui urcă obosită de la țeava puştii la chipul omului care-i amenința.

– Las-o baltă, Culley. Nu plec fără ea.

Detunătura, răsună aproape anormal de tare şi un glonte trecu pe la dreapta lui Ty, înfigându-se în peretele clădirii apropiate.

– Te afli pe proprietatea mea, Ty, zise O'Rourke. Iar eu îți spun să pleci.

Gura i se schimonosi într-un rânjet neaşteptat.

– Viața oferă surprize, este? Demult, un Calder mi-a luat sora şi mi-a ordonat să plec de pe pământul lui. Acum o am la mine pe sora unui Calder şi eu sunt acela care îți spun să pleci.

„Nu da înapoi niciodată", îi spusese cândva tatăl său, „fiindcă vei fi silit să dai înapoi şi a doua oară." Iar Cathleen se afla în casă. Calculând riscurile, Ty scoase un oftat de mânie şi dezgust, apoi se întoarse pe jumătate.

– La naiba cu fata asta! mormăi el şi îşi scoase pălăria, trecându-şi degetele prin păr.

Apoi se răsuci iar spre O'Rourke, cu pălăria în mână.

– Toată lumea la fermă a stat trează azi-noapte şi jumătate din Montana o caută, se plânse el. Aproape că ne-a făcut să înnebunim de grijă la gândul că i s-a întâmplat vreun rău. Şi, când colo, în tot timpul ăsta ea s-a aflat aici la căldură, adăpostită în casa ta – mâinile lui gesticulau exasperate, în vreme ce-şi expunea punctul de vedere. Şi nu s-a gândit

măcar să ne trimită vorbă că totul e în regulă. Sunt al naibii de supărat pe ea! Ultima propoziție fu însoțită de o mișcare bruscă a pălăriei care trimise în sus țeava puștii din mâna lui O'Rourke. Urmă o explozie asurzitoare, dar cu o a doua manevră, la fel de dibace, Ty azvârli arma din mâna lui O'Rourke. Ty se repezi pe trepte, dar bătrânul sări pe urmele lui, cu pumnii strânși, gata de luptă. Cathleen ieși fuga din casă și se aruncă între cei doi bărbați protejându-l cu trupul ei pe O'Rourke.

– Ty, nu! Nu! strigă ea înspăimântată și mânioasă. Încerca numai să mă protejeze!

– N-ar fi fost nevoie să te protejeze, dacă nu te-ai fi ascuns în casă ca un afurisit de copil! urlă Ty. Ți-era frică să vii acasă de teamă să nu te bat?! Puștoaică răzgâiată! N-ai mâncat bătaie în viața ta – asta-i partea proastă! Nu voiai să mai stai la școală, așa că ai fugit! N-am destule griji cu ferma și cu tata care zace în spital, trebuie să umblu și la dracu-n praznic, după tine!

– Îmi pare rău.

Lacrimile curgeau pe obrajii fetei.

Arăta al naibii de vulnerabilă, dar în exasperarea sa, Ty nu voia să se lase înduioșat; durerea ei îi stinse pentru moment mânia, fără a-l scuti însă de dezgust.

– E timpul să crești, Cathleen, îi ordonă el sever. Pe mine nu m-a ținut nimeni de mână când aveam vârsta ta, și nici tu să nu te aștepți la așa ceva!

Întorcându-i spatele, Ty porni cu pași mari spre camion. Cât nu-l urmă imediat, ci îi aruncă o privire șovăitoare unchiului ei.

– Nu ești obligată să mergi cu el, zise încet O'Rourke.

Fata zâmbi trist.

– Ba da.

Se aplecă și-l sărută cu drag pe obraz.

– Mulțumesc, șopti ea cu voce firavă. Apoi fugi să-l ajungă din urmă pe fratele ei. Camioneta părăsise curtea fermei, când O'Rourke își aminti.

– Hei, cum rămâne cu prăjitura? strigă el, dar nepoata lui nu-l mai putea auzi.

Culley păstră prăjitura câteva zile, până când stratul de ciocolată se uscă şi aluatul deveni tare ca piatra. În cele din urmă, o aruncă.

*

– Strângerea vitelor din primăvara asta s-a desfăşurat bine.

Ty stătea pe un scaun lângă patul de spital. Era îmbrăcat într-un costum cu croială western şi în mână răsucea nervos o pălărie. Stetson, în vreme ce căuta o modalitate de a ajunge la subiectul pe care se temea atâta să i-l dezvăluie tatălui său.

– Pierderile de iarnă au fost minime.

– Foarte bine.

Tatăl său se apucă de bara de deasupra capului cu singurul braţ pe care îl putea folosi şi încercă să-şi modifice încet poziţia. Grimasele pe care încerca să şi le ţină sub control dovedeau că mişcarea îi provoca o durere considerabilă. Trupul lui masiv slăbise şi îşi pierduse vigoarea după lunile îndelungate de spitalizare, iar pielea îi devenise palidă, lipsită de bronzul sănătos de altădată. Accidentul şi moartea lui Maggie îl îmbătrâniseră; părul lui cenuşiu devenise complet alb pe la tâmple.

Când durerile scăzură din nou la un nivel tolerabil, Chase se uită la Ty:

– Mi-ai adus ceva tutun?

– Credeam că doctorul a spus că n-ai voie să fumezi, îi aminti Ty.

Suferise leziuni grave la unul din plămâni, iar infecţia generată de rană îi afectase respiraţia.

– Doctorul a mai spus şi că n-o să trăiesc, îl contrazise ursuz tatăl său. Ceea ce dovedeşte ce mult se pricepe.

Referirea la moarte iscă un nou val de durere în ochii săi, de astă dată de altă natură. Ty ştia că tatăl său se gândea la Maggie. Încă nu se împăcase cu gândul morţii ei şi probabil că n-avea să se împace niciodată. Fără ea, tatăl său părea a-şi fi pierdut orice sens în viaţă.

Ty consideră înţelept să schimbe vorba.

– Câţiva din prietenii din est ai Tarei ne-au vizitat în perioada muncilor. Au vrut să vadă cu ochii lor cum se desfăşoară operaţiunile la faţa locului – cu vremurile de glorie ale „Vestului Sălbatic". De fapt, încă se mai află la Homestead. De aceea, Tara nu m-a însoţit astăzi.

– Ce face Cat? Ea a venit cu tine?

– Da. Avea de făcut câteva cumpărături şi s-a temut că, dacă plecăm prea târziu, magazinele vor fi închise. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Ty zâmbi pe sub mustață.

– I-au încheiat mediile la şcoală şi sunt convins că va vrea să ți le arate.

– Odată mi-a spus că ar vrea să locuiască la Triple C şi să aibă un profesor particular, îşi aminti vag tatăl lui. Vezi ce poți face.

Accidentul nu-i alterase tendința de a îndeplini orice capriciu al fiicei lui, oricât de extravagant.

– Nu ne putem permite.

Ty se uită sumbru la pălărie, apoi înălță privirea spre tatăl său.

– În ultima vreme am tăiat de pe listă toate cheltuielile de care mă pot dispensa.

– Tu eşti dirijorul. Fă ce crezi că trebuie făcut.

Tatăl său părea a-şi fi pierdut tot interesul referitor la treburile fermei.

– Aşa e.

Ty trase adânc aer în piept, înainte de-a se încumeta să-l anunțe pe tatăl său.

– Trebuie să ştii că am întrerupt deocamdată procesul pentru obținerea titlului de proprietate. Între timp, am negociat un contract provizoriu de concesiune asupra parcelei de zece mii de acri.

Câteva clipe, tatăl său îl privi fix, în tăcere.

– De ce? întrebă Chase în cele din urmă.

– Taxele de judecată erau prea mari. Poate că, dacă vor interveni schimbări favorabile pe piața de vite, îmi voi putea permite să reiau acțiunea mai târziu.

– Dar pământul ăla ne-a aparținut, protesta tatăl său, pe un ton lipsit de vigoare.

– Şi încă ne mai aparține. De aceea am aşteptat mai întâi să închei contractul de concesiune şi abia după aceea am oprit procesul. Dosarul poate fi redeschis, îl asigură Ty.

Tatăl său se sprijini iar pe pernă.

– Poate că ai dreptate.

Vocea lui suna înfrântă şi Ty se simți mai rănit decât dacă ar fi întâmpinat o mustrare.

– Poate că n-are rost atâta luptă. Dacă nu m-aş fi încăpățânat atâta să obțin înapoi terenul, n-aş fi avut nici un motiv să zbor la Helena în ziua aia şi mama ta n-ar fi murit.

– Nu vorbi aşa. Nu e vina ta, insistă Ty.

– Nu poţi să negi că-i adevărat.

Cu un zâmbet trist, Chase se întoarse spre fiul său.

– Aprinde-mi o ţigară.

După o scurtă ezitare, Ty duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase o ţigară din pachet; o aprinse şi i-o întinse tatălui său.

– Ai vorbit cu doctorul Haslind când ai venit?

Chase studie vârful aprins al ţigării.

– Nu. Nu l-am întâlnit. De ce?

– Sunt programat pentru operaţie luni dimineaţă. O intervenţie pe şira spinării – doctorii sunt de părere că există şanse de recuperare.

O clipă, Ty nu zise nimic.

– Voi fi aici.

– Trebuie să te ocupi de fermă.

– Voi fi aici.

*

Când îl purtară de-a lungul coridorului către sala de operaţie, Chase era întru totul pregătit pentru operaţie. O soră îi făcuse o injecţie mai devreme şi acum se simţea amorţit, confuz. Văzu ca prin ceaţă figurile aplecate deasupra lui. Ty zisese că va veni.

– Fiul meu... murmură el greoi.

– Familia dumneavoastră se află în sala de aşteptare, domnule Calder, îl asigură o voce feminină venită parcă de foarte departe. Voise să-i spună ceva. Era ceva important, dar îi venea greu să-şi amintească ce anume.

– Spune-i...

Ideea îi juca în minte şi nu se lăsa prinsă. Făcu un efort, luptându-se au aburii care îl înghiţeau pe încetul.

– ... drepturile... exploatarea... minerală

Îşi amintise, dar vocea îi era slăbită, neclară.

– ...să obţină... drepturile... min...

– Ce spune?

O asistentă medicală se uită la colega ei să vadă dacă aceasta înţelesese.

– Ceva despre minerale...

Femeia clătină capul.

– Pacienţii ăştia vin uneori cu cele mai trăsnite chestii.

26

Era după-amiaza târziu când Ty sosi la Homestead, întors din cea de-a treia vizită pe care o efectuase în interval de o săptămână. Ty era obosit, conştient că pe birou îl aştepta un teanc de rapoarte ce se cereau răsfoite.

Tara se afla în prag.

– Bine ai venit.

Îl sărută gingaş pe obraz.

– Cum se simte tatăl tău după operaţie? I-ai transmis urările mele de sănătate, sper.

– Da, şi se simte bine, îşi revine aşa cum trebuie, până în prezent.

Ty aruncă o privire în jur.

– E.J. a sosit? I-am explicat tatei că n-ai putut veni cu mine fiindcă îl aştepţi pe tatăl tău.

– El şi cu Stricklin au sosit curând după prânz. Acum sunt la mină.

Tara făcu o pauză, analizându-l cu ochi critici.

– Arăţi obosit.

– Sunt obosit.

Ty porni spre cabinetul de lucru, în speranţa de-a reuşi să sfârşească de analizat măcar o parte din rapoarte înainte de întoarcerea lui Dyson şi-a partenerului lui.

– N-ar fi trebuit să mergi la spital atât de curând după ultima vizită. Am fost amândoi acolo, când cu operaţia. Atunci, am stat până a doua zi, îi aminti Tara.

– M-am gândit că e necesar, zise Ty fără să-i explice motivele deciziei sale.

Intrând în cabinet, zări o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie bleumarin şi un şorţ alb, lustruind barul. Ty se opri brusc; auzi în spate paşii Tarei care se apropia de el.

– Dumneata cine eşti?

– Ty, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Thornton. E noua noastră menajeră, explică Tara.

– De când? întrebă el încreținд o sprânceană în vreme ce pe frunte îi apăruseră câteva cute.

– De când am angajat-o... şi o bucătăreasă excelentă pe nume Simone Rae. Vei avea prilejul să apreciezi calitățile ei culinare astă seară, la cină.

Tara părea aproape complet indiferentă la surpriza neplăcută pe care i-o crease.

– Bună ziua, domnule Calder.

Noua menajeră înclină respectuoasă capul către el.

– Doamnă Thornton... Ty se strădui să-şi tempereze nemulțumirea. Poți termina curățenia altă dată.

– Desigur, domnule, murmură ea şi se retrase în tăcere.

– Ce înseamnă toate astea? i se adresă Ty soției lui când rămaseră singuri.

– Ți-am spus că am nevoie de ajutoare, îi aminti Tara râzând uşor stânjenită.

– Şi, când mi-ai spus asta, am crezut că voiai să angajezi vreo fată de aici de la fermă.

– Ty, ştii foarte bine că avem nevoie de personal bine pregătit, insistă ea. Doug Stevens, cu familia lui, ne vizitează săptămâna viitoare. După ce şi-a petrecut atâta timp în Franța, nu pot să-l servesc cu orice. A trebuit să găsesc o bucătăreasă ca lumea.

– Ce dracu', Tara? o întrerupse el cu nervozitate, fixând-o cu o privire acuzatoare. Ştii doar că am încercat să reduc cheltuielile de peste tot.

– Nu-ți poți permite să primeşti musafiri şi să-i tratezi din sărăcie.

– Atunci nu-i mai primeşti deloc: îşi ieşi el din fire.

Ochii ei negri îl fulgerară scurt.

– Dacă ți-ai petrece mai mult timp cu musafirii noşti în loc să hoinăreşti prin toate colțurile ținutului ăstuia uitat de Dumnezeu...

– N-am timp de pierdut cu musafirii tăi! îi tăie el vorba. Mă căznesc să conduc ferma şi să scot destui bani, ca să-i hrănesc pe toți oamenii ăştia care vin întruna – la invitația ta.

– Îi invit în beneficiul tău – ca să-i poți întâlni și cunoaște. Tara făcea eforturi să-și păstreze calmul. Când vrei să avansezi, nu contează ce știi, ci pe cine cunoști. Nu-mi vine să cred că te-au orbit într-atât soarele și cerul de pe aici ca să uiți acest adevăr. Într-o zi, oamenii pe care îi primești la masă te vor ajuta.

– Cum? În felul în care l-a ajutat bunul senator Bulfert pe tata? o provocă el.

– Unul din ei s-ar putea să aibă destulă influență pentru a te ajuta să-ți recapeți titlul asupra parcelei aceleia pe care tatăl tău o consideră atât de importantă.

Știa că pentru el era încă un punct sensibil, de aceea nu scăpă ocazia să-l folosească drept argument. Văzând primele semne de nehotărâre pe chipul lui, Tara își înmuie tonul.

– Ascultă, Ty, începu ea din nou. Eu nu mă pricep să alerg după vite sau să marchez viteii. Nu pot să mă ocup de contabilitate. Așa că, lasă-mă să te ajut în singurul mod pe care-l știu. Eu cunosc o mulțime de oameni importanți. Te rog, când vine Stevens, stai mai mult cu ei.

– Te pricepi să farmeci ca o vrăjitoare, murmură el.

– Una frumoasă, sper.

Tara râse încet și își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Ty se lăsă atras de invitația buzelor strălucitoare înălțate spre el.

*

Huruitul constant al motorului Diesel umplea aerul, în timp ce excavatorul disloca fâșii late de sol și iarbă, scoțând la iveală stratul de cărbune de dedesubt. Ceva mai încolo, alte mașini smulgeau din măruntaiele pământului bucățile de cărbune fragmentate în prealabil cu ajutorul dinamitei și le încărcau în vagoneți mari, care aveau să le transporte la fabricile de prelucrare. Fluxul de oameni și mașini era la fel de neîntrerupt ca și zgomotul asurzitor.

Terenul avea aspectul dezolant al unui câmp de luptă. Plantele care se zbăteau să supraviețuiască pe marginea gropilor erau acoperite de praf. Pe când Dyson și cu Stricklin ieșeau din birourile provizorii clădite într-o latură a șantierului, activitatea păru să înceteze deodată. Vagoneții se opriră cu un

scârțâit de roți pe șine. Dyson se întoarse spre directorul de mină, Art Grinnell.

– Care-i problema?

Acesta părea nedumerit; se încruntă și îi azvârli o privire scurtă lui Dyson.

– Nu știu, murmură el, dar tonul lui ascundea ceva. Mă duc să văd.

Se scuză și merse să verifice cauza blocajului.

– Hei, Rhodes! îl strigă el pe omul în salopetă care se ivise din spatele vagonetelor.

Dyson se uită la cei doi bărbați antrenați în discuție și îi spuse partenerului său:

– Hai să vedem ce se întâmplă.

Ceva nu-i mirosea a bine în povestea asta. Instinctul lui – care-l servise în toate momentele vieții – nu-i dădea voie nici de astă dată să ignore o atmosferă evident suspectă. Își croiră drum printre mormanele de pământ uscate de soare și se apropiară de cei doi lucrători.

– Ce se întâmplă?

– Doar o problemă de ordin mecanic la unul din vagoneți, domnule Dyson, îl asigură Grinnell, evitând însă ochii patronului său, în timp ce schimbase o privire furișă cu vagonetarul Rhodes.

– Dacă îmi amintesc bine, interveni Stricklin, în ultima lună problemele de ordin mecanic s-au ținut lanț. Din cauza asta, productivitatea a înregistrat un regres, parcă așa ai spus. Fraza rostită răspicat conținea o acuzare.

Dyson se uită la partenerul său, ascunzându-și un zâmbet discret. Era atât de reconfortant să constate că Stricklin ajungea – printr-un raționament simplu – la aceeași concluzie la care-l conducea pe el, Dyson, instinctul său. Amândoi avuseseră bănuieli, pornind însă din unghiuri diferite de percepție. În aceasta consta secretul puterii lor nemăsurate.

– E adevărat. Am avut necazuri, recunoscu Grinnel, și Dyson sesiză reticența cu care răspundea omul.

– În ce constă problema acum? îl întrebă Stricklin pe vagonetar. Rhodes se uită derutat la șeful său, așteptând instrucțiunile acestuia, apoi, cum Grinnell tăcea, omul răspunse printre dinți:

– Cineva a tăiat conducta de ulei.

– A tăiat-o?

Expresia de obicei imobilă a lui Stricklin se crispă brusc.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Nu sunt sigur, mecanicul o să ne spună mai precis. Dar conducta de ulei e fisurată şi, dacă fisura seamănă cu celelalte crăpături, atunci în mod cert e mâna cuiva la mijloc.

– Vrei să spui că a fost tăiată intenționat? interveni Dyson, dorind să se asigure că înțelesese bine.

– Da, şi atunci când n-are timp să taie conducta, individul toarnă zahăr în rezervor.

Frustrarea şi supărarea vibra în cuvintele omului. Rhodes se uită la şeful său, conştient că spusese mai mult decât era necesar, dar hotărât totuşi să dea pe față adevărul.

– Asta-i tot, Rhodes, îl concedie directorul. Vezi ce poți face cu vagonetul ăla.

Vagonetul se depărtă şi Grinnell rămase pe gânduri privind în urma lui; apoi îşi întoarse atenția spre proprietarii companiei.

– De când durează sabotajul ăsta? întrebă Stricklin.

– De mai bine de-o lună.

Omul se foi jenat.

– Am dublat deja paza de noapte.

– Atunci tripleaz-o! ordonă Dyson.

– Ai vreo bănuială cine ar putea s-o facă sau de ce?

Stricklin, care arareori îi interoga pe angajați, se arăta foarte activ cu acest prilej.

– Cred că ştiu cine este vinovatul şi care-s motivele, răspunse sumbru Grinnell. E clar că intenția lui e să ne creeze probleme şi întârzieri. Când o maşină se strică, asta nu înseamnă doar bani pentru reparații, ci şi o grămadă de timp pierdut. Probabil că speră să ne descurajeze şi să determine închiderea minei. Iar, dacă nu va reuşi în felul acesta, atunci e mai mult ca sigur că va căuta o altă modalitate.

– Mai exact, cine anume crezi că se bagă pe fir?

Stricklin îşi scoase ochelarii şi începu să-i curețe cu o batistă.

Urmă o tăcere apăsătoare; Grinnell se mişcă de pe un picior pe altul şi se uită neliniştit ia Dyson.

– Cu tot respectul pe care-l am pentru fiica dumneavoastră, domnule Dyson, dar... nu poate fi decât Calder, zise el şi se grăbi să-şi apere punctul de vedere înainte ca interlocutorii lui să-l combată.

– V-a creat o mulţime de supărări din momentul când a aflat despre operaţiunile noastre. Câţiva fermieri din zonă l-au susţinut, dar nimeni nu s-a opus cu atâta îndârjire ca el. A încercat prin toate mijloacele legale să ne oprească. Şi, din câte am aflat de la localnici, Calderii nu se dau în lături de la a-şi impune propria lege, atunci când n-au încotro.

– Imposibil! fu reacţia lui Dyson. E exclus ca Chase Calder să fi putut pune la cale sabotajul ăsta de pe patul de spital.

Stricklin termină de şters ochlearii şi şi-i fixă la loc pe nas.

– În plus, l-am văzut eu însumi şi am discutat şi cu alţii care l-au vizitat. Calder şi-a pierdut pofta de luptă. Cât despre ginerele meu, el nu a împărţit niciodată în totalitate opiniile agresive ale tatălui lui şi nu-l văd recurgând la asemenea tactici.

– Poate aveţi dreptate, zise Grinnell fără a se arăta convins de argumentele lui Dyson. Desigur că dumneavoastră vă cunoaşteţi ginerele mai bine decât mine. Doar că eu l-am văzut sărind la bătaie o dată, în restaurantul din oraş. S-a luat după unul din băieţii noştri cu o sticlă spartă în mână – ceea ce mă face să cred că e-n stare să se lupte urât la nevoie.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt în plus cum că vina ar fi a Calderilor, se opuse Dyson. Altcineva o face. Prindeţi-l sau cel puţin asiguraţi o pază suficientă ca să-i împiedicaţi acţiunile.

– Da, domnule, răspunse directorul, strângând din buze, conştient că discuţia se încheiase. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, am să mă întorc la treabă.

– Asta e tot!

Urmă o pauză, timp în care Dyson aşteptă ca omul să se depărteze suficient de ei: apoi se uită cu coada ochiului la Stricklin. Fără să schimbe o vorbă, porniră împreună spre maşina parcată la câţiva iarzi distanţă.

– Părerea ta care este, George? întrebă în final E.J.

– Ar putea fi doar o coincidență că taie cineva conductele de ulei de la mașinile noastre – și că avionul lui Calder s-a prăbușit tot din pricina unei fisuri la conducta de ulei?...

– Sau poate cineva încearcă să iște suspiciuni la adresa Calderilor, sugeră Dyson.

– Dar de ce? murmură Stricklin ca pentru sine și deschise portiera mașinii, instalându-se la volan.

Geamurile erau deschise, dar aerul din interiorul mașinii era încins, stătut. Stricklin puse în funcțiune dispozitivul de aer condiționat și îl roti la maximum. Conducând cu viteză redusă pe terenul denivelat din zona minieră, ajunseră lângă vechea casă a lui Stockman; Stricklin opri mașina pentru a da voie unei cisterne mari, încărcate cu apă, să-i taie calea pe șosea.

– De fiecare dată când văd cisternele astea mă cutremur gândindu-mă cât ne costă să aducem apa aici, oftă Dyson.

– E o investiție, răspunse calm Stricklin și răsuci volanul, pornind pe urmele cisternei.

– Bine zis.

Dyson se aplecă într-o parte pe banchetă, căutând să obțină o perspectivă vizuală mai bună asupra investiției sale. După zona pustiită, acoperită cu praf de cărbune și iarba veștedă de pe marginea gropilor, imaginea neașteptată a unui petic de iarbă înverzită oferea un contrast sănătos. Era prima porțiune de teren reabilitată în urma exploatărilor miniere de suprafață – fusese irigată și însămânțată cu grijă, iar acum se înfățișa privirii vizitatorilor acoperită de un covor de iarbă deasă, nouă.

Stricklin opri din nou mașina, cisterna parcase lângă un container uriaș postat în apropierea instalației de irigare.

– Cu asta cu siguranță le-a închis gura ecologiștilor și i-a redus la tăcere pe mulți fermieri, zise Dyson clătinând din cap satisfăcut. Mă rog, e cea mai scumpă iarbă din zonă, trebuie să recunoaștem. E obligatoriu să fie verde.

– Servește scopului nostru. E un proiect demonstrativ. Cheltuim bani acum și nu va mai trebui să-i cheltuim mai târziu. O vom lăsa pe mama natură să rezolve situația.

Stricklin întrezărea clar datele economice ale problemei. Nu exista o altă alternativă viabilă.

– Era necesar ca Ty să vadă asta, în special acum, când a renunțat la proces.

Stricklin tăcu, bazându-se pe simțul de apreciere al partenerului său. La urma urmelor, Dyson era inițiatorul operațiunii.

– Da, încuviință gânditor Dyson. Mă gândeam să-l tatonez puțin în după-amiaza asta. Tara mi-a povestit că sunt într-un impas financiar, așa că s-ar putea ca acum să fie cel mai potrivit moment pentru a-i înainta oferta.

La auzul numelui Tarei, o lumină caldă se ivi în ochii metalici ai lui Stricklin.

– Tara şi-a intrat în sfârşit în drepturi, acum că a devenit doamna locului.

Stricklin accentuă uşor cuvântul „doamnă", fiindcă aşa o şi vedea în sinea lui pe Tara – o adevărată doamnă, bucurându-se de prestigiu şi poziție socială.

– E o gazdă desăvârşită pentru musafirii ei. S-ar zice că a fost născută pentru acest rol.

– Într-adevăr, încuviință Dyson.

Era mândru de felul în care fiica lui reuşise să-şi impună, pe nesimțite, spiritul şi voința la Homestead, transformând peste noapte locuința monotonă a unui fermier bogat în centrul unei noi vieți sociale, ce atrăgea tot mai multe persoane influente.

Lui Ty avea să-i meargă extrem de bine alături de ea. Şi Dyson mai ştia că el însuşi avea să afle întotdeauna un aliat în ea, fără ca măcar să i-o ceară. El şi cu fiica sa erau uniți prin acelaşi mod de gândire.

*

– Excelentă masă! Pur şi simplu excelentă, o asigură E.J. pe fiica sa.

– Mulțumesc, tată.

Tara îl luă de braț şi ieşiră împreună din sufragerie, urmați de Ty, Stricklin şi Cathleen.

– Ți-am spus că bucătăreasa mea e neîntrecută. A lucrat în serviciul guvernatorului ani de zile. A fost un noroc pentru mine că restaurantul pe care l-a deschis în Helena a dat faliment. Am mâncat acolo o dată. Aşa că am căutat-o, imediat ce am aflat că are nevoie de o slujbă. Iar ea mi-a

recomandat-o călduros pe doamna Thornton, care oricum dispunea de referințe impecabile. Mi s-a părut extrem de convenabil faptul că ele două se cunoșteau, fiindcă în acest caz puteau locui împreună. Și, în plus, prietenia lor le scutea de orice tangență cu celelalte angajate de la fermă, ceea ce reducea procentul bârfelor pe seama evenimentelor de la Homestead; însă Tara trecu sub tăcere acest al doilea obiectiv pe care îl urmărise atunci când angajase personal străin.

– Un pahar de brandy în cabinet? sugeră Ty apropiindu-se de perechea tată-fiică de îndată ce intrară în camera de zi.

– E evident că propunerea nu mă include și pe mine, rânji Cat, știind că i se permitea să consume băuturi alcoolice doar în ocazii speciale, și atunci numai vin. Așa că nici n-am să vin cu voi. Prefer să fac o plimbare pe afară.

– Pot să te însoțesc, Cathleen? o întrebă Sticklin. După o masă atât de delicioasă, am nevoie de puțin exercițiu.

– Sigur.

Fata înălță din umeri în semn că n-avea nimic împotrivă.

– Cred că asta înseamnă că vei rămâne singur cu tata, declară Tara. Trebuie să aleg meniul pentru săptămâna viitoare și să alcătuiesc cu Simone lista cu alimentele necesare.

Rămași singuri, Ty și cu Dyson intrară în cabinet; se așezară confortabil pe fotolii cu câte un pahar de brandy în față.

– Speram că voi avea prilejul să discut câteva minute cu tine în particular, Ty, deschise Dyson discuția.

– Cum? Ty îl privi curios.

– De fapt, pentru mine situația e puțin stânjenitoare, se confesă el cu un zâmbet modest. Nu doresc să creez probleme, dar, pe de altă parte, aș dori mult să te am ca partener.

– Ca partener? se arătă Ty surprins.

– Situația nu e simplă, fiindcă ești soțul fiicei mele. Vreau să înțelegi asta, deși mai există un motiv pe care aș dori să-l iei în seamă – dorința de-a păstra totul în familie, ca să spun așa.

Zâmbetul lui se accentuă ușor în fața expresiei înțelegătoare a lui Ty.

– Dar pe tine te-am plăcut dintotdeauna. Ai capul pe umeri şi ştii cum să-l foloseşti. Respect lucrul ăsta. Este exact ceea ce îmi doresc de la partenerul meu de afaceri.

– Partenerul tău de afaceri trebuie să dispună de timp. Eu am mâinile complet ocupate cu treburile fermei.

– Ai dificultăţi?

Dyson preferă să-l întrebe pentru a nu-i da răgaz lui Ty să creadă că Tara scăpase vreo vorbă.

– Câteva...

– Da, înţeleg că piaţa de vite nu merge prea bine, spuse Dyson, clătinând din cap. Şi rezervele de la Broken Butte au scăzut considerabil.

– Din păcate, încuviinţă Ty sorbind din brandy.

– Ai în schimb o altă sursă de venituri disponibilă – cărbunele.

Dyson zări semnele de protest de pe faţa ginerelui său şi ridică o mână.

– Ştiu care e părerea tatălui tău despre exploatarea de suprafaţă şi în special atunci când e vorba de terenul familiei Calder. Crede-mă, am mai auzit asemenea opinii şi nu doar din partea tatălui tău. Dyson râse pentru a arăta cât de puţină importanţă acorda acelor opinii.

– La fel s-au plâns şi fermierii din Texas atunci când s-au săpat primele puţuri de petrol. Erau convinşi că exploatările vor duce la distrugerea terenului şi a păşunilor. Şi pescarii au ţipat că forajele maritime le vor goni peştii. Ţi-aş putea da zeci de exemple. De fiecare dată, însă, s-a dovedit că temerile erau nefundamentate. Cred că nu îţi spun nici o noutate.

– Ai pus problema foarte bine, încuviinţă Ty. Totuşi, nu la fel se poate spune despre exploatarea de suprafaţă. E de ajuns să vezi unele din zonele estice pentru a înţelege în ce măsură a fost afectat terenul.

– În trecut, da. Dar ştii bine cât de stricte sunt regulamentele acum. N-ai decât să treci pe la Stockman pentru a vedea proiectul nostru de reabilitare a terenului. La anul, pe vremea asta, nici nu vei şti că a avut loc vreo modificare, insistă el. Acum e momentul să te lansezi în afaceri cu cărbune, Ty – acum, când noile programe energetice cer tuturor întreprinderilor mari să treacă la utilizarea cărbunelui drept combustibil. Cererea va fi mare şi preţurile pe măsură.

– Nu mă îndoiesc că se pot face bani buni.

Nu încercă să-l contrazică pe Dyson nici în privința reglementărilor legate de exploatarea minieră de suprafață sau a tehnicilor avansate de reabilitare a terenului. El nu era atât de sceptic ca tatăl său.

– Mă gândesc la o asociere în domeniul exploatării miniere pe parcela de zece mii de acri. Pot obține cu ușurință drepturile de exploatare prin intermediul companiei mele.

Dyson nu îi spuse că cererea sa trecuse deja prin canalele guvernamentale şi aprobarea era ca şi garantată.

– Deoarece tatăl tău consideră justificată pretenția sa asupra acelei porțiuni de teren, n-aș putea, cu conștiința curată, să declanşez lucrările de exploatare fără a stabili în prealabil un aranjament prin care să te fac părtaş la profit.

– Apreciez acest sentiment – începu Ty clătinând uşor din cap în semn de negație.

– Nu-ți cer să iei o hotărâre acum, insistă Dyson înainte ca oferta să-i fie respinsă. Mi-ar plăcea să te gândeşti la propunerea mea. Sunt conştient că îți sugerez să adopți o poziție contrară deciziei tatălui tău. Ți-am mai spus-o şi înainte – tatăl tău aparține şcolii vechi. E refractar la orice schimbare sau idee novatoare. Dar țara va avea nevoie de cărbunele care zace sub pământul ăsta. În cele din urmă cineva o să-l exploateze; e inevitabil. Numai că tatăl tău pur şi simplu refuză să admită lucrul acesta.

– Ştiu.

Ty studia licoarea din pahar, simțind conflictul dintre punctul de vedere logic şi cel emoțional.

– Am discutat destul despre afaceri.

Dyson se tolăni pe scaunul său, satisfăcut de felul cum decursese convorbirea.

– Ce crezi despre noul senator care l-a înlocuit pe Bulfert la recentele alegeri?

*

Globul înjumătățit al lunii îşi începuse ascensiunea pe cerul nopții, schimbându-şi culoarea din galben auriu în argintiu. Stelele, ca nişte diamante azvârlite de-o mână

gigantică, scânteiau pe bolta de indigo. Țipătul singuratic al unui coiot răsuna pierdut în mijlocul pustiului. Perechea lăsase în urmă luminile de la Homestead şi călătorise până aproape de şoseaua din partea estică a domeniului. Cat se opri; privirea ei rătăci departe în noapte. O briză rece îi flutura părul pe lângă obraz. Fata scutură capul şi se întoarse spre însoțitorul ei.

– E bine că noaptea briza e atât de puternică, murmură ea.

Lumina lunii poleia părul blond al lui Stricklin creând o grațioasă tranziție de la auriu la auriu-argintiu, care camufla perfect vârsta partenerului lui Dyson. Trăsăturile lui continuau să rămână netede, iar statura lui zveltă, sportivă, îl făcea să pară mult mai tânăr decât era în realitate.

– Da, pare mai răcoare, zise el.

– Nu asta vreau să spun.

Cathleen râse încet.

– Briza ține la distanță muştele şi țânțarii care altfel s-ar înfrupta pur şi simplu din sângele nostru. Uneori roiul e atât de gros încât, îți jur, ai senzația că sunt în stare să te mănânce de viu.

– Da, țânțarii pot fi o adevărată pacoste, încuviință el.

– Uite!

Fata îi arătă un punct pe cer.

– Un avion. Vedeți luminița roşie care înaintează acolo?

– Da.

El aşteptă un minut.

– Spune-mi, s-a aflat vreodată motivul care a cauzat prăbuşirea avionului? Am auzit că a fost o defecțiune la motor.

– O fisură la conducta de ulei.

Cat plecă fruntea vizibil tulburată; subiectul venise să-i răpească o parte din plăcerea plimbării.

– Știe cineva ce anume a determinat fisura?

Stricklin continua să-i studieze profilul. Ea scutură capul şi îi azvârli o privire fugară.

– S-a întâmplat, cred.

Urmă o pauză scurtă, apoi Cat îl studie curioasă.

– Nu vă e teamă niciodată, cu toate zborurile astea pe care le efectuați?

El îi susținu privirea o secundă îndelungată, cercetând ochii ei verzi.

– Nu, zise el în final. Nu m-am gândit niciodată.,

Duse mâna la buzunar şi scoase un briceag.

Cat îl urmări amuzată cum îşi curăța unghiile cu lama lucioasă.

Cel puțin, de data aceasta, briceagul era curat, se gândi ea.

– De ce vă curățați mereu unghiile? îl întrebă ea dornică să-şi astâmpere o curiozitate mai veche.

Stricklin tresări, apoi ridică din umeri.

– E un obicei, îmi închipui.

Privirea lui rătăci în noapte.

– Te mai vezi cu cowboy-ul ăla?

De data aceasta ea îl privi încruntată.

– Rep? Cum de ştiți asta?

– Probabil că Tara a scăpat vreo vorbă, răspunse el. Scuză-mă, nu mi-am dat seama că era un secret.

– Nu contează. Ea ridică din umeri, apoi deveni iar curioasă. Ce v-a spus, în definitiv?

– Nimic important, te asigur, promise Stricklin. Cred că a menționat o dată faptul că-ți place un anume cowboy, dar că tatăl tău nu te consideră îndeajuns de matură pentru o asemenea relație. Tara a spus, cred, că a înlesnit de câteva ori întâlnirile tale cu tânărul.

– Ne-am întâlnit de câteva ori fără să ştie tata, recunoscu Cat. Tata credea că nu pot merge la întâlniri înainte de-a împlini şaisprezece ani, iar eu nu voiam să aştept atâta.

– E un caz tipic de dragoste tinerească, înțeleg.

Buzele lui se curbară uşor.

– Locuri secrete de întâlnire. Romantism... etc.

– Aşa cred, încuviință ea zâmbind la amintirea momentelor când era silită să se întâlnească într-ascuns cu Repp.

Bineînțeles, acum avea şaisprezece ani şi îl putea vedea pe Repp oricând dorea.

– Aveți locuri secrete de întâlnire? întrebă el.

– Asta-i acum! îl certă Cat.

Nu dorea să dezvăluie refugiul din hambar – era secretul ei şi-al lui Repp, care nu trebuia împărtăşit nimănui.

– Scuză-mă. Îmi vâr nasul în problemele altora, nu-i aşa? Sigur, nu mă aştept să-mi divulgi un asemenea secret.

Vocea lui, care nu părea să exprime niciodată vreun sentiment, suna cu inflexiuni catifelate.

– Aţi fost vreodată descoperiţi?

– Nu, altfel n-ar mai fi un secret.

Dar Cat îşi aminti de momentul când Repp crezuse că aude pe cineva afară. Se dovedise însă a fi doar vântul care deschisese portiera de acces la motorul unui avion.

Undeva, în apropiere, fornăi un cal. Cat se răsuci în direcţia sunetului, apoi auzi zgomotul înfundat al copitelor care înaintau prin iarba deasă. Agitaţia fetei atrase atenţia lui Stricklin. Îi era dificil să distingă ceva în întunericul care îi înconjura. Se auzi un scârţâit de şa.

– Cine-i acolo? întrebă Cat. Câteva clipe, la urechile lor ajunse doar şuierul brizei prin tecile înalte ale ierbii. Apoi, o umbră neagră se ivi pe neaşteptate şi Stricklin se zbârli la vederea omului care se apropia de ei.

– Unchiul Culley!

Cat râse încet de propria ei teamă.

– Nu ştiam cine e.

– Eşti bine? o întrebă el; ochii lui negri îl cercetau suspicioşi pe Stricklin.

– Sigur. Ne plimbam puţin, după o masă copioasă, explică Cat. Îl cunoaşteţi pe unchiul meu, nu-i aşa, domnule Stricklin?

– Desigur. Ce mai faci, domnule O'Rourke?

Gura lui Stricklin se arcui ca de un zâmbet, dar expresia îi rămase la fel de rece.

– Bine.

Culley clătină din cap, fără a-l slăbi din ochi pe partenerul lui Dyson.

Cat observă atmosfera penibilă dintre cei doi şi vorbi iar, neliniştită.

– Stai acasă mâine, unchiule Culley? Mă gândeam să dau o fugă până la Shamrock.

– Dacă vii, te aştept la râu ca să te conduc pe drum, zise el.

– Atunci, eu vă las să plănuiţi în voie, spuse Stricklin, dându-se un pas înapoi, în direcţia din care veniseră.

– Mi-a făcut plăcere plimbarea, Cathleen.

– Noapte bună, domnule Stricklin, zise ea cu un gest absent de rămas bun.

– Cum se face că erai singură cu el? o chestionă unchiul ei.

– Singură?

Nici un moment nu se gândise că era singură cu Stricklin şi, în orice caz, excludea contextul la care părea să facă aluzie unchiul ei.

– Am ieşit să ne plimbăm după cină. Asta nu înseamnă mare lucru.

– Poate că nu, mormăi Culley. Dar ai face mai bine să te ţii la distanţă de omul ăsta. Nu-mi inspiră încredere.

– Stricklin? Nu l-am văzut niciodată uitându-se după vreo femeie în ocaziile când am fost împreună. Cat pufni contrariată de ideea că omul ar fi putut nutri sentimente amoroase în legătură cu ea. Şi-n plus, e prea bătrân. Iar eu mă întâlnesc cu Repp, oricum.

– Fă bine şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus, insistă Culley. Chiar vii să mă vizitezi mâine?

– Sigur. Ne întâlnim la zece, lângă râu.

27

Era una din acele după amieze fierbinți de vară care de regulă nu încurajează la activitate, o zi în care nevoia te sileşte să te mişti încet şi să vorbeşti alene.

Când Jessy coborî din camioneta, pe trotuarul din fața prăvăliei se afla un grup de cowboy pălăvrăgind între ei fără să țină seamă de soarele necruțător care ardea deasupra capetelor lor.

Dinspre râu se auzeau chicotelile şi râsetele musafirilor de la Homestead, porniți să facă o baie în apa clară şi răcoroasă a râului.

Soarele încinsese metalul de pe partea exterioară a maşinii. Jessy trânti portiera înainte ca palma ei să resimtă arsura, apoi se apropie de intrarea în dugheană. Perdeaua din zale de plastic care acoperea uşa foşni tulburând somnul muştelor adăpostite prin cotloanele întunecate ale pragului. Zumzetul lor zgomotos o însoți pe Jessy până la tejghea.

– Salut, Sid, i se adresă ea cowboy-ului care şedea rezemat de tejghea. cu toată greutatea corpului sprijinită într-un picior.

– Bună, Jessy.

Omul abia catadicsi s-o privească, apoi îşi reluă poziția. Părea obosit, înfierbântat şi sătul de viață. În mijlocul încăperii, un ventilator mare aşezat pe podea anima valurile de aer cald care planau deasupra şirurilor de conserve, sticle, pachete şi alte produse expuse pe rafturi.

– Unde e Bill?

Jessy se uită spre uşa din dos a dughenei, căutându-l pe Bill Vernon, bătrânul care, deşi imobilizat într-un scaun cu rotile, se ocupa de vânzare, ajutat de nevastă-sa.

– E-n spate, răspunse Ramsey, gesticulând vag în direcția depozitului. L-am trimis să vadă dacă mai găseşte ceva tutun de

mestecat pentru mine. Neisprăviții ăia care vin de la New York au golit cămara. Acum, probabil c-o să fiu forțat să merg tot drumul până la Blue Moon după tutun.

– Mare ghinion, îl compătimi Jessy, ducând mâna la buzunarul cămășii pentru a scoate lista de cumpărături.

– Prăvălia asta trebuia să fie numai a noastră. Dar, în ultima vreme, s-a transformat în magazin turistic pentru toți păcătoșii de vizitatori pe care îi aduce *ea* încoace.

Era de la sine înțeles că „ea" era nevasta lui Ty.

– Dau buzna la ușa prăvăliei, ca să cumpere marfă, „ve-ri-ta-bi-lă". Bill, se jură că a vândut mai multe perechi de jeans, pălării și cămăși într-o lună decât vindea altădată într-un an. „Vor să poarte îmbrăcăminte de cowboy."

Sid își maimuțărea vocea căutând să imite accentul pretențios al orășenilor.

– I-am zis lui Bill c-ar trebui să-și facă un stand cu suveniruri și-o să-i aducem niște bălegar de vacă. Proștii ăia probabil c-ar plăti cinci dolari de bucată. Ne-am îmbogăți al dracului.

Jessy râse:

– Nu m-ar mira.

– Știi ce i-a zis *ea* lui Bill să facă?

Sid plasă iar un accent mânios pe cuvântul *„ea"*.

– I-a zis să dubleze prețul la toate produsele pe care le vinde prietenilor ei – nici el nu se gândise la atâta!

– Poate că ea știe că-și pot permite.

Jessy înălță din umeri, nevoind să-și aducă aportul la criticile împotriva Tarei. Suporta cu greu postura nepărtinitoare.

– Și în plus, totul aici se vinde mai ieftin. Așa că, și dublat, prețul rămâne convenabil.

– Probabil.

Ramsey se desprinse de tejghea și își îndreptă cureaua pantalonilor, continuând să afișeze un aer morocănos.

– Mie unul, nu-mi place ce se întâmplă la ferma asta. Nu mai e cum o știam noi.

Nu era prima oară când Jessy auzea astfel de murmure și spusele omului avură darul s-o neliniștească. Nemulțumirea părea să se acumuleze în aer.

– Ce vrei să spui? întrebă ea simulând nepăsarea.

– Asta ar trebui să fie o fermă de vite. Ştii cu ce mă ocup eu? se oţărî el, ducând un deget agitat la piept. Mi-a cerut să-i conduc „musafirii" să vadă vitele! Jumătate din ei n-au încălecat în viaţa lor pe spinarea unui cal şi se ţin agăţaţi de şa, parcă s-ar teme să nu le zboare dintre picioare. Ceilalţi *îşi închipuie* că-s mari călăreţi şi galopează ca nişte bezmetici pe câmp, în toiul căldurii! Şi toţi îşi dau ochii peste cap şi „oh" şi „ah" că ce „fru-u-mos" e! Era o batjocură amară.

– Să-ţi vină să verşi, nu alta.

Sid se sprijini iar de tejghea.

– Ai noroc, Jessy, că lucrezi în tabăra de nord şi nu eşti nevoită să vezi zilnic toate astea.

– Da, cred că ai dreptate.

Personal, ea nu venise în contact cu nici unul din musafiri, dar gurile rele de la fermă o ţineau în permanenţă la curent cu venirile şi plecările grupurilor de musafiri.

– Ştii ce trebuie să fac acum?

Ramsey nu aşteptă întrebarea lui Jessy.

– Nici unul din neisprăviţii ăia nu e-n stare să se trezească înainte de răsăritul soarelui. Aşa că am primit ordin să aranjez o ieşire după-amiază, ca ei să poată vedea apusul pe câmp. Şi mai vor să stea în jurul unui foc de tabără. Foc de tabără, auzi! repetă el pufnind cu dezgust. Foarte bine, o să le fac focul, dar, cu iarba asta uscată de-acum, dacă s-o isca vreo pală de vânt, vor avea un foc cum n-au mai văzut!

– Le-ai explicat pericolul, nu-i aşa?

Jessy se încruntă.

– Mda. Au renunţat până la urmă, bodogăni el. Musafirii ăştia sunt al naibii de ciudaţi.

– De ce?

Întrebarea ei păru să-l pună în încurcătură o clipă.

– Din câte am aflat, o parte din tipi sunt de fapt cucoane, mormăi el.

– Ce?

Întrebarea ei părea să-l fi pus în încurcătură.

– Mda. Bud Jebsen, care lucrează mai tot timpul cu muncitorii de la moară, se ocupă şi de tâmplărit. Ea i-a cerut să construiască un *zebo* în josul râului.

– Un *zebo?* Jessy repetă mirată cuvântul. Ce-i asta?

– Habar n-am. Bud mi-a arătat o poză – seamănă cu un foişor mic. Nici el nu ştia prea bine, dar din câte înţelesese, un *zebo* e un fel de colibă pentru homosexuali.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, declară ea năucită.

– Nici eu.

Omul clătină sumbru din cap,.

– Îţi spun, nu ştiu ce să mai cred. Ty mi-a fost drag dintotdeauna, dar chiar că nu mai pricep deloc ce are de gând cu ferma asta. A dat afară oameni buni de muncă, şi-n schimb nevastă-sa angajează o bucătăreasă fandosită şi o servitoare. Ştii c-a renunţat să mai lupte pentru bucata aia de pământ?

– Am auzit, recunoscu Jessy.

– Nu mai înţeleg deloc...

Ramsey oftă adânc.

Uşa de la cameră se deschise şi Bill Vernon apăru manevrându-şi scaunul cu rotile printre sacii de cereale.

– Ai găsit ceva, Bill?

– Sigur.

Omul apucă cutia rotundă pe care o ţinea în poală şi i-o azvârli lui Ramsey.

– Poate că ziua de azi n-o să fie aşa nenorocită cum se anunţa, declară cowboy-ul şi scosese câteva monezi din buzunar, lăsându-le pe tejghea.

– Mulţam, Bill.

Porni cu paşi săltaţi spre uşă.

– Pe curând, Jessy.

– Ţie ce-ţi trebuie, Jessy? o întrebă Bill.

– Păi, cam de toate. Cafea, ouă... Şi începu să se uite pe listă.

*

– E păcat că omul de pază nu l-a văzut bine pe individ.

Dyson îşi frecă iritat bărbia.

– N-a fost în stare nici măcar să-l descrie ca lumea – un cowboy slab, călare pe un cal negru.

– Da, e cam puțin, încuviință Stricklin și încetini viteza mașinii în vreme ce intrau în spațiul larg și îngrijit din fața somptuoasei vile.

– Poate că am reușit cel puțin să-l speriem și n-o s-o mai ia de la capăt cu stricăciunile, oftă Dyson. Ne-a dat destule neplăceri până acum.

Dyson strânse buzele și o cută rigidă îi apăru pe frunte.

– La dracu! dacă pot să înțeleg de ce o face. Tu ai vreo bănuială?

– Nici una.

– Nu știu cât mai putem ascunde problema asta, mormăi Dyson, îngândurat. Ty mi-a spus acum câteva săptămâni când ne-am întâlnit că a auzit despre necazurile pe care le avem pe șantier. L-am combătut, zicându-i că e vorba doar de câteva manifstări de vandalism datorate vreunui rău-voitor. Nu vreau să prindă de veste că afacerea pe care i-am propus-o întâmpină dificultăți.

– Ți-a dat de înțeles ceva despre decizia pe care o va lua? întrebă Stricklin; mașina se opri la capătul scării.

– Nu, dar am sentimentul că totul depinde de agravarea situației lui financiare.

Dyson ieși din mașină și se uită peste capotă, spre grupul gălăgios ce se apropia de Homestead.

– Iat-o pe Tara Lee.

Stricklin se opri să privească siluetele în costume de baie și înfășurate în prosoape, în mijlocul cărora se distingea o fată cu ochi verzi și părul negru, ud.

Omul care pășea lângă Cat se opri la poalele colinei și aruncă o privire lungă, plină de îngrijorare, spre panta pe care urma s-o urce. Abia trecut de treizeci de ani, bărbatul suferea vizibil din lipsă de condiție fizică. Avea talia îngroșată și o burtă flască, pe care renunțase să și-o mai tragă înăuntru pentru a înșela aparențele. Realizând că omul nu ține pasul cu ea, Cat se întoarse către el:

– Veniți, domnule Macklin?

– N-am încotro, răspunse el acru, gâfâind încet. Va trebui să discut cu fratele tău, fie să mute casa mai aproape de râu, fie să aducă râul mai aproape de casă. E un chin să

trebuiască să urci un deal ca ăsta după ce ai înotat o după-amiază întreagă.

Fata râse şi veni lângă el

– Poate ar fi mai bine să vă ajut, declară ea, şi Macklin îşi sprijini braţul de umerii ei, într-un gest de falsă dependenţă.

Râzând, porniră să urce dealul, în timp ce un trio de călăreţi tocmai intra în curtea fermei. Repp Taylor o recunoscu pe Cat, dar nu-l recunoscu nicidecum pe bărbatul pe jumătate dezbrăcat, care se sprijinea cu atâta familiaritate de umerii acesteia; cowboy-ul dădu pinteni calului şi coborî panta. Tropăitul copitelor atrase repede atenţia şi curiozitatea grupului.

Repp îşi opri calul la câţiva paşi de Cat; faţa lui arsă de soare şi prăfuită exprima o nemulţumire profundă.

– Vreau să schimb o vorbă cu tine, Cat, declară el pe un ton sec, coborând din şa.

Oarecum mirată, Cat se degajă de sub braţul musafirului şi spuse zâmbitoare însoţitorilor ei:

– Vă ajung din urmă.

Apoi se apropie de băiat.

Ceilalţi porniră mai departe, cu Tara în frunte.

– E prietenul lui Cat, murmură aceasta, simţindu-se datoare cu o explicaţie în faţa musafirilor ei; privi în urmă, surâzând amuzată de intensitatea iubirii tinereşti.

– Ce doreşti, Repp? întrebă Cat.

În loc să se uite la ea, tânărul urmărea încruntat grupul care înainta încet pe pantă.

– S-a întâmplat ceva?

Cat aruncă o privire şovăitoare în aceeaşi direcţie. El nu zise nimic până când nu se asigură că vorbele sale nu puteau fi duse de vânt la urechile străinilor; apoi întrebă pe un ton dur.

– Ce-ţi veni să-l laşi pe bărbatul ăla să se agaţe de tine?

– Domnul Macklin?

Cat se simţi tentată să izbucnească în râs, conştientă deodată că Repp era gelos.

– Era o glumă nevinovată. Domnul Macklin se plângea că nu poate să urce dealul şi eu m-am oferit să-l ajut. Asta-i tot!

– Ce naiba, nu mai fi atât de naivă. A fost o scuză pentru el să pună mâinile pe tine. Nervozitatea părea să-l scuture

pe dinăuntru ca ún vânt dezlănțuit. În primul rând, n-ai de ce să stai împreună cu un bărbat de două ori mai în vârstă ca tine.

– Nu eram „împreună" cu el.

Lui Cat nu-i plăcea felul în care Repp încerca să-i dicteze ce să facă.

– Ne-am petrecut cu toții după-amiaza, înotând în râu.

– Cu atât mai rău – să faci paradă pe jumătate dezbrăcată pe sub nasurile unor bărbați necunoscuți, care să se zgâiască la tine.

– N-am de gând să ascult asemenea cuvinte.

Cat strânse buzele înfuriată şi-i întoarse spatele, hotărâtă să plece. Dar Repp o apucă de braț şi-o sili să rămână pe loc.

– Ține-te departe de ei, ordonă el.

– Dar sunt musafirii noştri... insistă ea.

– I-ai invitat tu? o contrazise Repp.

– Nu, dar...

– Atunci nu-i treaba ta să-i distrezi, fulgeră el.

Mânioasă, fata îşi smulse brațul din strânsoarea lui.

– Nu încerca să-mi spui mie ce să fac, Repp Taylor, îl avertiză ea.

– E timpul să ți-o spună cineva, zise el pe un ton apăsat.

– Ei bine, n-o să fii tu acela!

– Îți spun să te ții departe de ei, ordonă iar Repp.

– Nu!

Cat se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari mai departe.

– N-ai dovedit nimic! Dacă ai să continui aşa, n-ai să reuşeşti altceva decât să dai de necaz!

Înfuriat de atitudinea încăpățânată a fetei, Repp refuză să meargă după ea.

Cat se opri doar o clipă, ca să-i strige peste umăr:

– Atunci asta-i problema mea, nu-i aşa? N-am nevoie de nici un ajutor de la tine!

Aerul senin al după-amiezii purtă vorbele lor până departe, dar cu excepția unei singure persoane, nimeni nu se opri să asculte cearta tinerilor.

Dyson ocoli maşina pentru a veni lângă Stricklin, rămas în picioare, cu atenția îndreptată spre Cathleen, care urca grabnic dealul pe urmele celorlalți.

– O ceartă de îndrăgostiți, murmură Dyson cu un zâmbet adresat partenerului său.

– Așa se pare, încuviință Stricklin.

Trecură amândoi atunci când grupul de musafiri ajunse lângă ei; conversația luă cursul unui schimb de saluturi și banalități. Porniră toți, într-o ceată răzleață, spre Homestead. Stricklin veni aproape de Cathleen și prinse momentul potrivit ca să i se adreseze.

– Sper că discuția cu prietenul tău nu e foarte serioasă, murmură el.

Ea se opri brusc și-l măsură cu ochi reci, sfidători.

– Asta nu e grija dumneavoastră, domnule Stricklin, răspunse ea.

Nu putea suferi insistența cu care omul acesta se amesteca în problemele ei particulare. În loc să meargă să guste, alături de musafiri, răcoritoarele care îi așteptau pe masa din sufragerie, Cat se duse direct în dormitorul său de la etaj, unde să poată reflecta în voie asupra conflictului ei cu Repp și-a criticilor jignitoare ale acestuia în legătură cu purtarea ei.

*

Liniștea atotstăpânitoare din jur apăsa asupra camerei. Întunericul de afară transformase geamurile cabinetului de lucru în oglinzi. Ty lăsă jos stiloul și își sprijini coatele pe birou; își frecă ochii pentru a-și alunga oboseala. Apoi rămase cu privirea pierdută spre șemineul de piatră. Oboseala, atât mentală, cât și fizică, îi dădea o senzație de sfârșeală. Nemulțumirile adunate în ultima vreme îl făceau să tânjească după momentele de satisfacție trăite în trecut. Cu ochii minții, Ty revedea flăcările galbene jucând în șemineul din coliba lui Jessy – și pe ea însăși: frumusețea plină de forță a trăsăturilor ei și expresia aceea de dor nemărginit cu care-l privea.

Simțea o nevoie aproape dureroasă de-a retrăi emoția puternică și blândă pe care ea era în stare să i-o stârnească de fiecare dată când i se afla în preajmă. Nu era o durere fierbinte, un calvar trupesc... ci o senzație cu mult mai profundă.

– Ty?

Cuvântul rostit de o voce delicată, îl făcu să tresară, rupându-l de gândurile care-l frământau; se uită încruntat spre sursa acestei intervenții inoportune.

Tara lunecă printre mobilele din birou, învеşmântată într-un halat de mătase străvezie, care foşnea seducător la fiecare pas.

– E trecut de unu noaptea. Mă gândeam că ai lucrat destul.

Ty îşi sprijini brațele pe birou şi se uită la ceasul său de mână care îi confirmă ora târzie. Chipul său era crispat de oboseală şi încruntat.

– Nu mai am mult până termin.

Dar n-avea chef nici să lucreze mai departe şi nici să se culce.

– Poate să mai aştepte, insistă Tara şi ocoli biroul venind spre el şi silindu-l să-şi întoarcă fața de la dosare. Apoi, când el se sprijini de speteaza fotoliului, ea i se aşeză cu un gest grațios pe genunchi. Ty oscila între reacții contradictorii – un dram de enervare căruia i se opunea sentimentul de admirație tacită față de frumusețea Tarei.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Când am intrat, păreai cufundat într-o chestiune foarte importantă. La ce te gândeai? îl întrebă ea alene, cu o undă de curiozitate în glas.

– La fermă, minți el, trăgând pe nări parfumul trupului ei, conştient de dorințele pe care i le aprindea prezența ei.

– Ar fi bine să-l laşi pe tata să te ajute, zise ea şi adăugă repede. Sigur, decizia îți aparține şi n-o s-o discutăm în noaptea asta.

Când mâna ei stângă coborî pe pieptul lui, Ty observă sclipirile opalului negru înconjurat de diamante de pe inelarul ei. Îşi aminti de emoția cu care alesese montura – i se părea că trecuseră decenii de atunci. Îi ținu mâna şi, pipăind încet inelul, se gândi la tot ce semnifica acel mic obiect de aur.

– Tu eşti fericită, Tara?

Tonul lui absent ascundea o vagă tulburare, sentimentul că el, personal, nu aflase ceea ce căutase cu acest inel şi dorința de-a şti ce simțea ea.

– Niciodată n-am fost mai fericită, spusea cu vioiciune. Totul se desfăşoară după cum mi-am dorit.

O lumină avidă scânteia în ochii ei negri atât de trufaşi şi de siguri.

– Ştiu că acum întâmpini dificultăţi în afaceri. Tatăl tău a lăsat ferma într-un hal fără de hal. Dar o s-o scoatem la capăt. Ştii deja că există o cale de rezolvare, spuse ea grijulie, făcând aluzie la propunerea tatălui ei. Ştiu că încă te zbaţi să iei o hotărâre, dar sunt convinsă că o vei alege pe cea mai bună. Pe urmă, vei vedea cum se vor îndrepta toate.

– Da, răspunse el fără entuziasm.

– Nu pari prea fericit, îl certă încet Tara.

– N-am avut cine ştie ce motive de fericire în ultima vreme.

Ty înălţă din umeri, continua să ţină mâna femeii, mângâind cu arătătorul suprafaţa netedă a opalului negru ca noaptea. Părea mai atent la acest gest decât la conversaţia lor.

– Care-i problema cu Cat? Părea foarte abătută la cină.

– A avut o ceartă stupidă cu Repp Taylor, spuse Tara, sugerând cu o fluturare din mână că amănuntele erau lipsite de importanţă.

– Acum e bosumflată. Am aranjat să facem toţi o plimbare călare mâine seară, la asfinţit. Cathleen a insistat că nu merge, fiindcă vrea să-l viziteze pe unchiul ăla nebun al vostru. Cred că n-ar trebui s-o laşi.

– Cully e inofensiv.

Ty nu vedea nici un motiv de obiecţie.

– Nu-mi fac griji în privinţa ei.

Atenţia scăzută pe care i-o acorda începu s-o supere pe Tara. Ty părea mai absorbit de propriile lui gânduri decât de prezenţa ei.

– Ty, la ce te gândeşti? îl întrebă ea în cele din urmă cu un început de nelinişte.

Ochii lui abia dacă o priviseră de când intrase în cabinet; de astă dată, când se înălţară spre ea, Tarei i se păru că întrezăreşte în adâncul pupilelor lui o fărâmă de regret.

– Mă gândeam la însemnătatea promisiunii unui bărbat. Timp de câteva secunde arătătorul lui lipit de piatra inelului de logodnă îşi accentuă apăsarea.

– Sună foarte curios ce spui.,

Tara încercă să râdă, dar în minte îi apăru pentru o clipă spectrul celeilalte femei. Totuşi, îi veni inima la loc amintindu-şi şi de acel cod al onoarei de care ţineau seama toţi bărbaţii de la fermă şi care, întrucâtva, întărea legătura dintre ea şi Ty.

– Dar îmi închipui că aşa şi trebuie să fie, fiindcă eu cred în jurămintele pe care ţi le-am făcut atunci când ne-am căsătorit. Sunt soţia ta – la bine şi la rău.

– Da, răspunse el, încet. Eşti soţia mea.

Poate aceasta era, în definitiv, realitatea. Poate că trebuia într-adevăr să se supună acelei responsabilităţi pe care o avea faţă de Tara, faţă de căsnicia lor; chiar dacă nu putea afla în această căsnicie tihna de care avea nevoie, îi era interzis să o caute în altă parte. Era datoria lui faţă de Tara şi faţă de căsnicia lor. Iar dacă între ei doi rămăsese doar relaţia înflăcărată, trupească şi nici un contact sufletesc, ei bine, trebuia să se mulţumească doar cu atât. Tonul convins cu care vorbise Ty o făcu pe Tara să jubileze în sinea ei. Avusese dreptate când se crezuse mai tare decât rivala ei. Îmbujorată de succes, se aplecă să-l sărute.

Ty apucă să mai vadă o frântură din imaginea gurii întunecate a şemineului înainte ca frumuseţea brună a femeii să pună capăt tuturor gândurilor lui. Căldura trupului Tarei părea să-l absoarbă, trezindu-i din nou acea patimă fierbinte care continua să rămână la fel de mistuitoare ca altădată.

*

Gardul care separa Shamrock Ranch de Triple C fusese prevăzut cu o poartă, asigurându-se cu uşurinţă accesul dintr-o parte în cealaltă. Cat îşi manevră calul în aşa fel încât să poată deschide şi închide apoi poarta în urma ei, fără să descalece. Îşi mână calul încet de-a lungul potecii abrupte, care ducea în sus, spre tărâmul stâncos punctat ici-colo de câte un pin.

Încă îşi mai frământa mintea din pricina disputei cu Repp. În astfel de momente i se părea că nu exista nimeni care să-i ofere vreo consolare cât de mică. Cândva, s-ar fi plâns părinţilor ei; dar mama ei murise, iar tatăl ei, un om care

cândva părea de neînfrânt, capabil să rezolve orice problemă, se transformase deodată într-o persoană pe care Cat simțea nevoia s-o protejeze de orice neajuns. Ty era prea ocupat, iar Tara, care uneori o trata ca o soră mai mare, încă o considera o copilă ale cărei sentimente nu puteau fi tratate cu seriozitate. Din ce în ce mai des, când singurătatea și nefericirea i se strecurau în suflet, Cat găsea alinare la ferma unchiului ei – singurul om căruia părea să-i pese cu adevărat de ea. De obicei, Culley îi ieșea înainte întotdeauna pe potecă și, împreună, parcurgeau călare drumul până la mica lui locuință. Acum, însă, Cat nu văzu nici urmă de unchiul ei, oricât se uită împrejur. Deși nu înțelesese niciodată cum de Culley reușea s-o intercepteze cu fiecare ocazie când îl vizita, de astă dată Cat se neliniști văzând că el nu se arată. Descălecă în fața casei și înnodă frâul de stîlpul din prag. Apoi se apropie de ușă și încercă să privească înăuntru printre zăbrelele de metal.

– Unchiule Culley! repetă ea într-o notă mai imperativă.

Dinăuntru se auzi un zgomot slab. Situația începea să fie oarecum alarmantă. Lui Cat îi trecu deodată prin minte gândul îngrozitor că unchiul ei trăia singur, complet izolat de orice sursă de ajutor. Dacă se îmbolnăvea sau se rănea cumva, cine ar fi știut?

– Unchiule Culley? strigă ea mai tare în caz că omul s-ar fi aflat în șopron. Ești aici?

Ceva îi spunea că el nu se află afară, așa că fata intră înăuntru, închizând încet ușa în urmă, cu atenția ațintită la orice zgomot.

– Unchiule Culley!

Glasul ei suna surd, în liniștea casei. Ușa dormitorului era închisă. Cat făcu un pas într-acolo, dar în același moment ușa se deschise și unchiul ei apăru în prag; avea fața palidă și umflată și cămașa descheiată îi atârna pe jumătate vârâtă în pantaloni. Părul lui cenușiu îi înconjura tîmplele cu șuvițe dezordonate și în picioare avea ciorapi gri din lână.

– Nu m-așteptam să vii azi, Cathleen, îi zise el cu o voce ciudată, în timp ce se apropia țeapăn și stânjenit de ea. M-ai prins când trăgeam un pui de somn.

Cum înfățișarea lui nu era aceea a unui om abia sculat din somn, Cat îi ignoră explicația.

– Începusem să mă îngrijorez, recunoscu ea. Mă gândeam că ți s-a întâmplat ceva.

Apoi dădu cu ochii de bandajul alb care înconjura mijlocul lui pe sub cămașa descheiată.

– Eşti rănit! strigă ea pe un ton de ascuțită acuzare.

– Nu trebuie să-ți faci griji, zise el, cu un gest nepăsător din umeri. M-a lovit un cal şi a trebuit să mă bandajez un pic.

– Mai bine dă-mi voie să văd despre ce e vorba, îi zise ea pe un ton insistent şi duse mâna la cămașa lui pentru a dezveli rana.

– Nu! se împotrivi el pe neașteptate, silind-o să-şi retragă mâna.

Ochii îi fulgerau.

– Ți-am spus că nu e decât o vânătaie. Lasă-mă în pace!

– Uite ce-i, Culley O'Rourke. Pot să mă arăt tot atât de încăpățânată ca şi tine, îl avertiză Cat.

– Dacă ai venit în vizită, foarte bine, rămâi în vizită. Dar dacă te afli aici ca să-ți bagi nasul în chestiuni care nu te privesc, atunci poți să pleci.

Cat se crispă, ca pălmuită. Unchiul ei nu-i vorbise niciodată aşa până atunci.

– E clar că nu sunt dorită aici. Nimic nu mai merge cum trebuie!

Cat se întoarse şi porni spre uşă; fusese jignită în mândria şi-n sentimentele ei.

– Cathleen, îmi pare rău. Eu...

Ultima frază se pierdu însă într-un geamăt însoțit de scârțâitul scaunului de care se apucase Culley pentru a-şi menține echilibrul. Alarmată, Cat se întoarse brusc spre unchiul ei a cărui față devenise ca de ceară; se repezi spre el.

– Eşti de-a dreptul inconştient! Nu înțeleg de ce pretinzi că n-ai nimic, îl acuză ea agitată, ajutându-l să se aşeze pe un scaun.

Când vru iar să-i îndepărteze cămașa, mâna lui se înălță moale, încercând s-o împiedice. Dar fata apucase să vadă pata stacojie care începuse să se lățească pe bandajul alb.

– Sângerezi! se sperie ea privindu-l cu un amestec de suspiciune şi mirare. Spuneai că ai doar o vânătaie.

– E doar o zgârietură, insistă el pe măsură ce durerea care îl cuprinsese cu câteva minute mai devreme începea să scadă. N-am nimic, îți spun.

– Nu cred nimic din ce spui, zise Cat şi începu să desfacă bandajul pe care unchiul ei şi-l înnodase cu neîndemânare pe piept.

Încercă să facă lucrul acesta cât putu mai delicat, dar, în mod vizibil, gesturile ei îi produceau lui Culley o durere insuportabilă. Dunga purpurie de carne sfâşiată o făcu să simtă o ghiară în stomac. Îşi dădu silinţa să-şi păstreze cumpătul.

– Unchiule Culley, trebuie să te vadă un doctor.

Cunoştinţele ei de prim ajutor erau limitate şi nu includeau cazuri atât de grave.

– Nu!

Omul scutură din cap cu hotărâre.

– Pune nişte dezinfectant şi schimbă bandajul, dacă vrei.

– Unchiule Culley, te rog, se împotrivi Cat. Ştiu că nu-ţi plac doctorii, dar aici ai mai mult decât o zgârietură. Lasă-mă să anunţ doctorul şi să-l aduc încoace. Te paşte o cangrenă sau cine ştie ce complicaţie.

– Nu! Nu merg la doctor şi nu-l pot lăsa să mă vadă! Culley o apucă strâns de mână, aproape pe punctul de a-i frânge degetele. Cathleen, trebuie să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui despre asta.

– De ce?

El îşi scutură din nou capul în semn de negaţie.

– Nu mă întreba, vreau doar să-mi promiţi, o rugă el.

Ea cercetă mirată privirea rugătoare a omului, apoi rana sângerândă de pe pieptul lui şi clătină încet din cap.

– Nu-ţi pot promite aşa ceva. O durea că trebuia să-l refuze. Nu vreau să ţi se întâmple vreun rău. Trebuie să chem doctorul. Se ridică de lângă el cu intenţia de-a pleca la fermă după ajutor.

– Nu!

Culley o strigă din urmă.

– Nu înţelegi, Cathleen. Doctorul va trebui să-i raporteze asta şerifului.

– Şerifului?

Cat ezită, apoi se opri la doi paşi de el.

– De ce?

Urmă o pauză lungă, în care Culley păru să se frământe între dorinţa de a păstra tăcerea şi necesitatea de a-şi explica atitudinea.

– Fiindcă... e o rană de glonte.

Ochii ei licăriră neîncrezători.

– Ce? Răspunsul lui o luase complet pe neaşteptate. Dar... de ce ar dori cineva să te împuşte? Şi de ce nu trebuie să afle şeriful?

– Crede-mă, asta îți cer!

Culley se agita, nemulțumit de întrebările ei.

– Nu vreau să te amestec şi pe tine în problema asta.

Ea reveni lângă scaunul lui şi se aşeză pe vine alături de el.

– Dacă nu-mi spui ce se întâmplă, am să-i anunț chiar eu pe doctor şi pe şerif, îl amenință ea, fiindcă i se părea că situația devine tot mai lipsită de sens. Culley vorbea şi se comporta ca un nebun.

– Nu vreau să te părăsesc, Cat.

Ochii lui se umplură de lacrimi care nu păreau izvorâte din durerea fizică.

– Dar dacă află şeriful, o să mă aresteze... şi n-am să te mai văd niciodată.

– Dar de ce să te aresteze? insistă ea.

– Fiindcă... ştiu... ştiu cine a ucis-o pe mama ta.

O clipă afirmația păru să plutească grea în liniştea încăperii, în vreme ce Cat îl fixa încremenită pe unchiul ei.

– Cum?

Vocea ei sună slab – o şoaptă abia auzită. Acum era aproape convinsă că pe unchiul ei îl încerca o criză de nebunie.

– Mama a murit într-un accident de avion. Cauzat de o fisură intervenită la conducta de ulei.

Culley clătină iar din cap.

– Dar conducta nu s-a rupt de la sine. A fost ajutată să se rupă. Cineva a tăiat-o parțial...

– Cum... cum de ştii aşa ceva? Cat era sceptică, totuşi unchiul ei părea atât de convins...

– Deoarece...

O umbră de neliniște îşi făcu loc pe chipul lui.

– Îți aminteşti de noaptea aceea când te-ai întâlnit cu tânărul Taylor în hangar şi vi s-a părut că auziți ceva?

– Da.

Cat plecă încet fruntea.

– Tu erai?

– Nu. Era el. L-am văzut bâjbâind cu o sculă la motor. După ce tu şi Taylor ați plecat s-a strecurat afară şi eu am mers să verific ce făcuse. N-am descoperit nimic, totuşi...

– Vrei să spui... ai ştiut că era ceva în neregulă cu avionul? Ai ştiut şi n-ai spus la nimeni?

Cat se holbă la el şi se dădu un pas înapoi când înţelese că accidentul care provocase moartea mamei ei şi rănirea gravă a tatălui ei ar fi putut fi evitat.

– N-am fost sigur... n-am ştiut dacă a avut timp să facă ceva înainte de-a fi descoperit, răspunse el cu voce chinuită de remuşcări. Nu înţelegi, Cathleen? Asta e pedeapsa mea. Am bănuit că era ceva în neregulă cu avionul, dar n-am spus nimănui. Şi... ea a murit. Nu taică-tău. *Ea* a murit.

– Cum ai putut?!

Fata începu să plângă în hohote şi pumnii ei mici îl loviră peste coapse cu toată violenţa unei dureri îndelung înăbuşite şi care găsea în sfârşit calea de eliberare. Culley plânse împreună cu ea, vărsând tot atâtea lacrimi, în tăcere. Când ea rămase epuizată, suspinând cu tâmpla lipită de genunchiul lui, mâna lui îi mângâie încet părul lucios.

– Te rog, nu mă urî, Cathleen, şopti el răguşit.

– De ce? De ce n-ai spus nimănui? întrebă ea cu glas pierdut.

– Cine m-ar fi crezut? răspunse el trist. Poate că el fusese îndeajuns de isteţ s-o taie în aşa fel încât să nu se vadă. Poate că nu s-ar fi descoperit nimic, nici dacă spuneam. Şi chiar dacă descopereau ceva, m-ar fi crezut pe cuvânt c-a fost el? Ar fi început să mă întrebe ce căutam acolo... să mă acuze c-am făcut-o chiar eu.

Urmă o lungă tăcere.

– Multe lucruri s-au întâmplat înainte să te naşti tu; nu e un secret pentru nimeni că din partea mea e totuna dacă taică-tău trăieşte sau moare. Oamenii de pe-aici au ţinere de minte. Îşi amintesc de bătrânul Culley nebunul şi-ar fi zis imediat că eu am făcut-o.

– Cine a făcut-o, Culley?

Fata înalţă spre el o faţă brăzdată de lacrimi.

– Stricklin a fost în hangar în noaptea aceea, probabil la ordinele lui Dyson.

– Nu! Cat îl privi neîncrezătoare.

– Vezi? Nici chiar tu nu mă crezi.

Tristeţea din ochii lui conţinea o undă de ironie. Cat începu cu încetul să înţeleagă dilema unchiului ei. Cine ar fi crezut o asemenea poveste – mai cu seamă din partea unui om care îşi petrecuse atâţia ani internat într-un sanatoriu de boli mintale?

Percepu deodată frustrarea care îl ținea izolat de ceilalți și dezolarea din sufletul lui. Totuși, mai rămânea o întrebare:

– Dar de ce ar fi făcut-o?

– Calder avea un lucru care le trebuia lor și nu accepta să cedeze, așa că au scăpat de el. Maggie a fost o victimă întâmplătoare. Era varianta la care ajunsese el, după o îndelungată chibzuință. Chiar și așa, însă, dorința lui de răzbunare rămânea la fel de aprinsă – faptul că moartea surorii lui nu fusese prevăzută nu micșora cu nimic vina ucigașilor.

Când încercă să-și modifice poziția pe scaun, durerea îl făcu să închidă ochii și îi alungă culoarea din obraji. Culley își apăsă bandajul pe rană.

– Lasă-mă să-ți schimb fețele.

Cat își șterse lacrimile și se ridică să ia trusa medicală de pe raftul dulapului.

– Cum s-a întâmplat? Știi cine te-a împușcat?

În timp ce fata îi curăța rana cu dezinfectant, Culley răspunse întrebărilor ei, printre gemete înăbușite.

– Un om de pază... la mina lui Dyson. Mergeam noaptea acolo... tăiam conductele de ulei... la echipamentul lor. Uneori, turnam zahăr în rezervoarele de benzină dacă... n-aveam timp... pentru altceva. Mă gândeam... să-i sperii și să-i fac să se dea de gol. I-am speriat, ce-i drept. Locul ăla mișună de paznici... ca o pușcărie. Și încă n-am putut dovedi nimic.

Cat fixă noul bandaj cu două fâșii de adeziv.

– Mi-am dat toată silința...

Îndoiala se ghicea însă în ochii ei.

– Dar rana arată urât, unchiule Culley.

– Să n-aud de doctor! repetă el.

– Am să discut cu Ty, să-i explic tot ce mi-ai spus și...

– N-o să te creadă.

Culley scutură trist din cap, respingând încrederea pe care ea i-o acorda fratelui ei.

– E însurat cu fata lui Dyson. N-o să creadă nimic, în lipsă de dovezi.

– Dar ce putem face? Nu-i putem lăsa să scape nepedepsiți.

– N-are să scape, o asigură Culley. Am să găsesc eu o cale. Le-am dat deja de gândit cu acțiunile mele – acum sunt conștienți că cineva știe ceva. Trebuie să-i ținem în șah în continuare. Forțează la limită nervii unui om și până la urmă o

să cedeze. La ora asta probabil că sunt toți în alertă şi fac tot soiul de presupuneri despre motivul sabotajului. De aceea, vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui ce ți-am povestit – nici fratelui şi tatălui tău, nici flăcăului Taylor... nimănui, insistă el. Nu putem risca să se afle ceva.

– Dar...

Cat dori să protesteze, dar nu găsi nici un argument împotriva deciziei lui. Cine ar fi crezut o asemenea poveste în lipsa oricărei dovezi? Chiar ei îi venea greu să o accepte, dar era convinsă că unchiul ei vorbea din convingere.

– Îmi dai cuvântul tău?

Privirea lui sinceră caută în străfundul ochilor ei.

– Da, încuviință Cat, după o scurtă ezitare.

Îşi muşcă buzele, întrebându-se cum ar fi putut îngriji mai bine rana lui Culley.

– Am să-ți pregătesc ceva de mâncare, zise ea. Pe urmă am să mă întorc la fermă, să văd dacă pot găsi vreun medicament în cabinetul veterinarului. Mă întorc mai târziu în seara asta.

– Mai bine nu. Dacă te vede cineva, o să-ți pună întrebări şi o să intre la idei, o avertiză el.

– Trebuie să fac ceva, zise ea exasperată de refuzurile lui. Dacă te infectezi? Se opri, nedorind să meargă mai departe cu supozițiile.

– Voi avea grijă. N-o să mă vadă nimeni, îți promit. Mă pricep să mă furişez la fel de bine ca şi tine.

Încercă să strecoare o notă mai glumeață în conversația lor.

– Uiți de câte ori m-am strecurat din casă ca să mă întâlnesc cu Repp, fără să observe nimeni.

Când reveni la Homestead, situația luă din nou turnura unei teribile farse. De două ori după cină fu pe punctul de a-l chema pe Ty deoparte, pentru a-i povesti întreaga întâmplare ca pe o absurditate demnă de râs. Dar dorința de a-l proteja pe unchiul ei se dovedi mai puternică. Oricare ar fi fost motivele lui, Culley se găsea în situația de-a fi arestat pentru ceea ce făcuse; poate chiar internat din nou în ospiciu. El avusese încredere în ea, nu-l putea trăda astfel.

Cu mintea frământată de îndoieli şi suspiciuni, Cat evită cât putu compania lui Dyson sau a lui Stricklin, de teamă să nu le dea de gândit. Din fericire, erau atâția oaspeți în casă, încât nimeni nu păru să observe absența ei, atunci când fața se

ridică de la masă şi, luând cheia din biroul lui Ty, părăsi Homestead pentru a se aproviziona cu medicamente din cabinetul veterinarului..

Existau două modalităţi de transport – un vehicol de la fermă sau un cal. Dacă ar fi folosit o camionetă, exista pericolul de-a stârni întrebări privind motivul plecării ei la o oră atât de înaintată. Dreptul ei de-a face tot ce-i poftea inima, ca membră a clanului Calder, era mai degrabă fictiv. La şaisprezece ani, încă se confrunta cu o mulţime de restricţii, iar în lipsa unor motivaţii suficiente, s-ar fi putut să întâmpine un refuz. Cat n-avea chef să inventeze mai multe minciuni pentru a-şi ascunde scopurile. La ora aceea, însă, o plimbare călare n-ar fi mirat pe nimeni – deşi în felul acesta călătoria avea să dureze mai mult.

Era trecut de miezul nopţii când se înapoie la Homestead. Întunericul o silise să întârzie. Merse direct în grajd şi scoase şaua de pe cal.

Câteva lumini la ferestrele de la etaj arătau că ocupanţii casei abia se retrăseseră la culcare. Musafirii se culcau de obicei târziu, aşa că fata nu se miră să descopere că nimeni nu dormea la acea oră. Se strecură în casă şi traversă holul întunecat îndreptându-se spre scara luminată. În ciuda eforturilor ei de-a se mişca în linişte, treptele scârţâiau când şi când sub greutatea trupului ei.

Ajunsă pe palier, fata porni încet de-a lungul balustradei, unde duşumeaua era mai puţin uzată şi nu scârţâia la orice pas. Uşa camerei pe lângă care tocmai trecea se deschise şi Cat se întoarse brusc, cu o tresărire vinovată. Inima îi sări în gâtlej în clipa când se trezi că priveşte în ochii opaci ai lui Stricklin. Câteva secunde, Cat se opri în loc, copleşită de panică.

Ora târzie a acelei întâlniri şi faptul că toţi ceilalţi musafiri se retrăseseră în dormitoarele lor, o făcu să întrevadă deodată probabilitatea ipotezei lui Culley. Omul acesta îi apăruse dintotdeauna ca un personaj extrem de ciudat; acum vechea impresie căpătă o latură aproape înfiorătoare.

– M-ai speriat, se forţă să zâmbească, rostind un adevăr. Credeam că m-au prins.

Cat îl privi cu un surâs sugestiv, sperând că omul se va lăsa înşelat de implicaţia pe care încercase s-o dea vorbelor

ei, anume că se întorcea de la una din întâlnirile secrete cu Repp.

Colțurile gurii lui se curbară în sus, dar Cat nu era prea sigură că era vorba de un zâmbet.

– Mă duceam jos să văd dacă pot găsi o carte să citesc.

Stricklin vorbea la fel de încet ca ea, evitând să comenteze explicația ei vagă.

Cat se temu să prelungească discuția, de teamă că suspiciunile pe care i le inoculase Culley ar putea-o face să se comporte anormal. Nu dorea însă nici să dispară din fața lui ca un iepure speriat.

Un mic zgomot venit dintr-una din camere îi oferi scuza necesară. Se uită în direcția zgomotului şi şopti repede:

– Noapte bună.

Apoi se strecură repede de-a lungul palierului spre dormitorul ei. Odată ajunsă acolo, Cat se lipi cu spatele de uşa închisă şi aproape că izbucni într-un hohot isteric de râs, fericită că scăpase cu bine.

Stricklin coborî încet treptele; mintea lui analiza mecanic fiecare detaliu pe care îl înregistrase în decursul acestei întâlniri fugitive – părul de cal de pe pantalonii ei prăfuiți, timpul îndelungat pe care Cathleen şi-l petrecuse în afara casei, teama din ochii ei. Festele vindicative de la mină erau exact genul de chestii la care visa de obicei un adolescent. Singur în cabinetul de lucru, Stricklin formă numărul de telefon de la mină. Şeful grupului de pază răspunse imediat.

– Stricklin la telefon. A fost linişte în seara asta? întrebă el.

– Absolut, îl asigură paznicul. Locul e luminat ca ziua. Nimeni nu se poate apropia la treizeci de picioare încoace, fără să-l vedem.

– Bine.

După ce puse receptorul înapoi în furcă, Stricklin rămase pe gânduri în fotoliul său, curățându-şi unghiile. Spera că Dyson avusese dreptate. În jocul lor defensiv reuşiseră să blocheze pentru moment strategia inițială a inamicului, acum aşteptau următoarea mişcare, conştienți că avea să revină; lui Stricklin îi lipsea însă capacitatea partenerului său de-a anticipa unde şi când anume.

28

La început, se văzu doar o pată vânătă pe cer şi se auzi bubuitul domol al tunetului în depărtare. Apoi norii negri veniră să întunece soarele cu acea violenţă tipică furtunilor de câmpie. Aerul fierbinte se răci brusc, îndulcit de mirosul ploii. Vântul muri şi o linişte absolută se aşternu peste pajişte.

Întunericul se lăsă rapid şi aerul fu spintecat brusc de fulgere întretăiate, limbi alb-albăstrii dansând o adevărată horă a morţii deasupra pământului.

Fulgerele şi tunetele se dezlănţuiră în şir, zguduind colinele, iar ploaia se porni să curgă în torente. Natura se desfăşura în toată violenţa ei dramatică şi înfricoşătoare. După cincisprezece minute, totul încetă.

La treizeci de mile depărtare de sediul Triple C, atmosfera nu înregistrase decât un abur de ploaie.

În picioare, sub adăpostul pentru nutreţ, Ty privea dezastrul pe care-l lăsase în urmă furtuna. Într-un colţ, zăceau înghesuite cadavrele a zece juncani; fulgerele şi tunetele stârniseră panică între vite care se călcaseră practic în picioare, răsturnând în învălmăşeala lor o bucată de gard. În goana lor, animalele se năpustiseră peste maşina sofisticată de hrănire, trântind-o la pământ; micul transportor de grăunţe fusese de asemenea lovit şi ploaia care în mod vizibil pătrunsese în instalaţie îl făcea inutilizabil pe viitor.

Costurile acestor stricăciuni se anunţau ridicate, nici unul din utilaje nefiind asigurat. Teoria fusese întotdeauna că Triple C era îndeajuns de mare pentru a absorbi orice pierdere. În ultima vreme, însă, se apelase prea des la aceste rezerve. Nu mai exista nimic care să amortizeze această nouă lovitură.

– Nu ştiu ce să spun, Ty, zise sumbru Arch Goodman când Ty îl convocă pentru a discuta problema. Am să te anunţ câte grăunţe am putut salva. Cu preţurile din ziua de azi, dacă ar fi să mai cumpărăm grăunţe, nu ne-am mai scoate banii din vânzarea de vite. O să sfârşim prin a ne încurca şi mai mult.

– Va trebui să îngrăşăm grosul cirezii cu iarbă şi să le trecem pe grăunţe doar cu câteva săptămâni înainte de vânzare.

Părea unica alternativă viabilă, deşi în felul acesta vitele n-aveau să fie vândute la preţul maxim.

Circumstanţele îl împingeau tot mai mult spre o altă decizie.

– Ai să iei mai puţin pe ele în cazul ăsta, îl avertiză Arch rostind cu voce tare ceea ce Ty cunoştea deja.

– Crezi că nu ştiu? răspunse acesta enervat.

Goodman se crispă uşor la tonul aspru al lui Ty.

– Se pare c-au reuşit să găsească restul de vite, zise el rece, arătând spre cei trei călăreţi care mânau un grup restrâns de animale înspre adăposturi.

– Mă duc să le deschid poarta.

Cu buzele strânse Ty se mulţumi să încline din cap şi mască tăcerea aprinzându-şi o ţigară, în timp ce omul se depărta. Scuturâ băţul de chibrit şi îl lăsă să cadă pe pământul îmbibat de apă. Un camion intră în curte şi oamenii se apucară să încarce cadavrele vitelor. Ty îi lăsă să-şi facă treaba şi se apropie de gard pentru a urmări operaţiunea celorlalţi cowboy sosiţi cu grupul de vite rătăcite. Una din acestea şchiopăta. Celelalte slăbiseră probabil cu câteva livre în urma alergăturii. Câteva livre valoroase! Ty sări de partea cealaltă a gardului şi rămase să privească, instalat pe prima bancă. Fără vreun efort conştient o descoperi pe Jessy printre cei trei călăreţi. După ce poarta se închise în urma ultimului juncan, Ty se opri în aşteptare. Se părea că în ultima vreme îi era dat să ia numai decizii neplăcute.

Jessy ieşi din rândul călăreţilor, se apropie de gard şi descălecă. Părul lung, de culoarea caramelei, îl avea adunat într-un coc sub pălărie, ceea ce îi scotea în evidenţă conturul gingaş al gâtului. Jessy îl privi cu ochii ei limpezi, apoi îi arătă c-un gest scurt adăposturile.

– A fost o furtună straşnică!

– Mda, încuviinţă el.

Privind-o şi ascultând vorbele acelea convenţionale, Ty încercă senzaţia că între ei doi puţine lucruri se cereau rostite. Trebuia totuşi să spună ceva, pentru a pecetlui încheierea.

– O problemă în plus, nu-i aşa? zise Jessy, privind din nou distrugerile cauzate de furtună.

– Aşa e.

Ty se căznea să găsească un mod delicat prin care să-i aducă la cunoştinţă lui Jessy decizia lui.

– În ultimul timp au existat nemulţumiri printre băieţi. Unii nu sunt tocmai bucuroşi de schimbările survenite.

Jessy se agăţă cu mâinile înmănuşate pe marginea gardului şi se legănă uşor într-o parte şi-ntr-alta, într-un joc degajat.

– Se plâng că trebuie să-şi petreacă mai mult timp cu musafirii decât îngrijind de vite.

– Au noroc că încă mai au de lucrat, veni răspunsul iritat al lui Ty. Abia mai reuşesc să acopăr cheltuielile de salarizare pentru toţi angajaţii, la ora actuală. S-au plâns cumva de condiţiile de muncă?

– Nu. N-am auzit decât nişte discuţii. M-am gândit să-ţi spun, în caz că nu ţi s-a adresat nimeni până acum, răspunse Jessy înălţând cu nepăsare dintr-un umăr. Şi, într-adevăr, Ty reacţionă cu neplăcere aflând că existau reproşuri în rândul angajaţilor săi fără ca el s-o ştie.

– Nu prea îmi stă în putere să schimb situaţia.

Jessy îl privi printre pleoape. Simţi instinctiv că bărbatul pierduse contactul cu anumite lucruri de bază, ceea ce nu era de mirare, cu presiunile şi responsabilităţile din ultima vreme, la care se adăuga şi fluxul constant de musafiri de la Homestead.

Jessy încercase să-şi justifice absenţa lui din ultimele săptămâni punând-o pe seama acestor motive. Acum însă, privindu-l, ghici că dincolo de bariera invizibilă pe care Ty o interpunea între ei doi, existau şi alte explicaţii.

– Îmi închipui că nu, spuse ea.

– Jessy...

Ceva din vocea lui îi îngheţă inima; Jessy îşi adună forţele pentru a asculta urmarea.

– Între noi a fost un lucru minunat. Ty folosea timpul trecut.

– Aşa e, a fost. Se întoarse şi-l privi direct. Iar eu nu regret nimic.

Ty avea anumite regrete, dar i se părea inutil să le rostească.

– N-am intenţionat nici un moment să te rănesc, spuse el. Ştiu c-am făcut-o.

– Nu contează. Jessy clătină încet capul, cu o umbră de zâmbet trist în colţul gurii. Am ştiut dintotdeauna că ea e pe primul loc.

Lacrimi amare o ardeau în străfundul ochilor. Se uită departe, spre orizont, în timp ce se străduia să se controleze.

– Cred că ar fi mai bine să-mi fac lichidarea la sfârşitul lunii. Mi-ai spus odată că pot să plec sau să rămân, după cum mi-e voia. Acum e rândul meu să îţi spun acelaşi lucru.

Ty nu dorea în ruptul capului s-o ştie în altă parte decât acolo, unde o putea vedea mereu şi unde era sub protecţia lui, dar n-avea dreptul să-i ceară asta.

– Mulţumesc, Ty. O ustura gâtul, dar mânia îi impunea să-şi păstreze calmul. E mai bine să mă întorc la lucru, înainte de a se spune că trândăvesc pe cheltuiala şefului.

Încălecă iar, ţinându-şi fruntea sus.

Era unicul mod prin care putea să-şi mascheze tremurul bărbiei. O durea să respire; o durea să trăiască. Cu mulţi ani în urmă, mama ei o învăţase că nici o femeie nu-şi putea înfrânge propria singurătate. Era o luptă necontenită, mai cu seamă în acele ţinuturi pustii.

Privind-o cum se depărta, Ty se gândi că nu cunoscuse în viaţa lui o femeie mai sinceră. Jessy nu-l obligase niciodată la nimic, nu-i ceruse să facă promisiuni şi nici nu-l acuzase în vreun fel. Fusese onestă cu el, aşa cum era cu propriile ei sentimente. Ty se simţi întrucâtva înjosit. Dar frumuseţea înfocată a Tarei îl aştepta, acel gen de frumuseţe în jurul căreia de obicei bărbaţii îşi ţes visurile.

Parcursese jumătate din drum, când dădu cu ochii de Cathleen, udă leoarcă şi călărind la mică distanţă înaintea camionetei lui.

Ty îşi apropie maşina de ea şi încetini.

– Te-a prins furtuna? Zâmbi la vederea hainelor ei muiate de ploaie.

– Cum de-ai ghicit? făcu ea sarcastic, udă şi amărâtă.

– Leagă-ţi calul în spate şi vino în cabină, o invită el.

Cat nu aşteptă să i se repete de două ori; descălecă şi legă frâul calului de bara de protecţie, apoi se căţără în cabină.

– Ţi-e frig? o întrebă Ty.

– Nu. Doar că sunt udă.

Totul părea să se lipească de ea în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă pe banchetă.

– Traversam fâşia aia de teren deschis dintre poarta lui Culley şi râu când s-a pornit prăpădul. Am încercat să mă adăpostesc sub copaci, dar ploaia m-a făcut leoarcă înainte să ajung acolo.

– Ai fost din nou la Culley?

Ty conducea încet, uitându-se din când în când în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că totul era în regulă cu animalul legat de camionetă.

– Săptămâna asta l-ai vizitat aproape în fiecare zi.

Ea îşi muşcă buzele cu nervozitate. Nimeni nu făcuse vreun comentariu până atunci. Şi îşi închipuise că ieşirile ei trecuseră neobservate.

– Culley... nu s-a simţit prea bine.

– De ce nu mi-ai spus? se încruntă Ty.

– N-a fost nimic grav, doar o gripă uşoară, zise ea repede. Astăzi era deja pe picioare. Cred că i-a făcut plăcere să-i port de grijă, de aceea i-a trebuit atâta să se însănătoşească.

– Mai mult ca sigur, încuviinţă fratele ei, zâmbind vag, în timp ce-şi muta gândurile spre probleme mai serioase.

*

Punând înapoi receptorul, Dyson îl convocă pe Stricklin în biroul său. Pregătise deja băuturile şi plasă un pahar în mâna partenerului lui imediat ce acesta îşi făcu apariţia.

– Ce-i asta? întrebă Stricklin uitându-se cu privirea lui inexpresivă la pahar.

– Ai auzit vorba aia veche după care veştile proaste circulă cu o viteză de trei ori mai mare decât celelalte? Ei bine, e valabil şi pentru veştile bune, declară Dyson, ciocnind paharul cu el. În primul rând au trecut aproape două săptămâni de când n-am mai avut nici o problemă pe şantier. În al doilea rând, am primit aprobarea pentru exploatarea minieră de pe

parcela lui Calder. Şi – în al treilea rând – Dyson făcu o pauză pentru efect:

– Adineauri am vorbit cu Ty la telefon. S-a gândit la propunerea mea şi zice că vrea să vină încoace ca să discutăm mai detaliat.

– A spus el asta?

Stricklin era mai puţin grăbit decât Dyson să sărbătorească evenimentul.

– Am făcut un târg.

Înălţă paharul spre Stricklin, apoi sorbi şi afişă un zâmbet larg.

– Şi acum o săptămână erai atât de îngrijorat! Îl certă el pe acesta. Erai atât de convins că Ty are motive de reţinere. Ţi-am spus că n-avea de ce să fie suspicios. Avem un regat de cărbune şi apă suficientă, acum că el şi-a unit forţele cu ale noastre.

– Poate mai există un motiv pentru care vrea să ne atragă în Montana. Poate doar se foloseşte de acest prilej, sugeră Stricklin, evaluând cu grijă, mental, fiecare posibilitate.

– Nu. Dyson scutură capul arătând că nu se îndoia de adevărul spuselor sale. E de acord cu afacerea. Acum, Chase ieşind din joc, totul se întâmplă după cum mă aşteptasem.

– Da. Stricklin sorbi absent din paharul său şi făcu o pauză; apoi sorbi iar, cu o mină întrucâtva mai încrezătoare.

– Am să refac programul pentru săptămâna aceasta, ca să putem pleca în Montana mâine dimineaţă.

*

Cat se uită în urma limuzinei care ieşea pe poarta înaltă de la Homestead, avându-l la volan pe fratele ei şi pe banchete pe E.J. Dyson şi pe partenerul acestuia, Stricklin. Cei trei fuseseră practic nedespărţiţi, din clipa când avionul particular al lui Dyson aterizase la Triple C., în ziua anterioară. Fetei îi venea tot mai dificil să creadă că aceşti doi parteneri ar fi putut pune la cale o faptă atât de mârşavă ca aceea descrisă de unchiul ei. Îl cunoştea pe Dyson de când era mică, la fel şi pe Stricklin; chiar înainte ca Ty să se căsătorească cu Tara, Dyson fusese prietenul familiei. E adevărat că tatăl ei se opusese ferm exploatărilor de suprafaţă, dar respectul rămăsese reciproc. Nici una din suspiciunile unchiului ei nu părea plauzibilă. Cat ştia cât de mult o iubise Culley pe mama ei – aproape c-o venerase. De

aceea, era convinsă că bietul om încerca acum să găsească un vinovat pentru moartea lui Maggie, acesta fiind singurul mijloc prin care se putea împăca cu ideea.

– Cat, ce se întâmplă cu tine? Vocea enervată a lui Repp o smulse din gânduri.

Se întoarse pe jumătate spre el şi-i spuse cu glas confuz:

– Scuză-mă. Mă gândeam...

Ochii lui negri se străduiau să pătrundă în miezul gândurilor ei pentru a afla sursa acelei preocupări. Cat ar fi dorit să-i povestească îngrozitorul secret pe care i-l încredinţase Culley, dar se temea că nu va fi crezută. Privirea ei îngândurată îl nemulţumea pe Repp. Cu o săptămână în urmă, Cat îl asigurase că gelozia lui era complet neîntemeiată, totuşi acum ceva părea s-o frământe, iar lui refuza să-i spună ce anume.

– La ce te gândeşti? o provocă Repp. La tatăl tău? Mi-ai spus că ultima oară când l-ai văzut se simţea mult mai bine.

– Aşa e. Spunea că simte o amorţeală în picioare, dar doctorul îl încurajase explicându-i că acesta era un semn că-şi recăpăta simţurile.

Mai avea încă de suportat multe operaţii şi terapii. Refacerea completă era încă un aspect la care abia îndrăznea să viseze.

Deşi ar fi dorit să-i povestească tatălui ei câteva din lucrurile care o frământau, n-avusese încă ocazia, fiindcă de fiecare dată când mergeau în vizită, Ty era acela care capta întreaga conversaţie cu amănunte despre problemele fermei.

– Atunci ce te preocupă?

– Nimic, ţi-am spus.

Cat încercă să râdă voind să-şi alunge senzaţia supărătoare pe care i-o produceau întrebările lui; se uită peste umărul lui Repp la camioneta oprită la câţiva metri distanţă. Cowboy-ul de la volan ambala nerăbdător motorul.

– Mai bine du-te. Te anunţ despre petrecere sâmbătă seara.

– Aşa să faci, răspunse scurt Repp.

Îl irita refuzul ei încăpăţânat de-a admite că era ceva în neregulă, când el vedea foarte bine adevărul. Se duse la camionetă şi îşi luă locul alături de şofer, fără să-i mai arunce vreo privire lui Cat; fata se uita fără ţintă în direcţia pistei de aterizare. Poate era încă tulburată de moartea mamei ei, încercă el să-şi imagineze sursa toanelor lui Cathleen.

Cat nu ieşise cu intenţia de-a merge la aeroportul privat, dar când zări hangarul, porni către el, atrasă de memoria acelei nopţi fatidice. Soarele de amiază cocea pista netedă de aterizare, creând valuri ondulate de căldură deasupra acoperişului de tinichea.

Ajungând în hangar, Cat se opri deodată, speriată de sunetul metalic al unui obiect scăpat de cineva pe podea.

– Cine-i acolo? întrebă ea.

Din spatele avionului cu două motoare parcat lângă perete se ivi capul unui om. Era pilotul lui Dyson, aparent tot atât de surprins ca şi ea.

– Bună, o salută el. Nu te-am auzit venind.

Cat se strecură pe sub aripa aparatului de zbor şi veni lângă el.

– Ce faceţi aici? se interesă ea curioasă.

Omul era îmbrăcat într-o salopetă pătată de ulei şi avea la picioare o cutie cu unelte mecanice.

– Verificam motorul.

Ochii lui albaştri şi talia suplă îl făceau să arate mai tânăr decât cei patruzeci şi ceva de ani pe care îi avea în realitate. Meseria lui era să zboare, aşa că îşi văzu în continuare de treabă, răspunzând doar cu jumătate de gură la întrebările fetei, în vreme ce toată atenţia sa era concentrată asupra motorului.

– Stricklin a avut impresia că nu suna prea bine ieri când am zburat încoace. A devenit extrem de nervos în materie de siguranţă, vrea să fie verificat totul de câte două-trei ori. Parcă n-aş zbura şi eu împreună cu ei în păsărica asta.

– Mă întrebam ceva. Poate mă puteţi ajuta să aflu răspunsul.

Cat îşi muşcă şovăielnic buzele, încercând să formuleze cu prudenţă întrebarea.

– După ce un avion s-a prăbuşit, se poate afla ce anume i-a cauzat căderea?

– Păi... de obicei se reconstituie aparatura din fragmentele rămase. Un mecanic bun îşi poate da seama ce anume s-a distrus la impact şi care au fost defecţiunile anterioare prăbuşirii avionului, presupunând că motivul e de natură mecanică.

Făcu o pauză pentru a-şi şterge mâinile cu o cârpă; apoi închise capacul de deasupra motorului.

– Acum, în cazul accidentului pe care l-au suferit părinţii tăi atunci când s-a rupt conducta, uleiul trebuie să se fi împrăştiat peste tot.

– Dar... s-ar putea determina cauzele care au produs fisura?

Pilotul înalță din sprâncene la această întrebare. Se gândi câteva secunde, apoi ridică din umeri într-un gest imparțial.

– Îmi închipui că da. Însă nu văd ce s-ar rezolva cu aceasta, în afară de faptul că ar vrea să evidențieze vreo defecțiune de fabricație sau ceva de genul acesta.

– Vreți să spuneți că, odată descoperită cauza accidentului, nu se merge mai departe cu investigațiile... decât dacă există motive să se creadă că e ceva necurat la mijloc?

Mici cute de îngrijorare apărură pe fruntea fetei.

– Rezultatul se stabilește pe baza unui set de informații. Se cercetează resturile aparatului, declarațiile martorilor oculari și, în cazul acesta, declarația tatălui tău, care pilota avionul și putea constata o bruscă scădere a presiunii uleiului.

Omul se foi încurcat.

– Ceea ce s-a întâmplat rămâne acum de domeniul trecutului. Concluziile au fost trase și cazul s-a închis. Avioanele particulare cad tot timpul. Nu e ca-n situația când se prăbușește un avion de pasageri; acolo, fiind vorba de mai multe vieți, de obicei se deschide o anchetă.

– Înțeleg, murmură Cat gânditoare, apoi se forță să zâmbească. Aveți dreptate, desigur.

– Ascultă, eu... Pilotul era derutat de întrebările ei referitoare la accident; se temea ca răspunsurile lui nu reușiseră s-o asigure că investigația se desfășurase cu suficientă seriozitate.

– Nu, nu-i nimic, îl întrerupse ea. Înțeleg.

El ezită și cercetă cu atenție chipul fetei; apoi se uită la mâinile sale murdare.

– Cred că aș face mai bine să mă spăl. Mi-a intrat ulei pe sub unghii. Durează destul de mult ca să le curăț.

O secundă, Cat revăzu cu ochii minții o imagine din seara aceea: Stricklin așezat pe fotoliul din bibliotecă, curățându-și unghiile cu un briceag *murdar!* Aproape că uitase cu desăvârșire acea întâmplare – comentariul pilotului avusese darul să i-o amintească. Deși nu se putea spune c-a obținut o dovadă, totuși...

– La revedere, îi spuse ea pilotului și părăsi hangarul îndreptându-se iute spre Homestead.

În camera de zi nu se afla nimeni; Tara și cu noua menajeră păreau ocupate în altă parte. Cat se furișă în cabinet și închise ușile.

Era hotărâtă să afle o dată pentru totdeauna dacă suspiciunile unchiului ei privind cauza accidentului meritau luate în seamă.

Trebui să formeze câteva numere până să dea în sfârşit de persoana care se ocupase de cazul tatălui ei.

– Da, îmi amintesc acel accident, o asigură omul. Am terminat investigaţia şi am clasat cazul acum câteva luni. A fost o defecţiune mecanică, dacă îmi amintesc bine, o conductă de ulei fisurată.

– Dar ce anume a cauzat-o?

Mâna ei strângea cu nervozitate receptorul. Cat percepu ezitarea omului de la celălalt capăt al firului.

– V-aţi putea da seama dacă a umblat cineva la ea? – să zicem dacă a tăiat-o parţial...

– Nu cred că... Vocea interlocutorului ei suna pregătită să respingă ideea.

– Vă rog! îl întrerupse Cat înainte ca acesta să-şi termine fraza. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

– Sunteţi conştientă de ce sugeraţi?

– Da, spuse ea ferm. Sugerez că o persoană a cauzat în mod deliberat prăbuşirea avionului.

*

– Îţi mărturisesc Ty, că nimic nu m-ar bucura mai mult decât dacă am fi cu toţii de acord asupra aceleiaşi zone de exploatare, declară Dyson în vreme ce îşi luau locurile la masă în aşteptarea cinei.

Cred că am selectat cea mai potrivită porţiune de parcelă pe care vom construi noua fabrică de prelucrare a cărbunelui. Avem o sursă suficientă de apă la numai câţiva paşi şi, ceva mai încolo, un filon de cărbune de cea mai bună calitate. În primii ani, putem săpa în cerc, în jurul fabricii, pentru ca operaţiunea să fie cât mai eficientă şi mai economică – şi, totodată, foarte profitabilă.

– La cât timp de la debut crezi că afacerea va începe să devină rentabilă? se interesă Tara, apoi îi făcu un semn servitoarei să umple paharele cu vinul alb din sticlă.

Îi zâmbi lui Ty... ochii ei negri străluceau de mândrie şi încântare.

– Tocmai aici e surpriza! Dyson se agita cuprins de vervă. Cu operaţiunile existente din zona lui Stockman avem deja la

dispoziție oamenii și mașinile cu care să începem lucrul imediat ce amenajăm drumurile de acces către șantier. Construcția fabricii o să ne ia ceva timp, dar până atunci vom folosi întreprinderea existentă. Banii vor începe să curgă aproape imediat.

Cat ascultase aceste detalii doar în parte, fără a da importanță cuvintelor care se rosteau la masă. Mintea ei continua să fie preocupată de conversația telefonică din ziua aceea; pe de altă parte, încerca să-și ascundă dezinteresul pentru a nu părea prost crescută. Întinse mâna după șervet, îl despături și și-l întinse pe genunchi.

– Întrucât avocatul tău urmează să ne înfățișeze mâine contractul pentru semnare, zise Dyson înălțând paharul cu vin, cred că nu e deloc prematur să ciocnim în onoarea noii noastre relații parteneriale, ce spui, Ty?

Cat tresări, devenind atentă deodată. Surpriza o făcu să scape furculița de salată care căzu cu zgomot pe podea.

– Mă scuzați, bâigui fata când ochii tuturor se fixară asupra ei. Ca să-și înfrângă stânjeneala se uită la Ty.

– Ce înseamnă acest parteneriat?

– E.J. și cu mine ne lansăm în afaceri cu cărbune, răspunse calm fratele ei.

Trăsăturile lui viguroase exprimau o decizie irevocabilă. Ty înălță la rândul lui paharul către Dyson.

– Aștept ziua asta din clipa căsătoriei tale cu Tara.

Dyson arăta nespus de satisfăcut de propria lui realizare și Cat îl studie curioasă, remarcând în tăcere nota de premeditare pe care părea s-o conțină afirmația lui. Privirea ei lunecă spre Stricklin și coborî imediat când descoperi că acesta o urmărea la rândul lui din dosul lentilelor groase ale ochelarilor. Torturată de îndoieli și bănuieli neconfirmate, Cat nu mai spuse nimic. Tot restul serii a fost nevoită să asculte discuțiile lor despre cărbune, tonajul potențial care urma a fi exploatat anual, negocierile de vânzare cu diversele companii consumatoare, profiturile care aveau să rezulte. În tot acest timp, Cat se simțea furnicată de o neliniște crescândă la gândul că fratele ei urma să facă afaceri cu acești oameni, care puteau fi responsabili de moartea mamei ei.

La terminarea cinei, Cat reuși să-l interpeleze pe Ty înainte ca acesta să-i urmeze pe ceilalți musafiri în camera de zi, unde se servea cafeaua.

– Nu poți să faci asta, îi zise ea pe un ton scăzut, dar insistent. Nu se poate să faci afaceri cu ei, Ty.

– Dar înțelegerea s-a făcut, spuse el. Privirea lui părea încrâncenată, deși își păstra cumpătul.

– Încă n-ai semnat contractul, îi aminti ea. Nu e prea târziu să te răzgândești.

Știa că trebuia să-i furnizeze și un motiv. Fără vreo dovadă, însă, nu îndrăznea să-i aducă la cunoștință bănuielile ei, mai ales că unchiul Culley o avertizase că nu avea să fie crezută.

– Știi părerea tatei despre exploatarea *minieră*. Nu poți face una ca asta.

– Din punct de vedere financiar, n-am de ales, răspunse el printre dinți. Eu conduc, Cathleen. Ai fost cu mine la spital duminica trecută. L-ai auzit pe tata zicând că de acum încolo puterea de decizie îmi aparține. Am datoria să obțin bani după cum cred de cuviință – și asta am să și fac. În afaceri nu e loc pentru sentimentalisme, Cat, deși probabil că ești încă prea tânără ca să înțelegi asta.

– Nu-i numai asta, protestă Cathleen. Dar dacă ți-aș spune că...

– Ty? Tara își făcu apariția în prag. Nu vii să servești cafeaua cu noi?

Se uită la trăsăturile încordate ale lui Ty și la expresia rugătoare de pe chipul surorii lui.

– Care-i problema, Cathleen?

Tara surâse cu indulgență.

– Nu reușești să-l îndupleci pe Ty să prelungească petrecerea de sâmbătă seara peste miezul nopții? Am să discut cu el despre asta. Între timp, intenționez să ți-l răpesc. Tata dorește să pună la punct o mulțime de detalii împreună cu el.

Scăpase șansa, acum nu mai simțea impulsul de a-i povesti despre suspiciunile ei și ale lui Culley. Văzând-o pe Tara, Cat înțelese că fratele ei n-avea să accepte nici o acuzație împotriva tatălui acesteia. Și apoi, chiar ea însăși avea destule îndoieli.

29

Nu se dădu nici o înştiinţare, nimeni nu făcu vreun anunţ. Dar de cum apăru un inginer care să traseze graniţele noii şosele, vestea se împrăştie ca vântul în toate direcţiile pe domeniul Triple C.

Camioneta frână brusc dinaintea reşedinţei Calderilor şi Jessy sări de la volan, urcă treptele şi intră fără să bată la uşă. Furia era întipărită pe fiecare muşchi al feţei ei prelungi şi-i clocotea în vene, în clipa când i se adresă primei persoane care îi ieşi în cale.

– Unde e Ty? Vreau să-l văd.

Tara o privi rece şi-i zise cu dispreţ controlat.

– Nu cred că el vrea să te vadă pe tine.

– Nu dau doi bani pe ce vrea el, iar tu ascunde-ţi ghearele – răspunse Jessy, care n-avea timp pentru gelozii mărunte. Mi-am înaintat deja demisia şi plec la sfârşitul lunii. Unde e? În cabinet?

– E ocupat.

Tara încercă să-i blocheze drumul către uşa închisă a cabinetului, dar Jessy trecu nepăsătoare pe lângă ea, zicându-i peste umăr:

– N-o să dureze mult.

Cearta lor atrăsese deja atenţia lui Ty. Acesta tocmai se ridicase de la birou în clipa când Jessy dădu buzna înăuntru; făcând câţiva paşi spre mijlocul încăperii, femeia se opri cu mâinile pe şolduri, într-o atitudine provocatoare.

– Aş dori să ştiu doar un lucru, zise ea cu glas aspru şi sec, ca şi privirea ochilor ei căprui. E adevărat?

Urmară câteva momente de linişte. Ty se uita nelămurit la ea. Apoi bărbatul păru să înţeleagă şi plecându-şi privirea se întoarse pe jumătate spre birou şi culese un teanc de dosare.

– Da, e adevărat. Triple C şi-a reorientat activitatea spre exploatările de cărbune.

Tensiunea din birou deveni densă şi apăsătoare.

– Nu mi-a venit să cred când am auzit, rosti într-un sfârşit Jessy. Credeam că eşti un Calder. Credeam că simţi ceva pentru pământul ăsta.

Decizia lui stârnise un val de nemulţumire printre veterani. Ty era agasat să constate că oamenii îşi reluaseră vechiul comportament rezervat faţă de el, silindu-l să se simtă ca un străin, în vreme ce unicul lui interes era să salveze Triple C. Supărarea lui se revărsă deodată împotriva lui Jessy.

– Mai doreşti ceva?

– Da, vreau să mă urmezi în maşină. Vreau să-ţi arăt ceva, zise ea fără să se lase intimidată.

– Acum sunt ocupat.

Ty nu dorea să-şi dispute cu ea deciziile. Prefera să uite orice conflict de acest fel.

– Nu eşti atât de ocupat încât să nu-ţi poţi permite o pauză de o oră, îi zise ea cu vocea vibrând de mânie. Ţi-am cerut eu vreodată ceva, Ty? continuă ea şi, când îl văzu că ezită, adăugă.

– Ei bine, îţi cer *asta,* acum!

Ty scoase un oftat greoi.

– Bine, se învoi el. Merg cu tine.

Cu un gest nervos, Ty puse dosarele înapoi pe birou, îşi înfundă pălăria pe cap şi porni în urma femeii spre ieşire. Tara apăru imediat lângă el, încercând subtil să-l reţină.

– E vorba de afaceri, Tara.

Ty ignoră protestele voalate ale soţiei lui şi ieşi din casă alături de Jessy.

Nu schimbară nici un cuvânt; Jessy se instală la volan, iar el veni lângă ea, pe locul pasagerului. Camioneta se puse în mişcare şi se depărtă de Homestead pe şoseaua care ducea în zona de est a fermei. În tot acest timp, Jessy nu întoarse nici o secundă capul spre el, arătându-i doar profilul ei puternic conturat, pielea bronzată a obrajilor şi ridurile subţiri din coada ochiului.

O vreme, nu se auzi decât şuieratul vântului pe deasupra capotei şi hârâitul puternic al motorului. În spatele lui Ty, ţeava unei puşti fixate în fereastra din dos a camionetei – o măsură de

precauție specifică oricărui vehicul de fermă – scotea un zdrăngănit constant în contact cu suportul de metal.

Ty își scărpina mustața; câmpiile îngălbenite de soarele verii se rostogoleau la fereastra lui, vârstate ici-colo cu petice de albastru, acolo unde relieful abrupt lăsa să se vadă cerul.

Ty încerca să ghicească destinația aleasă de Jessy.

– Unde mergem? întrebă el în cele din urmă, când mașina părăsi șoseaua principală, intrând pe un drum prăfuit și accidentat.

– Aproape am ajuns, răspunse ea la fel de laconic.

Drumul dispărea într-un lan de buruieni pline de ghimpi. Camioneta se opri, nemaiputând să înainteze; în jur se întindea pustiul.

Jessy stinse motorul și coborî fără a-i da vreo explicație lui Ty. Enervat, Ty deschise portiera și sări jos. I se păru că se afla în mijlocul unui maidan de gunoaie vechi. Printre buruieni, se zăreau bucăți de lemn putred și fâșii rupte de carton gudronat. Dezgustat, Ty făcu eforturi să-și tempereze iritarea.

– Vezi pe unde calci, îl sfătui Jessy. Pe undeva pe aici e o cisternă veche îngropată.

– Unde ne aflăm? o întrebă el privind-o pieziș.

– Aici este locul unde trăia pe vremuri bunica ta, îi spuse Jessy.

Ty se uită din nou la resturile împrăștiate din jurul său. Cunoștea puține lucruri despre bunica sa, în afară de faptul că aceasta murise cu puțin timp înainte de nașterea lui Chase. Faptul acesta avea darul de a-l irita și mai mult.

– Bunica ta avea în stăpânire parcela asta. Pe vremuri, cei ca ea erau numiți *„venetici"* sau *„cuibăriți"*. Privirea ei scrută din nou câmpia cu iarba pipernicită și arsă. Am vrut doar să-ți arăt ce-au putut să facă plugurile din acest pământ, cândva acoperit de o iarbă tot atât de deasă și de înaltă ca aceea de la Triple C.

Jessy strânse buzele cu mânie. Stătea dreaptă în fața lui Ty, cu o expresie de resemnare rigidă pe chip. Când îl privi din nou, bărbatul observă încă o dată ochii ei limpezi și trăsăturile regulate și puternice ale feței ei lipsite de orice umbră de machiaj.

– Privește, îi ordonă ea. Află că așa se întâmplă atunci când spinteci pământul ăsta. Se macină, îl spulberă vântul și-l arde

soarele; nici măcar buruienile nu-l mai pot ține pe loc. Trei sute de acri abia dacă ajung să întrețină o vacă.

– E nevoie să fie însămânțat... reabilitat, răspunse Ty impresionat de starea terenului, mai dezolant decât un deșert.

– Crezi că nu s-a încercat? Milioane de acri de teren au fost distruse în același fel.

Vocea ei vibra de o revoltă greu controlată.

– Iarba n-a mai crescut la fel. S-a încercat cu soiuri noi de plante; unele mai rezistente s-au prins, dar a fost nevoie de multă muncă și apă. Au trecut cincizeci de ani de atunci și locul a rămas în starea în care-l vezi. Vrei să distrugi pământul pentru cărbunele de dedesubt? Distruge-l, dar nu te gândi doar la folosul tău, ci la copiii tăi!

– Dumnezeule, Jessy! Știi doar că n-am încotro! răbufni el, exasperat de presiunea crescândă a criticilor lui Jessy. Am nevoie de banii ăștia ca să salvez ferma.

– Care fermă? răspunse ea. Când o să scoți tot cărbunele, ai să te trezești că n-a mai rămas nici urmă din vechea fermă. Ca să salvezi un loc în care n-o să mai rodească nimic treizeci de ani după aceea?

– Mi se pare că nu înțelegi, spuse el pe un ton abia stăpânit.

– Nu, tu nu înțelegi! strigă Jessy. Vrei să faci asta pentru bani – pentru profit. E o afacere, zici tu. E progres. Ți s-a încredințat o moștenire, Ty. O tradiție care a plasat întotdeauna ca loc de frunte grija pentru pământ și pentru oameni. Iar tu ai să pierzi și pământul și oamenii, fiindcă îți închipui că banii sunt mai importanți. Oamenii au construit ferma asta. Nu poate fi distrusă decât atacând-o dinăuntru. Iar tu reprezinți inima ei. Dacă inima nu e bună, restul va muri în cele din urmă cu-ncetul.

Câteva minute, Ty nu oferi nici un răspuns.

– Ți-ai spus punctul de vedere, zise el în final.

Se întoarseră tăcuți în mașină. Tot timpul cât dură drumul spre Homestead, Ty stătu încruntat, obsedat de cuvintele lui Jessy. Se despărțiră în fața vilei fără să-și ia rămas bun. Frazele de politețe ar fi părut puerile într-un asemenea moment.

Tara încercă să-l asalteze cu întrebări, dar Ty rămase în casă doar atâta cât să-și ia cheile de la avionul său particular, apoi plecă iar.

Zbură pe deasupra locului ales de Dyson pentru construirea fabricii de prelucrare a cărbunelui; topografii se agitau prin iarba

înaltă cu maşinile lor care, văzute de la altitudine, păreau nişte mici jucării.

Ty îşi continuă zborul spre est, către mărăcinişurile pe care i le arătase Jessy; iarba de acolo ducea o permanentă luptă de supravieţuire împotriva eroziunii vânturilor şi-a ploilor, împotriva buruienilor robuste. Schimbându-şi direcţia, se îndreptă spre regiunea Stockman.

O pătură largă de iarbă verde, bine îngrijită, oferea un contrast izbitor cu gropile negre şi utilajele din jur. Zona însămânţată apăru deodată mult prea mică în comparaţie cu mormanele de pământ măcinat pe care monstrul mecanic le devorase în căutarea stratului de cărbune de dedesubt.

Când reveni la Homestead, Ty se simţea de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri; păşi cu autoritate înăuntru şi se duse direct în cabinetul de lucru. Ajuns acolo, îi telefonă tatălui său şi-l anunţă că se hotărâse să întrerupă contractul cu Dyson.

– Mă bucur.

Vocea tatălui său suna răguşită, dar încă puternică.

– Ce-ai să faci acum ca să obţii bani?

Ty îi împărtăşi câteva din planurile sale la care Chase îşi adăugă propriile sugestii. Împreună, alcătuiră un program menit să îmbunătăţească situaţia fermei – deşi rămâneau încă destule dificultăţi financiare, totuşi, pentru moment, ferma avea să supravieţuiască în aşteptarea unor vremuri mai bune.

– Ce faci cu Dyson? întrebă tatăl său. O să lupte împotriva ta, chiar dacă îi eşti ginere.

– Posibil, încuviinţă Ty.

– Nu aştepta să afli, îl sfătui tatăl său şi discutară împreună cele mai bune modalităţi de contracarare a loviturilor pe care le-ar fi putut pregăti Dyson.

– Va trebui să-l supraveghezi îndeaproape. E viclean, foarte viclean.

– Aşa voi face.

– După ce termină conversaţia cu tatăl său, Ty dădu mai multe telefoane convocându-şi pe rând administratorii şi şefii diverselor sectoare de la Triple C. Aceştia începură să sosească la Homestead după o oră şi jumătate. Majoritatea se purtau bătoşi şi veniseră pregătiţi să primească ordine pe care să le ducă la îndeplinire fără plăcere. Îşi pierduseră încrederea în capacitatea lui de judecată; decizia lui anterioară contrazicea

toate valorile în care ei fuseseră educați să creadă. Dar trebuiră să-şi schimbe opinia auzind spusele lui Ty.

– Când un om face o greşeală, are de ales între două posibilități. Ty îi repeta lui Wyatt Yates aceleaşi fraze pe care le spusese mai devreme celorlalți cowboy adunați în cabinetul său. Poate să strângă din dinți şi să meargă mai departe, pretinzând că dreptatea e de partea lui. Sau poate să-şi recunoască greşeala şi să-şi dea toată silința s-o repare. Am crezut că exploatarea cărbunelui era răspunsul la dificultățile financiare cu care ne confruntăm. Dar am înțeles că o asemenea măsură ne-ar aduce mai multe probleme. Am să mă retrag din afacere şi am să lupt să opresc această operațiune.

– Crezi că vei fi în stare? Yates îl privi îngrijorat.

– Ca să aflu, trebuie să încerc mai întâi.

Ty avu înțelepciunea de-a nu pretinde că putea face orice.

– Între timp, vreau ca tu să le telefonezi tuturor crescătorilor de cai pe care-i cunoşti şi să vinzi cei doi armăsari de rasă. Încearcă să vinzi tot lotul, cu excepția armăsarului aceluia de doi ani, de la iapa San Peppy. Îl păstrăm pentru viitor. Reține şi iepele din stirpea lui Cougar, dar vinde restul.

Acelaşi gen de instrucțiuni primi şi Arch Goodman:

– Vinde toate vitele grase din lot – trebuie să îngrăşăm juncanii tineri la toamnă. Pe de altă parte, e mai bine să lichidăm acum, înainte ca prețurile să scadă şi mai mult.

– Dacă ducem atâtea vite pe piață acum, prețurile or să scadă mai mult, îl avertiză Arch.

– Pentru moment, nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru alții. Aranjează transportul şi dă-ți silința să obții cel mai bun preț pe ele.

Pe când Arch părăsea cabinetul, Tara se ivi în prag. Zâmbetul ei nu reuşea să-i mascheze curiozitatea.

– Ce se întâmplă în după-amiaza asta? E o perindare continuă de oameni la tine în birou.

– Am adoptat noi măsuri de reducere a costurilor în toată ferma, răspunse el, fără a renunța la aerul de severitate, deşi privirea i se îmblânzi sub atingerea delicată a mâinii ei. Unele din acestea n-or să-ți placă.

– De pildă?

– Va trebui să le informezi pe bucătăreasă şi pe servitoare că nu mai avem nevoie de serviciile lor, începând de luna viitoare, spuse Ty.

– Tu glumeşti.

Tara reacţionă mai întâi cu neîncredere, apoi cu indignare.

– Nu poţi face aşa ceva! Am nevoie de ele. Vom avea musafiri aproape în fiecare week-end până la sfârşitul verii.

– Atunci va trebui să le explici musafirilor tăi că n-au decât să-şi facă singuri paturile şi să-şi spele vasele, sau să-şi ţină singuri de urât în timp ce faci lucrurile astea chiar tu. Aici e o fermă de vite, nu un hotel echipat cu cameriste şi room-service.

– N-am auzit în viaţa mea ceva mai absurd, se revoltă Tara. Musafirii noştri sunt oameni importanţi. Nu le poţi cere să vină în bucătărie şi să spele vasele.

– Nu se ştie. Poate o să li se pară amuzant.

Ty înălţă ironic din umeri.

– Ei bine, n-am de gând să-i pun la încercare, îl informă ea, respirând agitată. Nici Simone şi nici doamna Thornton nu vor pleca. Aceasta e casa mea şi n-ai să mă înveţi tu cum s-o conduc. Eu nu-ţi spun cum să conduci ferma.

– Greşeşti. Aceasta e casa noastră şi ferma noastră. Nu sunt două domenii stricte. Amândouă ne aparţin nouă, amândurora, o contrazise Ty cu duritate.

– Nu-mi pasă de fermă şi nici ce faci cu ea. Ţi-am spus de zeci de ori să angajezi un director care s-o conducă, dar nu m-ai ascultat.

– Te-am ascultat şi am refuzat.

– Ei bine, şi eu refuz să le concediez pe Simone şi pe doamna Thornton, răspunse Tara.

– A trebuit să elimin toate cheltuielile inutile şi să renunţ la muncitori cu vechime. Dacă tu vrei să le plăteşti din banii tăi, n-ai decât.

– De ce te îngrijorează din nou problema banilor? îl întrebă ea contrariată. Credeam că parteneriatul cu tatăl meu a rezolvat totul. Imediat ce începem vânzarea de cărbune, vom avea mai mult decât suficienţi bani.

– Nu vor fi bani, pentru că nu va avea loc nici o vânzare, o înştiinţă sec Ty.

– Ce vrei să spui? De când asta?

Întrebările ei însă fură întrerupte de strigătul lui Dyson care o căuta.

– Sunt aici, tată! răspunse ea şi traversă camera pentru a-l întâmpina. Ty tocmai se apucase să-şi expună ideea absurdă, că nu vei mai vinde cărbunele. Eu...

Ty n-o lăsă că continue; i se adresă lui Dyson care îl privea uluit.

– Mă bucur că eşti aici, E.J. Tocmai voiam să-i explic Tarei că am decis să mă retrag din afacerea noastră.

– Nu înţeleg.

Dyson încercă să râdă pentru a-şi ascunde confuzia.

– S-a încheiat un acord. Care-i problema? Nu eşti mulţumit de termenii contractului? Găseşti că ţi se cuvine un procent mai mare?

– N-am nici o obiecţie împotriva termenilor contractului. Nu sunt de acord cu modul de folosire a terenului. Nu vor exista exploatări de suprafaţă pe proprietatea Calderilor.

Ty făcu acest anunţ urmărindu-l cu ochi reci pe Stricklin, care apăruse între timp în prag şi tăcea, aparent în aşteptarea comentariilor lui Dyson.

– Sugerez să dizolvăm în condiţii paşnice acest parteneriat şi să considerăm chestiunea uitată.

– Ea te-a influenţat, nu-i aşa? îl acuză Tara. Erai de acord până în după-amiaza asta, când a venit ea.

– S-o scoatem pe Jessy din discuţie!

Era un avertisment calm. Nu dorea ca numele lui Jessy să fie amestecat într-o ceartă familială.

– E posibil ca ea să-mi fi deschis ochii asupra unor lucruri, dar decizia îmi aparţine.

– Avem un contract, Ty, îi aminti Dyson renunţând la atitudinea linguşitoare. L-am semnat amândoi şi e în vigoare.

– Iar eu îţi spun că mă retrag. Am putea face asta în mod amiabil, dacă eşti de acord. Depinde doar de tine, adăugă Ty, sperând că socrul său avea să evite o confruntare neplăcută.

– Nu gândeşti bine, băiete, insistă Dyson. Eu ştiu aşa – un târg odată încheiat rămâne târg. E cam târziu să te răzgândeşti acum.

– Niciodată nu e prea târziu, îl corectă Ty. Poate trebuie să explic mai clar. Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore să-ţi iei topografii de pe proprietatea mea. N-o să se construiască nici o

şosea, fiindcă nu vor exista exploatări miniere şi nici o fabrică de prelucrare a cărbunelui.

– Iar eu îţi spun că avem un contract legal, îi aminti tăios Dyson.

– Atunci n-ai decât să mă dai în judecată pentru întreruperea contractului! strigă Ty.

– Uiţi un lucru. Eu deţin deja drepturile de exploatare asupra acelui teren. N-am nevoie de un partener. Am încheiat afacerea cu tine fiindcă m-am gândit că e onorabil să-ţi ofer o şansă de profit. Dar dacă tu dai cu piciorul afacerii, atunci nu meriţi nici un ban. O avere întreagă aşteaptă acolo, iar dacă tu eşti prea nătâng ca să înţelegi asta, eu unul merg mai departe, zise Dyson cu glas ameninţător. Credeam că eşti mai isteţ, băiete, adăugă el disprețuitor. Dar ai jucat prost. O să mergem să scoatem cărbunele de acolo. Iar tu n-ai să te alegi nici cu o centimă.

– Acum tu eşti cel care uită un lucru, răspunse răspicat Ty. Bucata aia de pământ de care vorbeşti se află în mijlocul proprietăţii mele. Ca să ajungi la ea, ai să plăteşti al dracului de mult.

– Mi-am dat toată silinţa să evit un război cu tine – de dragul Tarei Lee – dar mă văd înghesuit într-un colţ, îl avertiză Dyson. Ceea ce se va întâmpla va fi din vina ta – tu ai declanşat conflictul.

Ţeapăn de mânie, Dyson se întoarse spre fiica sa, care ascultase schimbul de cuvinte abia reţinându-şi furia.

– Îmi pare rău, Tara Lee, dar vezi care-i situaţia.

Îi azvârli încă o privire întunecată lui Ty, apoi i se adresă peste umăr partenerului său.

– Hai, Stricklin, să ieşim de-aici.

Pe când cei doi bărbaţi părăseau cabinetul, Ty o privea pe Tara a cărei frumuseţe brună părea îmbogăţită de multiplele emoţii care o frământau. Încet, Tara traversă camera şi se apropie de el cu paşi şovăitori, ca şi cum fiecare mişcare ar fi fost împotriva voinţei ei.

– Cum poţi face asta?

Apoi brusc, pe neaşteptate, îşi lipi trupul de el şi pumnii ei mici i se agăţară de reverele cămăşii într-un gest disperat.

– Nu o face, Ty. Te rog.

Brațele lui o înconjurară şi Ty se aplecă să-i sărute părul negru, mătăsos.

– Încearcă să înțelegi, Tara. Nu e vorba de ceea ce vreau să fac. Ci de ceea ce *trebuie* să fac... pentru fermă... pentru moştenirea acestui pământ.

Tara scuturâ capul hotărâtă să reziste caracterului definitiv al acelor cuvinte. Înălță spre el ochii ei întunecați şi insistenți, dar mâinile îi atinseră obrajii cu mângâieri mici, frenetice.

– Nu e prea târziu să te răzgândeşti, Ty, îl îndemnă ea. Pot să discut cu tata şi să aplanez toată această neînțelegere. Mâinile ei îi forțară capul să se plece, iar buzele ei fierbinți nerăbdătoare i se lipiră de buze într-un fel sălbatic, neliniştit.

– O să înțeleagă. Îi şoptea cuvintele printre muşcături. Ştiu bine că da.

Buzele ei fierbinți îşi făcură efectul asupra lui, trezindu-i impulsurile adormite şi îndemnându-l s-o strângă mai mult în brațe.

– Totul va fi bine. Ai să vezi, şopti ea încrezătoare.

– Tara, nu, răspunse el tulburat, plimbându-şi gura pe obrazul ei. N-am să mă răzgândesc.

Mâinile ei îl împinseră şi Tara îşi arcui mijlocul pentru a-l putea privi direct.

– Dar ai încheiat un contract cu el. I-ai dat cuvântul tău. Credeam că promisiunea ta înseamnă ceva.

– Am de răspuns unei obligații care contrazice înțelegerea pe care am făcut-o cu tatăl tău, încercă el s-o convingă, cu voce răguşită.

– Cum poți fi atât de prost?

Tara se smulse din brațele lui încă o dată şi dezgustată.

– Nu înțelegi că putem deveni bogați? E o avere acolo!

– Şi acolo o să rămână.

– Nu. Nu-i adevărat. Compania tatei o să aibă grijă s-o valorifice... în întregime. Iar jumătate din ea ar putea fi a noastră, dacă m-ai asculta.

– Nu!

Ty se arăta neclintit, refuzând să se lase impresionat de apelurile ei.

– Dacă poți da cu piciorul unei astfel de averi, atunci, cu siguranță, căsnicia noastră înseamnă foarte puțin pentru tine. Tara îl înfrunta fățiş, indignată şi mândră. Eşti dispus să sacrifici

viitorul nostru, ceea ce înseamnă că nu-ți pasă dacă vom avea un viitor. Cred că ai dovedit asta pe deplin.

– Tara...

Ty oftă din greu.

– Când tatăl meu va părăsi casa asta, am să plec cu el.

Îl irita că ea folosea o chestiune de afaceri pentru a-i pune dragostea la încercare.

– Nu recurge la amenințări zadarnice, Tara! scrâșni Ty.

Era o greșeală! Răspunsese la provocarea ei și acum o silea să-și urmeze amenințarea. În cele din urmă, amândoi aveau să piardă în jocul acesta. Cu un aer de regină înfuriată, Tara ieși din cameră. Ty nu reuși s-o cheme, conștient că nici unul dintre ei nu era dispus la un compromis.

O oră mai târziu, când vorbea la telefon, auzi troncănitul valizelor pe scară. Vocea avocatului se pierdu în receptor, în timp ce Ty asculta încremenit zgomotele care-i vesteau plecarea Tarei.

Deodată, ușa de la intrare se deschise și auzi câțiva pași ușori de femeie. O clipă Ty trebui să admită cât de mult avea nevoie de sprijinul și înțelegerea soției lui, în acele împrejurări cruciale. Dar era sora lui, Cathleen, care apăruse în cadrul ușii.

– Unde se duce Tara? Nu mi-a spus c-o să plece.

Cat trebui să aștepte sfârșitul conversației telefonice pentru a primi explicația.

*

După intervalul primelor douăzeci și patru de ore, începu jocul încordat al așteptării. Mai devreme sau mai târziu, Dyson avea să facă o mișcare. Ty încerca să anticipeze când și care avea să fie acea mișcare.

Angajații de la Triple C primiră ordinul să raporteze prezența oricărui străin pe domeniul Calderilor, cu obligația de a-l escorta pe neavenit, prin orice mijloace, dincolo de hotarele fermei.

Ty transferă toate forțele disponibile în zona nord-estică. Călăreții, printre ei aflându-se și Jessy, fură transferați temporar în tabăra de la Wolf Meadow.

Pentru a ajunge acolo, Jessy avea de călărit o bună bucată de drum pe șoseaua care ducea la Blue Moon. Camioneta lăsa în urmă un nor de praf ce întuneca lumina soarelui strălucitor al dimineții. Jessy își concentra întreaga atenție asupra șoselei, în

aşteptarea intersecţiei unde urma să cotească spre sud. Nici n-ar fi observat vehiculul ascuns între tufişuri, dacă soarele, reflectat în parbrizul acestuia, n-ar fi orbit-o pentru câteva clipe. Ferindu-şi privirea, Jessy încetini şi se uită în jur pentru a descoperi sursa acelei lumini bruşte. Când era pe punctul de a hotărî că totul se datorase unui ciob de sticlă rătăcit pe şosea, observă jeep-ul ascuns din fundul unei râpe. Culoarea verde închis a maşinii oferea un camuflaj perfect printre tufişurile înalte şi iarba deasă din vale.

Fără să ezite, Jessy răsuci volanul şi îşi orientă camioneta pe panta abruptă, în căutarea şoferului. Descoperi curând că urmărirea era mai simplă decât sperase: drumul era marcat cu steguleţe roşii care îi indicară lui Jessy locul unde se găsea echipa de topografi.

Zgomotul camionetei ce se apropia săltând pe terenul bolovănos îi avertiză pe aceştia că fuseseră depistaţi, dar ei continuară să-şi vadă de lucru nestingheriţi.

Jessy opri maşina şi luă puşca de 30/30 din suportul de la fereastră, apoi coborî ţinând ţeava în jos şi patul sub braţ într-un gest degajat.

– Aţi violat o proprietate particulară. Luaţi-vă maşina şi căraţi-vă, ordonă ea calm.

– Suntem pe teren guvernamental. Şi avem o treabă de făcut, îi răspunse unul din bărbaţi, îmbrăcat într-o jachetă kaki.

– Sunteţi în incinta domeniului Triple C, aparţinând familiei Calder. (Jessy nu luă în discuţie dreptul de proprietar.)

Am primit ordin să vă scot în afara graniţelor proprietăţii. Ridică puşca îndreptând-o cu ţeava spre interlocutorul ei şi repetă.

– Vă spun să plecaţi!

Cum era de aşteptat, urmă indignarea bărbatului care se vede ameninţat fizic de o femeie.

– Îţi sugerez să laşi arma aia deoparte, până nu dai de necaz! o avertiză topograful.

– Tu vei da de necaz, domnule.

Când acesta făcu un pas ameninţător spre ea, Jessy înălţă brusc puşca şi trimise un glonţ la câţiva centimetri deasupra capului lui.

Omul stătu pe loc încercând să-şi dea seama dacă femeia ţintise atât de aproape intenţionat, sau din întâmplare.

– Posed o puşcă de când aveam doisprezece ani şi am împuşcat destui coioţi la viaţa mea. Aşa că, în caz că vrei să afli dacă o femeie e în stare să lovească ceea ce ocheşte, n-ai decât să mai faci un pas.

De astă dată Jessy duse arma la umăr.

– Acum luaţi-vă instrumentele şi plecaţi.

Cei trei bărbaţi se priviră şovăitori. Jessy ochi capătul unuia din steguleţele roşii şi trase pentru a doua oară. Imaginea steguleţului pe jumătate retezat avu darul să-i convingă. Când ţeava puştii se îndreptă spre picioarele lor, bărbaţii înţeleseră că nu era vorba de nici o glumă.

– Femeie nebună, mormăi omul în kaki şi, împreună cu camarazii lui, începu să-şi adune echipamentul şi să scoată jaloanele din pământ.

Zgomotul maşinilor care se apropiau ajunse la urechile lui Jessy. În câteva minute, alte trei camionete conduse de angajaţii fermei Triple C ajunseră la faţa locului. Echipa de topografi se topi imediat, escortată de două din maşini.

Urcând înapoi pe şoseaua principală, Jessy dădu peste alţi câţiva cowboy de la Triple C, iar printre ei îi văzu pe Ty însoţit de Cathleen.

– Aş zice că Dyson a vrut doar să ne încerce, să afle dacă suntem decişi să reacţionăm, îşi formulă Ty opinia.

– Hei, Ty! strigă Tiny Yates, care stătea în picioare lângă portiera deschisă a camionetei lui. Tocmai au anunţat la C.B. că se crede că Ruth Haskell a suferit un atac de cord. Se pregătesc s-o transporte cu avionul la spital.

– Nanna Ruth! şopti Cat numele femeii care fusese ca o mamă pentru ea.

Înălţă spre fratele ei doi ochi verzi plini de lacrimi.

30

Ruth Haskell își află odihna de veci într-un mormânt din cimitirul familiei Calder şi oamenii de la fermă veniră pe rând să-şi prezinte omagiul final acelei femei blânde şi liniştite al cărei destin se împletise de nenumărate ori cu cel al Calderilor.

Când funeraliile luară sfârşit, Jessy continuă să rămână lângă mormânt, sub soarele arzător de vară, îmbrăcată cu aceeaşi rochie albastră pe care o purtase la înmormântarea lui Maggie. Îşi aminti de ziua când stătuse lângă Ruth, de vizita lui Ty. Cufundată în gânduri îl zări totuşi la un moment dat pe Ty, care se oprise să discute cu preotul. Braţul lui Ty era petrecut pe după umerii surorii lui, într-un gest tandru şi protector. Jessy simţi o milă profundă pentru fata cu chipul secătuit de orice emoţie; într-un interval foarte scurt, Cathleen le pierduse pe cele două femei care îi fuseseră sprijin de când se născuse.

Mişcată de suferinţa surorii lui Ty, Jessy îşi croi drum prin mulţime, dorind să-şi prezinte condoleanţele. Se apropie de Ty fără vreun alt motiv, deşi ochii ei observară ridurile adunate pe fruntea bărbatului şi expresia dură, neiertătoare de pe chipul lui. Zvonurile spuneau că Tara l-ar fi părăsit din pricina conflictului dintre Ty şi tatăl ei. Întrucât Ty nu oferise nici o explicaţie referitoare la absenţa soţiei lui, nimeni nu-l întrebase nimic.

Jessy înţelegea problema loialităţii divizate, totuşi se gândea că Tara fusese o proastă, dacă îl părăsise pe Ty într-un moment în care el avea nevoie de ea.

Jessy însă nu căuta să restabilească relaţia cu Ty. Totul aparţinea acum trecutului. Ty alesese, iar ea se supusese. Urmă un moment scurt în care privirea ei întâlni ochii lui întunecaţi; apoi Jessy îşi concentră atenţia spre sora lui.

– Îmi pare rău, Cat, murmură ea. Se pare că se întâmplă ceva rău cu toate persoanele pe care le iubeşti. Dar nu te

sperja. Viața e dură uneori. Însă asta face ca vremurile bune să pară și mai bune.

– Știu...

Cat își șterse lacrimile care-i tremurau necontenit în ochi și se căzni să zâmbească. Privirea ei rătăci curioasă în jur, apoi se îndreptă spre fratele ei.

– Am crezut că Tara va veni la înmormântare, zise ea cu voce scăzută, care indica o mare dezamăgire.

Ty se uită la Jessy și obrazul i se crispă de mândrie rănită.

– Așteaptă să mă duc după ea. Încă unul din tertipurile ei, murmură el sec, lipsit de emoție.

– Atunci asta ai să faci. Jessy rostise cuvintele cu multă simplitate.

Ochii lor se întâlniră iar pentru câteva secunde. În final, Ty plecă fruntea, clătinând ușor din cap.

– Asta am să fac, spuse el.

– Ty!

Cat îl apucă de brat arătându-i cu un gest pe cei doi bărbați care veneau spre ei. Brațele lor erau unite, într-o poziție menită să mascheze cătușele care îi țineau legați unul de celălalt. Procurorul îi permisese lui Buck Haskell să asiste la înmormântarea mamei lui, în prezența unui gardian. Buck își ținea pălăria în mână, dezvăluindu-și părul albit de ani; trăsăturile lui continuau în schimb să rămână tinerești, făcându-l să semene întrucâtva cu un copil care refuza să crească. Se opri dinaintea lui Ty cu un aer spășit.

– Am vrut să-ți mulțumesc fiindcă ai avut grijă de mama mea și pentru înmormântarea frumoasă pe care i-ai făcut-o.

Se uită cu coada ochiului la mormântul deschis.

– Păcat că nu m-au lăsat să vin acasă când trăia.

Privirea tristă și cuvintele mieroase se succedau cu prea mare ușurință pentru a nu da de bănuit.

– Din punctul meu de vedere, tu ai omorât-o. Ty nu găsea nici o fărâmă de milă în inima sa pentru acel om. De fiecare dată când te vizita la închisoare, murea puțin în sufletul ei văzând halul în care te aflai. Dacă ar fi după mine, ai putrezi în celulă.

O văpaie neașteptată de ură izbucni în ochii albaștri ai lui Haskell.

– Am auzit că a pus cineva gheara pe o bucată din prețiosul vostru teren și că nu ești în stare să faci nimic ca să-l obții înapoi. Nu mai ești așa de mare!

– Ți-ai îngropat mama. Acum cară-te de pe pământul meu, îi ordonă rece Ty.

Haskell făcu un pas amenințător spre el, dar se opri, ținut pe loc de o zmucitură brutală de la mână. Gardianul îi spuse ceva și îl luă de braț. Haskell se smulse din strânsoare cu un zornăit de cătușe; se uită peste umăr la Ty, în vreme ce gardianul îl conducea afară din cimitir.

Tensiunea nu se împrăștiase complet din atmosferă, când sunetul strident al unui claxon veni să atragă atenția celor prezenți. Ty întoarse capul în direcția zgomotului, cu mușchii și nervii încordați la maximum. O camionetă frână din viteză lângă ei; cauciucurile scrâșniră prelung pe aleea de pietriș a cimitirului.

– Se-ndreaptă încoace și sunt mulți! strigă Repp Taylor sărind din cabină. Au venit cu buldozerul!

Ty o împinse deoparte pe Cathleen și o luă la goană spre cel mai apropiat vehicul. Se blestema în sinea lui fiindcă nu își dăduse seama din timp că Dyson avea să aleagă special acel moment, când toți angajații de la Triple C participau la înmormântare, pentru a intra în acțiune.

Lucrătorii lui Dyson trebuiau opriți înainte de-a ajunge pe proprietatea guvernamentală, deoarece, odată instalați acolo, șansele lui Ty de a-i goni ar fi fost substanțial reduse.

Nu se dădu nici un ordin, dar oamenii se înghesuiră în mașini. Toți erau îmbrăcați în costumele lor cele mai bune, în cămăși albe cu nasturi de perle și cu pălării noi. În mai puțin de cinci minute, cimitirul era înecat în praf. Femeile care stătuseră deoparte, inclusiv Jessy și Cathleen, se organizară în grupuri. Deși, pentru moment, ele n-aveau altceva de făcut decât să aștepte, erau pregătite să-și joace rolul, în funcție de desfășurarea evenimentelor. O duzină de camionete șerpuiau de-a lungul drumului, învăluite într-un nor gros de praf; după câteva mile, întâlniră una din camionetele de la Triple C răsturnată în șanț. Un cowboy apăru șchiopătând pe șosea și își flutură pălăria spre ei.

– Adineauri au dat peste mine! strigă el și le arătă direcția în care mergeau vrăjmașii. Camionetele se împrăștiară de-a lungul

râpei căutând scurtăturile prin care să le poată ieşi înainte oamenilor lui Dyson.

La mai puţin de un sfert de milă, întâlniră vehiculele care înaintau încet în urma buldozerului. Se aflau încă pe teritoriul Calderilor. Camionetele încercuiră şirul prelung de camioane şi utilaje, blocându-l între malurile abrupte care mărgineau şoseaua. Buldozerul se opri greoi, iar oamenii de la Triple C coborâră din camionete.

– Sunteţi pe proprietatea mea! strigă Ty ieşind înainte. Întoarceţi maşinile şi plecaţi.

– Avem drept de acces! urlă şoferul de la volanul buldozerului. Motorul Diesel al uriaşei maşini se puse din nou în funcţiune, huruind şi fornăind ca un taur furios care loveşte pământul cu copita, înainte de-a sări la atac.

Roţile se puseră în mişcare şi buldozerul înaintă cu o încetineală ameninţătoare spre cele două camionete care-i blocau calea; intenţiona să elimine bariera în acelaşi mod în care procedase cu camioneta răsturnată în şanţ.

Ty se retrase lângă primul vehicul, condus de Wyatt Yates; aruncă o privire spre puşca din mâna cowboy-ului.

– Sunt cam tari de auz, zise el. Ce-ar fi să le destupi urechile?

Cowboy-ul rânji încântat şi descărcă o ploaie de gloanţe în botul de metal al buldozerului, care se apropia. Alţi cowboy intrară în joc şi îşi pregătiră armele îndreptându-le spre adversari. În clipa când un glonte ricoşă de portiera buldozerului, motorul se opri brusc şi şoferul sări din cabină, luând-o la goană spre camarazii săi din celelalte vehicule.

La un semn al lui Ty, împuşcăturile încetară.

– Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Dyson că n-o să treacă pe teritoriul meu! strigă Ty.

– O să treacă! Poate nu de data asta, dar o să treacă! se auzi răspunsul ameninţător.

Când ultimul vehicul fu escortat în afara teritoriului prin poarta de est, era clar pentru toată lumea că următoarea confruntare n-avea să se lase mult timp aşteptată. De cum ieşiră de pe domeniul Triple C, camionetele şi maşinile se opriră la marginea şoselei.

Ty se afla în camioneta condusă de Repp Taylor.

Repp i se adresă încruntat:

– Nu vor pleca!

– Nici noi nu plecăm, răspunse Ty.

Pentru moment situaţia rămânea în suspans. Dar n-avea să dureze mult aşa. Nici Dyson şi nici el nu-şi puteau permite să ţină oamenii mobilizaţi o perioadă prea îndelungată. Veghea continuă toată după-amiaza şi seara. Soţiile cowboy-lor adunate la cantină pregătiră sandvişuri, cafea şi prăjituri pentru soţii lor, le trimiseră saci de dormit şi schimburile necesare.

Ty nu dădu prea multă importanţă fluxului de vizitatori de la poartă. Trăgea nervos fumul dintr-o ţigară şi urmărea cu o privire neliniştită fiecare mişcare din tabăra adversă.

– Ty!

Strigătul îl făcu să tresară şi să-şi uite firul gândurilor.

Se uită nedumerit în jur şi o zări pe Cat care alerga spre el.

– Eşti bine? Ce se întâmplă aici?

– Nimic. Dar tu ce cauţi aici?

O apucă de umeri şi-o reţinu pe loc.

– Ar trebui să fii acasă.

– N-am putut să rămân acolo.

Tonul ei hotărât îl avertiză că era inutil să i se împotrivească. Ty se uită peste capul fetei şi o văzu pe Jessy. Tânăra femeie renunţase la rochia albastră şi purta un pantalon de jeans, cămaşă bărbătească, cizme şi pălărie.

– Vrei cafea?

Îi întinse o ceaşcă aburindă cu lichid negru, aromat.

– Am adus-o pe Cat cu mine, recunoscu ea.

– Fiindcă tot eşti aici, îi spuse el surorii lui, fii bună şi adu-mi un sandviş.

Aşteptă până ce Cat se depărtă îndeajuns, apoi îşi aprinse încă o ţigară.

– Nu e un loc pentru ea aici.

– Asta e o părere de bărbat, răspunse blând Jessy. Fiindcă, de obicei, bărbaţii nu ştiu ce înseamnă să stai acasă şi să-ţi faci griji. Cat se temea să nu ţi se întâmple ceva rău. Nu te mai are decât pe tine. În plus, m-am gândit că i-ar fi tot atât de greu să doarmă singură în casa aia. E ca şi cum s-ar culca într-unul din camioanele astea.

– Poate, încuviinţă Ty, concentrându-şi din nou atenţia spre maşinile parcate de cealaltă parte a gardului.

– Aveți vreun mesaj sau vreun telefon de la avocatul, Silverton?

– Nu. Te-ar fi anunțat cineva prin radio dacă ar fi fost.

– Silverton încearcă să obțină un ordin legal prin care să-l împiedice pe Dyson să-şi ducă la îndeplinire planul. Am reluat acțiunea judecătorească pentru recăpătarea titlului de proprietate, îi explică el lui Jessy.

– Ce crezi că urmează să facă Dyson?

– Nu ştiu.

Ty strivi țigara sub talpă.

– Asta ar putea fi o diversiune – ne ține ocupați aici, în timp ce el se furişează prin altă parte.

Înălțând privirea, o măsură încet pe Jessy.

– Dar tu ce faci aici, Jessy?

Trăsăturile ei netede şi puternice rămâneau inaccesibile înțelegerii unui bărbat. Era atât de calmă, de hotărâtă, acceptându-şi cu demnitate soarta, fie rea sau bună; totuşi, Ty avea senzația că percepe mai mult de atât dincolo de chipul acela – simțea apropierea unei lumini blânde pe care o căutase în toți anii aceia şi pe care o întâlnea în sfârşit.

– M-am gândit că trebuie să-i poarte de grijă cineva lui Cat, răspunse ea întrebării lui.

– Aşa e...

O stea începu să sclipească pe cerul purpuriu al nopții. Apariția ei îl făcu să se gândească la Tara. *Ea* ar fi trebuit să se afle acolo, să-i poarte de grijă surorii lui.

Jessy observă schimbarea survenită pe fața lui, aerul îndepărtat de om tulburat în visurile sale şi se depărtă vinovată.

Odată cu venirea nopții, tensiunea diminuă. Strigătele se transformară în şoapte. Fură selectați paznici de noapte, apoi oamenii îşi întinseră sacii de dormit în jurul şi înăuntrul camionetelor. Din colțul ei, Jessy putea distinge silueta întunecată a lui Cathleen care dormea ghemuită în brațele lui Repp Taylor. Ty însă nu se culcase şi Jessy se îndoia că o va face înainte de mijirea zorilor.

*

A doua zi de dimineață, un călăreț se apropie de grupul lor, galopând dinspre nord. Ty coborî din vehicolul său şi, cercetând silueta călărețului, îl recunoscu pe Culley O'Rourke.

– Ai necazuri? îl întrebă Culley coborând din şa şi privind împrejur.

– Câteva, răspunse scurt Ty. Îl măsură curios pe noul venit. Cat mi-a spus că ai fost bolnav.

Omul avea o figură sănătoasă, deşi părea să se mişte cu multă grijă.

O'Rourke tresări uimit, îndeajuns pentru a-i crea suspiciuni lui Ty, apoi zise:

– Mi-am revenit. Afacerea aia cu Dyson a căzut?

– Aşa s-ar zice.

N-avea nimic de câştigat dintr-o discuţie cu unchiul său despre situaţia fermei. Ty se dădu un pas înapoi, căutându-şi o poziţie din care să poată privi cu coada ochiului dincolo de poartă.

– Serveşte-te cu o cafea.

– De acord.

O'Rourke păru deodată uşurat când dădu cu ochii de Cat.

– Care va să zică aici erai? Te-am căutat peste tot, îi declară cu vocea înecată de emoţie.

– Unchiule Culley – îl abordă ea pe un ton insistent şi sigur – trebuie neapărat să-i spui lui Ty. Trebuie să afle despre bănuielile noastre. Amândoi, vom reuşi să-l convingem.

– N-are rost, ţi-am mai spus-o, îi aminti el.

– Dar acum avem necazuri marî. Deja s-au tras focuri de armă. Dacă Dyson şi cu partenerul lui au vrut să-l ucidă pe tata, ar putea încerca să scape şi de Ty. Trebuie să-l avertizăm din timp. Sirena unei maşini de poliţie sfâşie deodată liniştea dimineţii. Oamenii lui Ty se adunară la poarta de est, aşteptând încordaţi; Cat apucă mâna unchiului ei şi îl trase după ea. Un automobil purtând însemnele şerifului părăsi şoseaua principală şi parcurse drumul prăfuit care ducea spre locul unde se aflau parcate maşinile de la Triple C. Ty se rezemă de stâlpul înalt ce marca intrarea pe proprietatea sa şi aşteptă până când Blackmore îşi urni trupul burduhănos din maşină; şeriful venise însoţit de alţi doi poliţişti. Păşind legănat către Ty, Blackmore îşi săltă pantalonii şi îşi aranjă centironul pipăindu-şi pistolul de la brâu.

– Vremurile s-au schimbat, Calder, declară el cu o satisfacţie sarcastică în glas. Nu-ţi mai stă în putere să-ntorci lucrurile după bunul tău plac.

– Adevărat?

Ty nu își schimbă poziția, rămase rezemat de stâlp și scoțând o țigară din pachet și-o aprinse liniștit.

– Ai auzit ce-i aia o servitute, nu-i așa? Am aici o bucată de hârtie semnată și parafată, care zice că guvernul beneficiază de dreptul de „servitute" pentru bucata aia de teren care-i aparține, la vest de locul ăsta.

Șeriful îi înmânâ lui Ty un document ștampilat și sigilat.

– Guvernul și împuterniciții lui au drept de acces pe teritoriul tău.

Ty cercetă încruntat documentul, nu se așteptase ca Dyson să facă rost de o împuternicire atât de repede.

– E un document legal, de acord, încuviință Ty cu voce potolită. Sunt sigur, șerifule, că amândoi dorim ca legea să se aplice. Guvernul nu ar dori ca oamenii lui să călătorească pe o rută pe care n-au dreptul s-o parcurgă. Am să angajez un topograf să vină încoace și să verifice la care din șosele se referă mai precis această „servitute". Sigur, asta o să dureze un timp.

Venele se umflară pe gâtul roșu al șerifului, părând gata să explodeze.

– Te crezi al dracului de deștept, ce zici? bolborosi el fierbând de furie.

Ty era conștient că pentru moment singura soluție era să tragă de timp.

– Nu fac decât să mă supun legii.

– Ca un cetățean respectabil, nu-i așa? făcu batjocoritor șeriful apoi chipul i se schimonosi într-o expresie plină de îngâmfare.

– Pe lângă hârtia pe care ai băgat-o în buzunar, mai am una. E un mandat de arestare pe numele tău, se răți el.

Ty auzi în spate murmurele de protest ale oamenilor săi.

– Sub ce acuzație?

– Atac înarmat, incitare la violență, distrugerea intenționată a bunurilor din proprietatea altei persoane – am o listă întreagă, îl asigură șeriful.

– Minciuni sfruntate! strigă Ty.

– Asta o s-o decidă judecătorul, rânji Blackmore. Acum, vii cu mine de bunăvoie sau trebuie să adaug pe listă opoziția împotriva organelor de poliție?

– Nu!

Cat se repezi spre fratele ei luându-i apărarea.

– Nu-l duceți nicăieri!

– Cat!

Ty o apucă de braț și o dădu încet la o parte.

– N-or să mă rețină mult. Am să ies pe cauțiune peste câteva ore.

O împinse grijuliu spre unchiul ei, apoi se întoarse spre femeia înaltă și suplă care se apropiase pe nesimțite de el.

– Jessy, telefonează-i lui Silverton și anunță-l despre ordinul de servitute și toate capetele astea de acuzare stupide.

– Așa am să fac.

– Ty, tu nu înțelegi! strigă Cat zbătându-se să-și elibereze mâna din strânsoarea unchiului ei. Culley, explică-i totul! îi ceru ea lui O'Rourke.

– Taci, fetițo, o avertiză Culley în șoaptă. Altfel șeriful o să ne ia pe toți trei. Atunci cum ai să-l mai poți ajuta pe fratele tău?

Fata încetă să se mai zbată și rămase rigidă, cu privirea ațintită la polițiștii care îl duceau pe fratele ei. Ajunși lângă mașină, șeriful îi ordonă lui Ty să se întoarcă cu spatele și îi prinse mâinile în cătușe.

– Nu-i nevoie, șerifule, se opuse Ty, cu voce scăzută.

– Le pun cătușe la toți prizonierii mei! Așa cere procedura legală, se răsti Blackmore, apoi îl împinse pe Ty înăuntru și se instală greoi alături de el, pe bancheta din spate.

Pe când mașina poliției se depărtă ducându-l pe prizonier, Cat se răsuci fulgerător spre angajații fratelui ei.

– Și voi – de ce *n*-ați făcut nimic? De ce le-ați dat voie să-l ia?

Puțini din aceștia îi susținură privirea.

*

Una din noile case mobile instalate în Blue Moon fusese transformată în oficiu de plată și contabilitate.

Dyson își stabilise sediul într-unul din birouri și de acolo își manevra toate operațiunile legale și tactice împotriva fermei Triple C.

Încheindu-și convorbirea telefonică, Dyson se răsuci pe scaunul său rotativ și se adresă încântat celorlalte două persoane prezente în încăpere.

– Ty se află acum în celula lui de închisoare. Şeriful îl poate reține douăzeci şi patru de ore. Dyson se uită la ceasul său de mână – după care va trebui să-i dea drumul sau să-i înainteze oficial dosarul şi să-l elibereze pe cauțiune. Nici nu se putea mai minunat... mâine fiind sâmbătă. Dacă şeriful îşi joacă bine rolul şi apelează pentru cauțiune la un judecător îndeajuns de suspus, Calder nu va putea ieşi de acolo decât luni.

– Nu-ți face griji în privința judecătorului, veni asigurarea calmă din partea lui Stricklin care, aşezat pe fotoliul său îşi curăța tacticos unghiile.

Tara îşi desprinse trupul statuar de lângă fereastră şi se apropie de biroul tatălui ei, cu o expresie rugătoare în ochii întunecați.

– Este absolut necesar ca Ty să stea la închisoare?

– Cel mai uşor mod de-a câştiga o bătălie este să-l separi pe general de soldații lui. Oricât ar fi de loiali, fără un conducător, aceştia nu vor şti ce să facă, îi explică înțelegător tatăl ei.

– Am trei zile la dispoziție, îndeajuns, ca să pot impune respectarea acelui ordin de servitute. Până luni, utilajele vor fi instalate în teritoriu şi Calder va putea să țipe cât pofteşte... Dyson făcu o pauză şi adăugă cu severitate. Acest neobrăzat soț al tău va învăța câte ceva dintr-o astfel de experiență.

Stricklin se ridică de pe fotoliu şi anunță pe un ton indiferent:

– Mă duc la poliție ca să mă asigur că totul se desfăşoară cum trebuie.

– N-ai decât.

Dyson ridică nepăsător din umeri, îl cercetă însă cu ochi îngustați pe partenerul său care ieşea din cameră.

– Nu ştiu ce-i cu Stricklin în ultima vreme, murmură el mirat. Simte nevoia să verifice permanent fiecare detaliu.

– Aşa e el, tipicar.

Tara nu observase nici o schimbare la Stricklin şi, de altfel, era preocupată de un alt subiect.

– Acum e mai tipicar ca oricând. Tată, ce-ar fi să mă duc să-l vizitez pe Ty? sugeră ea, nerăbdătoare. I-aş putea vorbi, am discuta logic.

– Lasă-mă să-ți explic un lucru, Tara Lee.

Dyson se ridică de pe scaun şi îşi petrecu afectuos un braț pe după umerii fiicei lui.

– În prezent, Ty trebuie să fie foarte tulburat şi frustrat din cauză că e închis. N-ar asculta nici o vorbă din cele ce i-ai spune. Dar în trei zile va avea timp suficient să se gândească şi să se frământe. După aceea, va dori singur să-şi recunoască greşeala.

De ce a trebuit să facă una ca asta? se revoltă Tara în van.

Era convinsă că, în ultimă instanţă, tatăl ei avea să triumfe, dar nu dorea ca poziţia lui Ty să fie complet distrusă pe parcursul confruntării. Dacă afacerea avea să meargă într-adevăr bine, atunci dorea ca şi soţul ei să se aleagă cu ceva.

*

Întins pe salteaua goală din celulă, Ty urmărea absent jocul unei muşte care încerca întruna să se aşeze pe obrazul lui nebărbierit. Îşi scoase o mână de sub cap şi alungă musca.

Judecând după versurile vulgare scrijelite pe pereţi, noua puşcărie fusese blagoslovită cum se cuvine de ocupanţii anteriori ai celulelor. Ty le citise în întregime, de cel puţin două ori. Izolarea îi măcina nervii. Se răsuci neliniştit şi se aşeză pe marginea patului de metal, frecându-şi palmele de coapse.

Uşa de la intrarea în secţia de poliţie se deschise; auzind-o, Ty sări în picioare şi se apropie de gratii. Îl irita înfiorător faptul că nu ştia ce se întâmpla la fermă şi nici când avea să fie eliberat.

– Unde e fratele meu? Ce i-aţi făcut?

Vocea clară a lui Cathleen ajunse până la el.

– De ce nu l-aţi lăsat să plece?

Ty nu reuşi să audă răspunsul murmurat al ofiţerului. Se forţă să asculte, în speranţa că sora lui venise însoţită de cineva de la fermă, dar fu nevoit să tragă concluzia că fata era singură.

– Vreau să-l văd, cerea ea, de astă dată mai aproape de uşa care despărţea biroul poliţiştilor de celule.

– Nu-l poţi vedea acum... mai întâi trebuie să-i facem dosarul şi să-l înaintăm judecătorului. Şi, oricum, puşcăria nu-i un loc pentru fete ca tine, insistă şeriful.

Ty era de acord. Nu dorea s-o vadă pe Cat acolo.

– Cum pot să ştiu că e teafăr? Cum pot fi sigură că nu l-aţi bătut? persistă Cat pe un ton bătăios.

„Neroadă mică şi încăpăţânată!" se gândi Ty şi se întrebă cine o lăsase pe Cathleen să vină singură în oraş... deşi sora lui nu se ostenise vreodată să ceară permisiunea atunci când voia să facă ceva.

– Cat! Sunt teafăr! strigă Ty. Acum du-te acasă!

– Nu. Am să stau aici până îţi dau drumul!

Cu un oftat de exasperare, Ty clătină din cap în faţa încăpăţânării de care dădea dovadă fata. Nu voia s-o ştie aşteptând la poarta închisorii.

– Mi-am terminat ţigările. Du-te şi cumpără-mi un pachet, îi zise Ty, gândindu-se că va fi refuzat.

– Mă întorc imediat, îi promise ea tare.

Apoi Ty auzi uşa deschizându-se şi închizându-se, iar zgomotele obişnuite din biroul alăturat – sunetul telefonului, radioul şi ţăcănitul maşinii de scris – umplură iar liniştea închisorii. Ty se întinse înapoi pe pat.

În timpul acesta, Cat se zbuciuma între sentimentele de furie neputincioasă şi frică. Oricine ştia că şeriful era omul lui Dyson şi fata se temea pentru fratele ei.

Ieşind din biroul şerifului, porni fără ţintă de-a lungul trotuarului nou de ciment.

La început era prea preocupată pentru a-l observa pe omul care venea spre ea. Dar Cat îşi încetini paşii, în clipa când îl recunoscu pe Stricklin.

– Ai fost să-l vizitezi pe fratele tău? o întrebă el cu vizibil interes pe fata care fierbea de furie.

– Nu m-au lăsat să-l văd, pufni ea abandonând deodată orice măsură de precauţie. Nu Ty ar trebui să se afle după gratii acum! Ci tu! Nu pot să dovedesc că ai ucis-o pe mama, dar am s-o fac!

Terminându-şi ameninţarea, fata îi întoarse spatele şi păşi mai departe spre locul unde îşi lăsase camioneta împrumutată de la unul din lucrători. Acuzaţia deschisă îl luă prin surprindere pe Stricklin. Se uită alarmat în jur, dar nu văzu pe nimeni. Portiera unei camionete se trânti în apropiere. Cu rapiditate de computer, Stricklin îşi cântări şansele. Înţelese că se afla în faţa unei ocazii unice de-a o reduce la tăcere pe fata care, judecând după toate aparenţele, era decisă să vorbească.

Pe când Cat întorcea maşina pe şosea, uşa camionetei se deschise brusc. Fata se răsuci pe scaun speriată şi dădu cu ochii de Stricklin care urcase lângă ea şi închisese portiera. Cat voi să ridice piciorul de pe accelerator şi să apese frâna, dar piciorul lui îi apăsă dur cizma silind-o să accelereze în continuare. Camioneta îşi luă avânt deodată şi Cathleen se văzu nevoită să-şi concentreze atenţia asupra volanului.

– Ce faci? Ai înnebunit? ţipă ea cuprinsă de derută, dar în aceeaşi secundă realiză cu cine vorbea şi care erau implicaţiile actului lui.

– Mergi încotro îţi spun! îi ordonă el.

Cat n-avea nici o intenţie să facă aşa ceva. Primul ei gând fu să conducă maşina în şanţ, dar mâna lui înşfăcă ferm volanul şi îl ţinu drept. Cat încercă să deschisă portiera şi să sară afară, dar Stricklin o apucă de braţ şi i-l răsuci la spate. Fata simţi o durere nespus de intensă, de parcă i s-ar fi frânt oasele.

– Ai să plăteşti pentru asta, îl avertiză ea gemând, dar în sinea ei începu să se îndoiască de lucrul acesta.

Stricklin o îngrămădise într-un colţ pentru a putea menţine el controlul vehiculului. Cat observă maşinile adunate în faţa restaurantului lui Sally şi încercă să apese pe claxon pentru a atrage atenţia cuiva, nimeri însă greşit şi presiunea asupra braţului ei crescu, făcând-o să ţipe de durere.

Curând ieşiră din oraş şi Cat îşi pierdu orice speranţă de salvare. Era îngrozită, realizând în sfârşit pericolul în care se afla. Cu excepţia lui Ty, nimeni altcineva nu ştia de ea că venise în oraş. După vreo cinci mile, Stricklin părăsi şoseaua şi coti pe un drum prăfuit, presărat cu tufişuri şi buruieni şi care ducea spre un grup de case abandonate, puţin vizibile de la şosea. Şopronul şi grajdurile se prăbuşiseră, dar casa era încă în picioare, cenuşie şi părăginită, cu acoperişul spart, căzut într-o rână.

Stricklin opri camionul şi o împinse pe Cat, forţând-o să coboare, fără a-i slăbi însă braţul. Fata făcu câţiva paşi, apoi o zmucitură o sili să se oprească.

– Îmi amintesc că de fiecare dată când zburam pe deasupra locului ăstuia, gândeam cât de părăsit pare... atât de departe de şosea, murmură el; părea mulţumit de el însuşi, fiindcă îşi

amintea de existența acelui loc care răspundea perfect nevoilor lui prezente.

Strânse din nou brațul fetei, răsucindu-i-l în sus, la spate, şi o sili să urce înapoi în camionetă.

– Vehiculele de fermă par a fi dotate cu tot ce trebuie, zise el.

Sub bancheta din spate găsi în sfârşit ceea ce căuta: un colac de frânghie. Îl luă şi o îndemnă iar pe Cat să coboare, orientând-o spre casă.

Ferestrele locuinței erau acoperite cu scânduri, care permiteau totuşi razelor de lumină să pătrundă înăuntru, ici şi colo, prin multitudinea de crăpături. Aerul era înăbuşitor, îmbâcsit de praf şi miros de mucegai.

Pânzele de păianjen i se lipiră fetei de față şi de păr, căutând s-o prindă în miriadele de fire străvezii. Cat le îndepărtă cu gesturi frenetice, folosindu-şi brațul liber.

Traversară trei camere cu podelele putrede de lemn şi se opriră în cea de-a patra. Stricklin îi dădu drumul fetei, îmbrâncind-o în mijlocul încăperii. Cat se uită în jur şi văzu că se afla într-un dormitor fără ferestre; unica ieşire rămânea uşa în pragul căreia stătea Stricklin. Cat îl privi îngrijorată şi îşi frecă brațul chinuită de durere.

– Cine mai ştie despre accidentul de avion? o întrebă el cu un calm malefic.

Ea înălță mândră bărbia.

– Nimeni.

– Mincinoaso! zise Stricklin şi buzele i se arcuiră într-unul din acele zâmbete false care îi dădeau fiori lui Cat întotdeauna. Dar nici nu contează, continuă el. E foarte simplu de ghicit. Duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase un stilou şi un carnet cu coperțile de piele.

– Ai să-i scrii un bilet prietenului tău.

– Lui Repp?

Cat şopti speriată numele tânărului cowboy, înțelegând că Stricklin se aştepta ca acesta să fie la curent cu toate secretele ei.

– Repp nu ştie nimic.

– Foarte nobil din partea ta. Poftim!

Îi întinse o foaie de hârtie şi un stilou.

– Nu!

Cat se dădu un pas înapoi:

– Nu-i scriu.

– Ba cred c-ai s-o faci, murmură el.

*

Când uşa grea de metal dintre celule şi biroul poliţiştilor se deschise, Ty se ridică în picioare şi se apropie iute de gratii. Răsuflă uşurat imediat ce-l recunoscu pe bărbatul în costum care intrase însoţit de şerif.

– Mă întrebam când ai să vii, zise el.

Silverton îi azvârli o privire compătimitoare, apoi i se adresă autoritar şerifului.

– Aş dori să discut cu clientul meu în particular.

Blackmore ridică din umeri şi plecă. Avocatul se apropie de Ty şi i se adresă zâmbind stingher.

– Noroc că poliţiştii din oraşul ăsta nu prea se ostenesc să patruleze pe şosea, altfel aş fi arestat acum pentru exces de viteză.

– În cât timp poţi să mă scoţi de aici?

– Nu-mi stă în putere să fac mare lucru până când nu te pun sub acuzaţie oficială, şi se pare că nu se vor grăbi s-o facă, răspunse avocatul, conştient că şeriful avea să prelungească la limită termenul de înaintare a dosarului. Nu pot aranja cauţiunea decât după ce aflu ce are de gând judecătorul. Şi fii sigur că pretenţiile vor fi mari. Sunt hotărâţi să te ţină aici cât mai mult.

– Ce se aude cu hotărârea de amânare? Vreo veste bună?

– Până acum, nimic, mărturisi cu părere de rău Silverton. Nu-i nevoie să-ţi explic ce înseamnă legile într-un oraş mic.

– Nu...

Ty oftă.

– Vreau să-l cauţi pe Potter. Dacă judecătorul sau vreun alt mare funcţionar de pe aici se simte cu musca pe căciulă, Potter îţi poate da orice informaţii doreşti. E bătrân şi bolnav acum, dar mintea o are încă limpede. Cred că e timpul să scuturăm de praf câteva oseminte vechi.

31

Lumina roşiatică a amiezii îşi aşternea umbrele prelungi peste coline, transformând într-o pată întunecată de culoare grupul de camionete venit să blocheze poarta de est. Angajaţii de la Triple C se retraseseră la umbră, mulţumiţi să respire în sfârşit aerul răcoros al înserării, după arşiţa insuportabilă a zilei. Aparenta letargie care îi cuprinsese era doar un mod de conservare a energiei; în realitate, simţurile lor agere înregistrau orice mişcare, erau atente la fiecare zgomot. Când un automobil Chrysler apăru deodată pe şosea, oamenii care stătuseră până atunci lungiţi, se ridicară în picioare; automobilul, acoperit de un strat fin de praf, se opri lângă ţarcul de vite.

Privirile îngândurate ale cowboy-lor se înseninară în clipa când Ty Calder coborî din maşină: se strânseră în jurul lui, bătându-l prieteneşte pe umăr în semn de bun-venit, în vreme ce automobilul care îl adusese pornea înapoi pe şosea.

– Ce se aude, şefule? întrebă o voce.

– Aşa-i, ce se aude? repetă o altă voce. Îi lăsăm să ne dea la o parte?

– Silverton – Ty îl arătă cu un gest pe şoferul maşinii – va obţine o hotărâre de amânare până mâine dimineaţă. Aşa că nimeni n-o să ne încalce proprietatea până atunci, indiferent care-s ordinele oficiale.

Urmară mai multe întrebări, menite să satisfacă acum curiozitatea oamenilor. Începură să se împrăştie, iar, căutând umbra. Ty îşi turnă o cană de cafea şi îşi pipăi buzunarul gol de la cămaşă.

Repp Taylor stătea sprijinit de poartă la câţiva paşi de el.

– Ai o ţigară? întrebă el.

Repp îi oferi în tăcere o ţigară.

– Am trimis-o pe Cat să-mi cumpere un pachet, dar se vede c-a uitat.

– Cred că nu e-n regulă ceva. Ty, zise îngrijorat Repp şi îi întinse un petic de hârtie.

– Acum câteva ore a venit la mine un puşti zicând că a primit biletul ăsta de la o fată. E de la Cat pentru mine.

Trăsăturile lungi ale cowboy-ului vădeau multă tulburare; desfăcu biletul părând a-l reciti în gând.

– Zice că a fugit de acasă şi-mi cere să ne întâlnim la noapte.

– A fugit?

Ty înşfăcă încruntat biletul.

– Mda. Nu prea am înţeles ce vrea să spună, mărturisi Repp la fel de nedumerit. Zice că s-a săturat de certurile noastre... şi e supărată fiindcă n-o iei în seamă atunci când îţi vorbeşte despre accidentul de avion.

– Despre accident? se miră Ty citind la rândul său biletul. Habar n-am ce vrea să spună.

– Nici eu. Ştiam că e încă tulburată de moartea mamei ei, dar...

Repp ridică din umeri, incapabil să găsească altă explicaţie în legătură cu comportamentul ciudat al fetei.

– Îţi cere să nu spui la nimeni despre planurile ei.

– Ştiu, dar ceva e-n neregulă cu biletul ăsta.

Repp clătină sumbru din cap.

– Când a fost văzută la fermă ultima oară?

– M-am interesat după ce am primit biletul. Cineva zicea c-a văzut-o urcându-se într-una din camionete, pe la prânz.

Repp se uită încordat la Ty.

– Ce părere ai?

– Dacă şi-a pus într-adevăr în minte să fugă, atunci şi-a ales al dracului de bine momentul.

Îi venea greu să nu se arate enervat de purtarea iresponsabilă a surorii lui. Fuga ei se adăuga unor griji de ultimă oră şi Ty fierbea la gândul că fata îşi aranjase dispariţia doar din dorinţa copilăroasă de-a atrage atenţia tuturor. Totuşi, dincolo de aceasta, i se păru că întrezăreşte în acest gest un strigăt de incertitudine şi singurătate. La şaisprezece ani, Cat simţea nevoia să se asigure că e încă iubită, toate sen-

timentele ei erau atât de acute... durerea, mândria, dragostea, ura...

În ultima vreme se adunaseră prea multe probleme; moartea mamei ei şi a Nannei Ruth, accidentul care îl ţinea imobilizat în spital pe tatăl ei, plecarea – Dumnezeu ştie pentru cât timp – a Tarei şi, trebui să recunoască Ty, problemele fermei care îl împiedicaseră adesea chiar pe el însuşi să comunice cu sora lui, o făcuseră probabil pe aceasta să se simtă complet singură şi nedorită.

Ty cercetă din nou biletul.

– Dacă îţi cere să vă întâlniţi la noapte, înseamnă că se ascunde pe undeva. Mai mult ca sigur a ales acelaşi loc ca data trecută.

– La O'Rourke?

– El când a plecat de aici? întrebă Ty.

– Cam în acelaşi timp cu Cat – imediat ce te-a luat şeriful azi-dimineaţă. De atunci nu s-a mai întors.

– Vino!

Ty îi întinse biletul.

– Să mergem după ea, adăugă el, oftând, în speranţa că nici un incident n-avea să intervină în tabără în lipsa lor. Porniră în goană spre Shamrock Ranch. La orizont, soarele ardea sângeriu, unindu-se încet cu pământul.

O'Rourke îi aştepta în prag.

– Spune-i lui Cathleen c-am venit s-o luăm acasă, zise Ty de îndată ce maşina opri şi putu să coboare.

– Cathleen? Nu-i aici, se miră Culley. Ultima oară am văzut-o la Homestead.

– N-are rost s-o ascunzi, Culley, se enervă Ty. Ştim că-i aici. I-a trimis un bilet lui Repp în care zicea c-a fugit de acasă. Aici e singurul loc unde putea să se ascundă.

– Jur că n-a venit încoace.

O'Rourke se scărpină buimac în cap.

– N-avea de ce să fugă, zise el în cele din urmă. În nici un caz acum, când era atât de îngrijorată pentru tine, din pricina lui Dyson. N-ar fi fugit.

– În bilet spune ceva despre accidentul de avion – începu Repp, intuind că unchiul ei ar fi putut cunoaşte secretele fetei.

– Ţi-a vorbit despre asta? întrebă repede O'Rourke măsurându-l bănuitor pe tânărul cowboy.

– Despre ce? voi să ştie Ty.

– Despre Stricklin... şi conducta aia de ulei, răspunse Culley, apoi brusc înţelese că nici unul dintre cei doi bărbaţi nu cunoştea nimic.

– Oh, nu! gemu el. Dacă Dyson şi Stricklin şi-au dat seama de ce ştia ea... despre fapta lor? Omul îşi rotea ochii cu un aer rătăcit. Au prins-o!

Se uită la Repp.

– Şi îşi închipuie că şi tu l-ai văzut în noaptea aia în hangar.

– Cred c-ar fi mai bine s-o luăm cu începutul, zise Ty, căutând să separe vorbele delirante ale omului de realitate.

*

Camera era întunecată ca o peşteră. Întinsă pe podea, cu mâinile şi picioarele legate, Cat respira agitată, scoţând mici suspine de frustrare şi teamă care stârneau praful gros din jur. Trupul învineţit o durea, iar membrele îi amorţiseră. Ba, mai rău, simţea tot felul de insecte mişunând pe pielea ei.

Scândurile de la uşă scârţâiră, anunţând că se apropia cineva. Uşa se deschise şi lumina unei lanterne aproape c-o orbi câteva secunde. În cameră intră Stricklin, care veni lângă ea şi îi dezlegă funiile.

– Prietenul tău trebuie să sosească în curând.

Cat încercase să-l înduplece în toate felurile, cu ţipete şi cu vorbă bună, dar totul fusese în zadar. De astă dată preferă să tacă. Stricklin o ajută să se ridice în picioare, muşchii o dureau atât de tare, că abia reuşi să meargă. El o ghidă prin celelalte camere către uşa de la intrare. Aerul rece al nopţii mirosea mai dulce ca niciodată în clipa când Cat păşi afară. Respiră adânc, înviorată de senzaţia de răcoare care o învăluia şi de cântecul greierilor ascunşi în iarba înaltă de lângă casă. Natura era atât de simplă... Atât de frumoasă...

– O să aşteptăm lângă camionetă, îi zise Stricklin. Şi să nu-ncerci cine ştie ce, când vine prietenul tău.

Cu coada ochiului, Cat observă mişcarea mâinii lui însoţită de o sclipire metalică şi se înfioră deodată, înţelegând că Stricklin avea o armă.

În intervalul îndelungat în care lipsise, făcuse rost de un pistol. Cat rămase în picioare lângă camionetă; în sinea ei se ruga ca Repp să nu poată veni. Sunetele nopţii îi ajungeau la

urechi mai pregnante ca de obicei – foşnetul ierbii scormonite de labele vreunui animal, zgomotele păsărilor de noapte, târâitul greierilor şi bâzâitul insectelor alcătuiau o polifonie ce se suprapunea peste bătăile puternice ale inimii ei.

Când auzi huruitul motorului, încercă să-şi facă singură curaj, gândind că era vreo maşină rătăcită pe şosea; apoi lumina a două faruri o anunţă că vehicolul se apropia de clădirea părăsită. Disperată, Cat începu să se frământe, căutând o cale de a-l avertiza pe Repp de pericol; simţi însă imediat ţeava rece a pistolului înfigându-i-se în coaste. Fata înlemni şi privi neputincioasă camioneta care se oprise la o oarecare distanţă.

Portiera se deschise, apoi se închise cu zgomot sec, metalic. Cat voi să strige pentru a-l avertiza pe Repp, dar ţeava pistolului i se adânci şi mai mult între coaste, impunându-i tăcere.

Paşii noului venit trosniră pe aleea de pietriş.

– Cat! se auzi ea strigată. Cat, unde eşti?

Stricklin şopti la urechea ei:

– Răspunde-i. Spune-i să vină încoace.

Fata îşi încleştă dinţii într-un protest mut. Apoi, constrânsă de apăsarea brutală a pistolului, se văzu nevoită să asculte.

– Repp, sunt aici, strigă ea cu voce slabă.

De cealaltă parte a camionetei, pe când Repp ocolea maşina, urmând indicaţia ei, Stricklin o înşfăcă şi o forţă să păşească în conul de lumină. Ţeava pistolului era lipită de tâmpla ei. Văzând-o, Repp încremeni.

– Tinerii îndrăgostiţi la ultimul lor rendez-vous, murmură Stricklin şi îi făcu semn lui Repp să se apropie.

– Atunci pe tine te-am auzit în hangar în noaptea aceea, îl acuză Repp şi făcu un pas ameninţător spre Stricklin.

Cat se uită şocată la prietenul ei.

– Repp, nu!

– N-are nici un rost să ne prefacem că nu ştim, o întrerupse el repede, apoi se întoarse iar spre Stricklin. Ai făcut ceva la conducta aia de ulei, nu-i aşa?

– A fost foarte simplu, de altfel, răspunse Stricklin pe un ton indiferent. Ghinionul a făcut ca voi doi să vă aflaţi acolo.

– Ce intenţionezi să faci cu noi? întrebă Repp pe un ton atât de calm, că lui Cat îi veni să ţipe.

– Se va întâmpla un accident foarte tragic – doi tineri îndrăgostiți şi-au parcat maşina într-un loc pustiu şi, din păcate, au murit asfixiați cu monoxid de carbon. Puțin acid sulfuric de acumulator scurs pe țeava de eşapament şi se va produce o fisură care va permite gazelor să pătrundă în sistemul de ventilație. Nu veți simți nici o durere, adăugă el ca pe o consolare. Sigur, după aceea, va trebui să deblochez uşile – când voi fi sigur că nu mai puteți fugi nicăieri.

– N-ai să scapi din asta, îl contrazise liniştit Repp.

– Nimeni n-a descoperit celălalt accident... cu excepția voastră.

– Şi Dyson – el ştie? sună provocarea disprețuitoare a băiatului. Îmi închipui că el a fost cu ideea, iar tu a trebuit doar să-ți murdăreşti mâinile în locul lui.

– Asta e o încercare de a băga zâzanie între mine şi E.J.? întrebă amuzat Stricklin – atât de amuzat cât îi permitea firea lui. N-o să meargă. Dyson n-are habar de asta.

Folosi țeava puştii pentru a-l împinge pe Repp înspre camionetă.

– Deschide uşa şi urcă.

Urmă o lungă ezitare, timp în care tânărul cowboy îşi cântări şansele de victorie într-o luptă corp la corp. Cat făcu un pas spre el, dezgustată de faptul că era silită să-i fie în acelaşi timp pion şi pavăză lui Stricklin.

– Am zis să deschizi uşa, repetă acesta.

Din umbra casei se auzi o altă voce – aceea a lui Ty – care-i dădu răspunsul.

– N-o să facă aşa ceva, Stricklin.

Stricklin întoarse brusc capul într-acolo. Într-o clipită, Repp apucă brațul fetei şi-o smulse din strânsoarea lui Stricklin.

– Fugi, Cat! Fugi!

Mâinile lui i se proptiră pe omoplați şi-o împinseră în întuneric, apoi Repp se aruncă asupra lui Stricklin.

Cat se împiedică încercând să-şi mențină echilibrul. Inima îi bătea nebuneşte şi abia mai putea respira. Simți deodată o apariție ivită din întuneric la un pas în urma ei şi scoase un țipăt ascuțit. În aceeaşi clipă, zgomotul unei explozii îi sparse auzul. Cat se răsuci să privească în urmă şi se opri înlemnită. Silueta din spatele ei se clătina gata să cadă. Ceva mai

departe, îl văzu pe Stricklin, în picioare lângă camionetă, cu un revolver fumegând în mână.

Se auzi imediat o a doua explozie. Stricklin fu proiectat un pas înainte, pe chipul lui se aşternu o expresie de uimire înainte de a se prăbuşi peste capota camionetei, de unde lunecă uşor pe pământ.

Cat alergă spre omul cu păr argintiu care căzuse în genunchi.

– Unchiule Culley!

Fata se aşeză în genunchi lângă el şi mâinile ei încercară să-l susţină. Azvârlind o privire peste umăr, Cat îl văzu pe Repp ajutat de alţi doi bărbaţi. Tânărul arăta nevătămat.

Când se uită din nou la unchiul ei, Cat observă că acesta îşi ţinea palma pe piept. Printre degete i se scurgea ceva umed şi lipicios.

– Eşti rănit...

– Nici o grijă, fetiţo, îi zise el bătând-o uşor pe mână.

Trupul lui deveni mai greu în braţele ei. Cat abia îl mai putea susţine. Apoi Ty apăru lângă ea.

– Eşti teafăr? întrebă el şi fără să aştepte răspunsul se apucă să-i descheie cămaşa lui Culley.

Apăsă o batistă pe rana purpurie de pe pieptul omului.

– O ambulanţă se îndreaptă încoace, Culley, îi zise el. Îmi pare rău. Nu l-am putut ochi la timp, de teamă să nu-l împuşcăm pe Repp, care era la mijloc.

– Nu... nu puteam să-l las... s-o împuşte pe Cathleen. Ar fi făcut-o.

O'Rourke se forţă să zâmbească, dar vocea îi suna obosită. Cat înţelese că unchiul ei se postase deliberat între ea şi Stricklin.

– Îi port de grijă de mult timp lui Cathleen, mereu am încercat să aflu unde se duce, ce face... Numai astăzi... am lăsat-o singură.

– Nu, nu-i adevărat, unchiule Culley, strigă ea. Ai venit. Ai adus ajutoare. Şi Ty te-a crezut, nu-i aşa?

– Da, zise el încet, închizând ochii. Un Calder a luat în seamă cuvântul unui O'Rourke.

– Nu mai vorbi, îl sfătui Ty. Încearcă să stai liniştit.

Sirenele sunau straniu în liniştea nopţii. Locul se umplu de oameni cu lanterne şi aparate de fotografiat.

Repp rămase alături de Cat la capătâiul unchiului ei. Tânărul avea o vânătaie mare pe obraz, acolo unde primise lovitura de revolver.

*

Cafeaua tare îşi făcuse efectul asupra lui şi Ty se şterse la gură cu dosul palmei, simţindu-şi barba aspră. Trecuseră mai bine de treizeci şi şase de ore de când nu se răsese, nu-şi schimbase hainele – şi nu dormise. Oboseala îi pătrundea în oase.

– Nu ştiu ce i-a picat mai greu lui Dyson – Silverton stătea vizavi de el, la o masă în restaurantul lui Sally – să descopere trădarea lui Stricklin sau să accepte hotărârea de suspendare temporară care îl împiedica să efectueze vreo operaţiune de exploatare pe acel teren înainte ca instanţa să stabilească cine este proprietarul de drept.

– Sunt sigur că amândouă loviturile au fost grele, zise Ty sorbind iar din cafea.

După ce îşi petrecuse o oră întreagă dând declaraţii despre evenimentele din noaptea anterioară, n-avea nici un chef să vorbească despre Stricklin.

Sally Brogan se opri la masa lor.

– Mai doriţi cafea? întrebă ea cu cana de cafea în mână.

– Eu am, zise Ty.

– M-am bucurat când am aflat că O'Rourke a suportat cu bine operaţia, zise Sally, umplând ceaşca avocatului.

– Doctorii spun că-şi va reveni curând. Glontele i-a atins plămânul, dar din fericire n-a fost o rană gravă. Doar că a pierdut mult sânge.

Ty sorbi restul de cafea şi aşeză ceaşca pe masă.

– Dacă am parcurs toate subiectele pe care doream să le discutăm, atunci cred că am să plec, îi zise el avocatului.

– Restul mai pot să aştepte, îl asigură Silverton. Probabil că doreşti să ajungi acasă.

– Nu încă. Mai trebuie să mă opresc undeva, răspunse Ty, împingându-şi scaunul deoparte şi ridicându-se de la masă.

– Dacă o cauţi pe Tara, interveni Sally, locuieşte într-una din casele companiei, cea cu obloane negre, din colţ.

– Mulţumesc, spuse Ty.

Îşi plăti cafeaua şi plecă.

Era o clădire simplă, pătrată, fără etaj. Praful începuse deja să acopere stratul alb de vopsea de pe scânduri. Ty coborî cu paşi obosiţi din camionetă şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei. Făcu o pauză, simţindu-se din nou, pentru câteva momente,

înfiorat de acea veche senzație de bucurie care preceda cândva fiecare din întâlnirile lui cu Tara. Ciocăni ușor în ușă.

Tara îi deschise imediat, ca și cum l-ar fi urmărit pe fereastră până atunci, așteptându-l. Îl pofti înăuntru; frumusețea ei părea să strălucească în lumina soarelui.

Tara avusese dintotdeauna puterea de a-l tulbura.

– Bună, Tara, o salută Ty.

Barba nerasă îi dădea o înfățișare mai dură și îi accentua mustața neagră.

– Ty...

Muzicalitatea familiară a vocii ei îi ajunse la inimă. Femeia se întoarse cu grație deliberată și se uită în lături, fără a-l scăpa totuși de sub control.

– Am auzit despre hotărârea de suspendare.

– Nu vor exista exploatări de cărbune pe teritoriul Calderilor – ți-am spus-o, zise el.

– Da.

Tara plecă ușor capul. Tăcerea se așternu între ei, împovărată de multitudinea de cuvinte nerostite.

– Am crezut că tatăl meu avea dreptate. Am crezut că el urma să învingă.

Tara înălță ochii spre el.

– Asta a fost greșeala mea, nu-i așa? Întotdeauna va persista între noi. La asta m-am gândit întruna în cele trei ore care au trecut de când am aflat despre hotărârea de suspendare.

– Știu, Tara, zise el.

– E adevărat, nu-i așa?

Ea se apropie mai mult, cercetându-i fața cu un aer de seriozitate încordată.

– Consideri că te-am trădat atunci când am ales să fiu alături de tatăl meu și nu de tine.

– Da...

Frumusețea ei îi îngăduia s-o privească cu mai multă ușurință.

Ochii ei negri începură să lucească nerăbdători și buzele îi deveniră mai mari.

– Ty...

Îi pronunța numele ca altădată.

– Îți mai amintești de vremea când eram amândoi la colegiu? Mă iubeai atât de mult, atunci... Viața împreună se anunța a fi atât de minunată. Încă mai simți la fel, nu-i așa?

Ty întoarse capul copleşit de o vagă surpriză. Cândva, Tara însemnase viaţa lui întreagă. Îl însoţise în fiecare din gândurile lui; o simţise în adierea nopţilor însingurate şi în patima trupului lui. Îşi aminti de foamea pe care ea i-o stârnise cândva, de tumultul dorinţelor şi de felul în care ea răspunsese acelor impulsuri. Dar când încercă să retrăiască acele sentimente şi senzaţii, în minte îi apăru imaginea puternic conturată a lui Jessy, întinsă pe covor la lumina flăcărilor din şemineu.

Tara îl urmărea, uimită să constate golul din privirea lui.

– Cum ai putut uita? şopti ea cu voce îndurerată.

– Nu ştiu, recunoscu el blând. Tot ce mi-am dorit a fost să te am lângă mine. Dar tu te-ai aflat întotdeauna cu doi paşi înainte, încercând să-mi arăţi încotro să merg.

– Încercam să te ajut.

– Ştiu şi asta.

Ty clătină încet din cap.

– Totul se schimbă, Tara. Nu poţi aduce vremurile vechi înapoi, oricât de mult ţi-ar plăcea s-o faci..

– Dar eu te iubesc, protestă ea speriată de nota definitivă a acelor cuvinte.

– Cândva, şi eu te-am iubit. Nu te învinuiesc pentru firea ta. Vei întâlni un bărbat cu care să te potriveşti mai bine decât cu mine.

Ea închise ochii o clipă; apoi îi deschise brusc, fulgerând cu mânie.

– E Jessy, nu-i aşa? Iartă-mă, dar o urăsc. Se întoarse într-o parte, încrucişându-şi braţele. Poate şi fiindcă suportă să se chinuiască sub cerul ăsta sufocant.

Ty ezită, nemaiştiind ce să spună.

– Îţi doresc să fii fericită.

– Oh, da, râse ea strident. Sunt sigură că îmi voi juca foarte bine rolul de văduvă veselă.

Apoi scoase un oftat.

– Data viitoare nu voi mai face greşeala să consider că tata are întotdeauna dreptate.

„Dar nu era numai asta", îşi zise Ty. „Cărările lor se despărţiseră de mult timp." Se întoarse şi păşi încet spre uşă.

– Am să păstrez inelul, Ty, auzi în urmă vocea ei înecată în lacrimi. O părticică dintr-un vis care n-a fost să se împlinească.

Soarele strălucea ca un glob alb, gigantic, pe cerul albastru de vară; lanurile încă verzi de iarbă se ondulau legănate de un vânticel cald; Ty porni maşina şi plecă fără să privească în urmă.

Asemeni unui cal bătrân pe care instinctul îl poartă pe cărările cunoscute înapoi spre casă, Ty parcurse aproape inconştient drumul către coliba de pe malul râului; opri camioneta şi coborî cu mişcări obosite.

Alungă cu un gest muştele care bâzâiau lângă perdeaua de la intrare şi păşi înăuntru. Jessy şedea cu coatele sprijinite pe masă şi îl aştepta. Auzise motorul camionetei. În ciuda culorii din obraji, întreaga ei atitudine exprima o rezervă hotărâtă.

– Probabil că nu ai cafea gata făcută, zise el, căutând o introducere.

– Sunt convinsă că există destulă cafea la Homestead.

– Mie îmi place cafeaua ta, spuse el.

– Acum, că afacerea cu Dyson a luat sfârşit, ai fost s-o vezi pe Tara.

Tonul ei era aproape tăios.

– Da.

Era prea mult pentru nervii epuizaţi ai lui Jessy; cu o mişcare bruscă, femeia se ridică de la masă şi făcu câţiva paşi în cameră, apoi se răsuci spre el.

– Vine înapoi?

– Nu i-am cerut să vină, altfel nu m-aş afla aici.

Ty îşi simţi sufletul plin de tandreţe pură pe care nici un cuvânt n-ar fi putut-o exprima.

– Dacă te afli aici doar fiindcă eşti recunoscător, sau te simţi obligat...

Mândria aceea, atât de adânc întipărită în caracterul ei, îl făcu să zâmbească.

– Nu, Jessy. Nu e doar asta.

Ochii ei care îl priviseră dintotdeauna de parcă ar fi aşteptat ceva îl studiară cu grijă. Buzele ei senzuale îşi frânseră linia severă şi tremurară într-un zâmbet firav.

– Dacă eşti sigur...

Făcu un pas spre el, ţinându-şi respiraţia.

– Dacă eşti într-adevăr sigur.

– Sunt sigur, Jessy.

În vocea lui nu exista nici urmă de îndoială. O emoţie desprinsă parcă dintr-un trecut îndepărtat se aprinse în ochii lui negri. Braţele lui se deschiseră s-o cuprindă. Se aplecă s-o sărute. Un vârtej păru să-i învăluie deodată şi braţele lui o strânseră mai mult, hotărâte să nu-i mai dea drumul niciodată.

EPILOG

Pământul încă mai purta culorile iernii – brun şi cafeniu – în locul nuanţelor crude ale primăverii. Departe, la orizont, nori răuprevestitori se adunaseră în coloane întunecate, promiţând să aducă ploaia, după luni întregi de secetă. Trecuse mai mult de un an de când Chase Calder nu mai pusese piciorul pe pământul său şi privirea lui dornică urmărise cu înfocare priveliştea celor douăzeci şi cinci de mile parcurse cu maşina. Observase fiecare schimbare, oricât de nesemnificativă, intervenită în peisajul familiar al fermei sale.

– S-ar zice că norii ăia se îndreaptă încoace, îi spuse el morocănos lui Ty.

Ty cercetă la rândul său orizontul întunecat.

– Să sperăm. Dumnezeu ştie că avem nevoie de ploaie. Toate operaţiunile au fost reduse la limită.

– Lucrurile mari sunt întotdeauna ineficiente... e o regulă, răspunse Chase, cu o notă de acreală în glas. Ai de luptat, pe de-o parte, ca să menţii echilibrul activităţii şi, pe de altă parte, cu necesitatea introducerii unor metode moderne. Uneori trebuie să suferi pierderi grele pentru a câştiga bătălia.

– Aşa e. Ty cunoştea prea bine acest adevăr.

– S-ar zice că până acum ai avut parte de botezul focului.

Chase îl cercetă liniştit pe fiul său, conştient de necazurile cu care se confruntase acesta.

– M-am poticnit de câteva ori, încuviinţă Ty.

– Dar nu te-ai înstrăinat de valorile noastre. A fi un Calder înseamnă să-ţi păstrezi legământul faţă de pământul şi oamenii tăi.

– Peste alte câteva luni, vom afla şi decizia judecătorească în privinţa terenului aceluia, zise Ty cu un oftat profund. Dar chiar şi atunci ne putem aştepta la un recurs din partea lui Dyson.

– Nu-mi fac griji, răspunse Chase, şi un zâmbet îi lumină faţa brăzdată de riduri şi cicatrice.

O clipă Ty îl privi, apoi zâmbi şi el.

– Nici eu... sunt convins că împreună îl vom opri.

Între timp se apropiaseră de Homestead şi Ty încetini viteza. Pe platoul larg din faţa vilei erau îngrămădite o mulţime de maşini. Toţi angajaţii fermei veniseră împreună cu familiile lor să-l întâmpine pe Chase.

– Ce-ai asta? se miră Chase privind în jur.

– Cred că au vrut să-ţi ureze bun venit, zise blând Ty.

După o secundă de ezitare, Chase deschise portiera. Uralele izbucniră în clipa când stăpânul de la Triple C coborî neajutat de nimeni. Sub braţ avea un baston pe care însă nu-l folosea, în vreme ce înainta. O fată cu părul ca pana corbului şi ochii verzi ca iarba Calderilor se repezi spre el, ieşind din mulţime şi Chase se simţi transportat o clipă spre vremea tinereţii sale, când Maggie îi sărise aidoma în braţe. Îşi îmbrăţişă fiica strâns, cu o dragoste deosebită.

– Bine ai venit acasă, tată.

Fericirea radia pe chipul ei înlăcrimat. Îl apucă de braţ ca şi cum n-ar mai fi dorit să-l lase niciodată, dar Chase era prea înţelept ca să creadă aşa ceva.

Îl observase pe Repp Taylor stând deoparte şi văzuse scânteia posesivă din ochii întunecaţi ai cowboy-ului. După ce îl salută pe Repp, Chase se uită când la unul, când la celălalt, cu o privire glumeaţă.

– Îmi închipui că voi doi aţi fugit şi v-aţi pus pirostriile în timp ce am lipsit eu.

– Nu, domnule. Cat trebuie să mai crească, răspunse Repp, privind şiret cu coada ochilor la Cathleen. E încă prea răzgâiată ca să fie o nevastă bună.

– Repp! îl certă ea, dar Chase se mulţumi să râdă pe înfundate.

Ty zăbovise lângă maşină, dorind să-l lase în centrul atenţiei tuturor pe tatăl său. Chase o merita. Era momentul lui de bucurie – întoarcerea acasă. Apoi îl zări pe tatăl său schimbând în treacăt două vorbe cu Jessy, înainte de-a se angaja în discuţie cu un alt cunoscut.

Jessy păşi spre Ty cu acea suplețe sportivă care o caracteriza, şi el îşi simțea inima bătându-i mai tare în piept pentru tânăra femeie puternică şi mândră, care-i aparținea numai lui.

– E minunat, nu-i aşa? zise ea uitându-se peste umăr la tatăl lui.

– Da.

El o apucă de mijloc şi o atrase spre el. Jessy părea gânditoare.

– Care-i problema?

– Nimic, surâse ea. Când am vorbit cu el adineauri, mi-a sugerat că ar trebui să mă obişnuiesc să-l numesc „tata Calder".

– Încă nu i-am spus, dar cred că a ghicit că ne vom căsători imediat ce se termină divorțul, răspunse Ty zâmbind. Relația noastră nu e un secret pentru nimeni.

– Nu.

Jessy râse încet, fericită.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care atenția lor se îndreptă iar spre bărbatul înalt cu păr grizonat din mijlocul mulțimii. Sally Brogan tocmai îl săruta pe obraz.

– Mă bucur că a venit şi ea.

Privirea serioasă cu care Jessy i se adresa lui Ty conținea un avertisment.

– Tatăl tău e bărbat. Vor fi momente când va avea nevoie de ea, de compania şi afecțiunea ei – ceea ce nu va însemna că a uitat-o pe mama ta.

– Ştiu.

Ty ajunsese să înțeleagă infinit mai mult decât altădată despre patimile şi iluziile care însoțeau firea omenească pe parcursul existenței ei. Plimbându-se prin mulțime, Chase era pe punctul de a-l trece cu vederea pe Culley, care stătea deoparte, neîndrăznind parcă să se apropie.

Chase îşi schimbă direcția şi merse să-l salute pe fratele lui Maggie. Se priviră îndelung înainte să-şi vorbească.

– Arăți bine, zise Chase.

– Şi tu, răspunse Culley.

Apoi Culley plecă fruntea în pământ.

– Ştii... cât de mult am iubit-o. Eu...

– Amândoi am iubit-o, îl întrerupse liniştit Chase. Într-un fel, acest sentiment ne uneşte pe amândoi.

– Mda, aşa cred.

Prieteni vechi, bărbați și femei cu care Chase lucrase și printre care crescuse de mic, se adunară în jurul lui să-i vorbească. Tinerii, pentru care Chase Calder era ca un patriarh, își adăugară și ei saluturile respectuoase și rezervate.

Curând, mulțimea începu să se împrăștie; fiecare ar fi dorit să prelungească momentele reuniunii cât mai mult.

Familia Yates tocmai pleca. Chase își luase rămas bun și se depărta pe aleea pietruită când îl auzi pe copilul lui Tiny Yates adresându-i-se vesel tatălui său.

– „Bătrânul" lui Ty arată mai bine decât mă așteptam, după ce a petrecut atâtea luni în spital.

Fraza îl făcu să se opreacă și să înalțe ochii plini de lacrimi spre cer.

– Maggie...

Vocea îi era înecată de emoție.

– Ai auzit ce-a zis? „Bătrânul" lui Ty...

– SFÂRȘIT –